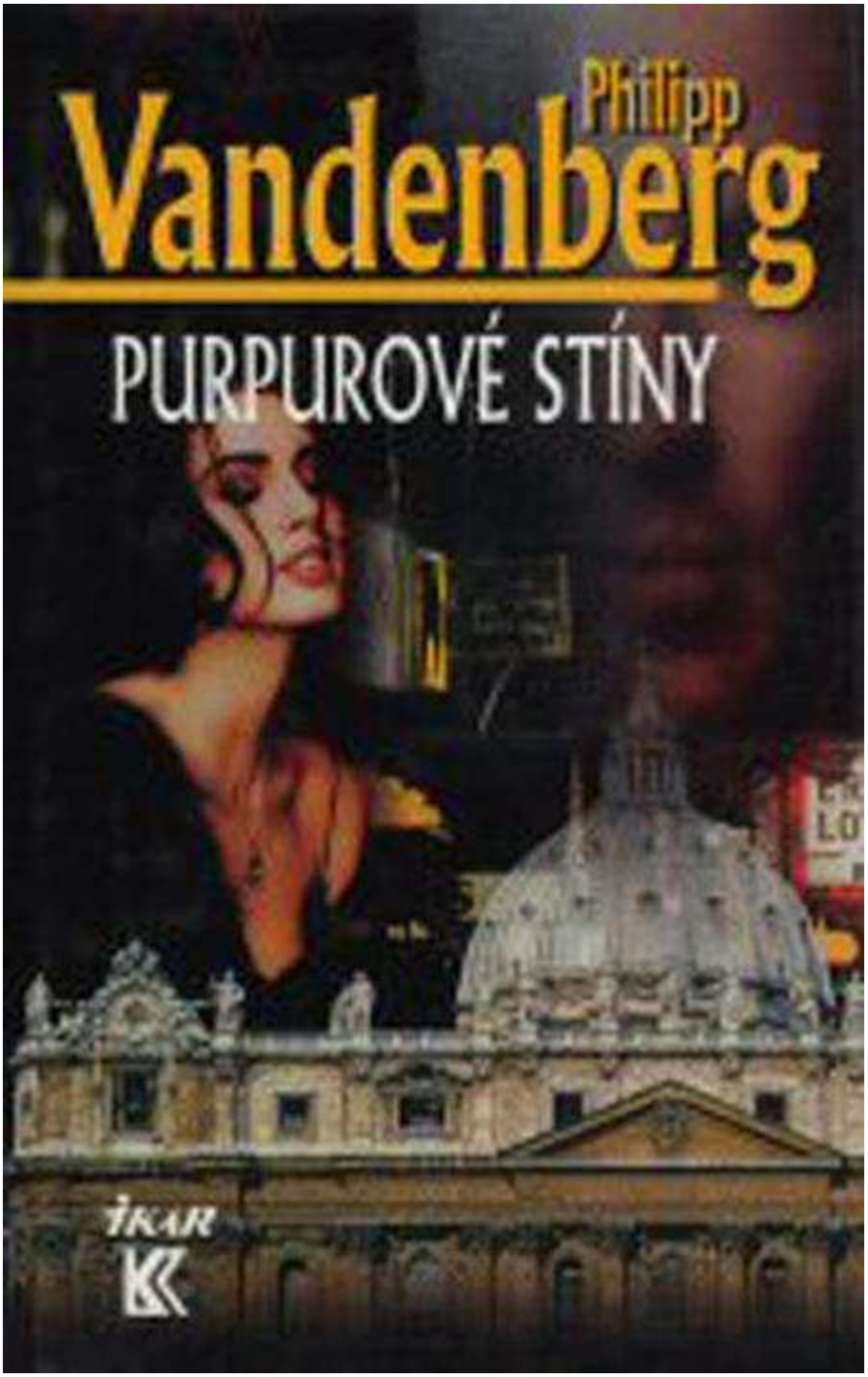

Philipp
Vandenberg
PURPUROVÉ STÍNY
IKAR

Philipp

Vandenberg

PURPUROVÉ STÍNY

IKAR

KNIŽNÍ KLUB

Philipp Vandenberg
P U R P U R S C H A T T E N

Copyright © 1999 by Verlagsgruppe Lübbe GmbH & Co. KG,
Bergisch Gladbach
Translation © 2000 by Věra Houbová
Czech edition © 2000 by Euromedia Group, k. s.

ISBN 80-7202-761-1

I

Brodka miloval barvy, koneckonců, souviselo to s jeho způsobem obživy. Ale bylo záhadou, proč měl hluboký odpor k purpurové barvě ve všech jejích odstínech, a co víc: tu barvu nenáviděl tak, jak jen člověk může něco nenávidět. Vyhýbal se jí, jak to šlo. A když ta prokletá purpurová, lila nebo fialová byly nezbytně nutné, vynaložil veškeré své umění, aby tyto ohavné a dekadentní barvy pozměnil nebo narušil.

Alexander Brodka, dobře vypadající čtyřicátník s nakrátko ostříhanými tmavými vlasy, pracoval jako fotoreportér a fotograf pro exkluzivní magazíny a už dvacet let byl jeho domovem celý svět. Po všechna ta léta dokázal svůj odpor k purpurové barvě dokonale skrývat, protože se obával, že by z toho chytří jedinci mohli vyvozovat nějaké závěry. Sám si tuto svoji averzi nedovedl vysvětlit, třebaže o tom mnohokrát přemýšlel. Nakonec došel k názoru, že barvy prostě působí na každého jinak a že si to lidé většinou ani neuvědomují.

Uvedené myšlenky se mu honily hlavou, když hledáčkem fotoaparátu pozoroval scénu na pláži: Irinu, která seděla nahá s roztaženýma nohama na skútru v bílém písku Marco Islandu, v pozadí palmy a nekonečný horizont hotelů na pobřeží.

„Musí být ten skútr zrovna fialový?“ zamručel Brodka, když se díval do průhledu na matnici svého hasselbladu.

Florentina, rusovlasá stylistka a rekvizitářka, krátce nazývaná Flo - všechno, jen ne krasavice a při fotografování holka pro všecko -, jedovatě odpověděla: „Chtěl jsi přece tmavou barvu, aby kontrastovala se světlým pískem. Ale prosím, když se ti fialová nelíbí, seženu ti skútr zelený nebo červený nebo…“

„Kristepane,“ přerušil ji Brodka, „za chvíli začne pražit slunce a bude horko k padnutí. Benni, víc světla zespodu a blíž!“

Asistent Benni, hubený a vytáhlý dvacetiletý mladík s

dlouhými prameny vlasů, klečel na písku s okrouhlou stříbřitou plastikovou plachtou, jíž odrážel sluneční světlo, aby dopadalo zezadu na nahé tělo dívky na skútru.

Irina se vytrénovala v obdivuhodné trpělivosti a podle příkazu už bůhví pokolikáté pohodila hlavou dozadu. Pocházela z Petrohradu a byla učitelkou, ale protože nenašla žádné zaměstnání, vydělávala si na živobytí jako fotomodelka. Díky sérii fotografií v magazínu „Flot“ se stala známou po celém světě.

Třebaže motiv působil tak, že v přihlížejících probouzel sexuální choutky - a to byl taky záměr -, daná práce nabízela všechno, jen ne potěšení.

Flo neustále lovila z plastikového boxu kostky ledu a třela jimi Irině prsní bradavky: ty se pak na jednu dvě minuty vztyčily a byly jako dvě vlhké růžové sladkovodní perly. Při dalším pohledu hledáčkem Brodkovi vadilo, že Irina sedící na skútru má na břiše záhyb. Flo odstranila vadu tím, že lepicí páskou širokou na dva prsty napnula Irině kůži na pravé straně od pasu až k žebrům, aby to zepředu nebylo vidět, a pevně ji přilepila. Teď však Irina nemohla pohazovat hlavou dozadu. Kůže stažená páskou se napínala tak, že se dívčina tvář zkřivila bolestí.

„Potřebuju, aby Irina měla rozevláté vlasy!“ zvolal nakonec Brodka a podal fotoaparát Bennimu.

Flo pochopila Brodkův záměr a zauvažovala: „Ten, co nám pronajímá skútr, půjčuje taky airboots, čluny s obrovskou vrtulí na zádi. Ty udělají docela pěkný vítr. Mohla bych sem nechat jeden přivézt.“

„Dobrý nápad,“ souhlasil Brodka, pokývl hlavou a dodal: „Flo, ty jsi fakt k nezaplacení!“

„Mohla bych taky vyměnit ten fialový skútr.“

Brodka přikývl.

„A jakou barvu byste si přál, maestro?“

„To je jedno. Hlavně ne fialovou.“

Flo pomohla Irině ze skútru a strhla jí lepicí pásku, což bylo pro mladou Rusku bolestivější než úprava sama; pak jí hodila bílé tričko, aby se oblékla.

„Je to tvůj čas, Brodko!“ zvolala uštěpačně Florentina a nastartovala skútr.

S rachotem projela kodrcavě pískem na úzkou cestu z prken, vedoucí z pláže na South Collier Boulevard.

„Slunce je teď stejně moc vysoko,“ poznamenal Brodka a obrátil se ke svému asistentovi. „Kromě toho mi vadí ta spousta čumilů. Zkusíme to odpoledne znovu. Ale pak ať sem nemá nikdo přístup. Postaráš se o to?“

Čumilové se rozešli, když viděli, že práce skončila. Brodka si ve starých otřepených džínách a bílém tričku sedl pod slunečník do písku. Když šlo o to, pořídit dobré fotografie, byl bezohledný k sobě i k ostatním. Ale rozhodně nebyl chladný a nepřístupný. Inklinoval ke spontánním citovým reakcím - občas i k výbuchům vzteku -, ale vůči lidem, s nimiž pracoval, byl vždycky fér, pokud se snažili o optimální výsledek. Odvést dobrou práci byl jeho nejvyšší cíl.

Brodka si zvykl žít obklopen superlativy. V Biarritzu fotografoval ty nejkrásnější ženy na světě; v Monterey v Kalifornii fotil na každoročním Concours ďElegance ty nejexkluzivnější a nejdražší automobily; pro „Magnum“ pořídil snímky nejvyšších budov na světě a ve „Vogue“ bylo dvacet stránek fotografií, na nichž Brodka dokumentoval sladký život superboháčů na Côte ďAzur.

To všechno přispělo k tomu, že se dovedl pohybovat mezi lidmi, a především mu to umožnilo odmítat zakázky, které se mu nelíbily. Než slíbil, že bude Irinu fotografovat, nejdřív si ji prohlédl, protože - jak říkal - mezi fotografem a modelem musí probíhat stejná chemická reakce, jinak je všechna námaha zbytečná. Chemická reakce byla v pořádku, ale jinak mezi ním a

dívkou z Petrohradu k žádnému sblížení nedošlo. V tomto ohledu měl své zásady.

Brodka si setřel paží pot z čela a brýle proti slunci si přitiskl pevněji na nos. Taky Irina, jíž se už začal rozpouštět make-up, vyhledala stín pod slunečníkem. Benni vylovil z boxu pár kostek ledu a přitiskl si je vzadu na krk.

Na Marco Islandu, před západním pobřežím Floridy v Mexickém zálivu, bylo začátkem listopadu obvykle jarní počasí. Tohoto roku v létě pršelo; dokonce ani ti nejstarší obyvatelé si nepamatovali, kdy se něco takového stalo. Zato v říjnu začalo neobvyklé období veder, které trvalo až doteď, několik dní před Dnem díkůvzdání.

Brodka beze slova podal Irině ručník.

Pochopila, co má udělat, a omotala si ručník kolem hlavy jako beduín, takže jí byly vidět jenom oči.

„Jinak ti obličej naběhne jako kynuté těsto. Jdi do svého pokoje, odlič se a lehni si co nejblíž ke klimatizaci. Benni ti řekne, až budeme hotovi s novým aranžmá.“

Irina mlčky přikývla a zmizela směrem k hotelu Marriott.

Zatímco asistent ukládal fotoaparáty, objektivy, stativy a sluneční clony do hliníkových kufříků, Flo se vrátila.

Mávala obálkou a už zdálky volala: „Brodko, přišel ti fax!“

Brodka byl zvyklý přijímat faxy a telefonické hovory, ať se zdržoval kdekoli. Roztrhl hotelovou obálku a četl.

Flo předpokládala, že se jedná o nějaké důležité sdělení, které souvisí s jejich prací, a tázavě se na Brodku zadívala.

Zprvu nedokázala z jeho tváře vyčíst, o jakou zprávu asi jde. Teprve když Brodka zvedl hlavu a přimhouřil oči, jako by chtěl potlačit slzy, vytušila, že se zřejmě něco stalo.

Brodka jí beze slova podal dopis. Flo svraštila čelo, když četla adresu odesílatele: Generální konzulát SRN, 100 North Biscayne Boulevard, Miami, Florida 33132.

Vážený pane Brodko!
S politováním Vám musíme sdělit, že Vaše matka, paní Claire Brodková, 21. listopadu zemřela. Protože se nám v té době nepodařilo zjistit místo Vašeho pobytu, ani vypátrat nějaké blízké příbuzné, byla 25. listopadu pohřbena.
S úctou
Meller, generální konzul.

„Kolikátého je dneska?“ zeptal se Brodka nezvučně.

„Šestadvacátého,“ odpověděla Florentina.

Brodka přikývl. Pak vyšel ze stínu slunečníku a zamířil k pobřeží, omývanému vlnami neustále se ztrácejícími v písku. Měl na sobě džíny a plátěné boty, ale jako by si to vůbec neuvědomoval, šel pořád dál a dál, až mu teplá voda sahala k bokům. S rukama zkříženýma na prsou se díval k obzoru. V té chvíli necítil ani bolest, ani smutek, jenom čirou bezradnost; a ani nevěděl, co by měl v této situaci cítit. Mezi Claire a Alexandrem Brodkovými nebyl nikdy niterný vztah, jaký bývá mezi matkou a synem. Příčinou byly jejich vždycky rozdílné názory, a důsledkem bylo, že šli jeden druhému z cesty a vyhýbali se závažným rozhovorům.

Výčitka, že se nenaučil nic pořádného - jak říkala Claire Brodková -, ho vždycky jenom pobavila. Benediktini, v jejichž klášterním internátu vyrostl, ho přemlouvali, aby se stal knězem. Ale s náboženstvím měl Brodka vždycky problémy.

Smrt, s níž byl teď tak náhle a nečekaně konfrontován, ho děsila a znejisťovala, protože si najednou uvědomil nezměnitelnost osudu. Třebaže slunce nemilosrdně pražilo, v nitru cítil mrazivý chlad a přistihl se, jak vrtí hlavou, jako by chtěl popřít to, co se stalo, jako by chtěl říct: To není pravda, to se ti jen zdá…

Zatímco se před ním bílí rackové vrhali střemhlav do moře a

vynořovali se z vody se zmítající se kořistí, Brodka vzpomínal na svoje dětství.

Ještě si dobře pamatoval den, kdy ho matka v devíti letech poslala do internátu v klášteře benediktinů. Anebo jak odtud ve čtrnácti utekl, pobouřený přísnou výchovou, jak spal tři dni v jakési stodole, dokud ho odtud nevyhnal hlad - přímo do náruče policejní hlídky. Anebo jak si proti matčině vůli koupil trubku, na splátky a bez vyhlídek, že by je někdy mohl splácet (což se splnilo), protože se chtěl stát druhým Glennem Millerem (což se nesplnilo).

Hluboce znejistělý a bezradný uslyšel za sebou hlas Florentiny: „Je mi to líto, Brodko, opravdu.“

Brodka se otočil a přikývl. „To nic.“ A pak se brodil zpátky na břeh.

Flo ho ze strany pozorovala. Po chvíli řekla: „Myslím, že bude lepší, když práci přerušíme.“

Její poznámka vytrhla Brodku z letargie. „Přerušíme? Zbláznila ses? Za dva dny to máme. Děláme dál. Tak odpoledne, jak bylo domluveno.“

„Jak chceš,“ odpověděla Flo. Vlastně od Brodky nic jiného nečekala.

Ze stromů kapala listopadová mlha, když Brodka zaparkoval svého jaguára u cihlové zdi lesního hřbitova v Mnichově. Zimomřivě si vyhrnul límec kabátu a zamířil ke vchodu s vysokou železnou mříží.

Zatím se Brodkovi nepodařilo zjistit, proč byla matka pochována právě na tomto hřbitově; a stejně tak obtížné bylo objasnit bližší okolnosti její smrti a pohřbu. Nejdřív bylo třeba vyřídit úřední věci, zaplatit účty, telefonovat a vyplnit nekonečnou řadu formulářů - smrt byla komplikovaná záležitost.

U vrat přicházel proti Brodkovi mlčenlivý průvod truchlících v

tmavých šatech, sledovaný dvěma staršími dámami s deštníky, které se spolu z neznámých důvodů bouřlivě hádaly. Šipka na ceduli s nápisem „Hřbitovní správa“ ukazovala vlevo k nízké budově se zamřížovanými okny. Šedovlasý, nedbale oblečený muž, předčasně zestárlý denním stykem se smrtí a smutkem, Brodkovi s vybranou zdvořilostí vysvětlil, ve které části hřbitova je hrob jeho matky, a s vlídným pokývnutím mu dal vizitku, na níž kamenický závod nedaleko hřbitova nabízel zhotovení pomníku.

Brodka kráčel po pískové cestě dlouhými kroky, aby se vyhnul kalužím a blátu. U kašny, v níž plavaly lodičky hnědého listí, se dal vlevo. Po několika krocích byl u čerstvého hrobu se spoustou kytic a věnců. Brodka povytáhl hlavu z vyhrnutého límce, aby se rozhlédl kolem, jestli neuvidí nějaký prostý hrob, a vtom si povšiml jednoduchého dřevěného kříže uprostřed záplavy pohřebních kytic a věnců. Na příčném ramenu bylo jméno ‚Claire Brodková'.

Nikdy by si nebyl pomyslel, že by toho byl schopen, ale teď, když četl matčino jméno, mu vyhrkly slzy. Přemohl ho hluboký smutek a rozplakal se tak usedavě jako ještě nikdy od dob dětství. Květiny se mu rozplývaly před očima jako barvy chaotického obrazu a přistihl se, že prudce a proti své vůli vrtí hlavou. Nebyl schopný jasně uvažovat, a se sepjatýma rukama se strnule díval na hrob, pohřížen do smutku a vzpomínek tak hluboce, že si nepovšiml, že k němu ze strany kdosi přistoupil a zůstal stát vedle něho u hrobu.

Dokonce i když muž promluvil, byl Brodka zahloubaný do sebe tak, že jeho slova vůbec nevnímal. Teprve když se muž dotkl jeho paže, obrátil pohled k němu. Muž měl na sobě černý plášť, jaký mívají nosiči rakví, a válcovitou čapku. Odkašlal si a spustil znovu: „Podivná smrt, velice podivná smrt, hm.“

Teprve teď se Brodka podíval na muže pozorněji. Jeho kulatý, hladce oholený, zarudlý obličej vypadal téměř mladistvě ve

srovnání s jeho obstarožní fantastickou uniformou. Povšiml si, že muž má nad pravým obočím velké tmavé mateřské znaménko. Pohled jeho světlých očí byl prohnaný: měl silný krk a masitou dvojitou bradu.

Když Brodka ještě pořád nereagoval, neznámý muž řekl: „Smím se vás zeptat, vy jste příbuzný?“ V jeho hlase byla jakási úskočnost.

Brodka přikývl a mlčel.

Muž v černém hábitu rovněž přikývl, dal si ruku před ústa a odkašlal si, a po chvíli znovu promluvil: „Vím, že mi do toho nic není, ale…“

„Tak tedy zmizte a nechte mě na pokoji!“ přerušil ho příkře Brodka a mávl rukou, jako by chtěl odehnat dotěrného psa. Neznámý se váhavě obrátil a se svěšenou hlavou odcházel těžkým krokem směrem k nízké budově. Nedaleko kašny ho Brodka dohonil: „Počkejte!“ křikl na něho. „Na okamžik!“ Teď se choval odmítavě muž v černém. Šel dál a nevěnoval Brodkovi ani pohled.

„Chtěl bych se vám omluvit,“ řekl Brodka a přejel si rukou přes oči. „Byl jsem zamyšlený. Říkal jste něco o podivné smrti. Co jste tím myslel?“

Neznámý muž se prudce zastavil. Naklonil hlavu na stranu a zatvářil se utrápeně. „Vlastně mně do toho opravdu nic není. Máte úplně pravdu, pane, ale…“

„Co ale?“ Brodka nespouštěl z muže oči.

„No jo, to je tak. Když člověk spouští každý den rakve do hrobu… promiňte, že se vyjadřuji tak obyčejně… tak se časem naučí odhadnout…“

„Odhadnout co?“

„No, umí odhadnout, jestli ten, co ho spouští do hrobu… jak bych to řekl… jestli byl tlustý, nebo hubený, jestli to byla těžká váha, anebo jenom nějaká sušinka. A v tomhle případě to nebylo ani to, ani ono.“ Pokrčil nos.

„Co tím myslíte?“

„To, co už jsem řekl. Bylo to… divné. Měl jsem pocit…“

Nechybělo mnoho a Brodka by se byl na muže vrhl, ale pak se vzpamatoval a jenom odmítavě pronesl: „Člověče, vy jste blázen. Co to tady žvaníte?“

Neznámý se na Brodku zamyšleně zadíval. „Jsem si skoro jistý, že ta rakev byla prázdná, pane.“

Brodka o krok ucouvl. Cítil, jak se mu do hlavy nahrnula krev; zhluboka se nadechl a křikl: „Jak můžete tvrdit takový nesmysl? Jak jste na to přišel?“

Muž pokrčil rameny. „Promiňte, pane. Měl jsem si to nechat pro sebe.“ Neobratně naznačil cosi jako úklonu a pak zmizel směrem k nízké budově.

Cestou k autu nepřemýšlel Brodka ani tak o tom, co mu neznámý muž říkal, protože ho považoval za podivína, ale spíš o oné záplavě květin na matčině hrobě. Proboha, kdo jen mohl poslat na pohřeb celé nákladní auto kytic a věnců? Pokud si dokázal vzpomenout, matka byla vždycky sama.

Pravda, v posledních letech ji skoro neviděl, ale pomyšlení, že by byla mohla mít houf ctitelů, bylo tak absurdní, že se Brodka musel usmát.

Příští den strávil chozením po úřadech a placením účtů. A nakonec musel taky vystěhovat byt své matky v Prinzregentenstrasse - a to byl úkol, kterého se ujal s velikou nechutí. Připadal si jako vetřelec, když stoupal po schodech do prvního patra, poté co mu správce domu s nedůvěřivým pohledem vydal klíč od bytu.

Brodka nenáviděl staré činžáky, jako byl tento: secese, modré dlaždice, červený kokosový běhoun. Všechno působilo tísnivě. Vztah mezi ním a matkou byl v posledních deseti letech spíš napjatý než harmonický, a v té době vstoupil do tohoto bytu jenom jedenkrát. A rozhovor, který s matkou tehdy měl, ho přiměl, aby

matku už nikdy nenavštívil.

Na okamžik se zastavil - jako každý, koho čeká nějaký těžký úkol - a pak otevřel dveře bytu.

Na podlaze v předsíni ležela pošta, kterou sem vhodili poštovní schránkou ve dveřích. Brodka hledal vypínač. Kulaté stropní svítidlo z ledově namodralého skla, jistě staré a vzácné, ale na jeho vkus právě tak ohavné, dávalo jen málo světla. Bylo to tam cítit naftalínem a starými zaprášenými záclonami; pach, který Brodka nesnášel. Nejradši by se byl otočil a odešel.

Když zvedal ze země poštu, padl jeho pohled na dveře naproti. Byly jenom přivřené a Brodka měl pocit, že mezerou mezi dveřmi proniká teplé světlo nějaké lampy.

„Je tu někdo?“ zvolal a naslouchal.

Nic.

Brodka opatrně strčil do dveří a napjatě a trochu ustrašeně pátral po zdroji světla.

Na nízkém kulatém stolku vedle pohodlné pohovky u pravé stěny pokoje svítila malá lampička.

„Je tu někdo?“ zvolal Brodka ještě jednou. Nečekal na odpověď, přistoupil k oknům a vytáhl rolety.

Vedle gauče byly dveře do ložnice. Brodka je opatrně otevřel a rozsvítil. Nečekal, že najde pokoj uklizený, ale při pohledu, který se mu naskytl, mu přeběhl mráz po zádech. Postel byla rozházená. Na podlaze se válely části oděvu a krabičky od léků.

Brodka se vrhl k oknu; otevřel je dokořán a zhluboka se nadechl. Z ulice pronikal nahoru dopravní ruch a nad městem se snášel večer. Brodka znechuceně vyšel z pokoje.

Ve dveřích do obýváku zůstal stát. Přelétl pohledem zařízení a uvědomil si, jak dalece se matce odcizil. Čtvercový pokoj byl přecpaný starožitným nábytkem. Každý kus byl drahocenný a vzácný, ale protože tady toho bylo moc, pokoj působil spíš jako komora na odkládání věcí. Levý roh pokoje proti oknům zabíral až

ke stropu vysoký regál. V druhém rohu stál napříč biedermeierský sekretář z třešňového dřeva, zdobený černými sloupky. Mezi okny viděl Brodka vitrínu se starými sklenicemi. Vitrína byla širší než zeď mezi okny, a tak přes ni na obou koncích přesahovala.

Na zdi proti dveřím visel obrovský italský barokní obraz: nahá bohyně Diana na voze taženém labutěmi. Pod ním byla pohovka ve stylu biedermeieru, s růžovými a bledě zelenými pruhy, jediný kus nábytku, který se Brodkovi líbil. Nalevo stál stolek s rozsvícenou lampou, napravo krásně zdobená truhla a na ní váza s uschlými růžemi, vepředu velký kulatý stůl a dva ušáky.

Mezi dveřmi vedoucími do předsíně a dveřmi, za nimiž byla komora na odkládání věcí, stála barokní komoda s pozlaceným kováním a na ní všelijaké cetky, vázičky a dózičky, prastará bib-le a dvě fotografie ve stříbrných rámečcích, které vzbudily Brodkovu pozornost.

Přistoupil blíž a v první chvíli se lekl, když se na něho z benátského zrcadla s broušeným rámem nad komodou dívala jeho vlastní tvář. Pak si prohlédl jednu z fotografií, na níž byla jeho matka s malým chlapcem v náručí. Třebaže Brodka tuto fotografii nikdy předtím neviděl, hned věděl, že dítě na fotografii je on sám.

Druhou fotografii už znal. Byla na ní důstojná starší dáma v nápadném kostýmu a černém klobouku se širokou, elegantně prohnutou krempou - jeho matka, tak jak si ji pamatoval ve vzpomínkách.

Bez zájmu a automaticky začal Brodka vytahovat zásuvky a otvírat dvířka, jako by pátral po minulosti své matky. Minulosti, kterou vůbec neznal. Jistě, každý člověk má svou tajnou existenci, zeď, za kterou se skrývá; ale život jeho matky pro něho vždycky byl a zůstal záhadný a neprozkoumatelný jako funkce počítače.

Vždycky se v duchu ptal, odkud měla matka peníze na to, aby ho jako chlapce mohla vydržovat v drahém internátu. Později, když se projevilo jeho nadání, navštěvoval odbornou fotografickou

školu. Když se matky jednou zeptal, jestli náklady na jeho vzdělání nepřesahují její možnosti, odpověděla mu, aby si kvůli tomu nedělal hlavu - přesně tak se vyjádřila.

Brodkova matka byla žena bez minulosti, dokonce i ve stáří, kdy se člověk k minulosti obvykle stále víc vrací.

Pokud se Brodka pamatoval, matka nikdy nechodila pravidelně do práce. Jediné, co bylo v jejím životě pravidelné, byly lázně, kam jezdila každý rok na jaře a na podzim, a léčení brala velice vážně.

Když Brodka otevřel sekretář, jehož přední stěna se dala vyklopit jako deska na psaní, vypadl z něj svazek listin, bankovních výpisů, akcií, směnek a dokladů. Brodka nikdy nepochyboval o tom, že matka je zámožná; ale teď, když se podíval na konta a doklady, mu bylo jasné, že byla bohatá, dokonce velice bohatá.

V malé zásuvce objevil Brodka nakonec něco, co ho vyděsilo a překvapilo; pistoli Walther PPK, ráže 7,65, a dvacet nábojů.

Opatrně vyndal zbraň ze zásuvky, právě tak opatrně ji přendával z jedné ruky do druhé, pak se náhle rozesmál, přímo se otřásal smíchem, a nakonec se rozkašlal a začal přecházet od sekretáře ke dveřím, aby se odreagoval. Jeho matka s pistolí v ruce!

Ozval se zvonek u dveří.

Brodka se prudce zastavil, jako by procitl ze sna.

Šel otevřít.

Na chodbě stála dobře oblečená starší dáma s řídkými světlými vlasy vyčesanými do uzlu.

„Vy jste určitě syn," prohlásila poněkud povýšeně a povytáhla při tom černě obtažené obočí.

„A kdo jste vy?"

„Jmenuji se von Veldhovenová. Jsem… byla jsem sousedka vaší paní matky." Přitom ukázala na protější dveře v chodbě.

Brodka chtěl neznámé ženě podat ruku, ale ještě pořád v ní držel pistoli. Přehodil si ji do levé a schoval ji za zády. Pak ženu vyzval, aby šla dál.

„Věděla jsem, že Claire měla zbraň," poznamenala paní von Veldhovenová a pokračovala: „I když jinak jsem toho o ní moc nevěděla. Myslím, že ji nikdo neznal opravdu dobře."

„Byly jste přítelkyně?"

„Přítelkyně? Co vás napadá! Claire žila za ochrannou zdí jakési tajuplné rezervovanosti. Oslovovaly jsme se křestními jmény, ale vždycky jsme si vykaly. Věděla jsem toho o Claire jen velice málo, kromě toho, že měla syna." Přitom ukázala na fotografii na komodě.

„Myslím, že žila v ustavičném strachu," řekla sousedka zamyšleně a pátravě se rozhlédla kolem. „Je to těžké, smířit se s myšlenkou, že je mrtvá." Náhle se podívala Brodkovi do tváře. „Vím, že váš poměr k matce nebyl zrovna nejlepší."

Brodka pokrčil rameny. „Upřímně řečeno, taky tomu odpovídá můj smutek. Matku jsem sotva znal, každý jsme žili svůj vlastní život. Jakýmsi nevysvětlitelným způsobem mě dokázala ze svého života vyloučit. Mám dojem, že ji poznávám lépe teprve teď, čím víc zásuvek a dveří otvírám."

Paní von Veldhovenová přikývla. Pak se znenadání zeptala: „Víte, jak vaše matka zemřela?"

„V dokladech je, že to bylo selhání srdce."

„Claire mě pozvala na čaj, což se stávalo málokdy. Seděly jsme tady proti sobě. Najednou začala lapat po dechu a mlčky se zhroutila v ušáku. Lékař tu byl za deset minut…, ale už bylo pozdě. Byla jsem jediná, kdo byl na jejím pohřbu."

„Byla jste to tedy vy, kdo mě vypátral v Americe?"

„Ne," odpověděla paní von Veldhovenová, „to byla věc úřadů."

„A co ta záplava květin na hrobě?"

„Myslela jsem, že byly od vás.“

„Určitě ne. Když jsem se dozvěděl o matčině smrti, byla už pohřbená.“

Zdálo se, že Brodkova slova návštěvnici zaskočila. Svraštila čelo.

„Je tu ještě něco,“ poznamenala a udělala dlouhou přestávku, „vaše matka neměla nikdy žádné návštěvy, ale den po její smrti se objevili dva dobře oblečení elegantní pánové a požádali mě, abych je pustila do jejího bytu.“

„A vy jste je pustila?“

„Samozřejmě že ne, prosím vás! Sice vyslovili vaše jméno a ujišťovali mě, jsou příbuzní, ale přece jsem neměla právo, abych je pustila do bytu vaší matky! Doufám, že jsem tím nic nepokazila. Nevíte, kdo mohli být ti dva muži?“

Brodka pokrčil rameny. „Nemám tušení. Můžu vám jenom poděkovat za to, jak jste se zachovala.“

Chvíli bylo ticho. Oba se rozhlíželi po pokoji, jako by hledali odpověď na všechny své otázky. Když se nakonec jejich pohledy setkaly, nedokázal Brodka skrýt své rozpaky, ale pak se zeptal: „Co jste měla na mysli, když jste mluvila o tom, že matka žila v ustavičném strachu?“

„Upřímně řečeno, nedovedu vám to vysvětlit. Byl to jenom takový pocit. Jistě, některé ženy už mají v povaze, že jsou ustrašené, ale u Claire to bylo něco mnohem víc. Byla strašně citlivá, nedůvěřivá a řekla bych, že někdy až odmítavá… i vůči mně. A když jsem se jí na to zeptala, stáhla se zpátky do své ulity a mlčela a mlčela, jako by mě chtěla za mou všetečnou otázku potrestat. Ale teď mě omluvte.“ Podala Brodkovi ruku a zmizela.

Dotek její měkké ruky byl Brodkovi nepříjemný. Měl pocit, jako by se za strojeným chováním této ženy skrývala jenom vypočítavost a neupřímnost. Ale třeba na něho působila celá ta atmosféra tady.

Byt byl nevytopený a Brodkovi byla zima. Rozhodl se, že zase půjde.

Venku ho ovanul vlhký ledový vzduch.

Brodka předtím zaparkoval svého jaguára na protější straně. Zamířil k němu přes frekventovanou ulici. Vytáhl z kapsy klíče od auta a chtěl odemknout dveře, když ho polekal zvláštní zvuk. Znělo to jako výstřel, ale ne tak hlasitě a ostře. Vzápětí ucítil prudký úder do pravého lýtka. Instinktivně se otočil na druhou stranu ulice a zahlédl záblesk u ústí hlavně nějaké zbraně. V další vteřině následoval druhý záblesk a pak třetí. S kovovým třesknutím narazila jedna kulka do zadních dveří vozu.

Brodka reagoval čistě instinktivně. Prudce otevřel dvířka u volantu, vrhl se na sedadlo, hlavu přitiskl na vedlejší sedadlo a ztuhlý leknutím zůstal ležet.

Jak dlouho tak zůstal, nedovedl později říct. Do reality ho vrátilo teprve prudké klepání na okenní sklo.

„Jste zraněný?“ volal kdosi do zavřených dveří.

Brodka se zvedl. Venku stál policista. Modré světlo hlídkového vozu ostře blikalo.

„Jste zraněný?“ opakoval policista a otevřel dveře vozu.

„Ne, ne. Všechno je v pořádku,“ zakoktal Brodka, ještě pořád nechápající, co se stalo.

„Někdo po vás střílel. Máte zraněnou nohu,“ řekl policista a pomohl Brodkovi vystoupit z vozu. Pak ukázal na jeho krvácející lýtko a na zadní dveře, kam dopadla střela: v plechu byl dů-lek, v jehož středu byla vyražena malá černá dírka.

Policista si Brodku zkoumavě prohlížel. „Měl jste veliké štěstí. Odkud padly ty výstřely, pane…“

Brodka se pomalu vzpamatovával. „Brodka,“ doplnil. „Alexander Brodka.“ Ukázal na protější stranu ulice. „Výstřely přišly odtamtud. Ale neplatily mně. Určitě ne. Kdo by mě chtěl

zastřelit? A hlavně proč?“

Když lékař záchranné služby ošetřil Brodkovi ránu na lýtku, odvezli ho na policejní stanici, kde se ho kriminální komisař vyptával, jak se to všechno seběhlo. Nesdílel Brodkův názor, že se do přestřelky dostal náhodou.

Komisař se šedivými kudrnatými vlasy, tmavým huňatým obočím a mnohaletými zkušenostmi ve svém povolání se zatrpkle usmál, a bubnuje prsty do desky stolu, řekl: „Vy jste fotograf a fotoreportér, pane Brodko. Při vašem povolání přece člověk mívá nepřátele, ne?“

„Nepřátele? Možná. Každý má nějaké malé osobní nepřátelství a nějakého rivala; ale taková rivalita se přece neřeší zbraní!“

„V tom snad máte pravdu,“ odpověděl komisař. „Ale při té střelbě nešlo o nějaké rivalství. Musíme vycházet z toho, že ty výstřely platily vám. A že jste neměl být vážně zraněn nebo dokonce zabit. Pachatel nebyl žádný zabiják. Mířil na nohy. Chtěl vás varovat nebo vám dát na pamětnou, co já vím. Víte, kdo se tak chová?“

„Kdo?“

„Mafie.“

Nejdřív se Brodka vyděsil; ale pak napětí v jeho nitru povolilo a dal se do smíchu. „Myslím, že přeceňujete mou důležitost, pane komisaři. Nejsem ani tak bohatý, aby se o mě tihle pánové zajímali, ani nejsem dealer s heroinem, kokainem nebo něčím takovým. Všechno, co mám, jsem si vydělal poctivou prací. Co by tedy mohli tihle lidé ode mě…“

„Zdržujete se hodně v cizině,“ přerušil ho komisař.

„Ano, jistě. Ale je to důvod, aby mě pronásledovala mafie?“

„To samo o sobě určitě ne,“ odpověděl komisař. „Ale je možné, že se vaše cesta někdy zkřížila s touto ctihodnou společností… náhodou. A to tihle lidé nemají rádi, víte.“

Brodka se na komisaře dlouze a pronikavě zadíval. Cítil, že k

němu má komisař nedůvěru, a to ho naštvalo. Sakra, proč mu ten člověk nevěří? Proč se má ospravedlňovat on, když na něho někdo střílel?

Záhadné okolnosti smrti jeho matky byly náhle zapomenuty, zvlášť když Brodku vůbec nenapadlo, aby ji nějak dával do spojitosti s výstřely. Věděl, že bývají dny, kdy se člověku zdá, jako by se na něho najednou sesypaly všechny nepříjemnosti života. A třebaže byl všechno, jen ne bázlivý, výstřely mu přece jenom nahnaly strach.

Když se Brodka vrátil domů, zamkl za sebou dveře, ačkoli to jindy neměl ve zvyku. Šel do koupelny a pod tekoucí studenou vodou si opláchl obličej. Ovázané pravé lýtko bolelo; nohavici protrhla kulka.

Duchem nepřítomný poslouchal záznamník. Samé nedůležité věci. Odešel od přístroje a chtěl se posadit do křesla…

...a náhle vyskočil a vrátil záznamník nazpátek. Ozval se hlas s cizím přízvukem a ráčkováním: „Přestaňte slídit v životě vaší matky. Tohle je vážné varování!“

Brodka stiskl znovu tlačítko „Repeat“ a hlas svou výhrůžku zopakoval.

Poprvé po dlouhé době měl Alexander Brodka opravdu strach.

II

Poznali se v baru hotelu Waldorf-Astoria v New Yorku, kam mohla žena přijít bez pánského doprovodu, aniž by ztratila dobrou pověst, a kde se barman vzorně staral o to, aby na stolech byly stále čerstvé pražené ořechy, zatímco pianista hrál „As Time Goes By“. Brodka měl za sebou fotoreportáž o módním návrháři Samu Sullerovi, kterou dělal zbytečně, a Julietta Collinová se na aukci impresionistů u Christie's na Park Avenue marně snažila vydražit pro svou galerii v Mnichově tři grafiky od Marka, Heckela a Kandinského.

Prohry dělají z lidí spojence, a tak je tenkrát sblížily jejich neúspěchy. A taky tomu trošku napomohlo, že pocházeli ze stejného města - v každém případě natolik, že spolu strávili noc.

Bylo by nesprávné považovat proto Juliettu za lehkomyslnou nebo dokonce prostopášnou, a taky Brodka rozhodně nebyl typ muže, který, pokud jde o ženy, využije každou příležitost, která se mu naskytne. Ne, toto setkání v září před třemi roky v nich probudilo takové smyslové opojení, jaké ani Brodka, ani Julietta nikdy předtím nezažili.

Jistě, Julietta byla vdaná. Její muž, profesor Hinrich Collin, měl vynikající pověst jako chirurg, ale jenom jeho nejbližší okolí vědělo, že před každou operací zkonzumuje láhev koňaku. Bez alkoholu nemohl žít, i když kvůli tomu ztratil v pětačtyřiceti letech potenci a citově otupěl. Nebylo divu, že tím Julietta trpěla. Cítila se opomíjená a frustrovaná, a jenom její společenské postavení jí zabránilo v tom, aby si našla milence.

V té době byl Brodka víc než deset let rozvedený. Nebyl to rozvod z nenávisti nebo vzájemného odporu. Brodka a jeho žena prostě uznali, že se k sobě nehodí. A tak se po třech letech rozešli, bez hádání a nenávisti a aniž by jeden druhému ublížili - s poznatkem, že žena narozená ve znamení Býka se nehodí ke

Kozorožci.

Nic víc, ale taky nic míň o sobě Brodka a Julietta po první společně strávené noci nevěděli. Oba byli dost staří na to, aby čekali, že se z toho vyvine pevný a vážný vztah, ale oba se zmýlili. Brodka ještě pořád miloval Juliettu tak jako před třemi lety - a ona opětovala jeho lásku se stejnou intenzitou.

Julietta byla malá, energií překypující osůbka s hnědýma očima a černými vlasy, které většinou nosila hladce sčesané do uzlu dozadu. Jako všechny černovlásky měla snědou pleť. Dřív ji trápilo, že je malá, měřila jenom metr šedesát, a nosila pořád vysoké podpatky, což se k jejímu typu velice dobře hodilo, ale když Brodka prohlásil, že jejích sto šedesát centimetrů je ta nejkrásnější míra na světě a každý další centimetr by jenom narušil celkovou harmonii, získala tím sebevědomí a uplatňovala svůj zevnějšek s onou sebejistotou, která dělá ženy přitažlivými.

Její galerie v nejlepší čtvrti města dobře prosperovala, lépe než většina ostatních obchodů s obrazy v okolí, které se po zaplacení horentního nájemného jen taktak držely nad vodou. Julietta vystudovala dějiny umění a němčinu, aby mohla být učitelkou, ale po šesti semestrech se svých plánů vzdala, protože ji Hinrich Collin požádal o ruku. Když začala svou novou kariéru, projevila nečekanou obchodní zdatnost: butiku, který skončil v konkurzu, nevypověděla desetiroční nájemní smlouvu a umluvila jednoho svého spolužáka, aby jí prodal sbírku expresionistů, kterou zdědil po otci. Syn neměl o Kleeovy, Munchovy, Feiningerovy a Moldeho kvaše zájem a prodal jí je za půl milionu, na nějž si vzala úvěr u banky svého manžela, který mohl poskytnout potřebné záruky. Už po půl roce polovinu obrazů prodala - samozřejmě, že se stoprocentní přirážkou - a tím splatila většinu svých dluhů.

Od té doby byla Galerie Collin u sběratelů expresionistů na prvním místě.

Profesor Collin byl k aktivitám své ženy hned od začátku

podezřívavý, a čím víc úspěchů Julietta měla, tím byl její muž nedůvěřivější. Jeho počáteční žárlivost se někdy vystupňovala až v nenávist, a nevynechal žádnou příležitost, aby Juliettu urážel: třeba tím, že její galerii označil za eldorádo darmošlapů, anebo - ještě hůř - za jarmareční stánek s infantilními čmáranicemi.

O jejím poměru s Bradkou neměl tušení, tím si byla Julietta téměř jistá - alespoň až do onoho dne začátkem prosince, kdy uspořádala ve své galerii vernisáž. Získala sbírku Kubínových kreseb a představila je výtvarnému publiku.

Že na vernisáž přišel i Brodka, by nebylo nic výjimečného, i když - jak si musel sám přiznat - toho o expresionismu moc nevěděl; ale stejně tomu bylo u mnoha přítomných, pro něž se umění stávalo jenom záminkou, aby se zúčastnili společenské události nebo aby demonstrovali domnělou vzdělanost.

Julietta se mezitím dověděla o smrti Brodkovy matky. Uvědomovala si taky, že svůj smutek nedává najevo, třebaže smrt v blízkém okolí vždycky vyvede člověka z míry - i když k zemřelému necítíme příliš velkou lásku ani náklonnost.

Záhadné okolnosti, které obklopovaly smrt jeho matky, Brodka zatím Juliettě zamlčel. Nechtěl ji zneklidňovat, dokud sám nenajde pro všechny ty nesrovnalosti nějaké vysvětlení.

Když Brodka přišel do přeplněné galerie, kde už bylo víc než sto lidí, Julietta se s úsměvem odloučila od skupiny návštěvníků. Měla na sobě černý kalhotový kostým s tenkým proužkem a černé lodičky, které na ní měl Brodka tak rád. Julietta k němu přistoupila a políbila ho na ústa, déle než bylo vhodné, ale rozhodně to nevzbudilo pozornost, protože líbání a jiné doteky byly v těchto kruzích tak běžným společenským projevem jako jinde podání ruky.

„Co je s tebou? Vždyť ty kulháš," řekla Julietta a ukázala na jeho pravou nohu.

Brodka jen mávl rukou. „To nic. Nestojí to za řeč."

Julietta se do Brodky zavěsila a odvedla ho do kouta, kde byl větší klid, a opakovala svou otázku.

„Co je? Jsi zraněný? Proč mi neřekneš, co se stalo?“

Brodka znal Juliettinu vytrvalost. Věděl, že když ji něco zajímá, nedá se před ní nic utajit. Proto se odhodlal k odpovědi. „Nedělej si starosti, Julietto, všechno se vysvětlí… a ukáže se, že to byl omyl. Někdo… někdo po mně střelil.“

„Kdo?“ zvolala zděšeně Julietta. „Co se stalo?“

Brodka vzal Juliettu za paži. „Prosím tě, nedělej rozruch. Nic se nestalo. Je to jenom škrábnutí, nic víc. Jsem si jistý, že jsem se náhodou dostal do situace, která…“

„Náhodou?“ Julietta se pronikavě zasmála. „Trefí tě kulka a ty mluvíš o náhodě!“

„Ale kdo by na mě měl střílet?“

„Co já vím! Jak to, že o tom nebylo nic v novinách?“

„Protože jsem na tom trval.“

„Kde se to stalo?“

„Před domem mé matky. Vrhl jsem se za vůz, abych se kryl.“

Julietta se na Brodku pátravě zahleděla: „A co podnikla policie?“

„Probíhá pátrání. Ale pachatel, nebo pachatelé zmizeli v hustém provozu na ulici. Čert ví, na koho ti chlapi stříleli.“ Zaváhal a pak dodal: „Komisař, který se mnou sepisoval protokol, si ovšem myslí, že to bylo záměrné a že to bylo varování.“

„Panebože!“ Julietta si přitiskla ruce na ústa. „Varování? Před čím? Ty mi něco zamlčuješ, viď?“

Brodka svěsil hlavu jako kluk přistižený při lži. „Nechtěl jsem tě znepokojovat, věř mi. Sám nevím, do čeho jsem se to tady dostal. Když jsem přišel domů a pustil si záznamník, nějaký neznámý hlas řekl, abych přestal slídit v životě mé matky, a tohle že je vážné varování.“

Z Juliettiných rozechvělých pohybů Brodka poznal, jak je

rozčilená. Pořád jenom kroutila hlavou. Brodka si všiml, že jejich rozhovor už budí pozornost; snažil se proto Juliettu uklidnit a se zdůrazněným klidem řekl: „Opravdu nevím, o co tu jde. Všechno to je tak… nesmyslné. Ale věř mi, určitě se ukáže, že je to omyl. Rozhodně si při nejlepší vůli nedovedu představit, že moje matka měla něco společného s mafií anebo s nějakými zločinci.“

Zasmál se, ale Julietta zůstala vážná a ustaraná.

„Měla by ses postarat o své milovníky umění,“ připomněl jí Brodka.

Zaváhala, ale pak se vrátila ke svým hostům.

Lidé se tlačili kolem kreseb a někteří projevovali své nadšení nahlas. Brodka, který měl rád spíš harmonii a krásu, toto nadšení nesdílel. Líbili se mu spíš Macke s jeho veselými postavami anebo Nolde s jeho zářivou modří a červení. Kubín mu připadal smutný, depresivní a mystický.

Obrátil tedy svou pozornost k uměnímilovným hostům, kteří byli všichni velice elegantně oblečeni a vedli vysoce intelektuální rozhovory.

Ve vzduchu bylo cítit kouř cigaret, parfémy a červené víno, atmosféra jako při každé vernisáži, ze které normálního člověka div nebolí hlava - o více či méně odborných rozhovorech nemluvě. Bylo to prostředí, ve kterém se Brodka necítil dobře.

Doufal, že milovníci umění brzy odejdou, aby mohl s Juliettou strávit večer.

Se sklenicí pomerančového džusu v ruce se protlačil mezi návštěvníky k Juliettě, která stála na druhém konci místnosti, zabraná do rozhovoru s nějakým starším pánem. Náhle se však Brodka zarazil. Z útržků slov, které dolehly k jeho uchu, jako by zaslechl mužský hlas, který ho vyděsil. Neodvažoval se otočit a podívat se na muže, jenž mluvil se silným cizím přízvukem a ráčkoval.

Byl to onen výhrůžný hlas, který Brodka slyšel ze záznamníku.

Soustředil se, jestli ho uprostřed smíchu, tlachání a diskusí opět nezaslechne.

Byl si jistý, že to byl tentýž hlas. O tom nebylo pochyb. Brodka uvažoval, co by teď měl udělat, když k němu přistoupila Julietta, vzala ho za ruku a energicky ho odváděla stranou.

Brodka se jí vytrhl a chtěl jí říct, co právě postřehl, ale viděl, že je stejně rozčilená jako on. Spěšně ho táhla jiným směrem. „Pojď se mnou!“ zasyčela. „Prosím tě!“ V jednom koutu se zastavila, jako by se tam chtěla schovat. Brodka viděl, jak se jí lesknou oči.

Vypadala nebezpečně a ustrašeně zároveň. Ještě nikdy neviděl v její tváři takový výraz. Julietta, o hlavu menší než on, k němu vzhlédla a zoufale řekla: „Je tu můj muž. Je totálně opilý, sotva se drží na nohou. Co mám dělat?“ Přitiskla si ruce na ústa.

Brodka měl ještě plnou hlavu toho, co zaslechl, a roztržitě se zeptal: „Kde je?“

Julietta polkla a zhluboka se nadechla. „Tamhle naproti. Jak já toho chlapa nenávidím. Dokázala bych ho zabít!“

Brodka se nenápadně podíval na protější stranu místnosti. Ještě nikdy profesora neviděl, ani na fotografii; přitom o tom muži věděl skoro všechno. A teď, když ho uviděl poprvé, nepociťoval vůbec žádnou nenávist, jak vlastně očekával: cítil spíš soucit s touto žalostnou, vrávorající postavou, která tam s tupým pohledem stála tak ztracená a opuštěná, jako by vůbec nikdo kolem ní neexistoval.

Profesor Collin, malý, nenápadný muž s pleší nad čelem, nebyl o mnoho větší než Julietta. Kdo ho neznal, považoval by ho spíš za nějakého úředníka. Měl na sobě šedivý oblek, který byl jistě drahý, ale přesto vypadal obnošený a sešlý. Povolená kravata mu visela pod krkem. Jenom brýle se zlatými obroučkami mu propůjčovaly něco profesorského.

Brodka se díval na profesora, ale pořád slyšel onen neznámý a výhrůžný hlas a uvažoval, jestli o tom má Juliettě říct. Ale vzápětí

ho přepadly pochybnosti, a v duchu se sám sebe ptal, jestli si to všechno jenom nenamlouval, jestli ho po napětí posledních dnů jenom nešálily smysly. Třeba vidí ve všem strašidla. Proboha, co se to s ním děje?

Juliettin hlas ho vrátil do skutečnosti. „Že se tady Hinrich objevil, nevěstí nic dobrého. Ještě nikdy na žádnou vernisáž nepřišel. Panebože, co mám dělat? Přece ho nemůžu vyhodit! Ale znám ten výraz v jeho obličeji. Nebude to dlouho trvat a začne dělat randál. Bože, jsou tu známí lidé z mnichovské společnosti - a taky od novin. Když bude takhle pokračovat, zruinuje sebe i svou kliniku - a mě taky!“

Zatímco to říkala, Collin už začal hostům blábolivě nadávat. Julietta k němu přistoupila a mírně mu domlouvala. Zároveň se ho snažila dotlačit do kanceláře vzadu.

Tam se Collin dopotácel k židli a vyčerpaně se na ni svezl. Hlava mu klesla ke straně a tělo ochablo. Ještě něco nesrozumitelně zablábolil a pak usnul; dýchal při tom dokořán otevřenými ústy.

Krátce před půlnocí, když už odešli poslední návštěvníci, Brodka a Julietta dopravili ještě stále hlasitě chrápajícího muže na zadní sedadlo Juliettina vozu. Julietta nechtěla, aby jel Brodka s nimi, ale ten na tom trval. „Tvůj muž je namol,“ řekl. „Pojedu s tebou. Kromě toho, jak ho chceš sama dostat do domu?“

Cesta do Bogenhausenu ve východní části města, kde Collin a jeho žena obývali luxusní vilu, proběhla celkem mlčky. Brodka řídil. Neustále se díval do zpětného zrcátka a sledoval opilého Collina, který občas něco zabručel. Po chvíli Julietta tiše poznamenala: „Teď jsi ho poznal. Teď víš, s kým už patnáct let žiju…“

Brodka si dal ukazováček na rty, a tím jí naznačil, aby radši mlčela.

„Ale co,“ odbyla ho Julietta. „Do zítřejšího rána s ním nebude

řeč.“

„A zítra ráno?“

„Znovu si pořádně lokne z flašky a bude úplně v pořádku. U něj je to normální.“

„Normální?“ zavrtěl Brodka hlavou.

„Je to alkoholik, ne obyčejný pijan, který se někdy víc napije, a když je mu pak pod psa, tak svatosvatě přísahá, že už toho nechá. Ne, tohle,“ ukázala palcem dozadu, „je beznadějný případ - je to notorik. Bez chlastu už nemůže žít.“

„A co jeho práce?“

„Jako lékař má vynikající pověst. Spousta chirurgů je závislá na láhvi minerálky.“

„Láhvi minerálky?“

„Ano, pořád u sebe mají láhev od minerálky naplněnou nějakým destilátem.“

Brodka se dal do smíchu. „A já si myslel, že největší zpiťaři jsou novináři.“

„To nedovedu posoudit,“ odpověděla Julietta, „ale je tu otázka, kdo tím může nadělat víc škody.“

Naznačila Brodkovi, aby sjel z hlavní ulice na úzkou cestu mezi holými živými ploty, vedoucí ke vjezdu do garáže. Jako mávnutím kouzelného proutku se otevřela hnědá nízká dřevěná brána a automaticky se rozsvítilo světlo na domě. Brodka zastavil před zelenými domovními dveřmi, zdobenými mosazným kováním. Ještě než mu Julietta stačila pomoci, dotáhl Collina do domu a položil ho na gauč v hale.

Collin se při tom na chvíli probral z bezvědomí.

Posměšně se na Brodku podíval přes zlaté obroučky brýlí a zablábolil něco jako: „Dobře, dobře, chlapče!“ Pak se opět propadl do hlubokého spánku opilce.

Julietta sundala svému muži brýle, zula mu boty a víc už se o něho nestarala. Takováhle situace, to pro ni nebylo nic nového.

„Udělám kávu,“ řekla a obloukovými dveřmi vpravo vešla do kuchyně.

Brodka pozoroval Juliettu, jak připravuje kávu na kávovaru, a pak se rozhlížel kolem sebe po půlkruhové hale. Uprostřed obloukové stěny byly dvoje dvoukřídlové dveře, vedoucí ven. Po obou stranách stály knihovny sahající až ke stropu a uprostřed byla mohutná sedací souprava. Kde ještě zbylo místo, stály malé stolky s různými tretkami. Že tu kromě spíš konvenčního portrétu profesora Collina nebyl žádný obraz, připadalo Brodkovi dost zvláštní.

„Pojď mi pomoct,“ zavolala Julietta z kuchyně.

Brodka se ještě podíval na spícího opilce a pak šel k Juliettě.

Sotva zavřel dveře, vrhla se mu kolem krku a začala ho bouřlivě líbat.

Brodkovi to nebylo v této situaci příjemné, dokonce mu to bylo trapné. S jemným násilím se snažil vyprostit z jejího objetí, ale nepodařilo se mu to; čím víc se vzpíral, tím prudčeji a vášnivěji se k němu tiskla a nohama mu sevřela stehna.

„Ty… ses zbláznila,“ vykoktal Brodka. Ale líbilo se mu, co dělala, a vychutnával její doteky. Miloval Juliettu právě pro její divokost, živelnost a nespoutanost, kvůli které často zapomínala na všechno kolem sebe, ale tady a teď mu její chování připadalo ordinérní - a příliš riskantní. „Co kdyby se tvůj muž probudil…,“ zamumlal.

„Nesmysl,“ zašeptala chraplavě a rukou zajela Brodkovi na poklopec.

Brodka ji popadl za ruku. „Nech toho, Julietto. Tady ne, zatraceně!“

„Proč ne? K většině nevěr v manželství dochází na stole v kuchyni.“

„Odkud tohle máš?“

„Četla jsem to.“

„Ale my už jsme tvou manželskou věrnost porušovali na příjemnějších místech, ne?“

„To nám přece nemusí bránit…“

„To je pravda, ale není mi to moc příjemné, když tvůj muž leží opilý ve vedlejším pokoji. Proč to nechceš pochopit?“

Julietta se od Brodky prudce odtrhla a uraženě se vrátila ke kávovaru.

„Ty mě nemiluješ,“ řekla obrácená k němu zády.

Brodka se usmál. Příliš dobře ji znal a věděl, že chce, aby ji znovu dobýval. Od prvního setkání před třemi lety, kdy jejich vášně vzplanuly, byl jejich vztah pořád stejný i v tom smyslu, že oba žili svůj vlastní život a oba byli přesvědčeni, že ten druhý je přesně ten pravý partner, kterého potřebují.

Brodka bezpochyby znal Juliettu líp než její vlastní muž, především pokud šlo o její tajné myšlenky, a tak samozřejmě věděl, co ho teď v této situaci čeká. Proto odhodil všechny pochybnosti a opatrnost, zezadu přistoupil k Juliettě a sevřel jí dlaněmi prsa.

Julietta tiše zasténala a zvrátila hlavu dozadu. Brodka se k ní pevně přitiskl a začal se o ni smyslně třít. „Cítíš, jak tě miluju?“ zeptal se tiše a vyzývavě a Julietta mu odpověděla tichým a požitkářským 'áááno' a cele se oddala smyslnému vzrušení.

Pak se mu nečekaně vytrhla.

„Brodko…“

Z jejího hlasu hned poznal, že mu chce říct něco důležitého. Nikdy ho neoslovovala křestním jménem; nebylo to třeba. To, jak něžně dovedla modulovat jeho příjmení, stačilo k vyjádření každého pocitu: zlosti a zklamání i veselosti a vážnosti.

„Brodko,“ opakovala Julietta, otočila se a podívala se mu do očí. Po krátké přestávce se tiše, téměř šeptem, ale pevným hlasem zeptala: „Chceš se se mnou oženit?“

Nezvyklé okolnosti a fakt, že touto otázkou nepřekvapil on ji,

ale ona jeho, vytvořily téměř absurdní situaci.

„Lásko moje," řekl Brodka téměř bezmocně, „zdá se, že jsi zapomněla, že už jsi vdaná."

„Ještě," opravila ho Julietta. Nečekala jinou reakci a prudce odpověděla: „Myslíš, že chci takhle žít celý život? Pořád jenom všechno tajit? Ty si jezdíš s nejhezčíma holkama světa a na ta nejkrásnější místa na zemi. Mám čekat, až se do některé zamiluješ?"

Brodka se vyhnul jejímu pohledu a zaraženě se díval stranou. Příliš dobře ji chápal. A pokud by byl k sobě upřímný - až dosud na společnou budoucnost nepomýšlel. Co má dělat? Miloval Juliettu tak, že už si nedovedl život bez ní představit, ale právě tak nepředstavitelné pro něho bylo, že by s ní měl žít jako počestný manžel někde v domku se zahrádkou. Nebylo to právě kouzlo skrývané a zakázané lásky, které pro ně oba bylo tak přitažlivé a vzrušující?

Julietta mu mlčky podala šálek kávy.

Brodka se napil, odložil hrnek a řekl: „Promluvme si o tom jindy. Prosím tě, Julietto." Přistoupil k ní, objal ji a políbil.

Lhostejně to strpěla, dívala se k zemi a mlčela.

„Zavoláš mi taxi?" zeptal se Brodka.

Julietta beze slova odešla z kuchyně.

Brodka slyšel, jak telefonuje.

Když se vrátil do haly, opilý profesor ještě pořád spal hlubokým spánkem.

„Promluvíme si o tom jindy," opakoval.

Julietta se ztrápeně usmála a přikývla.

Viděl, že je smutná, a věděl, že nejlepší v téhle situaci bude, když teď bude mlčet.

„Ano?" zeptal se bezmocně.

„Ano," odpověděla Julietta.

Brodka odešel z domu.

Příštího dne mu Julietta zatelefonovala.

Její včerejší sklíčenost byla tatam a z jejího hlasu zaznívalo rozčilení.

„Brodko!“ zvolala do sluchátka. „Dostali jsme se do úplně nemožné situace!“

Jen stěží se mu podařilo Juliettu uklidnit. Nakonec se dověděl, že když se Collin probudil ráno z opice, začal se jí vyptávat, kdo byl ten příjemný mladý muž, který ho dopravil domů.

„A cos mu řekla?“

„Řekla jsem mu tvoje jméno. A že jsi sběratel. Zákazník, kterého dobře znám. A že už jsem ti za tvou pomoc poděkovala.“

„Tos udělala dobře, lásko,“ odpověděl Brodka.

„To jsem si taky myslela!“ rozčilila se Julietta. „Ale nemohla jsem tušit, jak bude Hinrich reagovat.“

„Co tím chceš říct?“

„Nedal si vymluvit, že tě k nám pozve. Na večeři.“

Nastala dlouhá odmlka. Brodka nebyl schopen promluvit ani slovo.

Nakonec Julietta pokračovala: „Dělala jsem, co jsem mohla, abych mu ten nápad vymluvila, ale nic jsem nepořídila. Myslí si, že ti musí osobně poděkovat.“

„Ale… ale to přece nejde!“ zvolal Brodka zděšeně.

„Samozřejmě, že to nejde. Ale máš nějaký nápad, jak bychom se z toho dostali?“

Opět nastala dlouhá odmlka. Nakonec Julietta řekla: „Tak vidíš! Obávám se, že jiná možnost neexistuje. Musíme se chovat tak, aby nic nepoznal.“ Trpce se zasmála.

„Kdy?“ zeptal se Brodka a zhluboka se nadechl.

„Nejlíp hned zítra večer,“ odpověděla Julietta a s krutým humorem dodala: „Jestli s tím souhlasíš.“

Toho dne se Brodka od policie dověděl, že projektily, které po něm neznámý střelec vypálil před domem jeho matky, byly ráže 7,65 mm a zbraň, z které střílel, byla s největší pravděpodobností pistole Walther PPK - ale kdo je pachatelem, se z toho dá těžko usuzovat. Naposled byla v Mnichově taková zbraň použita při jednom přepadení před třemi roky. Ten případ se objasnil a zbraň byla zajištěna: souvislost s tehdejším zločinem je proto vyloučena. Dál mu řekli, že ho budou průběžně informovat, jak pokračuje pátrání, a zeptali se, jestli sám nezjistil něco nového a jestli ho někdo nesleduje.

„Ne," pospíšil si Brodka s odpovědí a zavěsil.

Ve skutečnosti mezitím dospěl k poznání, že je v takovém psychickém stavu, ve kterém už si sám není schopen vysvětlit nic z toho, co v poslední době zažil. Záplavu květin na hrobě matky. Záhadné narážky muže na hřbitově, že matčina rakev byla prázdná. Hlas na záznamníku, který, jak se domníval, slyšel znovu v Juliettině galerii. Výstřely, které podle názoru policie byly určeny jemu. Bylo to zmatené a nerozpletitelné klubko událostí. Brodka dokonce neměl daleko k tomu, aby dával nečekané setkání s profesorem Collinem a nepříjemné pozvání na večeři do souvislosti se záhadnými okolnostmi matčiny smrti. Ale tyto myšlenky rychle zavrhl. Bylo to šílené. Všechno bylo šílené. Skoro už začínal pochybovat o svém zdravém rozumu.

Alespoň pokud šlo o onen neznámý hlas, který ho na vernisáži skoro vyvedl z rovnováhy, tak to se určitě mýlil. Byl prostě přetažený. Žádný div po tom všem rozčilení, které v posledních dnech prožil.

Anebo ne? Sotva se Brodka spřátelil s touto myšlenkou, přepadly ho nové pochybnosti. Ten hlas byl tak zvláštní, že by ho poznal mezi stovkou jiných. Pustil záznamník, aby si to ještě jednou ověřil. Přístroj několikrát zapípal a pak bylo slyšet jenom šumění.

Brodka se zarazil, zkusil to znovu - se stejným výsledkem. Vztekle začal přístroj přepínat, ale ať dělal co dělal, neslyšel nic než syčení a šumění.

„To přece není možné!“ zvolal vztekle a začal do přístroje bušit rukou. Magnetofonový pásek byl od začátku do konce smazaný a Brodka neměl nejmenší tušení, jak se to mohlo stát. On sám ho rozhodně nesmazal.

Kdo tedy?

Zase jedna z těch podivných „náhod“? Brodku zachvátil strach. Měl pocit, že ho někdo pozoruje. Zřejmě se k němu někdo vloupal a pásek smazal.

Brodka šel ke dveřím a ze všech stran prohlížel zámek; ale nenašel žádnou stopu, která by svědčila o násilném vniknutí. Chvatně začal prohledávat byt, jestli něco nechybí nebo není na jiném místě anebo jestli by nenašel něco, co by prozrazovalo, že tu byl nějaký nezvaný návštěvník. Když nic nenašel, začal prohledávat zásuvky a skříně.

Několik minut řádil jako šílenec. Když úplně vyčerpaný přestal a viděl, jakou spoušť nadělal ve vlastním bytě, posadil se na židli, podepřel si lokty o kolena a zabořil si obličej do dlaní.

Brodka brečel; byly to slzy bezmocnosti a vzteku, že to nechal dojít tak daleko. Už sám sebe nepoznával. Zatraceně, vždyť jinak byl tvrdý chlap, musel být tvrdý, aby se ve svém povolání prosadil. Kdyby nebyl tvrdý, nikdy by to nedotáhl tak daleko.

Kdo s ním, pro všechno na světě, hraje takovou ďábelskou hru? Čeho tím chce ta osoba - nebo ti lidé - dosáhnout? A jaký důvod měli k tomu, že ho takhle pronásledovali a zastrašovali?

Příštího dne přišel Brodka krátce po sedmé na večeři ke Collinovým. Julietta se s ním předem domluvila o všech důležitých otázkách, aby při rozhovoru s Collinem neříkali každý něco jiného. Samozřejmě si měli vykat, a to nebylo v jejich situaci

tak jednoduché.

Brodka dal Juliettě kytici a políbil jí ruku.

Profesor byl jako vyměněný. Po onom žalostném a odporném opilci, kterého poznal Brodka před dvěma dny, nebylo ani stopy. Collin byl nejen bezvadně oblečený, ale přímo sršel dobrou náladou, a dokonce se ani nesnažil zastírat, za jak trapných okolností se poznali.

„Víte," řekl, zatímco Julietta servírovala jako předkrm plněná avokáda, „někdy jsem zlitej pod obraz, promiňte mi ten výraz. Opilý, že netrefím domů. Potom mě to mrzí a přál bych si, aby k tomu vůbec nedošlo. Ale nemá smysl o tom přemýšlet. Alkoholik zůstane alkoholikem. Doufám, že jsem vás moc nevyděsil, pane Brodko."

„Vůbec ne. Jenom mě udivuje, jak věcně o svém problému mluvíte. Většina alkoholiků se snaží svou závislost zlehčovat. Přinejmenším se ji snaží nějak vysvětlit."

Collin pozvedl obě ruce. „Milý příteli, tady není co přikrašlovat ani vysvětlovat. Náruživost zůstane náruživostí." Odkašlal si. „Chtěl bych vás poprosit jenom o jedno. Jak víte, vedu jako chirurg renomovanou soukromou kliniku. Kdyby se dostalo na veřejnost, že jsem alkoholik…"

„Chápu," řekl Brodka. „A ujišťuju vás, že to zůstane jen mezi námi."

Julietta až dosud mlčela; teď však namítla: „Nemůžeme se bavit o něčem příjemnějším?"

„Ale jistě," souhlasil profesor, „chtěl jsem jenom, aby náš host neměl dnes nějaký trapný pocit, a taky mu dát najevo, že tohle téma u nás není tabu. V každém případě vám děkuji za pomoc, kterou jste mi poskytl."

Pozvedl sklenku, a připil Brodkovi na zdraví.

Brodka viděl, že ve sklence je červené víno, a přepadly ho obavy, aby večer zase neskončil nějakou katastrofou.

„Ale to přece bylo samozřejmé, pane profesore.“

„Samozřejmé? Ale kdepak, vážený příteli, to vůbec nebylo samozřejmé. Kolik lidí bylo předevčírem v galerii? Sto? Sto padesát? Ale jenom jeden se odhodlal k tomu, aby mě v tom stavu, v jakém jsem byl, dopravil domů.“

„Já jsem o to pana Brodku požádala,“ pokusila se Julietta ukončit jejich rozhovor. „Znám ho už déle.“

Brodka a Julietta na sebe krátce pohlédli. Nebyla ta Juliettina poznámka neopatrná? Po profesorově tváři se mihl úsměv.

Přes stůl uchopil Juliettinu ruku. „Mít ženu, která to všechno vydrží, taky není samozřejmost.“ Přitom se kupodivu díval na Brodku.

Brodkovi to bylo trapné; obrátil pohled k Juliettě a zdvořile přikývl.

„Vy nejste ženatý?“ zeptal se Collin a teprve teď pustil Juliettinu ruku.

„Rozvedený,“ odpověděl Brodka, „už deset let. Při mém povolání je těžké žít ve spořádaném manželství. A taky jsem se oženil příliš mladý.“

„Pan Brodka je fotograf a fotoreportér,“ dodala na vysvětlenou Julietta. „Fotí ta hezká děvčata v magazínech a dělá velké reportáže na Bali, v Kapském Městě, v New Yorku… po celém světě. Je to tak, pane Brodko?“

Brodka přikývl a profesor poznamenal: „Zajímavé. Zřejmě budete patřit k těm málo lidem, kteří mají své povolání rádi.“

„Ano,“ souhlasil Brodka, „zatím jsem ani chvilku nelitoval, že jsem se stal fotografem. I když většina lidí má o mém povolání falešné představy. Je to tvrdá práce, i když to tak nevypadá. Můj výkon se vždycky měří jenom podle výsledku, jako v každém povolání, jenže výsledek často nezávisí jenom na mně.“

Profesor se zamyšleně díval do své sklenky, a aniž vzhlédl, řekl: „Většina lidí své povolání nenávidí a radši by ne zítra, ale už

dnes dělali něco jiného.“

„Ale vy přece ne, pane profesore,“ namítl Brodka.

Collin vzhlédl. „Jak jste na to přišel, pane Brodko?“

„Jste ve svém oboru uznávaná osobnost.“

„Ale kde.“ Profesorův hlas zněl téměř zlostně. „Co je to uznávaná osobnost? U chirurgů je rozhodující jejich odvaha, a ne to, co znají nebo umí. Teoreticky by každý z mých asistentů mohl provést operaci srdce; ale chybí jim odvaha. A jak si člověk dodá odvahy? Tím, že tak dlouho přihlíží a asistuje, až se pro něho stane operace rutinou, samozřejmostí, až v hloubi duše otupíte tak, že v pulzujícím srdci vidíte jenom jako pěst velký sval, někdy něco jako motor vašeho auta, který nepracuje tak, jak má, je nějak porouchaný nebo opotřebovaný, a už za tím nevidíte člověka, který vám svěřil svůj život v důvěře ve vaše lékařské umění. Teprve když jsou vaše pocity takhle otupené, jste dobrý chirurg.“ Vzal sklenku s červeným vínem a vypil ji až do dna. Nakonec dodal: „Buďte ubezpečen, milý příteli, že z nás dvou jste na tom líp vy.“

Brodka se tvářil zaraženě, a Julietta, která znala příčinu Collinova alkoholismu, se pokusila změnit téma. Obrátila se ke svému muži a řekla: „Neměl bys pana Brodku nudit svými problémy. Myslím, že ho víc zajímá umění než chirurgie.“

„Ano, jistě,“ omluvil se profesor. „Jenom se obávám, že k tomu nebudu mít co říct. Umění nerozumím, umění, s prominutím, vůbec nerozumím. Víte, dnešní umění mi připadá jako perfektní projev neschopnosti. Podle mého názoru má být umění něco víc než nakupení klacků, kolejnic a televizorů anebo manipulování s olejem, plstí, krví a šrotem. Rozhodně nejsem pobožný, ale myslím si, že blasfemie a pornografie rozhodně nejsou značkou kvality umělecké potence.“

Julietta se zasmála a řekla. „A takovýhle člověk je můj manžel! Kdyby bylo podle jeho, museli by ještě dnes mít všichni malíři za vzor Rembrandta a sochaři Michelangela. Ale o tom už

jsme se víc než jednou přeli tak, že to hrozilo rozvodem a div ne vraždou.“

Teď se zasmál i Collin, poprvé tento večer. Pak se obrátil k Brodkovi. „Máte s mou paní nějaké obchodní styky, pane Brodko?“

Julietta ho předešla s odpovědí. „Jestli tím myslíš, že pan Brodka u mě koupil nějaké obrazy, tak odpověď zní ano. Je vášnivý sběratel grafik německých expresionistů.“

Brodka se zašklebil a souhlasně přikývl. A dřív, než se ho profesor stačil zeptat na jeho údajnou sběratelskou vášeň, zeptal se on jeho: „A co vy, pane profesore, vy žádnou vášeň nemáte?“

„Samozřejmě, že mám…“

„Mě,“ přerušila ho se smíchem Julietta, ale Brodka měl dojem, že nechtěla, aby Collin mluvil dál.

Ten se však nenechal přerušit a pokračoval: „Tebe především, ano. Ale jsou ještě jiné věci, které mě dokážou nadchnout.“

„Nechte mě hádat. Vzácné staré knihy?“

Profesor zavrtěl hlavou.

„Většina lékařů a právníků sbírá staré knihy.“

„Já ne,“ odpověděl profesor krátce, jako by ho tato poznámka rozzlobila. „I když mě budete považovat za nevzdělance, ukážu vám, jakou mám vášeň.“ Vstal.

Julietta se zamračila. „Nemohlo by to počkat až po jídle? Kromě toho si myslím, že našeho hosta nudíš.“

Collin jenom pokrčil rameny, jako by chtěl říct: To je jeho věc. „Pojďte, pane Brodko.“

Brodka vrhl na Juliettu tázavý pohled a pak šel za profesorem do sklepa, jasně osvětlené klenuté místnosti se spoustou dveří. Vlastně čekal, že ho profesor zavede do sklepa s láhvemi vína a šampaňského, a snad se za některými ze všech těch dveří skutečně skrýval vinný sklep. Ale když Collin odemkl zámek dvojnásobně zajištěný dvěma různými klíči a vešel do sklepní místnosti, Brodka

užasle a zároveň vyděšeně zůstal stát ve dveřích.

Na stěnách a v ocelových regálech byla uložena fantastická sbírka pistolí, revolverů a pušek, starých předovek a křesadlových pistolí, loveckých ručnic a koltů. Proč, propánaboha, sbírá profesor zrovna zbraně, a co ho k tomu žene?

Jako by uhodl jeho myšlenky, profesor přistoupil k Brodkovi a oči mu neklidně těkaly, když řekl: „Vím, co si teď myslíte, příteli. Že se tu někdo pokouší dokázat svou potenci a mužnost. Ale to je omyl. Mě fascinuje krása zbraní, řemeslné umění a jejich historie. Je lhostejné, jestli je zbraň stará dvě stě let nebo dvacet let, každá má svou vlastní historii. Tady, vemte si ji do ruky.“

Podal Brodkovi pozoruhodnou, elegantně vypadající zbraň a prohlásil: „Je to pistole Roth-Sauer, vyráběli je Sauer v Suhlu a Roth ve Vídni. Nabíjí se shora, má speciální nabíjení a uzávěr a je to ráže 7,65.“

Brodka se zarazil. S nechutí držel v ruce zvláštně formovanou zbraň. Pak se znenadání zeptal: „Máte ve své sbírce taky pistoli Walther PPK?“

„Jak jste na to přišel?“ odpověděl otázkou Collin.

„Je to jediná pistole, jejíž jméno znám.“

„Ne,“ odpověděl profesor, „Walther PPK nemám. To je pro mě příliš obyčejná zbraň.“ Pak vzal Brodkovi pistoli z ruky, uložil ji zpátky a chladně podotkl: „I když na zabití stačí.“

Brodka se cítil nesvůj. Nevěděl, co si má myslet o tom, že Collin skladuje ve svém domě takový arzenál - a navíc, proč mu svou sbírku tak ochotně ukázal. A proč mu o tom Julietta nikdy neřekla?

Když se oba muži vrátili ze sklepa, pozvala je Julietta k hlavnímu jídlu. Byla srnčí pečeně s červeným zelím a kaštanovým pyré. Jestliže se u předkrmu ještě živě bavili, teď probíhala večeře téměř mlčky.

Ví o mém poměru s Juliettou? ptal se v duchu Brodka.

Najednou zapochyboval, že by o tom Collin nevěděl. Má jenom podezření, anebo ví mnohem víc? A nebylo by dokonce možné, že po něm střílel Collin? Anebo že měl za úkol, aby na něho vystřelil?

Cinkání nožů a vidliček znělo v tichu protivně hlasitě.

Brodka se zamyšleně rýpal v červeném zelí, které na jeho talíři zářilo purpurovou červení. Už zas tu byla ta barva, kterou tak nesnášel.

„Nechutná ti?“ přerušila trapné ticho Julietta a usmála se na Brodku. Ale vzápětí jí úsměv ztuhl na rtech.

Ani Brodkovi neuniklo, že mu tykala. Proto rychle a horlivě odpověděl: „Ale ne, je to vynikající, milostivá paní. Mlčím, protože to vychutnávám, věřte mi.“ Je to dost pitomá poznámka, pomyslel si, ale nic lepšího ho nenapadlo.

„Je to opravdu výborné,“ přitakal profesor s potměšilým zašklebením a přitom se díval střídavě na Juliettu a na hosta. Brodka se zoufale snažil uhodnout, co si Collin myslí. Byl přesvědčený, že je dobrý znalec lidí a že z výrazu člověka pozná, jaké má úmysly. Ale i když svůj protějšek pozoroval velice důkladně, k žádnému výsledku nedošel. Collin na sobě ani v nejmenším nedal znát, jestli si povšiml Juliettina přeřeknutí.

Večeře skončila mlčky. Julietta sklízela ze stolu a Collin pozval svého hosta do pánského pokoje, zařízeného tmavým nábytkem z gründerského období, který působil chladně a neútulně. Měl tu koňak, ale Brodka s díky odmítl. Stejně jako doutník, který mu profesor nabídl z naleštěné mahagonové kazety.

„Víte,“ promluvil konečně Collin a obřadně si zapálil doutník, „Julietta je báječná žena. Je chytrá, dobře vypadá a dovede si vydělat peníze... ostatně - proti mé vůli. Zkrátka je to žena, jaká se najde málokdy. Velice ji miluji. Zabil bych se, kdyby mě opustila kvůli jinému. Ale nejdřív bych zabil toho druhého.“

Třebaže to Collin říkal docela klidně, Brodkovi to znělo jako

slova kazatele hrozícího věčným zatracením. Nevěděl, jestli profesorova poznámka byla jenom náhodná, anebo jestli už dávno prokoukl jejich vztah a teď si s ním hraje jako kočka s myší. Připadal mu nevyzpytatelný, ba dokonce nebezpečný. Brodka měl dojem, že by byl schopný všeho, i toho, že by vytáhl z kapsy pistoli, namířil na něj a stiskl kohoutek. Ale ještě tu byla jiskřička naděje: třeba si to všechno jenom namlouvá a Collin netuší, že ho jeho žena podvádí. Proto mlčky vyčkával, co bude dál. Kouř z doutníku položeného na popelníku mu nepříjemně lezl do nosu. Vyhýbal se Collinovu pohledu a tvářil se, že si se zájmem prohlíží staré stojací hodiny, jejichž kyvadlo se s vteřinovou pravidelností pohybovalo sem a tam.

Brodka mlčel. Mlčel zarytě, jako kluk, který něco provedl a čeká, že bude potrestaný; ale v duchu už si připravoval odpověď, kdyby se Collin zeptal na jejich poměr.

Žena, jako je Julietta, řekl by mu, má právo na pravého chlapa, muže, který není věčně ožralý a taky ji dokáže sexuálně uspokojit. A to se nedá nahradit luxusní vilou, společenskou prestiží ani prohlášením jejího manžela, že ji miluje. A zeptá se Collina, jak si vůbec představuje jejich společnou budoucnost. A jestli by nebylo lepší, kdyby dal souhlas k rozvodu.

Brodku samotného udivilo, že se takhle rozohnil, ale jednou musely být tyto otázky zodpovězeny. Proč ne tady a teď?

Mlčení začínalo být pomalu nesnesitelné, a tak Brodka vstal, odkašlal si a řekl: „Dobrá, profesore. Nebudeme si nic namlouvat. Jsme dospělí lidé a zřejmě víte, že vaše žena a já…“

Zmlkl.

A málem by se byl hlasitě rozesmál.

Collin spal.

Zatímco šlo o jeho budoucnost a o budoucnost jich všech, profesor spal jako dítě. Brýle mu sklouzly na nos a přes límeček

košile mu přetékala dvojitá brada.

Jak se zdálo, profesor přisuzoval situaci mnohem menší důležitost než Brodka. Nedalo se z toho usuzovat, že o jejich poměru přece jen neví? Usnul by muž, když se setká s tím, kdo mu odloudil ženu? Směšné!

Brodka zdusil hořící doutník a při tom za sebou uslyšel Juliettin tichý hlas: „To je jeho doba. V jedenáct vždycky usne, ať je střízlivý nebo opilý.“ Vzala Brodku za ruku, odvedla ho z neútulného pokoje a zavřela dveře.

„Už jsem byl tak daleko, že jsem mu chtěl všechno říct,“ promluvil Brodka tiše a vrtěl přitom hlavou. „Měl jsem pocit, že všechno ví.“

Julietta se na něj zlostně podívala. „Ty ses zbláznil. Hinrich nic neví. Naprosto nic! Dovedeš si vůbec představit, jaké následky by to tvoje ‚přiznání' mělo i pro tebe?“ Oči jí planuly.

Brodka vzal její ruce do svých. „Nerozčiluj se,“ řekl chlácholivě. „Vždyť se nic nestalo. Ale všechno se to tak podivně zamotalo. Mluvil a choval se tak, jako by se naším jednáním a tajnůstkářstvím bavil. A když mi ukazoval ty své zbraně - ke všemu mezi jídlem -, připadalo mi to jako výhrůžka. Proč jsi mi neřekla, že sbírá zbraně?“

„Proč bych ti o tom měla říkat? Věděla jsem, že by tě to znepokojilo. Ostatně, ještě nikdy nikomu svou sbírku neukázal. Aspoň si nevzpomínám. Je to spíš důkaz důvěry než výhrůžka. Neblázni, Brodko. Nemusíš si dělat starosti, můj muž nic neví. Dokonce ani nic netuší.“

„Kéž bys měla pravdu,“ zamručel Brodka.

Když nasedl do vozu, začalo pršet.

Ulice se leskly jako zrcadlo a Brodka si povšiml světel auta, které ho, jak se zdálo, sledovalo. Už zase si něco vymýšlíš, řekl si v duchu a přestal na to myslet. V posledních dnech sis už

mnohokrát něco namlouval a zbytečně ses vyděsil.

Na všechny nepříjemné chvíle, které toho večera prožil, nečekaně rychle zapomněl.

Příštího dne ho rána na lýtku už skoro vůbec nebolela, a tak se rozhodl, že se ještě jednou podívá do bytu své matky. Příliš chuti k tomu neměl; připadl si, jako by slídil v matčině minulosti, do které mu nic nebylo. Ale dřív nebo později bude stejně muset pozůstalost vyřídit.

Tentokrát nezaparkoval vůz před domem naproti, ale o dva rohy dál, v postranní ulici. Vyhrnul si límec kabátu a nenápadně, jak doufal, se vplížil do domu v Prinzregentenstrasse.

Když vstoupil do bytu, hned si povšiml, že svítí světlo, tak jako posledně. Brodka přeběhl předsíní, nahlédl do každého pokoje a prohledal i komoru vedle obývacího pokoje, které posledně nevěnoval pozornost. Nikde nic. Přesto nepochyboval, že rozsvícené světlo mělo být nějakým znamením, nějakým upozorněním.

Posadil se do křesla a chvíli se rozhlížel kolem sebe. Jeho pohled se zastavil na sekretáři. Váhal, jestli ho má otevřít, protože měl jakési temné tušení, co tam najde. Nakonec se vzchopil, šel k sekretáři a prudce otevřel dvířka, jako vetřelec, kterému jde o každou vteřinu.

Pistole zmizela.

Prudce se otočil, jako by čekal, že za ním stojí někdo s namířenou zbraní, ale jen vyděšeně zíral do prázdného pokoje. Před očima se mu všechno rozplynulo jako fata morgána a trvalo chvíli, než si uvědomil, že má strach. Zachvátil ho bezmocný vztek, bezradnost a hrůza; bál se jako malé dítě a přál si, aby se z tohoto zlého snu probudil a aby to, co se stalo v posledních dnech, nebyla pravda.

Od té doby, co se vrátil z Ameriky, se toho stalo příliš mnoho -

tolik, že to i tak vyrovnaného muže, jako byl Brodka, vyvedlo z míry.

Po chvíli se opět vzchopil a začal prohledávat přihrádky a zásuvky. Žádné doklady, žádné dopisy. Jenom výpisy z kont a bankovní transakce - to jediné jako by hrálo roli v životě jeho matky. Zběžně si tyto listiny prohlédl a zjistil, že na kontech je víc než půl milionu. Co ho ještě víc překvapilo a probudilo v něm zvědavost, byl malý klíček se zoubky po obou stranách, jaké se používají u sejfů v bankách.

Brodka vzal klíček, zhasl světlo a opustil strašidelný byt. Jak zjistil z dokladů, byl matčin bankovní ústav nedaleko v téže ulici. Ředitel banky, typ mladého kariéristy, který měl na sobě bezvadný dvouřadový šedý oblek, možná se dokonce mohl pyšnit maturitou, si svědomitě prohlédl Brodkův průkaz. A taky potvrdil, že Claire Brodková měla v jejich bance několik kont a sejf. Při rozhovoru o matčiných majetkových poměrech se Brodka dověděl, že dům, v němž bydlela, patřil jí a každý měsíc jí vynášel dvacet tisíc marek. Je jediným dědicem? - chtěl vědět ředitel, a když Brodka přisvědčil, horlivě mu gratuloval a projevil naději, že finanční úřad k němu nebude příliš rabiátský - jak se vyjádřil. Přestože byl až přehnaně zdvořilý, nedovolil Brodkovi, aby otevřel sejf. K tomu - stejně jako pro přístup ke všem kontům - potřebuje nejdřív dědický list, který rychle a bez problémů vystaví pozůstalostní úřad.

Rychlé a bezproblémové vyřizování na úřadech trvalo celý den. S dokladem v kapse šel Brodka příštího dne znovu do banky v Prinzregentenstrasse.

Ochotou překypující ředitel se ho zeptal, kolik si bude chtít vyzvednout, a byl velice udivený, když mu Brodka řekl, že žádné peníze vyzvednout nechce. V případě, jako je tento, je to nanejvýš nezvyklé, odvětil překvapeně. Většina dědiců, které poznal, si zřejmě vybrala, co mohla.

Ne. Brodka chce jenom zkontrolovat obsah sejfu, nic víc. Přitom se tvářil, jako by přesně věděl, co ve schránce je.

Společně vešli do podzemí, kde ředitel banky odemkl mřížové dveře a zavedl Brodku k železné stěně se stovkami schránek. Před číslem 747, které bylo asi ve výši prsou, se zastavil, zasunul klíč do zámku a odemkl dvířka. Pak se beze slova vrátil do místnosti před mříží, kde se posadil k prázdnému psacímu stolu a s pohledem odvráceným stranou čekal.

Brodka vytáhl z přihrádky kazetu a svým klíčkem ji otevřel. Cítil, že se mu třesou ruce; neměl tušení, co tu matka má pod zámkem. Třeba šperky, protože se bála zlodějů, anebo nějaké dokumenty, které nesměl nikdo vidět?

Ale byl zklamaný. V kazetě byla jenom stará, zažloutlá a pomačkaná fotografie, velká jako pohlednice. Na fotografii byla jeho matka objímající se s nějakým mužem. Podle Brodky jí tenkrát mohlo být tak dvacet let; muž byl o něco starší. Brodka ho neznal, nikdy ho neviděl, ale nepochyboval, že tento muž bude jeho otec. Nevypadal nijak zvlášť dobře, fotografie, určitě z padesátých let, byla hodně vybledlá. Rozhodně na ní nemohl rozeznat nějakou podobu. Pro všechno na světě, ptal se v duchu Brodka, proč schovávala matka tuhle fotografii v trezoru? Cítil, že ho muž u psacího stolu pozoruje, a snažil se skrýt své vzrušení. A tak dal fotografii zpátky do kazety, zamkl ji a kývl na ředitele banky, že je hotov.

Příští dny strávil Brodka tím, že se snažil vnést světlo do temnot své minulosti - minulosti, která ho až dosud moc nezajímala. Naopak, každou myšlenku na svůj původ vždycky potlačoval, jako by zabývat se tím bylo něco hanebného a nemravného. Alespoň měl takový dojem díky matce. Ale čím déle přemýšlel o svém dětství, tím zřejmější mu bylo, jak málo svou matku znal a jak beznadějný je pokus chtít se něco o oné době

dovědět.

Po celá léta se bez minulosti docela dobře obešel. Brzy poznal, k čemu má nadání, a už ve čtrnácti přesně věděl, co chce. Teď dosáhl všeho, aniž by mu při tom někdo nějak pomáhal. A najednou, ze dne na den, ho tato minulost dohonila. Jeho lhostejnost a bezstarostnost se náhle změnily v opak. Jako by pronásledoval sám sebe, jako by se pokoušel chytit svůj vlastní stín.

Jistě, nezanedbatelný majetek jeho matky nebyl k zahození. Peníze znamenají svobodu. A pro Brodku svoboda znamenala, že by nemusel brát každou zakázku, že by peníze vydělávat nemusel, ale mohl. Že by dělal jenom takové fotoreportáže, které by ho zajímaly, a nemusel by se starat o to, jestli jeho práce nějaký magazín uveřejní. Nicméně by se této nově získané svobody rád zřekl, kdyby byl zůstal ušetřen nepříjemných událostí minulých dnů.

Brodka už se necítil bezpečný ve svém bytě vysoko nad střechami města, který si během let zařídil nejrůznějšími bytovými doplňky. Dokonce i nekonečný pohled z terasy na střeše na vrcholy Alp jako by nebyl takový jako dřív. Věděl, že v jeho nepřítomnosti do bytu někdo vnikl a smazal vzkaz na záznamníku. Bylo to, jako by někdo porušil jeho soukromí, a Brodka měl pocit, jako by tím ztratil kontrolu nad svým životem. Zámek ve dveřích sice už mezitím nechal vyměnit, ale přesto se necítil bezpečněji.

Dokonce ho vylekalo i zazvonění telefonu. Byl to Dorn, šéfredaktor Newsu, který mu nabízel reportáž ve Vídni. Brodka to přijal. Viděl v tom možnost, jak alespoň na pár dní uniknout z ďábelského kruhu, do něhož se dostal.

III

Jsou města, která potřebují určitou roční dobu, aby byla krásná. Řím potřebuje jaro, v létě je město ohavné. Naproti tomu Londýn je krásný jenom v létě. V Praze je nejkrásněji na podzim a v Káhiře v zimě.

Jenom Vídeň je hezká v každé roční době, dokonce i za sychravých podzimních dnů a ve studené zimě, kdy morbidní rysy tohoto města slaví triumfy.

Brodka každé z těchto měst docela dobře znal, ale Vídeň měl radši než všechna ostatní. Taxík, který ho vezl z letiště Schwechat do Grandhotelu, uvízl u Dunajského průplavu v dopravní zácpě; řidič to zasvěceně komentoval a dospěl k závěru: „Žádnej div, že se to tu nehejbá, když všechny ulice jsou věčně rozkopaný.“ Jako pro všechny Rakušany byly i pro tohoto taxikáře náplní života malé každodenní trampoty, zatímco Němci se většinou potýkají s velikášstvím nebo s pocity méněcennosti.

Byly čtyři hodiny odpoledne a byla už skoro tma; mrholení, které zahalovalo město lehkou mlhou, přešlo ve sněžení. Brodka, duchem nepřítomný, přikyvoval na každý taxikářův komentář. V myšlenkách už byl u úkolu, který ho čekal. Story úspěšného automobilového závodníka, který si po skončení sportovní kariéry založil leteckou společnost. Měl celé dva dny na fotografování na letišti, na ústředí koncernu a v jeho vile za městem. Pro Brodku to byla rutina.

U Aspernského mostu odbočil taxík vlevo a jel po Ringu. Průčelí hotelu nedaleko Opery, architektonického skvostu honosné třídy, bylo jasně osvětlené. Brodka nebydlel v tomto hotelu poprvé, a když prošel otáčecími skleněnými dveřmi do světly zářící haly, už zdálky ho uvítal recepční květnatými frázemi, jaké používají všichni recepční na světě. Tento muž, jehož jméno Brodka sice zapomněl, ale jinak si ho pamatoval, jako by byl s

tímto hotelem srostlý, vypadal jako císař Franz Josef. Kdyby nebyl tak snaživým a všudypřítomným recepčním, člověk by ho mohl považovat za herce, který tu hraje v nějakém filmu.

Když se ho Brodka zeptal, jak se jmenuje, dověděl se, že si nepřeje být oslovován pan Franz ani pan Josef a už vůbec ne pan Franz Josef, ale prostě pan Erich, což však nijak neznevažovalo jeho epochální zjev.

Navzdory tomuto distingovanému vystupování si recepční bezostyšně prohlížel Brodkovo oblečení a zřejmě ho obzvlášť zajímaly jeho hodinky značky Rolex. Pan Erich dělil hotelové hosty - tak jako všechny lidi - na dvě kategorie: na lidi, kteří mají vkus, a lidi, kteří vkus nemají. Tvrdil, že jestli má někdo vkus, bezpečně se to pozná jedině podle hodinek. Bezvýhradně opovrhoval lidmi, kteří nosili na zápěstí hodinky na baterie, označoval to dokonce za úpadek mravů. Ovšem jenom v soukromých rozhovorech; ve službě by se pan Erich nikdy neodvážil vyjadřovat se o hostech.

Brodka vyplnil přihlášku, vyjel výtahem do svého pokoje ve čtvrtém poschodí a převlékl se.

S vyhrnutým límcem kabátu vyšel před hotel. Přestalo sněžit a Brodka šel pěšky po Akademiestrasse směrem k Svatoštěpánskému dómu. V jedné postranní ulici odbočil doleva. Zeleně ozářený nápis ho upozornil na restauraci. Brodka si dal ostrý panský hovězí guláš se sázeným vejcem a vypil k tomu velké pivo. Pak se vrátil do hotelu.

Bylo krátce po deváté a na spaní bylo brzo. Brodka tedy ještě zašel do hotelového baru v mezaninu, posadil se u okna pod velkým lustrem, objednal si whisky a díval se ke dveřím, jako by někoho očekával. Ve skutečnosti se díval do prázdna. Znovu přemýšlel, jak vyřešit situaci, do které se dostal, a samozřejmě nedošel k žádnému výsledku.

V pozadí místnosti hrál klavírista se stokrát zažitou rutinou

'Night and Day' a u vedlejšího stolu se tři Japonci neurčitého věku radovali ze života, vzdáleného formálním způsobům v jejich vlasti.

Nějací starší manželé oslavovali výročí svatby - podle toho, jak vypadali, to zřejmě byla zlatá svatba -, obřadně popíjeli sekt, neustále pozorováni jakousi bohatou vdovou - rovněž soudě podle zevnějšku - u vedlejšího stolu. Bohaté vdovy v hotelovém baru nevěstí nic dobrého.

Brodka lhostejně sledoval ženu, která s úsměvem vešla do dveří a vypadala velice samostatně. Měla černý kostým a černé punčochy a nestoudně přitažlivé sebevědomí. Třebaže byly ještě dva stolky volné, jak Brodka později zjistil, s hlavou nakloněnou ke straně se ho s úsměvem zeptala, jestli si může přisednout.

Normálně by byl Brodka na takovou otázku odpověděl: Cože? Ale žena byla prostě příliš hezká, aby tak reagoval, a bylo tu taky riziko, že si k němu za chvíli přisedne nějaký žvanil.

Brodka tedy vstal, vlídně přikývl a přisunul neznámé ženě židli. Objednala si manhattan, přehodila si nohu přes nohu, zapálila si cigaretu, a teprve když vyfoukla kouř, se zeptala: „Dovolíte?“

Na tuhle otázku Brodka obvykle odpovídal strohým Ne; nesnášel cigaretový kouř. Ale v tomto případě byl ochoten udělat výjimku, protože se nechtěl hned připravit o její sympatie, a chystal se říct: Prosím! Ale než to stačil vyslovit, kráska právě zapálenou cigaretu zadusila v popelníku, podívala se Brodkovi do očí a prohlásila: „Máte úplně pravdu. Kouření je stejně pitomost. Upřímně řečeno, kouřím jenom, když jsem v rozpacích.“

Tak se rozproudil rozhovor, v němž se každý z nich snažil poznat kousíček života toho druhého, nicméně po dobré půlhodině se Brodka dověděl jen její jméno, povolání a rodinný stav - stáří se dalo odhadnout, bylo jí asi pětatřicet, a sám o sobě prozradil asi totéž. Jmenovala se Nora Molnarová, působila jako dealerka se sportovním oblečením a byla rozvedená; krátké kaštanové vlasy

sčesané do čela fascinovaly Brodku přinejmenším tak jako její velká prsa pod sakem kostýmu a mateřské znaménko na horním rtu. Zkrátka, setkání nebylo Brodkovi nepříjemné, a když se ukázalo, že oba budou v hotelu i příští den, domluvili se, že se sejdou zase večer ve stejnou dobu a na stejném místě. Jistým způsobem se Nora podobala Juliettě; ne zevnějškem - Julietta byla mnohem menší a měla dlouhé černé vlasy -, ale pokud šlo o její upřímnost a otevřenost. Nečekané setkání minulého večera nešlo Brodkovi z hlavy dokonce ani příštího dne při práci se sympatickým exzávodníkem a majitelem letecké společnosti.

Krátce po deváté večer, jak bylo domluveno, přišel Brodka do hotelového baru. Tak jako minulého večera si u barmana objednal whisky a chtěl se posadit na stejné místo jako včera, když na zadním konci místnosti, před modrozeleným gobelínem s bujnou krajinou, uviděl sedět Noru - i když ji hned nemohl poznat.

Přišla o chvíli dřív, vysvětlila mu, protože sešlo z jedné obchodní schůzky, což docela uvítala, protože se moc těšila na večer.

Brodka udiveně a zároveň fascinovaně zíral, jak se Nora změnila. Tmavé vlasy zpevněné gelem měla hladce sčesané jako přilbu. Rty, včera něžně růžové, teď měla temně rudé, nápadné a vyzývavé. A to, co Nora minulého večera skrývala pod černým sakem - svá oslňující ňadra -, teď vystavovala na odiv pod přiléhavou hedvábnou blůzou, u níž sice měla rozepnutý jenom jeden knoflík, ale přesto uspokojovala všechna přání, protože pod ní nic neměla.

Pohled na ni ho přiváděl do rozpaků a rozněcoval jeho fantazii, a jako všichni muži v takové situaci začal mluvit o sobě tak, aby ho viděla v nejlepším světle. Nora ho se zájmem poslouchala, stále znovu se ho vyptávala a občas obdivně vykřikla. A Brodka mluvil - o svém životě, o svém povolání a o svých tužbách.

V Noře našel velice pozornou posluchačku; ale ještě víc se jí,

jak se zdálo, líbila role kokety. Vzrušeně, jakoby napjatě naslouchala jeho slovům, důvěrně se k němu nakláněla, pak se zase se smíchem napřímila a posadila se tak, aby měl její prsa přímo před očima, přehodila si nohu přes nohu anebo je roztáhla tak, jak jen jí to úzká sukně dovolila. Brodka vyprávěl u šampaňského o svém životě a přitom horečně přemýšlel, jak to udělat, aby tu frivolní ženskou dostal do postele.

Věděl, že většina žen nesnáší neobratné pokusy o sblížení, ale zeptat se rovnou a bez obalu: „Chcete se se mnou vyspat?“ rovněž zavrhl, protože třetina žen na to reagovala fackou a všechna námaha pak byla zbytečná.

Zatímco si Brodka lámal hlavu, jak by Noru dostal do postele, a jeho žádostivost neustále vzrůstala, Nora natáhla ruku přes stůl, uchopila konečky jeho prstů a mnohoslibně se při tom usmála.

Brodka se jí s obezřetností zkušeného muže zeptal, zda je možné, že by oba mysleli v této chvíli na totéž.

Nora vlastně nemusela vůbec odpovědět, jen ho vzala za ruku a stiskla mu ji tak pevně, že už nebylo žádného souhlasu zapotřebí. Přesto odpověděla tak hlasitě, že to bylo slyšet i u vedlejšího stolu: „Pokud chceš vědět, jestli mám na tebe chuť - ano.“

Brodkovi bylo v té chvíli všechno jedno: významné pohledy hostů u vedlejšího stolu, tázavé pohledy barmana, když s Norou vstali a odcházeli, i to, co si asi myslí recepční pan Erich, když vidí, jak si host odvádí neznámou krasavici. Brodka chtěl a musel mít tuto ženu.

U výtahu přistoupil k Brodkovi a jeho společnici všudypřítomný pan Erich, uctivě se omluvil, že ruší, ale že má pro pana Brodku důležitou zprávu.

To se Brodkovi vůbec nehodilo. „Snad to počká do zítřka!“ obořil se na něho. „Dnes večer chci mít pokoj.“

Pan Erich uraženě pokrčil rameny a odešel.

Brodkův pokoj byl zařízený v okrové a rezedově zelené barvě

jako většina pokojů v Grandu. Nad širokou francouzskou postelí visela stará rytina Vídně a na ořechově hnědých toaletních stolcích po obou stranách postele svítily dvě lampičky se žlutými hedvábnými stínítky. V rohu stál psací stůl a vedle, otočená směrem k oknu, byla sedací souprava. Tlustý silný koberec s geometrickým vzorem tlumil všechny kroky. Luxus a pohodlí.

Brodka přehodil Nořin plášť přes židli. Nora rozpřáhla paže, jako by chtěla tančit nebo obejmout celý svět - anebo nikoho jiného než Brodku. Pak se zarazila, zvrátila hlavu dozadu a zavřela oči. Brodka k ní přistoupil a objal ji kolem pasu. Nora se k němu přitiskla a třela svůj klín o jeho tělo tak vášnivě, že by si ji byl nejradši vzal hned, teď, oblečenou, vestoje.

Nora měla zavřené oči, jako by se trošku styděla, a pomalu si začala rozepínat hedvábnou blůzu. Brodkovi se zrychlil dech. Nikdy neviděl tak dokonalá prsa, velká, pevná a vyzývavá. Sevřel je oběma rukama a s rozkoší je hladil a hnětl. Když se sehnul, aby jí jazykem polaskal vztyčené bradavky, Nora se vyprostila s tichým rozkošnickým a netrpělivým sténáním.

Dráždivým pohybem těla vyklouzla ze sukně, nechala ji spadnout na zem a odkopla ji stranou. Pak před ním stála nahá - nahá, jenom v bílých punčochách bez podvazků a v lodičkách na vysokých podpatcích. Měla dokonalou postavu a lehce snědou pleť. Brodka si rozepnul kalhoty.

Nora se nestoudně zasmála, jednou rukou mlčky ukázala na dveře koupelny a druhou mu něžně pohladila penis. V očích se jí zračila výzva: Počkej chvíli. Pak zmizela v koupelně. Brodka nevěděl, jestli slyší šumění vody ze sprchy, anebo jestli mu hučí v hlavě. Čekání mu připadalo nekonečné. Sundal si kalhoty a položil je na židli vedle Nořina pláště. Koutkem oka zahlédl, že z kapsy pláště cosi vyčnívá, patrně nějaký dopis nebo fotografie. Vytáhl to - a strnul. Na fotografii byl on.

V prvním okamžiku nebyl schopen jasně uvažovat. Zmateně se

díval na dveře koupelny a na fotografii. Byl to snímek pořízený teleobjektivem sto osmdesát; pozadí bylo rozmazané, takže se nedalo poznat, kde ho někdo vyfotografoval.

Rozhodně to tedy nebyla náhodná známost - a náklonnost už vůbec ne. Noru na něho někdo nasadil. Z jakého důvodu? S jakým cílem? A kdo?

Brodka horečně přemýšlel. Má na ni uhodit, aby řekla pravdu? Anebo má dělat, že nic neví, aby pak mohl Noru špehovat sám? Ale než se Brodka stačil k něčemu rozhodnout, Nora s úsměvem vyšla nahá z koupelny.

Zdálo se, že je překvapená strnulým výrazem Brodkovy tváře. Prohlížela si ho s hlavou ke straně nakloněnou. „Co je?“ zeptala se.

Brodka jí podal fotografii.

Nora zalapala po vzduchu jako ryba na suchu; pak mu vytrhla fotografii z ruky, sesbírala si rozházené šaty a spěšně se oblékla. Než se nadál, beze slova zmizela z pokoje.

Polonahý, jenom v košili, se Brodka svalil do křesla. Pro všechno na světě, co se to tu děje? Nejdřív v Mnichově a teď ve Vídni. Kdo po něm jde a proč? V první řadě musí zjistit, kdo je tato žena.

Brodka se oblékl a sjel výtahem dolů. Nejdřív si chtěl dát drink, aby si uklidnil rozjitřené nervy, a pak si vyzvednout v recepci onu naléhavou zprávu, o níž mluvil pan Erich.

Když požádal uraženě se tvářícího recepčního, aby mu předal zprávu, kterou pro něho má, pan Erich jako by hledal vhodná slova, než obřadně, jak se na vídeňského hotelového recepčního sluší a patří, začal: „Víte, pane, je mi to trapné a vlastně mi do toho vůbec nic není, ale když jsem vás viděl ve společnosti té dámy…“

„Ale to je,“ přerušil ho Brodka a snažil se mluvit lhostejně, „jenom taková letmá známost.“

„Ach tak,“ odpověděl recepční, nervózně přesunoval papíry a

psací potřeby na pultě sem a tam a chápavě přitom pokyvoval hlavou.

„Vy tu dámu znáte?“ nedal se odbýt Brodka.

„Jestli ji znám, pane? Jak bych vám to řekl… občas k nám dochází, rozumíte?“

Brodka sice nerozuměl, ale tušil, co tím chce recepční naznačit. „Ne, jak tomu mám rozumět, pane Erichu?“

Recepční rozpačitě mávl rukou a přešlápl z nohy na nohu.

„Víte, jsme velký hotel. Ubytovává se u nás hodně obchodníků, pánů, kteří mají občas potřebu se s nějakou dámou... však víte. Ale nejsme tu k tomu, abychom kázali morálku. Někdy prostě někdo přijde a chce strávit noc s nějakou ženou.“ Zalovil v dřevěné kartotéční skříncе a vytáhl několik vizitek. „V takových případech máme své adresy, rozumíte?“

Brodka rozuměl velice dobře. Vztekle stiskl rty. Naletěl na docela obyčejnou dorotu!

Pan Erich, jako by uhodl jeho myšlenky, spěšně dodal: „Chtěl bych zdůraznit, že to všechno jsou dámy, které mají úroveň, žádné laciné…,“ zarazil se a odkašlal si.

Brodka přikývl. „Máte v té vaší kartotéce taky adresu nějaké Nory Molnarové?“

Pan Erich listoval v kartotéce a mumlal: „Molnarová, Molnarová… ne, je mi líto. Dáma tohoto jména tu není. Ale to nic neznamená. Dámy mění svá jména stejně často jako své… známosti.“

Brodkovi bylo jedno, co si o něm bude pan Erich myslet. Zapsal si několik jmen a telefonních čísel a vrátil se do pokoje. Musí Noru najít a promluvit si s ní, za každou cenu. Už měl až po krk těch věčných záhad a nepříjemných překvapení.

Brodka měl telefonní čísla dvanácti dam - jak se vyjádřil pan Erich. Po dvanácti zavoláních se dověděl, že cena za jednu noc je deset tisíc šilinků a že žádná z těchto dam nevystupuje pod svým

pravým jménem. Dvě dámy prohlásily, že o Noře Molnarové už někdy slyšely, jedna dokonce věděla, že Nora navštěvuje hlavně hotel „Occident“ na Příkopě, nedaleko Svatoštěpánského dómu.

Po ukončení fotoreportáže, kterou dělal jen tak levou rukou a příliš se při ní neangažoval, měl Brodka konečně čas, aby se vydal hledat Noru a toho, kdo ji za ním poslal.

Hotel „Occident“ na Příkopě vypadal velice slušně. Dalo by se říct, že je to hodinový hotel, kdyby toto označení nebylo spojováno s pokoutním sexem, ordinérností a kriminalitou. Ale „Occident“ se prosadil jako seriózní, téměř důstojný hotel s dvaceti šesti pokoji, kde si člověk mohl být jistý, že se na něho nebudou dívat úkosem, když si vezme pokoj jenom na hodinu. A protože na speciální nabídku tohoto podniku neměly vliv změny sezony, byl „Occident“ jediným hotelem ve Vídni, který měl stejné ceny jak v létě, tak v zimě.

Hosta jménem Nora Molnarová nezná, prohlásila majitelka, která pozdě večer také vykonávala službu v recepci. Přirozeně, že ne, vždyť podnik žil v první řadě z diskrétnosti. Ale největším nepřítelem diskrétnosti je peněženka. A tak když tisícišilinková bankovka změnila majitele, Brodka se od odkvetlé blondýny dověděl, že Nora Molnarová se ve skutečnosti jmenuje Markowiczová a každou středu mezi jedenáctou hodinou a půlnocí bývá v pokoji 24 - podle vzorku na tapetách se mu říká „šeříkový“ -, aby tam s jedním dobře situovaným pánem, který má předplatné v Opeře, strávila zbytek večera; a že ty schůzky trvají už dobrý rok, s výjimkou divadelních prázdnin.

Byla středa, pozdě večer, a okolnosti byly příznivé. Když Brodka uviděl, že na rohu ulice stojí taxík, vyběhl ven, nastoupil do něj a dal řidiči bohaté spropitné s tím, že musí ještě chvíli na někoho počkat. Z auta pozoroval vchod „Occidentu“.

Přesně v jedenáct vešla do hotelu Nora, krátce poté, co ve

vchodu zmizel elegantně oblečený pán. Přesně za hodinu se zase objevila, přešla ulici a zavolala si taxi. Brodka přikázal řidiči, aby vůz sledoval. Taxík zamířil na jih, přejel po Ringu a kolem Secese a Divadla na Vídeňce a jel směrem na jihovýchod do Linke Wienzeile. Výstavné měšťanské domy, průčelím obrácené k zeleninovému tržišti, které byly v posledních letech krásně restaurovány, tu stály jako temná hradba.

Taxík zastavil před jedním průjezdem. Nora vystoupila. Brodka šel v bezpečné vzdálenosti za ní.

Za průchodem stál zchátralý šestipatrový činžák s výhledem na spoře osvětlený dvůr. Na domě byly železné balkony, používané hlavně jako odkladiště, které působily dojmem, že každou chvíli spadnou.

Brodka nepozorovaně prošel za Norou vysokými dřevěnými domovními vraty, jejichž zámek už dávno dosloužil. Slyšel, jak se v prvním poschodí otevřely a zavřely dveře, a vydal se po schodech nahoru.

‚Markowiczová', stálo na štítku napravo u dveří. Brodka stiskl tlačítko zvonku a ozvalo se protivní zadrnčení. Když Nora nepřicházela otevřít, Brodka začal klepat na dveře. Nakonec uslyšel: „Kdo je tam?“

„Brodka,“ řekl hlasitě.

Nejdřív se nic nedělo. Chvíli bylo ticho. Pak slyšel, jak se v zámku otáčí klíč, a Nora pootevřela dveře. V mezeře se objevila její křiklavě nalíčená tvář.

„Zmizte!“ zasyčela. „Nebo zavolám policii!“

Brodka rozrazil dveře nohou, odstrčil Noru stranou a stanul v bytě, který se skládal jenom z jednoho pokoje rozděleného starými kusy nábytku na dvě místnosti.

„Zavolám policii,“ opakovala Nora prudčeji. V očích se jí zračil strach. Byla napůl svlečená a měla purpurově fialovou podprsenku, z níž jí přetékala prsa.

Purpur, pomyslel si Brodka. Znovu tahle barva!

Nereagoval na Nořiny výhrůžky a rozhlížel se po dost zchátralém pokoji.

Nora najednou projevila stydlivost a vklouzla do květovaného županu. Z kapsy vylovila cigaretu a zapalovač. Když si chtěla zapálit, Brodka jí vyrazil cigaretu z ruky.

„Co to má znamenat? Co chcete?“ zvolala Nora a udělala krok k telefonu na malém stolku vedle pohovky. Ale Brodka ji předešel, vytrhl jí aparát z ruky a hodil ho na zem.

„Spíš bych se měl zeptat já tebe, cos chtěla ode mě!“

Brodka už se neovládl. Strčil do Nory tak, že s pronikavým výkřikem padla na pohovku a předloktím si chránila hlavu. Brodka se před ní výhružně napřímil a opakoval: „Tak cos ode mě chtěla? Kdo tě poslal? Ven s tím!“

Nora odtáhla ruku z obličeje. Oční stíny měla rozmazané a vlasy rozcuchané. Nebyla ani trochu přitažlivá. Brodka se v duchu ptal, jak mu tahle ženská mohla poplést hlavu.

Nora koktala cosi o spoustě peněz, kvůli kterým to udělala, peníze nutně potřebuje, sám vidí, v jakých poměrech žije.

„A kdo ti dal ty peníze?“

„Dva muži. Neznám je jménem. Zprostředkovala to madam…“

„Jaká madam?“

„Šéfka ‚Occidentu'. Kdo si chce něco vydělat tak jako já, a nechce mít nic s pasákem, nechá svoje telefonní číslo u madam. A pánové, kteří mají chuť na nějaké výjimečné povyražení, k ní chodí taky. To každý ve Vídni ví.“

„A ti dva muži ti dali peníze? Za co?“

„Měla jsem na vás vyzvídat. Zjistit, jaký byl váš dosavadní život, všechny podrobnosti, celou vaši minulost. Dali mi dvacet tisíc šilinků jako zálohu. Zítra jsem měla dostat dalších dvacet tisíc, když jim řeknu, co jsem o vás vypátrala. Ale na to teď můžu

zapomenout.“

„Ale přece musíš vědět, jak se ti dva muži jmenovali.“

„Na mou duši, nevím!“ Ozvalo se bušení na zeď; souseda zřejmě rozčilil noční hluk. „Opravdu to nevím,“ pokračovala Nora tišeji. „Sešli jsme se v kavárně Opera. Ti dva se mě zeptali, jestli si chci vydělat dvacet tisíc. Chtěla jsem čtyřicet a oni s tím souhlasili. Nejdřív jsem si myslela, že ode mě budou chtít nějaké sviňačinky. Umíte si představit, jak jsem byla překvapená, že jsem neměla udělat nic jiného, než se vás vyptávat? Potom mi dali vaši fotografii, řekli mi, jak se jmenujete a že máte pokoj v Grandhotelu. A že jsem přesně váš typ a že pro mě nebude těžké, abych, z vás vytáhla pravdu.“

„Pravdu? Jakou pravdu?“ Brodkovi naskočily na čele vrásky. „Co měli ti chlapi za lubem?“

„Nemám tušení, opravdu ne. Ale měla jsem dojem, že toho o vás ví už spoustu. Ale zřejmě ne dost. Připadalo mi, že jim jde o něco určitého.“

„Ale o co?“ Brodka přistoupil k oknu. Ve výhledu bránily žaluzie. Otočil se, šel k Noře a znovu, tentokrát méně ostře než předtím, se jí zeptal: „Zítra ses měla s těmi chlapy zase sejít?“

„Ano… to znamená dneska. Vždyť už je po půlnoci. V kavárně Opera ve dvě odpoledne.“

Brodka přikývl. „Půjdeš tam?“

„Ano. Půjdu a peníze jim vrátím. Řeknu jim, že se mi nepodařilo z vás něco vytáhnout. Že jste byl opilý nebo něco takového a mluvil jste jenom nesmysly.“

„To není špatný nápad,“ odpověděl zamyšleně Brodka. „Ale taky ne nejlepší.“

Nora k němu vzhlédla. „Jak to myslíte?“

Brodka se nadechl a řekl: „Oba nevíme, jestli nás někdo nepozoroval. Mě tedy vůbec nenapadlo, abych se rozhlížel po hotelu, jestli neuvidím nějakého špicla. Nevšimla sis, jestli nás

někdo sledoval?“

Nora pokrčila rameny a zavrtěla hlavou.

„Právě. Měla bys tam jít a těm chlapům něco napovídat. Kdo může vědět, jestli jsem ti o sobě řekl pravdu, anebo jestli jsem ti nakecal něco, co se mnou nemá vůbec nic společného.“

„To je fakt,“ poznamenala Nora zamyšleně.

Brodka pokračoval: „Já si ty chlapy nenápadně a z bezpečné vzdálenosti prohlídnu. Říkáš v kavárně Opera? Ve dvě odpoledne?“

„Ano… já… mám strach.“

„Nesmysl,“ odsekl Brodka a šel ke dveřím. Tam se ještě jednou obrátil. „To s tím telefonem mě mrzí.“ Vytáhl z kapsy dvě bankovky a položil je na kuchyňský stůl. „Kup si nový. V poslední době toho na mě bylo prostě moc.“

Když se Brodka vrátil do hotelu, byla ještě tma, ale jít spát už nestálo za to. Stejně by neusnul, protože byl příliš rozčilený. Šel proto do sprchy a dlouho stál pod proudy horké vody, které mu bubnovaly do hlavy, jako by chtěl vymýt z mozku všechno, co se na něj sesypalo.

Jestliže před několika dny ještě věřil, že by mohl uniknout nepříjemnostem, které mu osud přichystal, poslední události ho poučily o něčem jiném a potvrdily jeho přesvědčení, že pro něho neexistuje jiné východisko, než se tomuto osudu vzepřít a konečně začít proti oněm neznámým nepřátelům bojovat.

Brodka si objednal snídani do pokoje, třebaže to neměl ve zvyku. Kdyby se ho někdo zeptal, proč to dělá, nedovedl by odpovědět. Bez chuti se porýpal v míchaných vejcích, vypil šálek kávy a zbytek odstrčil stranou; podnos pak položil za dveře.

Nakonec se pokusil zastihnout na telefonu Juliettu, ale bylo ještě příliš brzy. V galerii se nikdo nehlásil. Brodka se oblékl a tentokrát si vzal pod sako svetr, protože venku bylo zima. Ale

zdálo se, že bude hezký den.

Ještě pořád mu nešel z hlavy zážitek s Norou. Její sex-appeal z něho udělal chlípného kozla, který už neměl ani kapku zdravého rozumu. Brodka zavrtěl hlavou. Něco takového se muselo stát zrovna jemu, člověku, který si myslel, že už v životě zažil všechno. Člověku v jeho věku. Směšné. Milý Brodko, řekl si v duchu, copak už senilníš?

Zazvonil telefon. Byla to Julietta. Po telefonu mu poslala polibky.

„Zrovna jsem tě volal do galerie," řekl Brodka.

„Jsem ještě doma," odpověděla Julietta. „Můj muž je na nějakém kongresu. Kdy už se konečně vrátíš? Moc mi chybíš. Neměl už jsi být dávno zpátky?"

„Vždyť víš, jak to v mém povolání chodí," snažil se najít nějakou výmluvu. „Kvůli špatnému počasí jsem nemohl fotografovat venku. A... ani nevím, jestli budu hotový už dneska."

Nastala pauza, v níž bylo cítit nejistotu a dokonce trapnou bezradnost.

„Není ti nic?" zeptala se nakonec Julietta. „Mluvíš tak divně."

„Jak to myslíš?" odpověděl Brodka s předstíraným údivem. Přitom věděl, že se před Juliettou nemůže přetvařovat, protože by ho za chvíli prokoukla. Ale neměl v úmyslu vyprávět jí po telefonu o událostech minulého dne a měl výčitky svědomí, když si vzpomněl na Noru. „Jak dlouho bude tvůj muž pryč?" zeptal se, aby změnil téma.

„Tři dni," odpověděla Julietta. „Přijeď brzy, než se poohlídnu po nějakém jiném chlapovi." Tiše se zasmála.

Další rozhovor byl vlastně o ničem. Brodka byl v myšlenkách už v kavárně Opera, ale dával si pozor, aby se nějakou poznámkou nezmínil o událostech posledních dvou dnů. To muselo počkat. Už takhle toho bylo na něj dost.

Slíbil Juliettě, že se vrátí příštího dne, a když se pak spolu ještě

chvíli bavili, Brodka zaslechl tiché zašustění u dveří. Do mezery pod dveřmi zasunul někdo nějaký lístek. Když Brodka dotelefonoval, šel lístek zvednout. Bylo to oznámení z hotelu: V 8.25 volala paní Nora Markowiczová, Linke Wienzeile, naléhavě prosí o návštěvu.

Brodka se podíval na hodinky: půl deváté a pět minut. Co měla ta zpráva znamenat? Oblékl si kabát a přitom zavolal recepčnímu, aby mu objednal taxi.

Když vyšel před hotel, slunce už prozařovalo mezi větvemi stromů, které lemovaly Karntnerring. Taxikář vypadal otráveně a zřejmě neměl chuť se bavit, což bylo Brodkovi jenom vhod. Na nějakou konverzaci neměl ani pomyšlení. V ranních hodinách připomíná dopravní ruch ve Vídni tak trochu Neapol. Jako by tu platilo pěstní právo, protože automobilisté při neustálém rozjíždění a zastavování stáčejí okýnka vozů a bojovně a výhružně pokřikují a nadávají na ty, co jsou před nimi, za nimi a vedle nich. Naštěstí si na to zdejší účastníci silničního provozu už zvykli: nadávky pro ně jsou něco jako prostředek ke snížení adrenalinu v krvi, a cizinci těmto siláckým výrazům stejně nerozumějí.

Ve dne, zaplněná stánky, vypadá Wienzeile mnohem přívětivěji než v nočních hodinách, a Brodka měl co dělat, aby našel vjezd k zadnímu traktu, kde bydlela Nora. Když se mu to konečně podařilo, zaplatil taxikáři a vystoupil. Prošel průchodem předního domu a zamířil dozadu.

V domě nebylo o nic tepleji než venku. Brodka vyšel po vyšlapaných schodech do prvního poschodí. Shora proti němu přicházela starší žena, která se musela opírat o zábradlí. Změřila si Brodku přivřenýma očima, pak otočila hlavu a beze slova pokračovala dál.

Zdálo se, že ho Nora už očekává, protože dveře byly pootevřené.

Brodka zaklepal a vstoupil.

Nora seděla na pohovce u kuchyňského stolu a vypadala jako lehká holka čekající na frajera. Měla na sobě květovaný župan, který se Brodkovi už předtím v noci nelíbil. Hlavu zvrácenou dozadu, ruce rozpřažené a nohy roztažené tak, že jí bylo vidět dál, než bylo vhodné při setkání s mužem, který jí za to nezaplatil.

Brodka si myslel, že je opilá, protože v bytě bylo cítit alkohol. Když k ní však přistoupil blíž, uviděl, že má na krku vpravo i vlevo temné skvrny. Její oči civěly do prázdna a byly jakoby ze skla. Rty měla modré a ústa pootevřená.

Brodka, který se ještě nikdy neocitl v takovéto situaci, pocítil mrazivou hrůzu. Bezradně uchopil Nořinu ruku. Byla studená, a když ji pustil, bezvládně klesla. Teď bylo Brodkovi jasné, že je skutečně mrtvá.

V témž okamžiku si taky uvědomil celý dosah toho, co se stalo… Nora byla zavražděna.

A on vlezl vrahům do pasti.

Nebylo pochyb, že chtěli vraždu shodit na něho! Přepadl ho panický strach a bezmocný vztek. Cítil, jak mu ve spáncích buší krev. A ovládla ho jediná myšlenka: Pryč odtud!

Na schodišti uslyšel hlasy. Šel ke dveřím a naslouchal. Hlasy se vzdalovaly. Opatrně otevřel a vyhlédl ven. Nikoho neviděl.

Brodka se rozhodl, že odtud okamžitě zmizí. Vyšel ze dveří. Zdálo se, že na schodech nikdo není. Z některého bytu bylo jenom slyšet rádio. Zhluboka se nadechl a zavřel za sebou dveře.

S okázalou lhostejností a klidem sešel ze schodů, ale musel se strašně přemáhat, aby neutíkal, jako by mu za patami hořelo. Než opustil dům, podíval se ven. Nikoho neviděl. Přešel přes dvůr a vstoupil na ulici.

Pouliční ruch mu připadal jako rajská hudba. Pěšky se vydal do hotelu. Chodce, kteří ho míjeli, téměř nevnímal. Teď už zrychlil krok, ale stále měl před očima obraz mrtvé. Když nedaleko Opery přešel přes Ring, dal se do běhu.

V pokoji si spěšně sbalil kufr, zaplatil účet a jel taxíkem na letiště. Řidič něco říkal, ale Brodka ho neposlouchal. Hlavou se mu honily myšlenky; zoufale hledal možnost, jak se z toho všeho dostat.

Ale uvědomoval si, že útěk je to nejhorší řešení.

V polovině cesty na letiště řekl taxikáři, aby jel na policejní prezidium.

Řidič se na něho udiveně podíval, pokrčil rameny a obrátil směrem na Schottenring. „Jak si přejete, pane. Jsou to vaše peníze."

Policejní ředitelství bylo v 1. okrese, v obrovské staré budově se spoustou oken. Za skleněnou přepážkou seděl u několika telefonů a monitorů policejní úředník. Když mu Brodka ohlásil vraždu, skoro ho to nezajímalo a poslal ho na hlášení nehod. Odtud Brodku poslali do oddělení pro vyšetřování vražd, k policistovi jménem Wallner.

Ten vyslechl Brodkovo vyprávění s občasným úšklebkem, jako by se mu to ošklivilo a protivilo. Nakonec si zavolal asistenta, který vážil asi metrák, pomalu se pohyboval a měl huňatý knír. Teď jako by trochu ožil: „Tak se do toho dáme." Obrátil se k Brodkovi a zdvořile ho vyzval: „Mohu vás požádat, abyste jel s námi?"

Za volantem policejního vozu se obtloustlý asistent projevil jako temperamentní řidič; rozhodně se zdálo, že mu modré světlo na střeše volkswagenu dává křídla a probouzí v něm jakési pohrdání smrtí, protože dvakrát projel na červenou a jako jízdní dráhu používal chodník, aby se dostal rychleji kupředu.

Když přijeli do Wienzeile, komisař poslal asistenta ke správcové domu v přední budově; byla to rezolutní pětapadesátnice s blond vlasy, vyčesanými do vysokého drdolu. Odemkla dveře Nořina bytu. Když se jí podařilo nahlédnout

dovnitř, spráskla ruce nad hlavou a začala bědovat - panebože, něco takového se musí stát zrovna v jejich domě.

Komisař si zběžně prohlédl místo činu a poslal asistenta do služebního vozu, aby rádiem zavolal techniky k zajištění stop a lékaře, aby ohledal mrtvolu.

Jako první přišel mladý lékař, který vypadal jako student a měl černé brýle a černý kufřík. Zatímco se Brodka obrátil k oknu, protože se na ohledání nemohl dívat, lékař oficiálně konstatoval smrt udušením, která, jak prohlásil, nastala asi před deseti hodinami.

Za půl hodiny dorazili technici kvůli zajištění stop: dva starší ostřílení pracovníci posypali grafitovým práškem nábytek, lahve a sklenice, a dokonce i na zemi ležící telefon a drahé náramkové hodinky s přetrženým páskem, aby z nich sňali otisky prstů. Kromě toho fotografovali a přitom živě diskutovali o ‚Austrii', vídeňském fotbalovém klubu s bohatou tradicí.

Když přišli zřízenci s cínovou rakví a zvedli Noru za ruce a nohy, Brodka se vrhl na toaletu vedle dveří a pozvracel se. Podezřívavých pohledů komisaře, který ho pozorně sledoval, si nepovšiml.

„No tak," řekl komisař Wallner s neupřímnou vlídností, když se Brodka vrátil do pokoje, „nechcete nám teď říct, jak to doopravdy bylo?"

Brodka byl bledý jako stěna. Cítil se prabídně a bylo mu zatěžko promluvit. Nedivil se, že komisař nevěří jeho verzi. Zločin byl provedený příliš dokonale. Ale jak má dokázat svou nevinu?

„Řekl jsem vám pravdu," odpověděl Brodka unaveně. „Bylo to tak, jak jsem vám to vylíčil."

Po komisařově tváři přelétl téměř soucitný úsměv. Přistoupil k Brodkovi a ukázal na fotografii: „Jste na ní opravdu pěkně," konstatoval. „Byla v plášti zavražděné. Máte pro to nějaké vysvětlení?" Držel snímek, který kdosi neznámý pořídil

teleobjektivem, a zeptal se: „A můžete nám říct, proč jste se dnes v noci v půl jedné hádal se zavražděnou, jak nám řekl jeden její soused?“ Brodka mlčel, a kapituloval, když Wallner rázně prohlásil: „Jste předběžně zatčen pro podezření z vraždy.“ Poté odepnul z opasku pouta a nasadil je Brodkovi na zápěstí.

Brodka to přijal apaticky. V té chvíli mu bylo všechno jedno. Jak se měl bránit? Chyběla mu síla a taky argumenty. Pociťoval jenom zoufalou touhu opustit tenhle strašný byt.

Asistent popadl Brodku za paži a odvedl ho dolů k policejnímu vozu. Pětkrát šestkrát vzplanuly blesky fotoaparátů kolemstojících novinářů. Brodka to vnímal jako závojem mlhy a v duchu se ptal, co bude, až se zítra objeví jeho fotografie ve všech novinách. Alexander Brodka, vrah žen! Tenhle druh senzacechtivých fotoreportáží vždycky nenáviděl. A teď se stal obětí takového fotografování sám - vydaný na odstřel, jak se říkalo v jeho branži.

Brodka už se necítil být sám sebou. Dokonce ho ani nevzrušovalo, co se s ním děje. Měl pocit, jako by ho oloupili o jeho osobnost, jako by ho omámili nějakou drogou. A tak si bez protestu nechal všechno líbit. Byl jenom unavený, k smrti unavený.

A když ho asistent tlačil do policejního vozu a správcová zaječela: „Vrah, vrah!“, odrazilo se to od něho jako kámen od betonové zdi.

Cely předběžného zadržení nejsou nikde na světě pastvou pro oči, a cela, do které strčili Brodku, nebyla výjimkou. Ani ne deset kroků k oknu - spíš ke zdi ze skleněných cihel propouštějících světlo - a místo jen pro dvě umělou kůží potažená lůžka.

Brodka nepřišel jako první. Hodinu před ním tu našel nedobrovolné ubytování muž v tmavomodrém obleku s červenou kravatou.

Vypadal velice důstojně, ale tento dojem rychle zmizel,

jakmile otevřel ústa.

Jmenuji se Agostinos Schlegelmilch, představil se a udělal směšně elegantní gesto.

Brodka roztržitě zamumlal své jméno.

Chvíli seděli na svých pryčnách proti sobě mlčky. Brodka se svěšenou hlavou, Schlegelmilch si ho s rozpačitým úšklebkem prohlížel. Nakonec se ujal slova Schlegelmilch.

„Vypadá to, jako bys byl v base poprvé," řekl; pak zvedl levou ruku, natáhl prsty a prohlásil: „Já už jsem tu popáté. To člověka zocelí."

Třebaže Brodkovi připadala jeho poznámka směšná, nedokázal se jí zasmát. Chtěl mít klid a přemýšlet, nic víc než přemýšlet, jak by to měl zařídit, aby se odtud dostal.

„Tak co?" vyptával se muž dál. „Proč jsi tady?"

Brodka neměl chuť odpovědět, ale bylo mu jasné, že by mu jeho povídavý spoluvězeň nedal pokoj. Proto řekl: „Chtějí mi hodit na krk vraždu."

Agostinos Schlegelmilch hvízdl mezi zuby. „To je teda věc!" A v jeho hlase zazněl jistý obdiv.

„Ale já to nebyl, sakra!" zvolal Brodka.

„Jasně," souhlasil Schlegelmilch, „tys to nebyl." Znělo to trošku jako útěcha, ale byla v tom i nepřeslechnutelná ironie. „Žádný strachy. Ty nemusíš dokazovat, že jsi nevinnej. To oni musí dokázat, že jsi vinnej."

„Ale já jsem nevinný," opakoval podrážděně Brodka.

Schlegelmilch pozvedl ruce: „Dobře, dobře!" A po chvíli dodal: „Co se vůbec stalo?"

„Byla zavražděna jedna prostitutka."

Agostinos Schlegelmilch se hlasitě rozesmál. „Von vodkrouhnul štětku, pánové, štětku!"

Schlegelmilchův protivný smích už Brodka nevydržel. Vyskočil a chtěl ho uhodit do obličeje.

Muž zachytil ránu rukou a okamžitě zmlkl. Chvíli se zdálo, že má chuť vyskočit a oplatit Brodkovi stejnou mincí; ale pak se zklidnil.

„Podruhý už to nedělej, kámo!“ napomenul ho tiše, ale s výhrůžným podtónem v hlase.

Brodka se těžkopádně posadil na pryčnu a mlčel.

„Jen se nepodělej,“ řekl Schlegelmilch. „Vražda doroty není v očích naší justice vlastně žádná vražda. Ale existujou znalci, co ti můžou dát posudek, že máš sníženou příčetnost, odpor k sexu anebo narušenej vztah k matce, a jsi z toho venku. Není nic lehčího než tohle, věř mi.“

Brodkovi bylo protivné vůbec Schlegelmilcha poslouchat. Ale na druhé straně měl tenhle zvláštní týpek opravdu zkušenosti s tím, jak to tady chodí - rozhodně větší než on sám. A tak se rozhodl, že se svému partnerovi svěří. Co už mohl ztratit?

„Někdo mě pronásleduje,“ začal a pak Schlegelmilchovi vyprávěl, jak na něho nějací neznámí nasadili prostitutku a že Noru možná zavraždili tito neznámí, a teď to chtějí hodit na něho.

Schlegelmilch povytáhl obočí. „Nemáš tušení, kdo po tobě může jít?“ zeptal se.

„Kdybych to věděl, byl bych na tom líp,“ odpověděl Brodka a vztekle dodal: „Alespoň bych měl nepřítele, proti kterému bych mohl něco podniknout!“

Tato poznámka se Schlegelmilchovi zřejmě nelíbila, protože opáčil: „Ty jsi asi taky jeden z těch všetečnejch, co? Člověče, ty žiješ nebezpečně!“

Brodka nechápal, co tím Schlegelmilch myslel, ale neměl chuť prozradit toho ještě víc a mlčky se zadíval na podlahu. Agostinos Schlegelmilch si sundal sako; pak si povolil kravatu a lehl si na pryčnu. Ruce si zkřížil za hlavou a díval se do stropu. Zdálo se, že přemýšlí. Nakonec se, pořád s pohledem upřeným na strop, zeptal: „Máš prachy? Myslím jako, jestli jsi bohatej.“

„Co je to bohatý,“ zamumlal Brodka zamyšleně.

„Co je to bohatej,“ opičil se po něm Schlegelmilch. „Jsi v balíku, anebo jsi švorcák?“

Na Brodkově tváři se poprvé mihl náznak úsměvu. „Nějaké peníze mám. Abych byl upřímný, sám nevím kolik.“

„Dědil jsi?“

Brodka přikývl.

„To smrdí! To dokonce moc smrdí!“ zvolal Agostinos, vstal a zadíval se na Brodku. „A víš, čím to smrdí? Ctihodnou společností.“ Povytáhl obočí a vychytrale se usmál. „Ty znají tvoje bankovní konto líp než ty sám. To mi můžeš věřit.“

Brodka si nedovedl vysvětlit, kde se v něm vzalo tolik důvěry k tomuto pochybnému individuu. Snad to bylo těmi neobvyklými okolnostmi, že se stal tak sdílným. A navíc cítil potřebu se někomu svěřit. Donutil se k úsměvu a odpověděl:

„Pro mafii je můj majetek i moje osoba určitě moc malá ryba.“

Agostinos Schlegelmilch potřásl hlavou. „To neříkej. Když sám nevíš, kolik prachů máš…“

Brodka se na něho podezřívavě podíval. „Zdá se, že se vyznáš,“ poznamenal.

Chvíli bylo ticho. Pak Schlegelmilch významně odpověděl: „Víš přece, jak to chodí. Člověk někoho zná, ten zase zná jinýho a ten zase...“

„Ach, tak je to.“

„Jo, tak je to.“

„A co dělá ta ctihodná společnost, když se zrovna nejedná o velké peníze?“

Agostinos se zašklebil. „Například zařizuje různý záležitosti pro ctihodný lidi, který si nechtějí umazat ruce. Jestli chceš, můžu se v tý tvý věci pozeptat, až odtud zejtra vypadnu. Ale nebude to zadarmo, to se rozumí.“

„Není to nebezpečné?“

„Celej život je nebezpečnej. Nedělej si o mě starosti. Najdeš mě v Zwölfergasse 112 u Západního nádraží, a na dveřích je štítek Schwitzka.“

„To je tvoje žena?“

„Ne, tam mi chodí pošta. Nejsem ženatej. Jestli to chceš vědět přesně, tak jsem teplouš.“

Brodka se na něho zahleděl. Podle něho byl Schlegelmilch malý gauner a vejtaha. „A jak víš, že odtud zítra vypadneš?“ zeptal se posměšně.

Agostinos se lišácky zašklebil a odpověděl otázkou: „Víš, kolik tu má vazební soudce měsíčně? Ani ne třicet tisíc šilinků. Pro toho je padesát tisíc hotovej majlant. Rozumíš, co myslím? Zejtra večer budu sedět u ‚Červenýho hejla' a nasávat. Chceš se vsadit?“

Příštího dne se Brodkova situace nečekaně změnila. Po dalším dopoledním výslechu, kdy neřekl nic jiného než to, co minulého dne, ho odvedli zpátky do cely, která už ale byla prázdná. Komisař mu poradil, aby si vzal advokáta, ale než mohl Brodka tuto výzvu uposlechnout, komisař se znovu objevil v cele s nečekanou zprávou: je volný; důkazy nestačí k tomu, aby ho drželi ve vazbě. Ostatně v celém případu prý získali nové poznatky.

Brodka chtěl samozřejmě vědět jaké, a dozvěděl se, že pan Erich z Grandu udal dva podvodníky, kteří kvapně opustili hotel, aniž vyrovnali značně vysoký účet - takový případ se nestává často a důsledkem je rozsáhlé vyšetřování.

Při popisu pachatelů pomohlo vyšetřovatelům školené oko pana Ericha, jeho víc než třicetiletá profesionální praxe a jeho výjimečný postřeh a smysl pro eleganci a kultivovanost - zkrátka zdánlivě nevšímavý recepční dal nejen tak přesný popis oněch mužů, že se podle něj daly sestavit dva použitelné identifiky, ale všiml si taky, že jeden z nich měl náramkové hodinky od firmy

Lange & Sohne, které měly cenu dobrých půl milionu šilinků a svědčily o vybraném vkusu.

Podle názoru pana Ericha se takové hodinky k tomu člověku vůbec nehodily, a to nejen kvůli ceně, a proto se na oba muže díval hned od začátku s nedůvěrou. A když se zjistilo, že odešli z hotelu bez placení, recepční nechal pokoj hlídat, dokud nepřijeli technici, aby zajistili stopy, a ti - kromě perfektních otisků prstů - objevili na bloku vedle telefonu také otisk telefonního čísla; čísla Nory Markowiczové, která v noci předtím zemřela násilnou smrtí.

A tak případ obou neznámých mužů putoval z oddělení pro podvody na oddělení vražd, a když komisař ukázal panu Erichovi hodinky s přetrženým řemínkem, které našli v Nořině bytě, recepční potvrdil, že to jsou hodinky jednoho z těch pánů; unikátní kousek, domnívá se, že druhé takové by se nenašly v celé Vídni. Kromě toho, jak uvedl komisař, správcová domu na Linke Wienzeile podle identifiku potvrdila, že jednoho z těch mužů viděla vycházet z Nořina bytu. To jsou dostatečné důvody, aby Brodku propustili z vazby.

Brodka byl volný, ale jeho nálada byla stísněná. Přistihl se, jak se kolem sebe nervózně rozhlíží, jestli ho někdo nesleduje, že zrychlí krok, jakmile se k němu někdo přiblíží, a že sklopí pohled, když se na něho dívá nějaký neznámý člověk.

I kdyby ty dva chlapy chytili - sprovodilo by to ze světa i tvůj případ? ptal se v duchu. Brodka ani na chvíli nepochyboval, že ta vražda měla být připsána jemu. Chtěli ho odklidit z cesty. Ale proč? A proč tak zdlouhavě! Proč ti lidé nezabili taky jeho?

U Schottentor ucítil z jednoho stánku vůni uzenin. Dal si sekanou s ostrou hořčicí a křenem. Když vyhazoval prázdný papírový tácek do nádoby na odpadky, padl jeho pohled na noviny ve vedlejším stánku. S tichým zaklením se podíval na svou fotografii a bezděčně si zakryl obličej rukou, aby ho nikdo

nepoznal. Bylo to úplně nesmyslné gesto.

On se přece nemusí schovávat. Není žádný vrah. Je svobodný člověk.

Teď mu dělala největší starosti Julietta. Musí jí vysvětlit, co se stalo, dřív než se to dozví z novin. Nevěděl, jak bude reagovat a jestli mu vůbec bude věřit. Měl z toho rozhovoru strach. A kdyby mu řekla, že je darebák, lhář a kurevník, tak by se na ni ani nemohl zlobit.

V telefonní budce na Rathausplatzu vytočil její číslo do galerie. Teprve teď si všiml, že se mu třese ruka. Rozhlížel se kolem a naslouchal vyzvánění v telefonu. Nikdo to nebral. Brodka se pokusil zastihnout Juliettu doma, ale ani tam se nikdo neozval.

Nakonec si sedl na lavičku v parku proti Burgtheatru. Bylo mu zima. Pokoušel se analyzovat události posledních dnů a vyvodit z nich nějaké rozumné závěry, které by mu pomohly, jak dál. Musel myslet na včerejší setkání s Agostinem Schlegelmilchem, tím zvláštním nestroyovským švihákem, ve vězeňské cele. Neprohlásil ten chlapík, že ho dneska propustí z vězení a půjde do hospody? Zřejmě má dobré styky, protože ho skutečně pustili. Vůbec se zdálo, že je ve vídeňském podsvětí známou veličinou anebo má za sebou lidi, kteří mu pomáhají.

Když se na to díval takhle, Schlegelmilchova nabídka, že zjistí, kdo jsou jeho pronásledovatelé a jaké sledují cíle, mu nepřipadala tak nesmyslná jako včera. Kde říkal, že ho zastihne? Brodka si zapamatoval jenom jméno Schwitzka a Západní nádraží. Schlegelmilchovu adresu zapomněl. A byl si jistý, že jméno Schwitzka v telefonním seznamu nenajde. Zavolal si tedy taxi, jako cíl udal Západní nádraží a cestou se taxikáře vyptával na ulice kolem nádraží. Ten mu vyjmenoval několik názvů a Brodka si vzpomněl: Zwölfergasse. Schwitzka, Zwölfergasse číslo 112, u Západního nádraží, řekl Schlegelmilch.

Dům se až překvapivě podobal zadnímu traktu v Linde

Wienzeile a vzbudil v Brodkovi podezření, že všechny činžáky v tomhle městě vypadají stejně: staré, zchátralé a strašidelné.

Jméno Schwitzka našel na seznamu nájemníků až úplně nahoře. Samozřejmě, že v domě jako tenhle nebyl výtah, a tak Brodka vyšel až do šestého poschodí a pak zazvonil.

Otevřel mu muž v tričku a trenýrkách. Měl červenorůžový obličej, poloviční pleš a odporně bílou kůži.

„Přejete si?“ zeptal se s upjatou zdvořilostí a při úsměvu odhalil zlatý špičák. Ale jeho nedůvěra byla téměř hmatatelná.

Brodka mu řekl své jméno a důvod, proč přichází. Adresu že mu dal Agostinos, se kterým byl jeden den v cele. „Je tady?“ zeptal se Brodka.

Podivný muž zavrtěl hlavou, ale velice přátelsky Brodku pozval, aby šel dál, protože Agostinovi přátelé jsou i jeho přáteli. A že se jmenuje Titus.

Byt byl útulně zařízený a plný různých drobností, a ostře kontrastoval se vzezřením jeho obyvatele, který vypadal dost zchátrale.

Titus nabídl Brodkovi židli, šel k telefonu, vytočil číslo a sluchátko podal Brodkovi. Na druhém konci se ohlásil Schlegelmilch. Když uslyšel Brodkův hlas, reagoval nejdřív nevrle, ale když se dověděl, proč volá, vzpomněl si na svůj návrh a slíbil, že zahájí pátrání - za úhradu nákladů, samozřejmě. A Brodka ať přijde zase zítra k Titovi.

Brodka poděkoval a měl se k odchodu, ale nevzhledný chlapík s lahví ginu v ruce ho přemluvil, aby ještě chvíli zůstal, že se hned oblékne.

Brodka nemohl gin ani vidět, ale ve stavu, v jakém byl, na něho alkohol působil jako lék: naráz vypil celou sklenku.

Pak se v pokoji objevil opět Titus. Slušně oblečený vypadal docela seriózně. A když mluvil, bylo vidět, že není žádný nevzdělaný flákač, ale že zažil lepší časy.

Nic nespojí dva muže víc než láhev a dvě sklenky. V každém případě gin rozvázal Titovi jazyk. Netrvalo dlouho a začal vyprávět o svém životě, jako by jen čekal na příležitost, aby si mohl popovídat.

Titus byl bývalý kněz a doktor teologie. Ještě před třemi lety prý byl tajemníkem kardinála kurie; pak ho ale přemohly dlouho potlačované sklony a měl poměr s jedním mladým kaplanem. To není v těchto kruzích vlastně nic neobvyklého, řekl Titus, a zůstává to bez následků, když člověk všechno popře. A tak jak to teď bez obalu a bez zábran líčil, zřejmě se ke své náklonnosti veřejně přiznal, a byl proto zbaven kněžského úřadu. Potom ho ‚ta druhá strana' - jaká, to nechtěl blíž vysvětlit - neustále pronásledovala a vyhrožovali mu, že ho odstraní, takže ze strachu o svůj život zmizel a začal se skrývat. Samozřejmě se nejmenuje Titus a jméno ‚Schwitzka' na štítku dveří patří jedné staré dámě, která od smrti svého manžela žije tři sta padesát dní v roce na Floridě.

Brodka cítil s tímto zvláštním mužem jakousi spřízněnost, protože i on měl co dělat s mocným soupeřem - tak jak o tom Titus mluvil. Jenomže jeho situace byla ještě zoufalejší, on svého protivníka ani neznal.

Sdělená bolest, poloviční bolest, a tak společně utápěli své starosti v pití. Bylo už pozdě večer, když někdo zazvonil u dveří. Byl to Agostinos Schlegelmilch, který se, pro oba muže zcela nečekaně, objevil v bytě.

Brodka poznal Agostina jako družného člověka, který vůči němu samému projevil mnohem méně nedůvěry, než tomu bylo naopak. Teď však z Agostinova chování čišela podezřívavost a z jeho hlasu agresivita.

„Co tu tak dlouho pohledáváš?“ obořil se na Brodku. „Koukej zmizet a nikomu neříkej, žes tu byl. Rozuměls?“

„Co se rozčiluješ?“ zeptal se Brodka, který rázem vystřízlivěl.

„Přece jsi chtěl zjistit něco o mých pronásledovatelích. Už jsi něco vypátral?“

Místo odpovědi popadl Agostinos Brodku za límec, odtáhl ho ke dveřím a vyhodil na chodbu. Přitom tiše, tak aby to nikdo neslyšel, syčel: „Vzdej to, kamaráde. Proti těmhle protivníkům nemáš šanci.“

„Co tím chceš říct?“ zeptal se Brodka.

„Vypadni už konečně!“ vyjel na něho Schlegelmilch a zabouchl mu dveře před nosem.

Brodka jel taxíkem na policejní ředitelství, vyzvedl si tam své zavazadlo a vrátil se opět do Grandhotelu. Tam ho přátelsky uvítal pan Erich, jemuž nepřímo vděčil za svou svobodu.

Večer Brodka konečně chytil Juliettu na telefonu. Byla znepokojená, třebaže o tom, co se stalo v uplynulých čtyřiceti osmi hodinách, neměla tušení. Brodka jí jenom naznačil, že byl zapletený do jedné vraždy, ale pak se ukázalo, že to byl omyl. A aby si nedělala starosti, zítra bude zpátky.

Té noci nemohl Brodka usnout. Jeho myšlenky neustále kroužily kolem toho, co se stalo v minulých dnech, a marně se snažil dát ty chaotické a absurdní události do nějaké souvislosti. Že by s tím měli mít něco společného Agostinos a jeho podivný přítel, mu připadalo nemožné; ale na druhé straně v něm Schlegelmilchovo chování vyvolávalo spekulace. Ty však nakonec nedávaly žádný smysl.

Příštího dne dopoledne se Brodka znovu vypravil do Zwölfergasse. Schlegelmilchova slova, že má co dělat s protivníkem, proti kterému nemá žádné šance, mu nešla z hlavy. Jestli se mohl od někoho dovědět víc o pozadí událostí posledních dnů, pak to byl Schlegelmilch. Jak bude teď reagovat, bylo Brodkovi jedno. Chtěl se za každou cenu dovědět, co Agostinos vypátral.

Když vyšel do šestého poschodí a zazvonil u dveří, srdce mu bušilo až v krku.

Otevřel mu Titus, oblečený stejně nedbale jako včera, ve špinavém tričku a boxerských trenýrkách. Když poznal Brodku, chtěl přibouchnout dveře, ale Brodka byl rychlejší a dal mezi ně nohu.

„Musím mluvit s Agostinem," řekl. „Je to důležité."

„Není tady," odpověděl podrážděně Titus. „Bude lepší, když zase půjdeš."

„Pak musím mluvit s tebou," odpověděl Brodka. „Sakra, tady přestává legrace, vždyť jsem ti vyprávěl, v čem lítám."

Titus chvilku zaváhal, pak si povzdychl a pustil Brodku dovnitř.

„Agostinos toho o mně ví víc," řekl Brodka. „Proč o tom nechce mluvit? Proč mluví jenom v náznacích?"

Titus beze slova pokrčil rameny.

Brodka se na něho upřeně zadíval. Popadl ho vztek; ten ušmudlaný chlap má možná klíč k vysvětlení jeho absurdní situace.

„A jak je to s tebou?" zeptal se Brodka. „Proč nechceš nic říct? Čeho se bojíš?"

Nakonec Titus svěsil ramena a váhavě, jako by hledal slova, začal: „Nesmím… nechci nic říct. Existuje organizace, která je mnohem mocnější než tahle ctihodná společnost… a ďábelštější než ďábel. Měl bys jí zmizet z cesty. Proti těmhle lidem nemáš šanci. Vůbec žádnou šanci, rozumíš?"

Titus mluvil tak důrazně a naléhavě, že Brodku zamrazilo. Nedovedl si jeho slova vysvětlit. Proč Titus nemluví jasně, když zná pozadí toho všeho?

„Znáš ty lidi?" zeptal se ho.

„Ne," odpověděl Titus kvapně. „Jenom pár posluhovačů, malá kolečka ve velkém soukolí, která se dají vyměnit a kdykoli

nahradit.“

„Proč mi neřekneš aspoň to, co víš?“

Titus mlčel.

„Dobrá,“ uzavřel to trpce Brodka, „tak si to nech pro sebe. Ale odpověz mi na poslední otázku: Co bys dělal ty na mém místě?“

Domníval se, že Titus ani na tuto otázku neodpoví, ale on po krátkém váhání řekl: „Na tvém místě bych si opatřil novou totožnost. Rozloučil bych se s dosavadním životem a nenechal bych za sebou ani stopu. Dělal bych, že jsem mrtvý. A především bych se už nezabýval minulostí. A teď co nejnenápadněji zmiz!“

Když Titus zavíral dveře, Brodka si v poslední chvíli všiml ohavného věšáku z kovaného železa, na němž byla umělecky uvázaná šňůrka. Určitě by byl tuto šňůrku přehlédl, kdyby neměla purpurově rudou barvu, ke které měl hluboký odpor a kterou nesnášel, i když pro to neměl vysvětlení.

Cestou domů se jeho myšlenky točily kolem toho, co mu radil Titus. Prostě zmizet ze života - docela lákavá myšlenka v této nesnesitelné situaci. Snad by bylo opravdu nejlepší začít někde nový život. V Londýně, Římě, Curychu, New Yorku…

Ale byla tady Julietta. Nedovedl si představit, že by musel žít bez ní. Miloval ji. A potřeboval ji - víc než kdy předtím.

IV

Toho večera, kdy se Brodka vrátil z Vídně, zaparkoval profesor Collin naproti Juliettině galerii. Bylo šest hodin a už se setmělo. Collin zůstal sedět v autě.

Z kapsy kabátu si vyndal malou černou skřínku, ne větší než krabička cigaret, pak šmátral pod přístrojovou deskou a po několika marných pokusech našel zástrčku pro kabel antény.

Kabel připojil do skřínky a otočil červeným knoflíkem. Nejdřív zachytil jenom šumění, pak našel správnou frekvenci a najednou uslyšel Juliettin rozčilený hlas. Odpověděl jí nějaký muž. Nebylo pochyb, že to byl Brodka.

Collin semkl rty a ušklíbl se. Předním sklem se díval na jasně osvětlená okna po obou stranách vchodu. Už dlouho tušil, že jeho žena má poměr, ale podezření, že jejím milencem je Brodka, měl teprve od onoho pozvání na večeři před dvěma týdny.

Ale důkazy neměl.

Nejdřív chtěl Collin říct své ženě rovnou do očí: Vím, že spíš s Brodkou; ale pak si to rozmyslel. Neměl žádný důkaz, a kdyby Julietta všechno prostě popřela, bylo by to pro ni varování - a on by vypadal jako blbec.

Proto si v jednom obchodě s elektronikou nedaleko nádraží koupil štěnici, maličkou vysílačku a přijímač, za tři sta padesát marek - ale ta věc mu za to stála. Vysílačku, sotva větší než knoflík od kalhot, připevnil pod podšívku Juliettina pláště. A teď Collin z malého černého přijímače poslouchal to, co dosud jenom tušil.

Nejen že si ti dva tykali; Juliettino přeřeknutí mu neušlo, i když byl opilý. Ale zdálo se, že jejich vztah je nanejvýš důvěrný, a dalo se usuzovat, že se znají už déle - a intimně.

Collin sledoval rozhovor se směsicí žárlivosti, napětí a onoho zvláštního voyeurského potěšení, které člověk pociťuje, když tajně

naslouchá nebo přihlíží věcem dráždícím smysly víc než bezprostřední zážitek. Zprvu nechápal, o čem se ti dva baví, ale pak mu začalo být jasné, že Brodku pronásledují nějací neznámí lidé a že jeho život je v nebezpečí.

Vypadalo to, jako by ten zatracený pacholek trpěl stihomamem. Ale třeba na tom všem něco bylo. Collin se zašklebil. Brodka mu ukradl Juliettu. A Julietta se nechala ukrást a podváděla ho s tím mizerou. Collin pocítil škodolibost - dokonce víc, přál tomu kurevníkovi smrt.

Collin už si nejednou položil otázku, jak dlouho vydrží žena jako Julietta bez sexu. Nemusel být lékařem, aby věděl, že tento stav je nebezpečný nejen fyzicky a psychicky, ale dokonce i fyziologicky; takže Collin chápal, že by měl mít pro Juliettu přinejmenším porozumění, když si našla milence - anebo ať už to v rámci takového nemanželského poměru pojmenujeme jakkoli. Ale to všechno byla teorie.

Protože teď, když z malé černé skříňky náhle uslyšel Juliettino tiché sténání plné rozkoše, jakou sám u své ženy nikdy nedovedl probudit - popadl ho šílený vztek. Ta mrcha se válí s Brodkou!

Collin napjatě naslouchal, ale ze skříňky se teď ozýval jenom šumot. Profesor však nepotřeboval příliš velkou fantazii, aby si představil, co se tam, ani ne padesát metrů od něho, děje. V duchu viděl, jak se Julietta před tím chlapem svléká, jak se před ním lascivně vlní, jak ho rozpaluje, sedá si na něj a nechává ho vniknout do sebe.

Teď Collin chvílemi zaslechl slabé zasténání, slastné zavzdychání anebo krátký výkřik - a lhal by, kdyby nepřiznal, že při tom nepociťuje rozkoš. Jeho vztek však byl nekonečně větší: Jak mu mohla Julietta něco takového udělat? Jak ho mohla tak podle a sprostě ponížit?

Neměla všechno, o čem se ženě může jenom snít? Lhal jí, když jí tenkrát před svatbou sliboval, že jí k nohám položí celý

svět? Nedopřál jí naprostou svobodu?

A v tom to bylo. Snad jí té svobody ponechal příliš mnoho. Tolik, že se mohla válet s tím přivandrovalým fotografem, který si libuje ve focení polonahých holek. Možná že ten jejich poměr trvá už léta. A on, Collin, si ničeho nevšiml.

Vytáhl zpod sedadla láhev, přiložil si ji k ústům a lil do sebe koňak, jako by to byla voda.

Ze zesilovače pronikaly stále divočejší projevy vzrušení. Collin si nepamatoval, že by někdy zažil Juliettu takhle. Křičela, běsnila, vykřikovala ty nejvulgárnější pobídky jako v nějakém sprostém pornu. Říkala tomu chlapovi, že je jako bujný hřebec, a povzbuzovala ho, aby přirážel ještě prudčeji. A Brodka se choval stejně jako ona. Funěl jako zvíře, vykřikoval, že je nenasytná děvka, a stále - v rytmu jejích výkřiků - opakoval otázku: „Potřebuješ to? Potřebuješ to? Potřebuješ to?“

Collin už to nevydržel poslouchat a vypnul přístroj. Vilné představení skončilo.

Bylo mu horko. Sundal si brýle a otřel si kapesníkem obličej. Vřelo to v něm vzteky a cítil, jak mu horko stoupá do hlavy, jak mu buší ve spáncích a div se mu nerozskočí lebka.

Chtěl vyskočit z auta, rozbít okna galerie, vytáhnout Brodku ven a zmlátit ho tak, že by se těmi svými špinavými prackami Julietty už nikdy nedotkl.

Navždycky…

Collin se ušklíbl. Ne, on toho chlapa zastřelí. Ale musí to vypadat, jako by to byla sebevražda. Se zbraněmi umí zacházet. Ví, jak to narafičit.

Znovu sáhl po láhvi a opět zapojil přijímač. Vášnivé sténání a vzdychání skončilo a profesor pozorně naslouchal rozhovoru své ženy s jejím milencem.

Brodka (váhavě): „Není to tak dlouho, co ses mě zeptala, jestli se vezmeme.“

Julietta (pobouřeně): „A dodnes mi dlužíš odpověď.“

Přestávka.

Brodka (rozvláčně): „Víš, lásko moje, do včerejška jsem si myslel, že nejsem muž na ženění, že potřebuju svobodu a že bez ní nemůžu žít.“

Julietta (dotčeně): „Ale? A dneska jsi svůj názor změnil?“

Přestávka.

Brodka (nejistě): „Jak ti to mám říct…“

Julietta (pobaveně): „To nevím.“

Brodka (odhodlaně): „Vidím jen jednu možnost, jak se dostat z téhle mizérie. Musím začít nový život… v Londýně, Římě, New Yorku. Mohli bychom se vzít a já bych si nechal tvoje jméno.“

Collin poslouchal se zatajeným dechem. Tiskl si přijímač na ucho, až ho to bolelo.

„Proč neodpovídá?“ zasyčel vztekle a uhodil rukama do volantu. „Ať mu ta mrcha už konečně řekne, že je vdaná! Už patnáct let! Že její manžel nikdy nedá souhlas k rozvodu! Proč to neřekneš, Julietto?“

Collin si přitiskl hlavu na předloktí. Oči ho pálily. Uvědomil si, že brečí.

Pak se znovu ozval hlas z přijímače.

Julietta (bezradně): „To je zvláštní. Když jsem se tě zeptala, jestli si mě chceš vzít, nedovedl jsi mi odpovědět. Dneska se ptáš ty mě, a teď nevím já, co ti na to říct. Mám své povolání a dobře prosperující galerii. Mám se toho všeho vzdát?“

Brodka (váhavě): „Jestli mě miluješ…“

Collin praštil přijímačem o podlahu vozu tak prudce, že se rozbil. Pak nastartoval a rozjel se tak rychle, až pneumatiky zakvílely.

Příštího dne Brodka, netušící, že Collin ví o jeho poměru s Juliettou, zašel na přihlašovací úřad. Doufal, že tam získá nějaké

informace o životě své matky. Ale kromě osobních údajů a změny bydliště před třiceti lety nepřišel na nic podnětného.

Přestěhování do domu v Prinzregentenstrasse, který mu teď patřil, ho však přivedlo k tomu, aby pátral jiným směrem. V Německu je všechno - ať jde o obchod, narození nebo přestěhování - doloženo úředními listinami s razítky a podpisy, které musí být ověřeny notářem, jeho dobrozdáním a razítkem. A když se jedná o koupi domu, musí být uveden minulý i předminulý majitel, kupní cena a způsob zaplacení.

Na pozemkovém úřadě měl Brodka větší štěstí. Ve spise 69/17431, katastr XIII, našel záznam, že jeho matka dům získala od realitní kanceláře, která se jmenovala ‚Pro Curia', a že ho zaplatila hotově. Kupní cena byla jedna marka. Notářsky to bylo ověřeno jistým doktorem Seyfriedem.

Brodka nemohl uvěřit té směšné ceně a domníval se, že jde o omyl. Ale ani po důkladném prostudování spisu nedošel k žádnému jinému výsledku. Šel tedy za zaměstnancem katastrálního úřadu, aby mu poradil. Úředník prohlásil, že taková kupní cena je sice neobvyklá, ale že je to možné a právně nenapadnutelné, v podstatě se jedná o darování.

O realitní kanceláři ‚Pro Curia' Brodka nikdy neslyšel. Předpokládal, že ten podnik už dávno zkrachoval. Tím větší bylo jeho překvapení, když společnost obchodující s nemovitostmi ‚Pro Curia' našel v telefonním seznamu - včetně adresy. Sídlila v seriózní čtvrti jen pět minut od Juliettiny galerie.

Decentní tabule na vratech - ‚Realitní kancelář Pro Curia' - byla to jediné, co prozrazovalo sídlo společnosti. Vjezdem se člověk dostal na kryté parkoviště, oddělené od sousedního pozemku vysokou zdí, přes kterou nebylo vidět.

Brodkův příchod však vzbudil takovou pozornost, že ze vchodu nalevo okamžitě vyšel dobře oblečený muž středního věku a zeptal se, co si přeje.

Brodka řekl, že jde k firmě ‚Pro Curia', aby ji požádal o informace ohledně obchodu, který byl uzavřen před více než třiceti lety.

Dobře oblečený muž se na Brodku nerozhodně zadíval, pak se představil jako Lorenzoni a vyzval ho, aby šel s ním do budovy. Vzhledem k prostému a téměř sterilnímu zařízení, jímž se kancelář ‚Pro Curia' vyznačovala, bylo těžké si představit, že se tady vyřizují koupě a prodeje nemovitostí.

Postarší sekretářka s hladce učesanými šedivými vlasy seděla se sepjatýma rukama u bílého psacího stolu, na němž nebylo nic než telefon. Bílé skříně vestavěné ve zdích působily chladně a hole a přímo vybízely k otázce, co v nich může být.

Brodka řekl Lorenzonimu, co objevil na katastrálním úřadě, zeptal se, jestli o té pochybné transakci existují ještě nějaké doklady; a že je dost nezvyklé, když nějaký dům změní majitele za jednu marku.

Lorenzoni se vlídně usmál - snad o trošku víc, než aby se mu jeho vlídnost dala věřit - a odpověděl, že o obchodech uzavřených před třiceti lety už žádné doklady neexistují. Vedení firmy se během té doby nejmíň třikrát změnilo. Takže lituje.

Brodka odcházel z kanceláře ‚Pro Curia' s pocitem, že tato realitní kancelář není o nic méně pochybná než onen prodej za jednu marku před třiceti lety.

Dorn, šéfredaktor News Magazinu, s nímž Brodka vždycky dobře vycházel, mu teď pomohl nejvíc. Když ho zasvětil do všech podrobností o svém dědictví, Dorn si vzpomněl, že jejich magazín před mnoha lety psal o obchodních praktikách společnosti ‚Pro Curia'. Dorn byl tenkrát šéfreportérem a napsal ten článek spolu s jedním kolegou; potom mu kvůli tomu někdo několikrát vyhrožoval. Dokonce se říkalo, že Dornův předchůdce neodešel ze svého místa dobrovolně anebo na přání vedení vydavatelství, ale

na nátlak této obskurní společnosti.

V archivu časopisu našel Brodka číslo s oním článkem. Byl napsaný před sedmi lety a líčil machinace záhadné firmy, která pod rouškou dobročinnosti provozovala špinavé kšefty. Podle onoho článku se ‚Pro Curia' zprostředkováním koupě a prodeje domů a pozemků příliš nezabývala; ale firma sama měla různé nemovitosti v tuzemsku i v zahraničí a její příjmy pocházely z nejrůznějších institucí. Z církevních nadací, ale taky hráčských doupat, z obchodu s drogami a z prostituce; pro existenci posledních tří zdrojů příjmů hovořily sice náznaky, ale nebyly tu žádné důkazy.

Brodka si při nejlepší vůli nedovedl představit, že by jeho matka mohla mít něco společného s takovou organizací, ale přesto o tom nemohlo být pochyb. Tato realitní kancelář před třiceti lety darovala Claire Brodkové činžák na nejlepším místě ve městě. Z jakého důvodu? Co ti lidé sledovali svou velkorysostí?

Šéfredaktor Newsu Dorn se domníval, že nejlepší by bylo do celé té záležitosti nešťourat. On sám, prohlásil, by o ‚Pro Curia' už neuveřejnil ani řádku. Reportér Andreas von Sydow, který mu tenkrát s tou story pomáhal, se za dodnes nevysvětlených okolností odstěhoval do ciziny. Ne, pro něho je ta věc příliš ožehavá, ukončil Dorn.

Brodka se nedal Dornovými slovy odradit. Poprvé měl konkrétní stopu, odkaz, který uváděl, i když do zatím jen vágních souvislostí některé události uplynulých týdnů, podobných šílenému, zlému snu.

Brodka, který v poslední době občas pochyboval o svém zdravém rozumu a v duchu se ptal, jestli si to všechno jenom nenamlouval, se toho teď chytil jako tonoucí stébla. Vír, do něhož byl stržen, byl stále silnější, a stahoval ho stále hlouběji. Teď konečně našel nějaký, i když nejistý záchytný bod.

Brodka se vlastně rozhodl, že do matčina bytu už nikdy nevkročí, protože při každé návštěvě měl pocit, jako by v němé pozůstalosti jejího života číhalo něco tajemného a nebezpečného, čemu je lepší se vyhnout.

Ale teď, když přišli stěhovat nábytek, chtěl u toho rozhodně být. Byt se vyprazdňoval; obrazy a jiné cenné předměty už byly uložené v bednách a měly být i s nábytkem uskladněny u jedné spediční firmy. Brodka si chtěl jednou veškerý inventář prohlédnout, roztřídit a definitivně odklidit šatstvo.

Kromě sekretáře, krásného kusu nábytku z doby biedermeieru, se mu nic ze zařízení nelíbilo. Ale staří lidé lpí na starém nábytku. Jeho matka nebyla výjimkou. Když odnášeli gauč, vypadla z něj obálka s adresou Claire Brodkové; zřejmě zapadla mezi polštáře a už tam ležela delší čas. Třebaže v ní nebyl žádný dopis, Brodkovi připadala nanejvýš zajímavá, protože na ní bylo jméno odesílatele: Hilda Kellerová, Sengerstrasse 6, Curych.

Brodka si matně vzpomínal, že Hilda Kellerová byla přítelkyní jeho matky a před mnoha lety se provdala za nějakého švýcarského bankéře a odstěhovala se do Curychu. Spontánně se rozhodl, že do Curychu poletí. Třeba se od matčiny přítelkyně něco dozví.

Brodka upustil od toho, aby se u Hildy Kellerové ohlásil předem telefonicky; musel koneckonců počítat s tím, že stará dáma k němu nebude mít důvěru, anebo dokonce odmítne s ním mluvit, kdyby jí svůj příchod oznámil.

Taxík dovezl Brodku k domu Kellerových, který byl v nóbl vilové čtvrti nad Curyšským jezerem, jejíž obyvatelé chrání své soukromí hustými živými ploty nebo vysokými zdmi, před sebou navzájem, ale hlavně před pohledy z ulice.

Dům s decentním štítkem se jménem Keller byl skrytý za hnědě natřeným dřevěným plotem a vypadal, jako by v něm nikdo

nebydlel. Když Brodka zazvonil, zprvu se nic nedělo, ale po chvíli se z mikrofonu vedle zvonku ozval mužský hlas. Brodka řekl své jméno a dodal, že je syn Claire Brodkové, která byla od školních dob přítelkyní Hildy Kellerové. Jeho matka přednedávnem zemřela a on by rád promluvil s paní Kellerovou pár slov.

Po delším čekání zabzučel elektrický vrátník a branka se otevřela. Úzká, deskami vydlážděná cestička vedla k domu ze třicátých let, s prostornou terasou a přístřeškem podepřeným hranatými sloupy.

Ve dveřích domu se objevil starší, korektně oblečený pán s chorobně bledou tváří, který vypadal trošku slabomyslně. Představil se a s náznakem úsměvu podal Brodkovi měkkou, houbovitou ruku.

„Tak, tak," řekl starý muž - každou druhou větu začínal slovy ‚tak, tak' -, „vy jste syn Claire Brodkové."

„Ano," přisvědčil Brodka. „Znal jste moji matku?"

„Ne, neznal, ale slyšel jsem o ní. Moje žena a vaše matka spolu chodily do školy."

„Často si psaly," poznamenal Brodka mimochodem.

„Tak, tak," odpověděl starý pán. „Ale pojďte nejdřív dál, mladý muži."

Brodka se pokradmu rozhlédl kolem. Jistým způsobem se zařízení domu podobalo zařízení bytu jeho matky. Doufal, že se každou chvíli objeví Hilda Kellerová, ale jeho naděje se nesplnila.

Proto se po delší chvíli mlčení zeptal: „Mohl bych mluvit s vaší paní, pane Kellere?"

„Je mi líto," řekl starý pán, „to už bohužel není možné. Jistě chápete."

Brodka soustrastně přikývl. Domníval se, že Hilda Kellerová je mrtvá a další otázky už jsou zbytečné.

Keller však jeho odhad vyvrátil slovy: „Je v jednom domově, víte." Když Brodka zaraženě mlčel, Keller pokračoval:

„Přišla o rozum. Alzheimer, víte…“

„To… to je mi líto,“ zakoktal Brodka. „Promiňte, že jsem se ptal.“

Keller přikývl. Teprve teď nabídl Brodkovi židli. Sám se taky posadil a seděl strnule jako socha, s rukama položenýma na kolenou a s nataženýma nohama. „Jsou dni, kdy nepoznává ani mě. Pak na mně chce, abych pozdravoval jejího muže. S něčím takovým se člověk musí nejdřív vyrovnat.“

I když Brodku Kellerová slova dojala, uvědomil si, že jeho cesta byla zbytečná.

„Ale snad bych pro vás mohl něco udělat,“ řekl starý pán.

„Počkejte chvilku, hned jsem zpátky.“

Zmizel a za chvíli se vrátil s hromádkou dopisů. Podal je Brodkovi se slovy: „Tak, tak, to jsou dopisy vaší matky. Hilda si jich několik schovala. Všechny ne, jenom pár. Hildě to nebude vadit, když vám je předám. Hilda už určitě neví, že je měla.“

Tolik laskavosti Brodka od starého pána nečekal. „Ani nevíte, jakou jste mi udělal radost,“ řekl. Doufal, že v dopisech najde něco, co by mu pomohlo odhalit tajemství ukrývající se v matčině životě.

„A pak by tu ještě bylo…,“ začal Keller, když se Brodka chystal k odchodu.

„Co?“ zeptal se Brodka.

„Ale nic,“ odpověděl Keller, podal Brodkovi ruku a přinutil se při tom k úsměvu.

Během nanejvýš neklidného letu se dal Brodka do čtení dopisů. Bylo jich dvanáct a byly napsány v rozmezí osmi let.

Představovaly jakési momentky ze života Claire Brodkové - své přítelkyni ze školy nesdělovala žádné světoborné události. Brodka čekal, že v nich najde nějakou poznámku o sobě nebo postesknutí, že se s matkou nestýká, ale o něčem takovém tu

nebyla ani řádka.

Všechny ty nicotnosti a malichernosti, o nichž se Claire Brodková v dopisech zmiňovala, pro ni byly zřejmě důležitější než život jejího syna. Mnoha věcem Brodka neporozuměl; psala o lidech, které neznal, a o zážitcích, o nichž nic nevěděl a které se týkaly všeho jiného než toho, co hledal.

Brodka zběžně pročetl všechny dopisy až na jeden.

Nad cestujícími se rozsvítily nápisy „Fasten Seat Belts“. Letadlo bojovalo se silnými turbulencemi. Z trysek nad hlavami cestujících syčel čerstvý vzduch. Brodku, který už letěl nesčíslněkrát, nevyvedlo houpání a otřásání letadla z klidu. Rozevřel poslední dopis.

Na první pohled se nijak nelišil od ostatních. Byl starý teprve půl druhého roku a Claire v něm vzpomínala na společné zážitky z mládí. Zdálo se, že dopis psala v depresivní náladě, protože se zmiňovala o svém zpackaném životě, chybných krocích a omylech, ale nezacházela do podrobností. Na jednom místě psala o jakémsi „zlém starém muži - však víš. Když jsem ho včera viděla v televizi, úplně jsem se vyděsila“.

Zlý starý muž? Brodka pozorně četl dál, a zaváhal, když narazil na jednu podivnou větu, která zdánlivě s ničím nesouvisela: ‚Kardinál Smolenski je ďábel. Většina lidí jeho druhu nejsou žádní světci, ale ztělesnění ďáblové. Jak jen mi tohle všechno můžou dělat!'

Smolenski - to jméno už Brodka slyšel. Smolenski byl ultrakonzervativní kardinál kurie. Brodka zavrtěl hlavou. Pro všechno na světě, co měla jeho matka společného s kardinálem kurie? A proč o něm mluvila jako o ďáblovi? Už jenom představa, že matka o tomto muži psala, jako by ho znala, mu připadala absurdní.

Složil i tento dopis a dal si ho do kapsy.

A zase jsem ve slepé uličce, pomyslel si s tichým povzdechem a připoutal se před přistáním.

Když se vrátil domů, našel Juliettu na schodišti před svým bytem. Seděla na posledním schodu a vypadala zdrceně. Když uviděla Brodku, vyskočila a vrhla se mu kolem krku.

„Můj muž všechno ví," zavzlykala. „Nemám tušení, jak na to přišel, ale ví o nás všechno. Oba nás zabije. Mám příšerný strach." Přitiskla obličej na Brodkův krk.

„No, no, tak zlé to nebude," řekl Brodka konejšivě, přivinul Juliettu k sobě a něžně ji hladil po zádech. „Aspoň teď skončila ta věčná hra na schovávanou."

Jemně se vyprostil z jejího objetí a odemkl dveře bytu. „Nejdřív pojď dál a pak mi povíš, jak na to přišel," pobídl ji a teprve teď si všiml, že Julietta má s sebou kufr.

„Můžu u tebe zůstat?" zeptala se tiše. „Já už se k němu nechci vrátit."

„Ale jistě," odpověděl Brodka po krátkém zaváhání. Vzal kufr a mírně postrčil Juliettu do bytu.

„Tak co?" pokračoval v hovoru, když se oba posadili na gauč. „Jak na to přišel?"

Julietta už se trochu uklidnila. Seděla s rukama sepjatýma u brady a strnule se dívala před sebe. Konečně zavrtěla hlavou. „To nevím. Už jsem si nad tím lámala hlavu, ale nemám nejmenší tušení."

Brodka jí položil ruku na stehno a zamyšleně poznamenal: „Už tenkrát, když jsem se s tvým manželem setkal poprvé, jsem měl podezření, že jenom předstírá, že o ničem neví. Považuji ho za vynikajícího herce."

„Prostě ví všechno," řekla Julietta. „Dokonce i to, že se chceme vzít. Kdybych tak věděla, jak na to přišel."

„Třeba jsme se chovali moc bezstarostně. A tvého muže jsme

pravděpodobně podcenili. Předpokládám, že nás nechal sledovat.“

Julietta na něho pohlédla. „Ale jak se mohl dovědět o tom, že se chceme vzít? A že pomýšlím na to, vzdát se galerie. To přece nemohl žádný slídil vyčmuchat.“

„To je fakt. Tvůj muž je jasnovidec, ne chirurg,“ poznamenal Brodka suše.

„V každém případě to tak vypadá.“ Julietta přistoupila k oknu a zamyšleně sledovala rušný večerní provoz na ulici.

Brodkovi nedělalo starosti to, jak se profesor dověděl o jejich poměru, ale fakt, že o něm ví. Tím nastal v jeho a Juliettině životě nečekaný obrat.

„Uhodil tě nebo tě nějak urážel?“ zeptal se.

Julietta, která ještě pořád stála u okna, zavrtěla hlavou. Aniž by se otočila, řekla: „To ne, ale víš, jaký je, když se rozčilí. Vyhrožoval, že nás oba zabije.“

„Opilí namluví spoustu hloupostí…“

„On nebyl opilý.“ Julietta se otočila a přistoupila k Brodkovi. „Když mi vyhrožoval, byl tak střízlivý jako tenkrát, když s tebou mluvil. Když jde o opravdu důležité věci, je vždycky dokonale při smyslech a...“

Přerušilo ji zvonění telefonu.

Brodka zvedl sluchátko. Podíval se na Juliettu a jeho rty zformulovaly jméno Collin.

Chvíli poslouchal hlas ve sluchátku a pak tiše odpověděl: „Ano, přirozeně, je to trapná situace, ve které jsme se octli, ale nebyl jsem bohužel schopen říct vám jako muž muži o svém poměru s Juliettou. Mrzí mě to. Ale teď to víte. Co ode mě očekáváte? Mám se omluvit? Tím by se na věci nic nezměnilo. Ostatně se za své city můžu těžko omlouvat. Miluji vaši ženu a ona miluje mě. Můžu vás jenom požádat, abychom to vyřídili jako rozumní lidé.“

Julietta rozčileně naslouchala Brodkovým slovům. Našel

přesně ten správný tón. Žádné výmluvy a žádné litování. Místo toho sebejistota. Vstala a naklonila hlavu ke sluchátku, aby Collina lépe slyšela.

Nebyl tak klidný jako Brodka. Chtěl vědět, jestli je u něho Julietta. Když Brodka přisvědčil, v Collinově hlasu se ozval výhrůžný tón. „Jak si to vlastně představujete? Láska sem, láska tam - Julietta je ještě pořád moje žena. Byl byste tak laskav a řekl mi, jak to bude s Juliettou a s vámi dál?“

„Ano,“ odpověděl Brodka, ještě pořád klidně, „prozatím bude Julietta bydlet u mě. Myslím, že je to pro nás všechny nejlepší řešení, jak se vyhnout eventuálním konfliktům.“

Collin na druhém konci se strojeně zasmál; v jeho smíchu i byla zlost a hořkost. Nakonec mentorsky odpověděl: „Milý mladý příteli, my tady nemluvíme o lásce nebo o konfliktech.“

„Nýbrž?“

„Jen a jen o penězích.“

„Jak prosím?“ Brodka a Julietta se na sebe nechápavě podívali.

„Ano,“ potvrdil Collin, „mluvíme o penězích, příteli. Na tomhle světě je všechno jenom otázka ceny. Anebo vy to vidíte jinak?“

„A co vám mám za vaši ženu dát?“ zeptal se Brodka s jízlivým posměchem.

Po odmlce, která se zdála být nekonečná, Collin škodolibě odpověděl: „No tak vidíte. Konečně jste mi porozuměl. Na světě není nic zadarmo, ani smrt. Protože ta stojí život.“

Brodka nebyl v první chvíli schopen promluvit. Julietta na tom nebyla o nic líp. Vytřeštěně se na něj dívala.

Nakonec Brodka řekl: „A když to odmítnu? Myslím, že dřív nebo později vaše manželství stejně skončí rozvodem.“

Profesor úsečně odpověděl: „To by od vás bylo krajně nemoudré.“

Brodka svraštil čelo. „Chcete nám vyhrožovat?“

„Vyhrožovat? To jste řekl vy. Já jenom projevuji svůj skromný názor, rozumíte? A jestli se dohodneme, nechám vás na pokoji. Můžete mít mou ženu. Já už ji nepotřebuju. Ale nebude to laciné; koneckonců jste bohatý člověk…“

Julietta už to nevydržela. Napřáhla ruku a bouchla do vidlice telefonu.

Pak se na sebe s Brodkou jenom dívali; dlouho nepadlo ani slovo. Nakonec promluvil Brodka: „Přece nemyslí vážně, abych za tebe zaplatil? Tvůj muž je zřejmě zase jednou opilý.“

Julietta odvrátila pohled stranou, zlostně a smutně zároveň. „Já jsem to vždycky říkala. Hinrich je odporný.“

„Teď si to myslím taky,“ zamumlal Brodka. Když Julietta svého manžela pomlouvala, pochyboval někdy, jestli je Collin skutečně takový netvor, jak mu to líčila; především při nedávném setkání na večeři v něm profesor nevyvolal tak strašně negativní dojem. Ale teď po tomto telefonickém rozhovoru dal Juliettě za pravdu.

„Ano,“ řekl nakonec a posadil se na gauč, „rozhodně to všechno do sebe zapadá. Můj let do Curychu byl asi stejně příjemný jako tvůj pan manžel. Byl to úplný horor.“

Julietta se posadila vedle Brodky a zeptala se: „Měl jsi aspoň nějaký úspěch?“

Brodka pokrčil rameny a ušklíbl se: „Když ti řeknu, co se stalo, nebudeš tomu věřit.“

„A co se stalo?“

Brodka vrtěl hlavou, jako by ještě pořád nemohl pochopit, co v Curychu zažil. „Hilda Kellerová, nejlepší přítelkyně mojí matky - jediná, která by mi pravděpodobně pomohla dostat se dál -, se pomátla. Je v ústavu. Někdy nepoznává ani svého muže.“

„Přála bych si, abych na tom byla taky tak,“ řekla Julietta s nádechem šibeničního humoru. „Takže tvoje cesta byla úplně zbytečná?“

Brodka vzal balíček dopisů ležící před ním na stole a propouštěl je mezi palcem a ukazováčkem jako stránky knihy. „Tak docela snad přece jen ne," připustil. „V jednom dopise je velice podivná zmínka. Říká ti něco jméno Smolenski?"

„Smolenski?" Julietta vzhlédla. „Zní to polsky. Neexistuje nějaký kardinál Smolenski ve Vatikánu?"

„To je přesně on."

„Ale co ten má společného s tvojí matkou?"

Brodka se trpce usmál. „To kdybych věděl. V každém případě v jednom z těch dopisů přítelkyni matka píše, že tenhle kardinál Smolenski je ďábel a že nechápe, jak jí to všechno mohli udělat. Tady." Vylovil dopis z hromádky, vyndal ho z obálky a podal jí ho.

Julietta si ho přečetla a vrátila ho Brodkovi. „Propánaboha, co to má znamenat?" zeptala se nevěřícně. „Doufám, že mi nebudeš mít za zlé, když se tě na to zeptám, ale byla tvoje matka v posledních letech normální?"

Brodka chápavě přikývl. „To už jsem si taky říkal, Julietto. Pokud vím, tak matka byla všechno, jenom ne zbožná. Co ji mohl zajímat nějaký kardinál v Římě? Ale pak jsem si vzpomněl na Tita. Jednoho bývalého kněze, který se teď skrývá a kterého jsem poznal ve Vídni. Dřív prý byl tajemníkem kardinála kurie. A tenhle Titus mi naznačil, že existuje… nějaká mocná organizace, k níž kdysi sám patřil. A ten použil skoro stejná slova jako moje matka. Řekl, že ti lidé jsou ďábelštější než ďábel."

„A ty se domníváš, že ten Titus a tvoje matka měli na mysli téhož muže."

„Téhož muže ne. Ale třeba tutéž skupinu. Styky s Vatikánem. Třeba je tu nějaká souvislost."

„Ty tomu opravdu věříš?"

Pokud by byl upřímný sám k sobě, musel by si Brodka přiznat, že je nadmíru odvážné dávat do spojitosti Titova slova a matčin

dopis. „Jediný, kdo by mi mohl pomoci, abych se dostal dál, je tenhle Titus.“

„Proč tedy nejedeme do Vídně a nezeptáme se ho?“

Brodka zaváhal. „Už se mi do Vídně nechce,“ řekl nakonec.

„A proč? Jde o tu vraždu, do které jsi byl zapletený?“

„Bylo tu ještě něco jiného,“ odpověděl neochotně Brodka. „Tu ženu, co byla pak zavražděná, na mě nasadili. A málem by mě taky dostala. Ale přísahám ti, že mezi námi nic nebylo.“

„Vůbec nic, opravdu?“

„No ano, byla u mě v pokoji. Ale nic se nestalo, věř mi!“

Julietta se na Brodku dlouze zadívala.

„Chtěl jsem ti to říct už dávno,“ začal Brodka znovu, „ale neměl jsem k tomu odvahu. Bál jsem se, že tě ztratím. Odpusť!“

„Tak to teď vezmeme jako záminku, abychom jeli do Vídně spolu. Snad by pro nás vůbec bylo lepší, kdybychom odtud na pár dní vypadli.“

„A co galerie?“ pokusil se namítnout Brodka.

Julietta se zasmála. „Dám na dveře ceduli ‚Zavřeno'.“

„To bys udělala?“

„To udělám.“

Jaro na sebe ve Vídni zatím nechávalo čekat. Stromy na Ringu byly ještě holé, ale obloha se poprvé po několika týdnech zbarvila světlou modří.

Brodka a Julietta se ubytovali v Grandhotelu, což v Brodkovi vyvolávalo smíšené pocity. Ale jeho náladu výrazně pozvedl recepční pan Erich tím, že Juliettu s přehnanou zdvořilostí uvítal slovy: „Uctivá poklona paní manželce.“

Když se příštího dopoledne vydali s Juliettou na cestu k Západnímu nádraží, do Zwolfergasse 112, padla na Brodku sklíčenost. Pramenila hlavně z toho, že nevěděl, jak se má k Titovi chovat. Buď jak buď, víceméně ho vyhodil - ze strachu, jak dal zcela nepokrytě najevo.

Když taxík zastavil před domem v Zwolfergasse, Juliettě neuniklo, jak je Brodka nervózní. Po schodech šla těsně za ním, aby mu dodala odvahu.

V šestém patře stiskl Brodka zvonek vedle štítku se jménem ‚Schwitzka'.

Dveře se otevřely. Neobjevil se v nich Titus, jak Brodka doufal, ale důstojná starší dáma.

„Přejete si?“ zeptala se.

Brodka se představil a zeptal se, jestli může mluvit s Titem.

„Titem?“ opakovala neznámá žena. „Žádného Tita neznám. Jsem vdova a bydlím tu sama. A jmenuji se Schwitzka, jak jste si snad všiml. Dobrý den.“

Chtěla zavřít dveře, ale Brodka kvapně pokračoval: „Okamžik prosím, milostivá paní. Víte stejně bobře jako já, že Titus tu bydlí, když jste ve Spojených státech. Říkal mi, že většinu roku trávíte na Floridě. Jak vidíte, jsem Titův přítel.“

Žena si prohlížela střídavě Brodku a Juliettu, a pak nedůvěřivě konstatovala: „Vy nejste z Vídně, viďte?“ A když Brodka zavrtěl hlavou, došla k závěru: „Pak taky nejste z nějakého úřadu.“

„To ne,“ snažil se Brodka starou dámu uklidnit.

„Víte, Titus je hodný člověk,“ řekla, „i když to tak možná nevypadá. Ale lidi nesmíme posuzovat jenom podle jejich sklonů.“

Aby získal důvěru staré paní, Brodka horlivě přikývl. „Mám stejný názor. Nevíte náhodou, kde se Titus zdržuje?“

„Je mi líto,“ odpověděla vdova. „Titus odtuď odešel hrozně rychle a vzal si s sebou všechno, co měl. Moc toho stejně nebylo. Stačil to odvézt taxíkem.“

Brodka a Julietta se na sebe podívali.

„A vy opravdu nemáte tušení, kam mohl Titus odejít?“ zeptal se znovu Brodka.

Vdova popuzeně pozvedla pečlivě namalované obočí. „Víte,“ řekla nakonec, „zřejmě vůbec nechtěl prozradit, kam půjde. Proto

odtud tak rychle zmizel, ani se nezmínil kam.“ Naklonila se k Brodkovi a spiklenecky dodala: „Titus si pořád myslí, že ho někdo pronásleduje.“

„A nenaznačil nikdy, kdo po něm jde?“

Žena bezradně pozvedla ruce.

Brodka a Julietta se na sebe pokradmu podívali. Oběma bylo jasné, že nemá smysl dál na ni naléhat. Víc už nevěděla.

A tak se zdvořile rozloučili.

Hledat ve Vídni muže, jako byl Titus, když se navíc ještě skrýval, připadlo Brodkovi ještě mnohem těžší než příslovečné hledání jehly v kupce sena. Ale snad přece jen existovala cesta, jak se k Titovi dostat.

Po návratu do hotelu vypadala Julietta dost sklíčeně. Nedovedla si vůbec představit, co bude dál. Bez ohledu na to, že hotelová hala byla před polednem plná lidí, Brodka k sobě Juliettu, přivinul a pohladil ji po vlasech. Když k němu vzhlédla, tiše, ale důrazně řekl: „Nevzdám to. Teď teprve ne. Mám nápad…“

Zamířil k recepci a táhl Juliettu s sebou. Existoval člověk, který by mu snad mohl pomoci najít Tita. Agostinos Schlegelmilch.

Brodka si vzpomněl, že Schlegelmilch - když spolu byli v cele na policejním ředitelství - se otevřeně přiznal, že je homosexuál, a prohlásil, že příští večer bude volný a půjde do nějakého lokálu nasávat. Brodka si však na jméno toho podniku nemohl vzpomenout.

Ale k čemu by tu byli hoteloví recepční? V recepci nebyl pan Erich, ale jeho ochotný kolega. Nehnul ani brvou, když od něho chtěl Brodka vědět, kde se ve Vídni scházejí homosexuálové, a diskrétně, obezřetně se rozhlížeje na obě strany, vyjmenoval exotická jména několika lokálů. Jedno připadalo Brodkovi známé: U Červeného hejla ve Favoritenstrasse.

Julietta, která s údivem sledovala celý rozhovor, nevěřila svým uším, když ji Brodka zasvětil do svého plánu: prohlásil, že dnešní večer musí strávit sám, protože má v úmyslu navštívit jeden známý podnik, kam chodí homosexuálové.

Lokál ‚U Červeného hejla' byl v suterénu jednoho nově restaurovaného domu z přelomu století. Postranní vchod byl zastřešený červenou markýzou a lemován dvěma keři ozdobenými stovkami malých lampiček.

Jako většina podniků toho druhu i tento lokál se vyznačoval omšelou elegancí; v půlkruhu byl rozdělen na spoustu zákoutí s malými stolky, které byly jen zpoloviny obsazené. Bar na pravé straně zdobil fantasticky vypadající pták.

Brodka se posadil u barového pultu. Kupodivu mu nikdo nevěnoval pozornost. Jenom barman, holohlavý svalovec se zlatým řetězem na krku, se ho zdvořile zeptal, jaké má přání.

Brodka si, spíš z bezradnosti, objednal skotskou s ledem. Zatímco barman naléval sklenku, Brodka se ho jakoby jen tak mimochodem zeptal, jestli už tu dneska byl Schlegelmilch.

Ne, odpověděl barman a přisunul mu whisky. Agostinos nechodí nikdy před půl devátou a za půl hodiny zase odchází.

Brodka vypil svou sklenku, zaplatil a odešel dřív, než vzbudil něčí pozornost.

Na protější straně ulice byl malý hostinec, typická vídeňská hospoda se dvěma okny, odkud byl dobrý výhled na vchod do Červeného hejla. Hosté - obhroublí až sprostí - rozhodně nepatřili k nóbl vídeňské společnosti. Ale Brodka sem nepřišel hledat rozptýlení anebo zahnat nudu. To taky dal najevo číšnici, ne nesympatické blonďaté holce, která si hned přisedla k lepšímu pánovi - jak ho zřejmě odhadla - a zeptala se ho, co pro něj může udělat.

Může mu přinést pivo, řekl Brodka a dodal, že na někoho

čeká. Ale to mladé dámě zřejmě vůbec nevadilo a prohlásila, že by mohli čas, než ten někdo přijde, strávit spolu. A jestli si může objednat štamprle.

V naději, že od ní bude mít pokoj, Brodka souhlasil, ale ukázalo se, že se mýlil. Blondýnka začala vyprávět, a co hůř - začala se vyptávat: odkud je a jestli se do těchhle končin dostal náhodou, jestli se mu líbí, anebo pokud je spíš na chlapy, tak že musí jít naproti.

Zatímco blondýna neustále brebentila, Brodka nespouštěl oči ze vchodu k Červenému hejlovi. A skutečně netrvalo dlouho a objevil se Schlegelmilch. Přišel pěšky, jak Brodka s úlevou konstatoval. Až Agostinos opustí lokál, bude se mu moci přilepit na paty. Oslovit ho v lokále anebo na ulici připadalo Brodkovi příliš riskantní; kdyby se Agostinos choval tak jako při jejich posledním setkání, mohl by ho odbýt a vůbec by se s ním nebavil.

Věděl, že Schlegelmilch je prohnaný chlapík a dostat se k němu je téměř nemožné. Agostinův strach z tajemné organizace, kterou považoval za nebezpečnější než mafii, byl podle Brodky přehnaný. Pravděpodobně strach jenom předstíral - aby se Brodky zbavil. Nicméně Schlegelmilchovi anebo Titovi, pravděpodobně dokonce oběma, zřejmě vadilo, že se jim připletl do cesty.

Brodka pro všechny případy zaplatil účet a blondýně dal bohaté spropitné, které si strčila za výstřih blůzy. A pak čekal s pohledem upřeným na protější stranu ulice.

Před ‚Červeným hejlem' byl čilý provoz. Lidé přicházeli a odcházeli a Brodka už se obával, že Schlegelmilcha přehlédl. Ale pak ho najednou viděl, jak vyšel ze dveří a zamířil do města. Brodka opustil lokál, přešel na druhou stranu ulice a v co nejmenší vzdálenosti kráčel za Agostinem.

Naproti Theresianu Schlegelmilch zahnul do Mayerhofgasse, kde asi po padesáti metrech zmizel v jedněch otevřených domovních dveřích.

Naštěstí byl Brodka tak rychlý, že stačil dveře zachytit dřív, než zapadly. Ale Agostina jako by pohltila zem.

Starý důstojný dům se širokými schody a starým zábradlím v uměleckém provedení měl uprostřed výtah: kabina z červenohnědého dřeva s dvoukřídlovými dveřmi a postranními okénky z broušeného skla, zdobeného leptanými rostlinnými úponky - vzácný pozůstatek z dob secese.

Nalevo vedle vchodu si všiml zeleně natřených dveří nějakého bytu. Dřív tam patrně bydlíval domovník, ale dnes byl takový byt příliš drahý, aby ho někdo nechal domovníkovi.

Na štítku bylo napsáno - Brodka nechtěl věřit svým očím - ‚Schlegelmilch'.

Brodka naslouchal u dveří, ale v bytě bylo ticho. Poodešel stranou, schoval se za výtah a přemýšlel, jak by od Schlegelmilcha vylákal nynější Titovu adresu. Peníze mu připadaly jako jediná možnost, jak ji získat.

Ještě stále uvažoval, jak bude postupovat dál, když se dveře bytu tiše otevřely a Agostinos z nich vystrčil hlavu. Zřejmě se chtěl ujistit, jestli je čistý vzduch. Pak udělal několik kroků k domovním dveřím a tiše je otevřel.

Brodka ze svého úkrytu za výtahem viděl, jak si Schlegelinilch položil na rty ukazováček. Vzápětí vklouzla do domu temná postava, za ní druhá, bylo to nejméně tucet mužů a žen a dvě děti. Někteří nesli tašku, jiní provazem převázaný balík.

Brodkovi jako by náhle spadly šupiny z očí. Agostinos Schlegelmilch nikdy nenaznačil, jakými obchody se živí. Teď to bylo jasné: Schlegelmilch byl převaděč.

Když se Brodka vrátil do hotelu, vyprávěl Juliettě, co vypátral, a společně naplánovali co dál.

Julietta trvala na tom, že už Brodku nepustí samotného, zvlášť když jako žena může už pouhou svou přítomností zmírnit napětí,

kdyby došlo k nějaké kritické situaci.

A tak příštího večera navštívili ‚Červeného hejla' společně.

Kdo si myslí, že v lokálu homosexuálů ženu nevidí rádi, ten se mýlí. Julietta tu sice nebyla uvítána s obvyklou úslužností a s komplimenty, ale chovali se k ní velice zdvořile a ochotně. Posadila se s Brodkou u zadního stolu, odkud viděli na vchod, a popíjeli jeden z vynikajících koktejlů, které se tu podávaly.

Krátce před devátou se objevil Agostinos, jako vždycky v tmavomodrém obleku a s červenou kravatou. Zamířil k baru, ale ještě než se stačil posadit, přistoupil k němu Brodka a pozval ho ke svému stolu.

Schlegelmilch ohromený nečekaným setkáním se zprvu choval odmítavě.

„Jak ses sem vůbec dostal?“ zeptal se.

„Vím toho o tobě víc, než tušíš,“ prohlásil Brodka sebevědomě. „Ale snad bychom spolu mohli udělat obchod. Posaď se k nám, musíme si spolu promluvit.“

Dovedl Schlegelmilcha ke svému stolu a představil mu Juliettu jako svou družku, což vzbudilo v Agostinovi ještě větší nedůvěru. Ale nakonec se posadil, objednal si červené víno a řekl: „Poslouchám.“

„Tak především: Kde je Titus?“ začal Brodka.

Schlegelmilch se na něho zadíval se směsicí údivu a zlosti. Julietta se obávala, že se na Brodku vrhne.

Ale Agostinos mlčky postavil svou sklenku na stůl, vstal a měl se k odchodu. Brodka ho však vtlačil zpátky na židli. „Kde je Titus?“ opakoval a dodal: „Jestli mi neodpovíš, tak z našeho obchodu nic nebude.“

„Co pořád mluvíš o obchodu?“ zeptal se Agostinos podrážděně.

„Podívej,“ odpověděl Brodka, „ty mi prodáš svoje tajemství a já ti prodám svoji mlčenlivost.“

„Já vůbec nevím, o čem je řeč. Jestli se nevyjádříš jasněji, tak můžeme náš rozhovor rovnou skončit. Mám jiné starosti.“

Brodka se pokradmu rozhlédl kolem; pak se naklonil těsně k Schlegelmilchovi a tlumeným hlasem řekl: „Je to jistě výnosný obchod, převádět lidi z Ruska, Ukrajiny, Íránu, Pákistánu, Albánie a bůhví odkud, na zlatý západ. Bylo by přece škoda, kdybys přišel o tak lukrativní džob.“

Agostinos Schlegelmilch na to zprvu nereagoval, vzal sklenku a dlouze se napil. Nedalo se přehlédnout, jak náhle znejistěl. Pak si otřel hřbetem ruky ústa. „Klobouk dolů, Brodko. To bych do tebe nikdy neřek', fakt ne.“

Brodka využil příležitosti a tvrdě pokračoval: „Nemělo by smysl mě nebo Juliettu anebo nás oba odklidit. Uložil jsem u advokáta zapečetěnou obálku, kterou smí otevřít jenom v případě mého úmrtí. V tom dopise je všechno, co jsem zjistil.“ Nebyla to samozřejmě pravda, ale znělo to profesionálně.

Schlegelmilch si povolil kravatu a nevěřícně kroutil hlavou. „Zdá se, že jsem tě podcenil, Brodko. Dobrá. Co chceš od Tita?“

„Pár informací, nic víc. Titus mi nějaké věci naznačil a mám podezření, že něco ví o strukturách organizace, která po mně jde. Ty se do toho vůbec nemusíš plést. Jenom mě s ním zkontaktuj. Musím s ním mluvit.“

„A když nebude chtít?“

Brodka pokrčil ramenem. „Máš na Tita velký vliv. Tak se postarej, aby mluvil. Už ve svém vlastním zájmu…“

Agostinos zavřel oči a tvářil se při tom, jako by ho z toho všeho rozbolela hlava. Nakonec souhlasil: „Dobrá. Zkusím to. Ale nemysli si, že ti budu ještě nějak jinak pomáhat. Ti lidé jsou nebezpeční, Brodko. Schovávají se pod rouškou zbožnosti a lásky k bližnímu, a ve skutečnosti jim vládne satan. Jsou to ďáblové, říkám ti, že to jsou ďáblové.“

Jeho slova pronikla Juliettě až do morku kostí. Zamrazilo ji.

Jestliže až dosud považovala Brodkovy výklady za přehnané, teď už nepochybovala, že je skutečně v nebezpečí.

Brodka neslyšel taková slova poprvé a příliš s ním nehnula. Měl plán, jak přijít tomu všemu na kloub, a nikdo a nic ho nemohlo odvrátit. Potřeboval však Titovu pomoc.

„Zítra ráno budu čekat v hotelu na Titovo zavolání," řekl. „Pak se během dne sejdeme. Kde a kdy nechám na něm."

Schlegelmilch přikývl. „Tak dobrá. Udělám, co budu moct."

Cestou taxíkem do hotelu byla Julietta nezvykle tichá. Ale imponovalo jí, jak se Brodka do celé té záležitosti pustil, a hlavně jeho nápad nechat u advokáta dopis. A její obdiv nezmenšilo ani Brodkovo přiznání, že si to jenom vymyslel, aby Schlegelmilcha nenapadlo dělat nějaké hlouposti.

Příštího rána - Brodka a Julietta ještě spali - zabzučel krátce po sedmé telefon. Brodka rozespale zvedl sluchátko a rozmrzele řekl: „Haló?"

Na druhém konci se nikdo nepředstavil, ale Brodka podle hlasu poznal, že je to Titus. „Za tři hodiny, přesně v deset, ve Svatoštěpánském chrámu, lavice v poslední řadě."

Než mohl Brodka odpovědět, Titus zavěsil.

Třebaže na Kärntnerstrasse foukal vlahý větřík, v kostele byl tak mrazivý chlad, že se dech srážel u úst v bílé obláčky. Julietta si přitáhla zvednutý límec kabátu kolem krku.

V chrámu ještě nebylo tak plno jako kolem poledne, kdy se tu valí skupiny turistů a návštěvníků toužících po vzdělání. Jenom jeden průvodce cizinců se angličtinou s vídeňským přízvukem snažil skupině japonských důchodců přiblížit krásu pět set let starého stavebního díla.

Titus už čekal v poslední lavici a zamyšleně se díval vzhůru do klenby. Brodka by byl kolem něho málem přešel, protože ho v

první chvíli nepoznal; Titus měl světle hnědou paruku s dlouhými dozadu sčesanými vlasy.

Brodka a Julietta se posadili zleva a zprava vedle Tita. Byl z něho cítit alkohol.

Pozdravil kývnutím hlavy, pak se obrátil k Brodkovi a řekl: „Promiňte tu maškarádu, ale bez paruky už se neodvážím vyjít z domu. Takhle mě aspoň nikdo nepozná.“ Pak se znenadání zeptal: „Co chceš?“

Brodka si odkašlal. Nevěděl, jak začít. Pátravě se rozhlédl na všechny strany, a když neviděl nikoho, kdo by mohl slyšet jejich rozhovor, tlumeným hlasem řekl: „Tite, jsi jediný, kdo mi může pomoct, abych se dostal dál. A nemusíš se bát, že bych se jenom slovem zmínil o tom, od koho ty informace mám.“

„A co Agostinos? Říká, že ho vydíráš.“

„Byla to jediná možnost, jak se k tobě dostat. Nikdy bych Agostina neprozradil. Čestné slovo.“

„A kdo je ona?“ Titus ukázal hlavou na Juliettu.

„To je moje životní družka. To, co ti slibuji, platí i za ni.“

„Nesetkali jsme se spolu už někde?“ zeptala se Julietta a podala Titovi ruku.

Ten se na ni podíval jako na balíček, který nemá chuť přijmout. „O tom nevím.“ Juliettiny ruky se nedotkl - ale u člověka jako Titus to ani nevypadalo nezdvořile -, obrátil se k Brodkovi a zeptal se: „Jde o tu starou historii?“

„Jestli to tak chceš nazvat,“ přikývl Brodka. „Jenom jsem mezitím narazil na nové stopy a ty všechny vedou jedním směrem…“

„To si dovedu domyslet,“ zamumlal Titus. „Ty stopy končí u zdí Vatikánu.“

„Je to tak. Vím, že to zní šíleně, protože ani já, ani matka jsme nikdy neměli s církví co dělat. Co to všechno znamená, Tite? Ty jsi sloužil jako kněz ve Vatikánu, jestli jsem ti dobře rozuměl.

Musíš vědět, co se tam děje. Sám jsi to zažil, nemám pravdu?“

„Ano. Dokonce víc, než mi bylo milé. Už jen když si na to vzpomenu, není mi dobře.“ Titus si sáhl do kapsy, vytáhl plochou lahvičku a pořádně se napil.

„Ty myslíš, že ti pánové, co se shromažďují kolem zástupce Ježíše Krista na zemi, nejsou tak zbožní?“

Titus se trpce zasmál. „Zbožní? Ve Vatikánu se mluví o všem, jenom ne o Bohu. Věř mi, vím, o čem mluvím.“

Julietta se na Tita zděšeně podívala. Člověk musel být velice rozhořčený, když se takhle vyjadřoval, dokonce coby bývalý kněz.

Titus otáčel stříbrnou kapesní lahvičkou v rukou. Nervózně se přisunul blíž k Brodkovi a přitom se bojácně rozhlédl kolem. Pak tiše pokračoval: „Sotva kdo ví, co se ve Vatikánu skutečně odehrává. Tenkrát po smrti polského papeže se sešli kardinálové na konkláve, aby ze svých řad zvolili nástupce. Ale nemohli se dohodnout. Dva týdny rokovali za zamčenými dveřmi, ale žádný z kardinálů nedostal většinu hlasů. Nakonec se fronty utvrdily a vyhlídky najít nového papeže byly tak nepatrné, že se staří muži odhodlali rozhodnout losováním. Všichni souhlasili s podmínkou, že nový papež nesmí rozhodovat sám. Dohodli se, že veškerá rozhodnutí budou činit kardinálové po předchozí dohodě. Los padl na muže, kterého skoro nikdo neznal.“

„Ale vždycky přece byli silní a slabí papežové,“ řekl Brodka.

„To je pravda,“ souhlasil Titus. „Ale v tomto případě je tomu jinak. Protože jakmile byl nový papež zvolen, strhla na sebe moc malá, ale mocná skupina kardinálů kurie. Od té doby drží papeže více méně zavřeného ve vatikánských palácích. Nesmí opustit Vatikán a musí podepsat všechny dokumenty, které mu předloží.“

„Ale pořád čteme, že papež žije v ústraní,“ poznamenal Brodka.

„Ano.“ Titus se tiše zasmál. „Dá se to tak říct.“

Brodka svraštil čelo. „A jakou roli při tom hraje ten kardinál

Smolenski?“ zeptal se. „On je ten - boss?“

„Je jedním z bossů. Tahle organizace je jako obrovská chobotnice, jejíž hlava není vidět. Ale její chapadla sahají až do toho nejzapadlejšího kouta.“

„A to neexistuje nikdo, kdo by proti tomu něco podnikl?“

„Kdo se odváží otevřeně vystoupit proti svaté mafii, prohrál svůj život. Pamatuješ si, jak přede dvěma roky umírali kardinálové jeden za druhým? Během krátké doby se šest kardinálů z Jižní Ameriky a východní Asie rozžehnalo se životem. Říkalo se, že už byli staří. Ale nejmladšímu bylo padesát šest a nejstarší byl šestašedesátiletý. To přece není žádné stáří. Přesto nebyla u nikoho z nich provedena pitva. Kardinálové neumírají násilnou smrtí. Jsou povoláni na onen svět. Otázka je kým.“

Titus teď nebyl k udržení. „Římská církev má obrovské množství pomahačů. Pro kurii jsou všichni kněží všude na světě jenom šachové figurky, a je jedno, jakou mají kněžskou hodnost. Sto dvacet kardinálů, čtyři tisíce biskupů a přes čtyři sta tisíc kněží jsou pod komandem oněch kardinálů, kteří mají skutečnou moc.“

„Znáš ty lidi?“ zeptal se Brodka.

„Znám některé z nich,“ odpověděl troufale Titus. „Vím, kde a s kým se stýkají. Znám hesla a čísla jejich kont ve Švýcarsku a na Bahamách… zkrátka, vím toho o těchto lidech až moc. Teď je ti jasné, proč radši žiju tak, aby o mně nikdo nevěděl.“

Brodka tiše hvízdl. Podíval se na Juliettu, která naslouchala Titovým slovům stejně ohromeně jako on.

„Z čeho žiješ?“ zeptal se nakonec Tita, a byl si vědom, že jeho otázka je trapná.

„Z toho, co mi poskytne Agostinos.“

„A víš, co Agostinos dělá?“

„Dělá všechno, co vynáší peníze. Je přechovávač, pašerák a převaděč. Je to gauner, ale není zločinec. Ten by nikdy nikoho nezabil…“

Svatoštěpánská katedrála se pomalu začínala plnit zvědavými turisty.

„Dostal se mi do ruky jeden dopis mojí zemřelé matky," začal Brodka. „V tom dopise se zmiňuje o kardinálovi Smolenském. Píše o něm jako o ďáblovi. A stěžuje si, že s ním má nějaké těžkosti. Co to může znamenat?"

Titus se zamyslel. Nakonec odpověděl: „Nemám tušení. Ale proč si s tím lámeš hlavu?"

„Jak už jsem ti řekl, od matčiny smrti se dějí podivné věci. Stříleli po mně. Chtěli mi přišít vraždu. Pronásledují mě. A moje matka po sobě zanechala obrovský majetek, který má co dělat s církví. Veškeré pátrání, které jsem podnikl, vůbec nikam nevedlo. Lidé, kteří by mi mohli pomoci, jsou mrtví anebo mlčí jako hrob. Sakra, co mám dělat?"

Titus si přejel rukávem přes nos a zafuněl. Pak zatočil nohou, jako by chtěl rozšlápnout nějakého brouka, a řekl: „Máš pro to, co se stalo, nějaké vysvětlení? Jestliže se k tobě chovají nepřátelsky, musí to přece mít nějaký důvod."

„Matka měla činžák na nejlepším místě ve městě, milionový majetek. Z pozemkové knihy jsem se dověděl, že ho před třiceti lety koupila od jedné realitní společnosti za jednu marku."

„Jak se jmenuje ta společnost?"

„Pro Curia."

Titus se na Brodku podíval. V jeho pohledu byl patrný údiv. „Ty víš, kdo se za tím skrývá?"

„Ne."

„Pro Curia je podnik, který má podíly na pozemcích a domech na celém světě. Ze sta procent patří jedné holdingové společnosti v Curychu, na níž se zase podílí Credit Suisse v Ženevě, Instituto per le Opere Religiose - to znamená Vatikánská banka - a několik menších soukromých bank, které všechny nějakým způsobem souvisejí s Opus Dei. Jinými slovy profitující koncern, který

navenek kontrolují banky, ale ve skutečnosti ho kontroluje Vatikán. A tahle firma měla tvé matce prodat nějakou nemovitost za jednu marku?“

Brodka zasyčel: „Sakra, můžu to dokázat. Mám všechny doklady!“

„A proč to udělali?“

„To je ono. Nemám tušení!“

Brodka se podíval Titovi do obličeje a pak promluvil tiše, ale naléhavě: „Musíš mi pomoct. Nebudeš škodný. Mám peníze. Řekni, kolik chceš.“

Titus zaváhal. S odpovědí si dal na čas.

Teprve když se do toho vmísila Julietta a prohlásila, že ani Brodka, ani ona už nemůžou žít dál v takové nejisté situaci, Titus jim oznámil, že si to všechno nechá ještě projít hlavou, a chtěl čtyřiadvacet hodin na rozmyšlenou.

Nakonec vytáhl z kapsy lístek a naškrábal na něj číslo, na kterém je k zastižení.

Chtěl lístek přisunout Brodkovi, ale ten ho vůbec nevnímal. Seděl nehybně v lavici, jako by ho ranila mrtvice, a strnule se díval do chrámové lodi. Oči měl vytřeštěné, spodní ret se mu třásl a ruce měl zaťaté v pěst - ne ze vzteku, ale jako by očekával, že se stane něco strašného.

„Brodko,“ zašeptala Julietta zděšeně, „Brodko, co je s tebou?“

Zdálo se, že Juliettu vůbec neslyší. Upřeně se díval na jakousi elegantní dámu v nápadném kostýmu. Na hlavě měla široký černý klobouk a pomalu procházela mezi ostatními návštěvníky. Náhle se zastavila a pozvedla pohled vzhůru ke gotické klenbě. Když sklopila oči, zadívala se na chvíli na Brodku; dokonce se zdálo, že lehce pokývla hlavou, jakoby na pozdrav. Pak se otočila a šla dál.

„Brodko,“ opakovala Julietta, „co je s tebou?“

Brodka několikrát prudce zavrtěl hlavou a přejel si rukou přes obličej, jako by se probudil ze sna a chtěl zaplašit nějaký přelud. S

pohledem ještě stále upřeným dopředu, se zatajeným dechem řekl: „Moje matka. To byla…“

Hlas mu selhal. Jeho pohled sklouzl od Julietty k ženě, která mezitím ušla asi dvacet metrů.

„Co se děje, proboha?“ zeptala se Julietta ustaraně.

„To je moje matka!“ vyhrkl Brodka a nespouštěl pohled ze ženy vzdalující se prostřední uličkou.

„Nesmysl,“ oponovala mu Julietta. „Tvoje matka je mrtvá.“

„Ale tak se podívej!“ Brodka ukázal prstem směrem ke staré dámě, která zmizela mezi ostatními návštěvníky.

Julietta mu stáhla ruku dolů. „To jsou nervy. Vidíš něco, co neexistuje,“ řekla konejšivě a vzala ho za ruku. „Bylo toho na tebe v posledních týdnech prostě moc.“

Brodka se jí vytrhl. Vyskočil a vrhl se za ženou, která mu náhle zmizela z očí. Vrazil do několika turistů, když se hnal prostřední uličkou. „Mami,“ vykřikl, až se to rozlehlo celým chrámem.

Když doběhl na místo, kde viděl ženu naposled, rychle se rozhlížel kolem, ale stará dáma nikde nebyla. Rozběhl se doleva, protlačil se řadou lavic, stoupl si na sedadlo, dlouhým skokem přeskočil modlící se ženu a povalil stojan s hořícími svíčkami. Pokrývka na oltáři začala hořet. Chrámem se rozlehl mnohohlasý výkřik.

Když Brodka neobjevil ženu na této straně chrámové lodi, vrhl se směrem k hlavnímu oltáři, přelezl mříž, která byla před ním, narazil do klekátka a to se s rachotem převrhlo.

Brodka oběhl oltář, jako by se tam žena mohla skrývat, a divoce se rozhlížel kolem. Vlasy mu visely do čela a byl bledý jako stěna. „Mami!“ vykřikl. „Mami!“

Chrám byl plný štiplavého kouře.

Návštěvníci se krčili v lavicích. Z náměstí byly slyšet policejní sirény. Vzápětí se několika vchody nahrnuli do kostela policisté.

Domem božím zazněl pronikavý hvizd a pak byly slyšet jenom dunivé kroky policistů.

Brodka se vynořil za jedním sloupem. Pomateně se rozhlížel na všechny strany. Vypadal jako šílenec.

Zatímco několik policistů hasilo šlehající plameny, dva z nich se vrhli na Brodku a povalili ho na zem. Jeden ho odtáhl stranou a druhý mu nasadil pouta. Brodka kopal kolem sebe, křičel a bránil se. Jeden z policistů ho kopl kolenem do boku. Brodka zařval.

„Nechte ho!“ vykřikla Julietta, odstrčila policisty a postavila se před Brodku, aby ho chránila.

Kolem skupiny se bleskurychle utvořil kruh nadávajících a rozzuřených lidí.

„Všechno vám vysvětlím,“ řekla Julietta policistům a pomohla Brodkovi vstát.

Mezitím je obstoupilo asi půl tuctu policistů a za nimi stálo nejméně pětkrát tolik čumilů.

Kostelem zaznívaly výkřiky: „Blázen!“, „Šílenec!“, „Ten člověk se zbláznil!“

„Vy jste jeho žena?“ zeptal se velitel zásahu. „Ano,“ zalhala Julietta.

„Dělá takové věci častěji?“ V policistově pohledu byl spíš posměch než soucit.

Juliettu popadl vztek. Jen stěží se ovládla. „Ne,“ odpověděla prudce. „Něco takového můj muž ještě nikdy neudělal. Ale až vám řeknu důvod, proč se tak choval, určitě to pochopíte.“

„Když myslíte,“ poznamenal policista cynicky a vrhl na svého kolegu významný pohled.

Julietta se podívala Brodkovi do tváře. Byl bílý jako křída. „Byli jsme na prohlídce chrámu,“ začala Julietta, „když měl můj muž dojem, že mezi návštěvníky zahlédl svou matku…“

„No a co?“ Policista začal být netrpělivý.

„Jeho matka je mrtvá.“

„Chápu,“ poznamenal policista. Obrátil se ke svému kolegovi a stroze řekl: „Baumgartner Höhe.“

Z řad čumilů zaznělo souhlasné mručení. Baumgartner Höhe byl psychiatrický ústav města Vídně ve 14. okrese. Budova, která by dokázala nahnat strach i tomu, kdo ji vidí jenom zvenčí.

V

Julietta vešla do Brodkova bytu, zavřela za sebou dveře, zavazadla postavila doprostřed pokoje a vyčerpaně se svezla na gauč.

Lékař v psychiatrickém ústavu uvedl Brodku do jakéhosi léčebného spánku a Juliettě dali na srozuměnou, že si pacienta budou muset ponechat na klinice dva až tři týdny na pozorování. Julietta odjela z Vídně v překotném spěchu, protože ji v hotelu začali obléhat novináři, a navíc měla pocit, že v této situaci stejně nemůže pro Brodku nic udělat. Doufala, že při práci v galerii přijde na jiné myšlenky. K manželovi se vrátit nechtěla, to bylo jisté.

Julietta zavřela oči, ale obrazy, které se před ní vynořovaly ze tmy, všechno jenom ještě zhoršovaly. Neustále před sebou viděla, jak Brodku táhnou do policejního auta a s blikajícím modrým světlem ho odvážejí na kliniku pro nervově choré. Viděla jeho bledý, propadlý obličej, v němž se zračila podivná směs pomatenosti a fatalismu - tvář muže, jehož mozek už nedokázal zpracovat, co prožil.

I když Brodka desetkrát tvrdil, že ona žena v kostele byla jeho matka - Julietta si byla jistá, že se mýlil. Brodka byl přetažený a selhaly mu nervy. Přes všechnu tvrdost, kterou projevoval ve svém povolání, ho události, které se na něho nahrnuly v posledních týdnech, vyšinuly.

Julietta se zhluboka nadechla a otevřela oči. I ona byla s nervy na dně. Vstala, začala neklidně přecházet po pokoji a zděšeně sebou trhla, když zazvonil telefon. Byla to firma, u které nechal Brodka uskladnit matčin nábytek a ostatní věci.

Do skladiště se někdo vloupal, oznámil jí zaměstnanec. Pravděpodobně byly ukradeny některé věci z Brodkova majetku. Jestli by se prý u nich mohla zastavit. Je to naléhavé.

Julietta chtěla nejdřív odmítnout, chtěla říct, že s celou tou záležitostí nemá co dělat a že neví, co v pozůstalosti bylo; ale pak si uvědomila, že Brodka se tím bude moci zabývat nejdříve za tři neděle. A tak se vydala na cestu.

Skladiště se rozkládalo na severu města mezi železničními kolejemi a pozemkem, kde se prováděly inženýrské stavby, a byly na něm složené široké kanalizační roury a stavební lešení. Když Julietta zaparkovala vůz před skladištěm, vyšel z malého přístavku správce s dogou na vodítku, uctivě pozdravil a ujistil Juliettu, že firma je pojištěná a vloupání bylo ohlášeno policii, a že si tedy nemusí dělat starosti.

Julietta muži v šedivém plášti vysvětlila, kdo je, a že majitel nebude v příštích týdnech k dosažení. Přesto ji správce požádal, aby se šla na škody podívat.

Skladiště bylo dlouhé jako fotbalové hřiště a mělo dvě patra. Po stranách uliček vedoucích z jednoho konce na druhý tu byly, zčásti za drátěnými přepážkami, zčásti v uzavřených kontejnerech, navršeny hory bytového zařízení a dokonce i inventář celých obchodů a domů. Mnohé z toho čekalo na svého zákonného majitele už celá léta, jak prohlásil správce.

Cestou do zadní části haly muž vykládal, že k vloupání dochází velice zřídka, protože hala je hlídaná ve dne i v noci, takže je velice těžké odvézt odtud mobiliář a jiné neskladné předměty. K poslednímu vloupání došlo před víc než šesti lety, jestli si dobře vzpomíná. Proč si zloději vybrali zrovna Brodkův majetek - ostatní kóje a kontejnery zůstaly nedotčené -, si při nejlepší vůli nedovede vysvětlit. Nakonec se zeptal Julietty, jestli by na to neznala odpověď ona.

Julietta zavrtěla hlavou.

Za zamřížovanou přepážkou s cedulkou s nápisem ‚Brodka' bylo všechno vzhůru nohama. Skříně a bedny zotvírané, kolem se válely části oblečení a prádlo.

„Vypadá to, jako by tu někdo hledal něco určitého," usoudil správce a ukládal šatstvo zpátky do bedny. „Obyčejní zloději to rozhodně nebyli. Stejný názor má i policie."

„Vy si myslíte, že ti zloději měli spadeno přímo na tyhle věci?" zeptala se Julietta.

„A co jiného byste si myslela?" opáčil s lehkou ironií muž v šedivém plášti. „To je přece zvláštní, že sto šedesáti devíti kójí si zloději vůbec nevšimli a zajímala je jenom tahle jediná."

„Ví se už, co ukradli?"

„Ne," odpověděl správce. „V našich inventárních seznamech vedeme jenom kusy nábytku a počet beden. Obsah neznáme."

Julietta plná neklidu sesbírala rozházené kousky šatstva a nacpala je do vypáčených beden. Pomalu jí začínalo být jasné, že vloupání mají na svědomí lidé, kteří pronásledují Brodku. Do jaké neproniknutelné sítě tajuplných událostí by mohl být Brodka zapletený?

Zamyšleně se vrátila do jeho bytu, dala si horkou lázeň a vklouzla do Brodkova koupacího pláště z červenomodře pruhovaného froté, který byl tak ohavný, že se Julietta navzdory všem starostem musela usmát. Vkus je někdy věc štěstí, především u mužů.

Aby nějak ubila čas a taky trošku ze zvědavosti - začala si Julietta prohlížet hřbety knih v knihovně, fotografické přístroje a pomůcky a různé krámy roztroušené po bytě, které dodávají domácnosti svobodného muže jisté kouzlo.

Při tom narazila na staré album. Fotografie z mládí. Brodkovo manželství. Dovolená v Itálii v malém autě. Krmení holubů na náměstí Sv. Marka. Svědectví z jiné doby.

Brodkova první žena byla atraktivní, velká, štíhlá a blond, pravý opak Julietty. A když se dívala na Brodku na starých fotografiích, pochybovala, že by se do něho tenkrát zamilovala.

Nápadné bylo, že tu nebyly žádné fotografie z Brodkova

dětství. Jako by jeho život začínal teprve od sedmnácti osmnácti let. Jako všichni, kdo si prohlížejí fotoalba, i Julietta listovala odzadu dopředu. Když byla asi v polovině, zarazila se. Na první pohled poznala ženu na fotografii. Dokonce na sobě měla stejný nápadně kostkovaný kostým a široký černý klobouk. Byla to Brodkova matka.

„Panebože," vydechla Julietta. „To přece není možné!"

Dlouho a podrobně si fotografii prohlížela; pak jí ruce s albem klesly do klína. Julietta cítila, jak jí ve spáncích buší krev; udělalo se jí špatně a zalapala po vzduchu.

„To není možné," zamumlala a sevřela ruce v pěst, jako byl chtěla přemoci osud. V jediné vteřině pochopila Brodkovu reakci ve Svatoštěpánském chrámu. Nikdy jeho matku neviděla, ale podobnost se ženou ve Vídni byla jednoznačná.

„Teď chápu, žes byl nepříčetný, Brodko," řekla tiše a vyhrabala z kabelky lístek s číslem psychiatrického ústavu ve Vídni. Zavolala tam, ale mluvila pouze s ošetřovatelem, který jí odměřeně a neúčastně sdělil, že na stavu pana Brodky se nic nezměnilo. A že je ještě v hlubokém spánku.

„Jde mi o něco jiného," začala vysvětlovat Julietta. „Já…"

„Další informace vám může poskytnout jenom ošetřující lékař," přerušil ji ošetřovatel.

„Tak mi ho dejte k telefonu."

„Pan doktor bude k zastižení až ráno," řekl ošetřovatel příkře.

Pak zavěsil.

Toho večera Julietta netušila, že plánovanou cestu do Vídně bude muset odložit. A nikdy by ji nenapadlo, aby události příštích dní dávala do spojitosti s Brodkou.

Začalo to tím, že následujícího rána se v galerii objevil státní návladní se dvěma kriminalisty. Legitimoval se a prohlásil, že dostali udání: prý obchoduje s falzifikáty. Veškerá vystavená

umělecká díla jsou až do objasnění zabavena. Pak Juliettu vyzval, aby s ním šla k výslechu.

Julietta byla tak šokovaná, že se ani neodvážila zavolat svému advokátovi doktoru Ellermannovi. Advokát byl přítel jejího manžela z dob studií a Julietta nevěděla, jestli mu v současné situaci může důvěřovat.

Výslech byl podle jejího názoru velice problematický, protože vyšetřující státní zástupce a oba kriminalisté toho o umění věděli velice málo a o grafice expresionistů už vůbec nic, třebaže jejich úkolem bylo pátrání po uměleckých předmětech. Nicméně se Julietta dověděla, že oním údajným falzem je Chirikův dřevořez, který spolu se třemi Jawlenského akvarely koupila před třemi měsíci od jednoho římského sběratele, o jehož seriózności se nedalo pochybovat. Továrník ze západního Německa, který dřevořez koupil, si na něj nechal udělat znalecký posudek a beze všeho zaplatil požadovanou cenu, která byla 60 000 marek.

Teď onen sběratel tvrdil, že Julietta poté Chirika vyměnila za kopii, sice velice dobrou kopii, ale nicméně falzum.

Kromě toho, pokračoval státní zástupce, mu přišlo oznámení od jednoho známého znalce umění, v němž se tvrdí, že nejméně sedm grafik nabízených v Juliettině galerii, které tu přesně vyjmenovává, jsou falzifikáty. A proto prý nechá galerii zavřít a zapečetit, dokud se nedostaví experti z Dornerova institutu a Státních grafických sbírek, kteří mají dát dobrozdání.

Julietta už vůbec nic nechápala. Třebaže své studie nedokončila, byla vysoce uznávanou expertkou na expresionistickou grafiku. Prostě si nedovedla představit, že jí někdo podvrhl falza, zvlášť když byla v obchodním spojení výhradně s renomovanými sběrateli a aukčními síněmi.

Neměl v tom prsty její manžel? Nechtěl se jí Hinrich pomstít? Juliettin úspěch byl profesorovi trnem v oku. Nezávislost, kterou díky galerii získala, mu vadila už dávno. Věděl, že Julietta

vydělává dost peněz, aby ho mohla bez váhání opustit. A teď, když věděl o jejím poměru s Brodkou, měl dobrou příležitost, aby ji pokořil.

Pomalu, úplně pozvolna, se Brodka probouzel z umělého hlubokého spánku. Několik minut civěl nehnutě na strop, na němž nerozeznal nic než jakousi mlhavou světlou skvrnu, ze které se nakonec vyklubala lampa z mléčného skla; jinak viděl jenom velkou bílou plochu.

Trvalo několik minut plných úzkosti, než se mu vrátila paměť a rozpomenul se, že ho odvezli na psychiatrickou kliniku. Co tomu předcházelo, jako by bylo ve veliké dálce, a Brodka si na to vzpomínal tak nejasně, že by nedovedl říct, jestli to všechno byla realita, anebo jestli si to jenom představoval.

Posadil se. Byl zpocený; prostěradlo a polštář se mu lepily na tělo. Když se na sebe podíval, viděl, že je oblečený do odporné bílé naškrobené kytlice, která se zavazovala vzadu za krkem.

Pokoj byl úzký; jediné vybavení tvořila bílá skříň. Vysoké okno připadalo Brodkovi zvláštní. Dlouho si ho prohlížel, než poznal, čím to je způsobeno. Na okenním rámu nebyla klika, jenom čtverhranný otvor pro speciální klíč.

Oknem nicméně do pokoje pronikal úzký pruh slunečních paprsků. Jako ve všech pokojích na všech klinikách to tu bylo cítit pastou na podlahu a Brodkovi se už jenom z tohoto pachu dělalo špatně. Opatrně si ohmatal tělo, aby zjistil, jestli není zraněný anebo připojený na nějaké hadičky a kabely, jak tomu bývá při infuzi anebo monitorování na různých přístrojích.

S úlevou zjistil, že nemá žádné zranění a k ničemu není připojený, a snažil se namluvit si, že to všechno nemůže být tak zlé. Musíš zachovat klid, říkal si. Že nejsi blázen, už dávno vědí.

Ale byl skutečně duševně zdravý?

Brodka si zabořil obličej do dlaní. Ta žena v chrámu - proč mu

pořád nejde z hlavy? Jestli na ni bude dál myslet, tak se doopravdy zblázní.

Byla to cizí žena, krucinál! Už si to konečně musí vtlouct do hlavy!

A kde je Julietta? Nevěděl ani, jak dlouho spal. Krvavé podlitiny jako následek vpichů na obou pažích svědčily o tom, že mu ke spánku napomáhali. Pokusil se zvednout ruce, ale neměl dost sil a ochable mu klesly. Připadalo mu, jako by měl údy z olova.

Chtělo se mu zívat, ale zůstalo jenom při pokusu, protože ho bolely čelisti. S vynaložením všech sil sklouzl z pojízdné nemocniční postele a postavil se. Sedm kroků k oknu mu připadalo jako výstup na vrchol hory.

Z okna byl výhled na dvůr a jednopatrovou budovu naproti. Řada hliníkových kontejnerů se špinavým prádlem čekala na odvoz. Dost bezútěšný pohled.

Bílá skříň vedle postele byla zamčená. Kde jsou jeho šaty, peníze a peněženka? Když uslyšel na chodbě před svým pokojem kroky, vklouzl, jak mohl nejrychleji, zpátky do postele.

Ve dveřích se objevila jeptiška s bílým křídlatým čepcem. Když viděla, že je Brodka vzhůru, vlídně se na něho usmála a zeptala se ho, jak se cítí.

Teprve teď Brodka poznal, jaké potíže mu dělá mluvení. Místo odpovědi se zajímal o to, jak dlouho spal.

Šest dní, ukázala sestra na prstech, jako by byl hluchý.

Brodka se zděsil. Šest dní v hlubokém spánku? S tím nepočítal. Šest dní je dlouhá doba, zatím se mohla stát spousta věcí. Podrážděně se zeptal, kde má šaty a kdy ho konečně propustí.

Vlídný výraz ze tváře jeptišky zmizel; téměř zlostně se na něho podívala a její počáteční laskavost se okamžitě změnila v přísnost. Není tady na rekreaci, řekla mu stroze, ale v léčebném ústavu. O délce pobytu rozhoduje lékař a ne pacient. A jeho šaty a

cenné věci jsou určitě bezpečně uložené.

Brodka by se na ni byl málem rozkřikl, že není blázen, ale že se do téhle situace dostal kvůli nevysvětlitelným okolnostem. Ale jak to měl téhle ženě vysvětlit? Měl jí říct, že byl posedlý nějakým přízrakem? Nezhoršilo by to jeho situaci ještě víc?

A tak mlčel, doslova se stáhl do sebe a neodvažoval se odporovat. V hlavě mu vířila jenom jediná myšlenka: utéct!

Jeptiška beze slova odešla z pokoje a Brodka zůstal sám se svou bezradností. Cítil se příliš slabý a zmatený, aby byl schopen jasně uvažovat. Myslel si jenom: Jak hluboko ještě klesnu? Jsem ve cvokárně! Zoufale se zasmál a polekal se vlastního hlasu.

V tom okamžiku se jeptiška vrátila do pokoje. S přísným pohledem podala Brodkovi sklenici vody a dvě růžové želatinové kapsle.

Brodka si vzal obě kapsle na dlaň, a zatímco pod přísným dohledem jeptišky dělal, že je polyká, nechal je nepozorovaně vklouznout do rukávu. Byl to spíš reflex než věcná úvaha.

Ty kapsle, řekla jeptiška s nečekanou vlídností, mu zaplaší ‚nedobré myšlenky', jak se vyjádřila. Když za sebou zavřela dveře, Brodka slyšel, jak se v zámku otočil klíč. Teprve teď si všiml špehýrky ve dveřích - protivné malé čočky.

Brodka byl sám. Panebože, pomyslel si, šest dní jsi spal. Protože ztratil jakýkoli pojem času, postrádal své hodinky. Chvílemi podřimoval, ale přitom naslouchal každému zvuku, který se ozval zvenčí, a v duchu se ptal, jak to bude dál.

Pak, po hodinách přemítání a hluboké bezradnosti, se opět otočil v zámku klíč a znovu se objevila jeptiška v křídlatém čepci. V jejím výrazu a chování byla služební přísnost. Nadzvedla poklici u nočníku pod postelí a podívala se do něj. Brodka si ho ještě vůbec nepovšiml, o tom, že by ho použil, vůbec nemluvě. Zmocnil se ho hnus.

Jak přišla, tak zase beze slova odešla, a po chvíli se opět

vrátila. Nesla podnos s konvicí a miskou polévky, která voněla bujonovými kostkami. Brodka pocítil hlad.

„Kdy už se konečně ukáže nějaký lékař?“ zjišťoval opatrně. Jeptiška reagovala nečekaně prudce: vynadala mu, že je kverulant a že se včas doví, co s ním bude. Už její tón stačil k tomu, aby se Brodka dál na nic neptal. Ale tato příhoda ho znovu ještě víc utvrdila v úmyslu, že odtud při nejbližší příležitosti uteče.

Lačně se pustil, sledován jeptiškou, do polévky. Byla ohavná, ale pod těmito hněvivými pohledy by mu nechutnalo ani jeho nejoblíbenější jídlo. Jakmile dojedl, jeptiška vzala podnos a zmizela.

Brodka byl opět sám se svými myšlenkami, úzkostmi a starostmi. Proč se Julietta neozývá? Jediné, nač si vzpomínal, bylo její „Neboj se, budu u tebe“, když ho odváželi na kliniku. Jeden z mužů v bílých pláštích řekl: „Není to ten vrah, co uškrtil tu štětku?“

Co bylo dál, zmizelo v hluboké černé díře.

Během dne, který Brodka strávil ležením v posteli nebo stáním u okna, se mu pomalu vracely síly. Myslel jasněji a únava otupující jeho mozek vyprchávala. Vymočil se do nádržky pod postelí, hodil tam obě kapsle, které měl spolknout, a sledoval, jak se pomalu rozpouštějí.

Pak si znovu lehl na postel. Neohlásila se Julietta v těch dnech, co jsem spal, ptal se v duchu. Nezanevřela na něho, údajného ‚vraha, co uškrtil štětku', člověka, který běhal po kostele jako stiženy amokem a kterého jako duševně chorého zavřeli do ústavu? Zaplavil ho strach. V duchu viděl Juliettu, jak se baví s jiným. V bezmocném vzteku zmuchlal oběma rukama přikrývku a proklínal celý svět; když však uslyšel na chodbě kroky, okamžitě zmlkl.

Dveře se otevřely a k jeho posteli přistoupil ošetřující lékař, štíhlý dlouhán v brýlích s niklovými obroučkami. Vlídně prohlásil,

že si Brodka nemusí dělat žádné starosti, všichni se tu snaží, aby se co nejdřív uzdravil. A pak se ho zeptal, jak se cítí.

Dobře, odpověděl Brodka a dodal, že je rád, že konečně našel někoho, s kým si může promluvit o své údajné chorobě.

Lékař však jenom přikývl a začal Brodkovi poklepávat na hlavu. Se vztyčeným ukazováčkem zkoušel jeho zrakové reflexy. Nakonec se zeptal, jestli se v rodině někdy vyskytly nervové choroby.

Brodka řekl, že ne, a ujistil ho, že rozhodně není případ pro uzavřené oddělení. Kdy může počítat s propuštěním?

Zdálo se, že tato otázka popudila lékaře stejně jako předtím jeptišku, protože energicky odpověděl, že na propuštění není ani pomyšlení a že pacienti jako Brodka jsou zásadně umísťováni na uzavřené oddělení.

Brodka mu chtěl vysvětlit, jak k tomu incidentu v chrámu došlo, ale než se zmohl na slovo, lékař byl pryč.

Pozdě odpoledne přišla jeptiška s jídlem. K večeři byla polévka, suchar a čaj a dvě růžové kapsle. Brodka opět nechal kapsle šikovně zmizet a s nechutí snědl polévku.

Noc strávil v polospánku a kul plány, jak by se odtud dostal. Všiml si, že v poledne přijíždí dodávka pro kontejnery se špinavým prádlem. Kdyby se mu podařilo připlížit se k některému kontejneru, mohl by se schovat pod prádlo a dostat se tak na svobodu.

Když se příštího rána objevila jeptiška, Brodka sledoval každý její pohyb. Při tom si všiml, že klíč od jeho pokoje nosí na šňůrce pod zástěrou.

V poledne přišla opět. A když pokládala podnos na noční stolek, Brodka se na ni vrhl, povalil ji na postel a sebral jí klíč. Než sestra pochopila, co se děje, byl už venku z pokoje, zabouchl dveře a zvenku otočil klíčem v zámku. Slyšel tlumené volání o pomoc a také, jak žena buší pěstmi do dveří.

Před Brodkou se táhla dlouhá bílá chodba s dvoukřídlovými dveřmi na konci. Domníval se, že budou zamčené, a běžel opačným směrem k odpočívadlu.

To se mu stalo osudným.

Na odpočívadle schodiště proti němu přicházel ošetřující lékař s rozpraženýma rukama, jako by na něho čekal. V okamžiku tam byli dva tři ošetřovatelé, konejšivě mu domlouvali jako splašenému zvířeti a odvedli ho zpátky do pokoje.

Tam čekala jeptiška s tváří rozpálenou zlostí. Dívala se na Brodku tak rozhořčeně a nenávistně, jako by ji znásilnil osobně ďábel. Spěšně si urovnala šaty, pak vrhla na pacienta poslední rozezlený pohled a odešla z pokoje.

Od té chvíle už o Brodku nepečovala jeptiška, ale statný ošetřovatel, na kterého fyzicky nestačil.

„Pane Brodko, pane Brodko, máte návštěvu.“

Brodka se prudce probral z dřímot.

„Návštěvu?“ zeptal se rozespale. „Koho?“

Ošetřovatel se usmál a podal mu bílý koupací plášť a pantofle. „Jednu velice atraktivní dámu,“ řekl.

Julietta, pomyslel si rozčileně Brodka. Bože, dej, ať je to ona!

Návštěvní místnost byla o poschodí níž, za neprůhlednými skleněnými dveřmi. U holého stolu se dvěma židlemi seděla Julietta. Když Brodka vešel v doprovodu ošetřovatele do dveří, vyskočila a padla mu kolem krku. Už jenom vůně Juliettiných vlasů působila na Brodku jako povzbuzující droga. Snažil se potlačit smutek minulých dní a rozpačitě řekl: „Vypadáš dobře.“

Jeho slova ranila Juliettu víc, než mohl vůbec tušit. Cítila se prabídně a každodenní pohled do zrcadla jí jenom potvrzoval, že její duševní stav zanechal stopy i na jejím zevnějšku.

„Daří se mi dobře, Brodko,“ zalhala Julietta a prozíravě mu zamlčela, že je v podezření z obchodu s falzy. Když uviděla

Brodkův skeptický pohled, dodala: „Pokud se mi vzhledem k tvým potížím může dařit dobře.“

Posadili se k malému stolku uprostřed místnosti. Brodka se přinutil k úsměvu a řekl: „Už jsem si myslel, že jsi na mě zapomněla. Ani bych ti to nemohl mít za zlé.“

„Proč bych na tebe měla zapomenout?“ zeptala se Julietta a položila mu ruku na paži.

„Kdo by stál o chlapa, který je zavřený v ústavu,“ konstatoval Brodka trpce. „O blázna, který si myslí, že vidí svou mrtvou matku.“

Julietta rozzlobeně odpověděla: „Víš, že tě miluju, Brodko. A neměl bys svou situaci zhoršovat hloupými řečmi. Jsi tak normální jako já nebo ten ošetřovatel naproti, a ty to víš!“

Brodka sklonil hlavu, pak se zdola podíval na Juliettu a tiše pronesl: „Tenkrát ve Svatoštěpánském chrámu… jsem byl přesvědčený, že ta žena je moje matka. Mezitím jsem samozřejmě pochopil, že to byly jenom nervy. Prostě toho na mě bylo moc. Ale copak je to důvod k tomu, aby mě tady ještě drželi?“

Julietta stiskla Brodkovi ruce a zadívala se mu do očí. Nakonec stejně tiše, ale důrazně řekla: „Bylo by mně stejně jako tobě. Koneckonců jsem tu ženu viděla taky. Sice jsem tvou matku neznala, ale pak jsem našla tohle…“

Sáhla po kabelce. Ošetřovatel, který mlčky sledoval jejich rozhovor, natáhl krk, aby mu nic neušlo. Když si Julietta všimla jeho nedůvěřivého pohledu, demonstrativně mu ukázala otevřenou kabelku, aby se do ní podíval. Ošetřovatel se zatvářil rozpačitě. „Promiňte,“ omluvil se a pohlédl ven z okna.

Julietta vyndala fotografii a položila ji před Brodku na stůl.

„To je fotka z tvého alba.“

Brodka se díval na fotografii vytřeštěnýma očima. Julietta si nedovedla představit, co se v něm děje.

„Můžeš teď pochopit, proč jsem v kostele ztratil nervy?“

Julietta přikývla: „Sice jsem tvou matku neznala, ale ta žena na fotografii vypadá přesně jako ta stará dáma, kterou jsme viděli ve Svatoštěpánském chrámu. Dokonce má stejný kostkovaný kostým.“

Brodka na to neřekl ani slovo. Julietta viděla, že se mu chvěje spodní ret. Ruce měl přitisknuté na desku stolu a neodvažoval se fotografie dotknout.

„Ne, Brodko,“ ujistila ho Julietta po delším mlčení, „nejsi blázen. Ale prosím tě, nechtěj na mně nějaké vysvětlení. Podle mého názoru existují dvě, a to první je stejně strašné jako to druhé. Buď byla ta žena v kostele skutečně tvoje matka, anebo to celé někdo zinscenoval, aby tě dorazil…“

Brodka mlčky přikývl. Myšlenky se mu bláznivě honily hlavou. Už se smířil s tím, že to nemá v hlavě v pořádku, ale teď se situace jevila úplně jinak. Byl obětí komplotu. Ale jak to má vysvětlit těm, kteří ho drží tady v ústavu?

Teď měl v hlavě jedinou myšlenku: Musíš odtud!

Vrhl postranní pohled na ošetřovatele, jestli poslouchá, co si říkají, a pak se Julietty šeptem zeptal, jestli neví, jak dlouho si ho tu ještě chtějí nechat.

Odpověděla mu pokrčením ramen, ale ujistila ho, že vezme ty nejlepší právníky a znalce, aby ho odtud dostala. A teď bude hned po skončení návštěvy mluvit s ošetřujícím lékařem.

Brodka se k ní naklonil a zašeptal: „Déle jak tři dny už to nevydržím. Prosím tě, dostaň mě odtud, jinak tu zajdu. Máš u sebe peníze?“

„Ano,“ odpověděla Julietta překvapeně. „Kolik potřebuješ?“

„Deset tisíc šilinků. Radši ještě víc,“ šeptal Brodka.

Julietta se nezeptala, na co potřebuje v uzavřeném ústavu tolik peněz, a ze své kabelky mu pod stolem podstrčila několik přeložených bankovek. Zmizely v kapse Brodkova koupacího pláště, aniž si ošetřovatel něčeho všiml.

Sotva změnily peníze majitele, zaklepal ošetřovatel klíčem na kamenný okenní parapet, jako by je tím chtěl probudit, a energicky zvolal: „Konec návštěvy!“

Brodka se s Juliettou rozloučil dlouhým vroucím polibkem. Ještě slyšel, jak řekla: „My to dokážeme!“ Pak kráčel se skloněnou hlavou vedle ošetřovatele zase zpátky, stejnou cestou, kudy sem přišli.

Brodka si zapamatoval každý krok.

Vysoký štíhlý ošetřující lékař se jmenoval Saulus a byl to vysloveně protivný chlap. Většina lidí si o něm myslela, že je zvláštní, zatímco on sám se domníval, že je svrchovaně zajímavý. Jeho podivínství - nekontrolované mrkání nebo to, že se palcem a ukazováčkem neustále popotahoval za ušní lalůček - by se mu dalo prominout vzhledem k tomu, že byl celá léta ve styku s lidmi s narušeným chováním. Ale že Juliettu, sotva se posadila v jeho ordinaci, hltal žádostivými pohledy a prohlížel si ji od hlavy až k patě, jako by už roky neviděl žádnou ženu, bylo víc než nestoudné.

Julietta by byla nejradši vstala a odešla, ale pak si to rozmyslela. Jestliže chtěla Brodkovi pomoci, tohoto člověka potřebovala.

Místnost se nijak nelišila od jiných ordinací, obvykle vybavených psacím stolem, zasklenou skříní, lehátkem, potaženým plastikem, a židlemi.

Byla prosycena ostrým nakyslým pachem, jaký Julietta ještě nikdy necítila. Zamřížovaná okna působila už sama o sobě nepříjemně, ale že dveře neměly kliky, nýbrž knoflíky, jimiž se zvláštním způsobem otvíraly, vyvolalo v Juliettě pocit strachu.

„Jmenujete se Collinová. Proč se váš muž jmenuje Brodka?“ zeptal se lékař.

„Nejsme manželé,“ odpověděla Julietta podle pravdy, nicméně připojila ještě lež: „Ale už léta spolu žijeme jako manželé. Jinak nemá Brodka žádné příbuzné.“

Doktor Saulus si třel pravou rukou hřbet levé ruky, a aniž se na Juliettu podíval, řekl: „Takže vy v podstatě nejste příbuzná a neměl bych vám dávat žádné informace. Chápete…“

Julietta vyskočila, naklonila se přes psací stůl a zadívala se Saulusovi do obrýleného obličeje. „Poslyšte, doktore,“ vybuchla a pak téměř výhrůžně pokračovala, „jak hodnotíte moje rodinné poměry, mě ani v nejmenším nezajímá. Jsem tady proto, abych se dověděla, kdy pana Brodku konečně propustíte. Neexistuje absolutně žádný důvod, abyste ho tady dál drželi!“

Saulus se vyhnul Juliettinu pohledu tím, že se na židli naklonil dozadu. „Je mi líto, ale musím vám sdělit, že pan Brodka trpí paranoidní schizofrenií. Projevují se u něho poruchy myšlení a jednání, které vyžadují bezodkladnou léčbu a delší pozorování. Podle prvních příznaků lze usuzovat na agresivní paranoiu. Vy to možná nevíte, ale pacient už napadl jednu ošetřovatelku. Sám jsem mu jen násilím zabránil v dalším nekontrolovaném jednání.“

Julietta se opět posadila. Brodka - schizofrenní? Zavrtěla hlavou tak prudce, že se na ni Saulus tázavě podíval. Nakonec klidně řekla: „Jestli Brodka trpí paranoidní schizofrenií, tak si tu můžete rovnou nechat i mě. Oba jsme totiž viděli totéž.“

„Co jste viděli?“ zeptal se lékař s předstíraným zájmem.

Julietta otevřela kabelku, vyndala z ní fotografii a podržela ji Saulusovi před očima. „Ve Svatoštěpánském chrámu jsme viděli dámu, která vypadala přesně jako žena na téhle fotografii.“

„To je všechno hezké,“ odpověděl lékař, „ale to přece není důvod k panice. Ohrožovala ta osoba pana Brodku? Nebo ho pronásledovala?“

„Ne,“ řekla chladně Julietta, „a taky by to ani nebylo možné, protože ta osoba je Brodkova matka a ta je už dva měsíce mrtvá. V každém případě ji pochovali na mnichovském Lesním hřbitově. Nevím, jak byste reagoval vy, kdyby se vám stalo totéž.“

Saulus si změřil Juliettu kritickým pohledem. Oči za skly brýlí

mu při tom nebezpečně zablýskaly.

Co se teď asi dozvím, uvažovala Julietta. Ale Saulusova odpověď byla stručná a nic neříkající: „Ach, tak je to.“

„Ano, tak je to!“ opakovala Julietta posměšně. Měla co dělat, aby se mírnila. V jejím hlase bylo cosi výhružného, když se zeptala: „Jak dlouho chcete ještě pana Brodku držet na klinice?“

Saulus si zkřížil ruce na prsou. „O nějakém držení nemůže být řeč. Pana Brodku tady budeme léčit. A pokud jde o dobu léčení, neodvažoval bych se dělat prognózy. Ale pacienta s touhle patologickou diagnózou v žádném případě nemůžeme propustit ze dne na den. Ujišťuji vás, že uděláme všechno, aby se uzdravil.“

„Ale Brodka není nemocný!“

„To říkáte vy, paní Collinová. Ostatně to říkají všichni, které sem přivezou. A teď mě omluvte, prosím.“

Vstal a s úsměvem otevřel Juliettě dveře.

Brodka měl spoustu času - tolik, aby si mohl důkladně promyslet plán, jak by se z tohoto prokletého ústavu dostal. Klíčovou postavou v jeho plánu byl statný ošetřovatel, kterého neznal jménem, a proto ho oslovoval jenom ‚ošetřovateli'. Po několika dnech, kdy se s ním Brodka snažil navázat hovor, šlo dotyčnému oslovení ‚ošetřovateli' už tak na nervy, že řekl: „Jmenuju se Joseph. Ale říkejte mi Jo.“

„Jo,“ oslovil ho jednoho dne Brodka, když už u něho získal jistou důvěru, „jako ošetřovatel v takovémhle ústavu člověk asi nemá zrovna královský plat, co?“

Ošetřovatel podal Brodkovi podnos se snídaní, cosi jako bílou kávu a dvě žemle namazané marmeládou, a nevrle odpověděl: „Tos uhod. Ale je to lepší než nemít vůbec žádnej džob. Ale přesto nepotřebuju tvůj soucit, Brodko.“

„Nejde o soucit,“ prohlásil Brodka. „Spíš o obchod mezi námi dvěma.“

„Aha,“ utrousil Jo a znělo to, jako by si z Brodky dělal legraci.

„Deset tisíc šilinků je přece pro člověka jako ty spousta peněz, ne?“ Brodka pozorně sledoval, jak bude na jeho otázku reagovat.

„Deset tisíc? Jasně, že je to spousta peněz. Akorát tolik mi zbyde každý měsíc na živobytí, když zaplatím všechny poplatky. Ale co se o to staráš, Brodko?“

Brodka se posadil na posteli a rozpačitě přejel rukou po přikrývce. „Nabízím ti deset tisíc.“

„Za co?“

„Když mi na jednu noc necháš svůj univerzální klíč.“

„Ty jsi blázen, člověče.“

Brodka se ušklíbl.

„Nejsem. To je právě ono.“

„Deset tisíc?“ Jo se rozhlédl po pokoji, jako by hledal, kde jsou ty peníze schované. Nakonec spiklenecky odpověděl: „Za deset táců bych to udělal. Ale může mě to stát flek.“

Právě na tento argument Brodka čekal: „Myslíš, že jsem tak hloupý a nemyslel jsem na to? Dávej pozor. Zítra večer mi necháš svůj klíč. Co bude dál, tě vůbec nemusí zajímat. Až už ten klíč nebudu potřebovat, dám ho pod ústřední topení vedle dveří návštěvní místnosti. Tam si ho ráno vezmeš a nikdo se nedoví, jak se pacient Brodka dostal všemi těmi dveřmi ven.“

Ošetřovatel si mnul bradu. Brodka vyklouzl z postele, vzadu ji nadzvedl, z dutého rámu vytáhl roličku bankovek a podal mu ji.

Jo si naslinil palec a ukazováček o spodní ret a začal bankovky počítat. „Deset tisíc!“ konstatoval užasle a s obdivem se podíval na Bradku.

„Jsou tvoje,“ řekl Brodka s předstíranou lhostejností.

„V případě, že to udělám - kdy by to mělo bejt?“ zeptal se Jo, ještě pořád nerozhodnutý.

Brodka se tiše zasmál: „Dneska večer.“

Jo si strčil peníze do kapsy a odešel z pokoje.

Brodkův plán byl následující: Až bude mít univerzální klíč, počká s útěkem do půlnoci. V té době byl na chodbách naprostý klid a možnost, že někoho potká, byla nepatrná. Brodkovým cílem byla tak jako předtím šatna s kontejnery s prádlem v protější budově. Tentokrát však nechtěl jít předním schodištěm, kde byl v každém poschodí dozor a prakticky se tam nedalo projít, aniž by nastal poplach. Cestou k návštěvní místnosti si Brodka povšiml zadního východu, který byl sice pořád zamčený - ale proto přece teď bude mít univerzální klíč.

Napjatě čekal na večeři.

Bylo mu, jako by dostal ránu pěstí do žaludku, když se ve dveřích objevila jeptiška, kterou ještě nikdy neviděl.

„Kde je Jo?“ zeptal se, když sestra položila podnos.

„Není tu,“ zazněla lapidární odpověď a jeptiška zmizela.

Kde může Jo být? Brodkovi se honilo hlavou tisíc myšlenek. Co tohle znamená? Nedověděl se někdo o jeho plánu a nezměnil Joovi službu? Nejsou tu někde skryté mikrofony? Anebo ten mizera prostě jenom shrábl peníze? Brodka neklidně přecházel od postele k oknu. Jídla se ani nedotkl.

Po půl hodině přišla jeptiška znovu, vzala tác s jídlem a beze slova odešla. Brodka slyšel, jak se v zámku otočil klíč, a pak bylo ticho.

Když se druhého dne ráno probudil, stál v pokoji Jo.

„Kdes byl včera?“ obořil se na něho Brodka. „Co se stalo?“

„Co by se stalo? Měl jsem večer volno,“ zatvářil se nechápavě.

„A co ta naše úmluva?“ Brodka vyskočil z postele, postavil se před ošetřovatele a křičel: „Myslíš, že jsem ti dal těch deset tisíc z lásky k bližnímu?“

„Deset tisíc? Jakých deset tisíc? Nevím, o čem mluvíš.“ Jo se otočil a chtěl odejít.

Ale Brodka mu zastoupil cestu. „Tady zůstaneš!“ křikl. „Chci těch deset tisíc šilinků zpátky! Nebyl klíč, nebudou prachy.“

Jo se zlomyslně zasmál. „Obávám se, kamaráde, že je to bohužel jenom další důkaz paranoidní schizofrenie. A teď koukej jít do postele! Nebo dojdu pro doktora.“

„Jsi hnusná, sprostá svině!“ zasyčel Brodka.

Jo se s převahou usmál. „A ty jsi ubohej cvok.“

Brodkovi bylo naprosto jasné, že proti tomu hromotlukovi nemá nejmenší šanci; přesto se na něho ve slepém vzteku s křikem vrhl: „Chci mluvit s ošetřujícím lékařem, okamžitě!“

Jo ho chytil za zápěstí a tlačil ho k zemi takovou silou, že Brodka klesl na kolena; chvilku ho tak držel a pak ho pustil. Brodka si třel obolavělá zápěstí a Jo lhostejně pronesl: „V pořádku, dojdu pro doktora. Můžeš mu vyprávět tu svou historii. Řeknu mu, že je to všechno jenom výmysl a lež. Komu myslíš, že bude doktor věřit? Tobě, nebo mně? A tvůj chorobopis určitě nezlepší, když mu budeš vykládat tuhle povídačku.“

Brodka si sedl na postel a rezignovaně svěsil hlavu. Neuměl si představit, že by se v dohledné době dostal z tohoto vězení.

Julietta zatelefonovala římskému sběrateli, jistému Albertu Fasolinovi, a řekla mu o falzifikátu. Fasolino reagoval na obvinění, že jí prodal falešného Chirika, velice podrážděně. Něco takového nemá zapotřebí, prohlásil zlostně; z matčiny strany pocházejí ze starého šlechtického rodu, který byl po celá staletí proslulý poctivostí a desítky papežů doprovázel na Sedia gestatoria, což bylo dovoleno jenom členům těch nejvznešenějších a nejzbožnějších rodin. A kdyby papež dodržoval tento zvyk ještě dnes - on, Alberto Fasolino, by byl jedním z prvních kandidátů na tento úřad. A pokud jde o ten dřevořez, může nabídnout hned několik expertů, kteří jsou ochotni potvrdit jeho pravost - dokud byl ještě v jeho majetku.

Pro Juliettu existovala vlastně jenom dvě vysvětlení. Buď byl dřevořez během transportu z Říma do Mnichova vyměněn za

falzum, anebo k výměně došlo, až když už visel v galerii.

Proti první možnosti mluvilo to, že Julietta hned po převzetí dřevořezu důkladně prohlédla, jestli nebyl při transportu poškozen. Přitom nenašla v provedení ani v barvách nic, z čeho by se dalo usuzovat na kopii. Druhá možnost byla, že k výměně došlo v noci už v galerii. Ale zámek u dveří byl nepoškozený a poplašné zařízení se nerozeznělo.

Avšak dopadlo to ještě mnohem hůř. Státní zástupce jí oznámil, že příští den přijdou do galerie doktor Senger z Dornerova institutu a profesor Reimann ze Státních grafických sbírek, aby přezkoumali údajná falza.

Galerie byla pořád ještě zapečetěná a Julietta si oddychla, že ověření mají provést Senger a Reimann, experti, o jejichž odbornosti nebylo pochyb. S oběma měla často co dělat. Reimann byl dokonce v její kartotéce zákazníků.

„Trapná historie," řekl profesor Reimann konejšivě. „Je mi to opravdu líto. Jak jen se vám to mohlo stát?"

Julietta jakoby na omluvu pokrčila rameny a podívala se ke dveřím, za nimiž stál státní zástupce, doprovázený doktorem Sengerem.

Dřív než dal státní zástupce Juliettě pokyn, aby odemkla, přezkoumal pečeť s černým orlem. Rozvážně si sundal brýle bez obrouček a prohlížel si pečeť ze všech stran. Nakonec s výhrůžkou v hlase řekl: „To jste neměla dělat, paní Collinová."

„Co jsem neměla dělat?" zeptala se Julietta rozčileně.

„Pečeť je rozlomená," prohlásil státní zástupce. „Poškození pečeti za účelem utajení trestného činu se trestá až půlročním vězením."

Julietta na něho vrhla nechápavý pohled. „Proč bych se měla vloupat do své vlastní galerie, pane státní zástupce? To mi musíte vysvětlit."

„Mohlo to mít různé důvody."

„Například?“

„Například aby byly falzifikáty, vystavené v galerii, na poslední chvíli vyměněny za originály. A teď kdybyste laskavě otevřela.“

Julietta spolkla ostrou odpověď, kterou měla na jazyku, a odemkla dveře. Poplašné zařízení začalo pípat, to znamenalo, že fungovalo a zřejmě nebylo vypnuté. Julietta si oddychla. Obrátila se k expertům: „Pojďte, pánové, a sprovoďte celou tu historii ze světa.“

Pokud šlo o sedm obrazů, které státní zástupce uváděl ve svém seznamu, Julietta nikdy nepochybovala o jejich pravosti. Kromě tří akvarelů od Jawlenského, které pocházely z nákupu u římského sběratele, se jednalo o dva dřevořezy od Ericha Heckela a o dva vlastní portréty: jeden od Emila Nolda a druhý od Otto Dixe, a ty všechny byly získány na velkých aukcích v Londýně, Ženevě a Berlíně.

Reimann vyndal Jawlenského akvarely z rámů a vysvětlil státnímu zástupci, který s tím nesouhlasil, že nebude posuzovat pravost uměleckého díla povrchně, ‚jen tak mezi dveřmi', jak se vyjádřil. Seriózní expertiza vyžaduje spoustu času a možná taky chemicko-fyzikální zkoušky, protože… profesor se zarazil. Palcem a ukazováčkem zkoumal tloušťku a omak papíru. Pak se obrátil k Juliettě a požádal ji o silnou lupu.

Julietta zavedla Reimanna do malé kanceláře s psacím stolem, na němž stála halogenová lampa.

„Vy víte, že Jawlensky namaloval jen velice málo akvarelů,“ poznamenal profesor tiše, zatímco Julietta rozsvítila lampu a nařídila ji tak, aby svítila vzhůru.

„Vím,“ odpověděla klidně. Byla si svou věcí jistá.

Reimann vzal list, podržel ho přední stranou před lampou a potřásl hlavou. Pak vzal druhý a třetí list a udělal s nimi totéž. Potom rozpačitě zafuněl a po tváři mu přelétl soucitný úsměv.

„Je mi líto, paní Collinová, je mi opravdu líto, ale pokud jde o tyhle akvarely, můžeme si další zkoumání ušetřit.“

„Co to má znamenat, profesore?“

„To má znamenat, že tyto akvarely - o kvalitě práce vůbec nemluvme - zcela jistě nepocházejí od Jawlenského.“

Juliettě se zatmělo před očima. Kvapně se posadila na židli u psacího stolu. Jen ty tři Jawlenského akvarely ji stály skoro půl milionu.

„Uklidněte se. Nemá smysl zamlčovat vám pravdu. Jawlensky maloval jenom na ruský nebo německý papír, někdy taky na papír ze Švýcarska. Tenhle papír,“ podržel obraz proti světlu, „pochází z Itálie. Vidíte tady ten vodoznak? To je odkaz na místo původu. Amalfi. Tam se ještě dneska vyrábějí papíry starou ruční technikou a jejich zestárnutí se provádí uměle. U těch třech Jawlenských se jednoznačně jedná o falza. Je mi opravdu líto, paní Collinová.“

Přistoupil k nim státní zástupce. Slyšel, co Reimann říkal. Obrátil se k profesorovi a jen poznamenal: „Tak přece!“ Pak se podíval na Juliettu. Ta seděla za psacím stolem, jako by se jí to netýkalo, rukama si podpírala hlavu a upřeně se dívala před sebe.

„Co k tomu řeknete?“ zeptal se státní zástupce.

Julietta vzala jeden akvarel, obracela ho na všechny strany, dala si ho blízko k očím a podrobně si ho prohlížela. Nakonec odpověděla: „Vím, bude to znít dost neuvěřitelně, ale mohla bych přísahat, že tenhle obraz není ten, který jsem koupila v Římě. Je to kopie.“

Doktor Senger přistoupil k psacímu stolu. I on zkoušel papír mezi palcem a ukazováčkem, pak list obrátil a na zadní stranu nasypal z malé lahvičky bílý prášek. Prášek se po chvíli zbarvil zeleně. Senger jej sfoukl.

„Není pochyb,“ řekl a narovnal si brýle, „ten papír není starý ani pět let, třebaže vypadá starší. K přesnému stanovení bych ovšem potřeboval laboratorní zkoušky. Ale aniž bych chtěl

předbíhat konečný výsledek, považuji akvarely za kopie, které byly pořízené teprve před nedávnem, zestárnutí je umělé, pomocí mikrovln a ultrafialového záření. Ostatně není to moc profesionální práce. Spíš to všechno působí dojmem, jako by tu někdo pracoval rychle a nedbale. Naprosto podřadná práce, to je můj názor.“

Profesor Reimann souhlasně přikývl. „Nejdřív jsem si myslel, že ty akvarely patří k falzifikátům KGB, které jsou v oběhu už léta, ale na to jsou zřejmě příliš nové.“

Odborný rozhovor nervózně přerušil státní zástupce: „Profesore, mohl byste mi nějak srozumitelně říct, o čem mluvíte? Přece mi nechcete namlouvat, že nějaká tajná služba falšuje umělecká díla?“

„Co vás na tom udivuje, pane státní zástupce?“

„Domnívám se, že tajná služba má jiné úkoly než falšovat obrazy.“

„Jistě, ale tajné služby potřebují peníze, spoustu peněz, a falza uměleckých děl jsou poměrně snadný způsob, jak k nim přijít. Vzpomínáte si na van Goghovy Slunečnice? Obraz byl v roce 1987 vydražen za sedmdesát sedm milionů marek. Původ neznámý. Na nátlak veřejnosti musela aukční síň o deset let později přiznat, že údajný van Gogh pocházel z majetku učitele kreslení a falzifikátora uměleckých děl Claude-Emila Schuffeneckera. Nechám na vás, abyste si z toho vyvodil závěry.“

Státní zástupce se zatvářil ohromeně. „Ty tři Jawlenského akvarely by skutečně mohly být kopiemi KGB?“ zeptal se.

Reimann se pousmál. Zdálo se, že se při tom baví. „Víte,“ řekl rozvážně, „nesmíte si to představovat tak, že nějací ruští agenti sedí někde v podkrovní komůrce v Moskvě a falšují Jawlenského. To probíhá úplně jinak. V dobách studené války se ruská tajná služba zaměřila na různé padělatele. Ve většině případů je pak přitlačila ke zdi. Vyhrožovala jim drakonickými tresty, ale zároveň

jim slibovala tučné příjmy, když budou ochotni pracovat výlučně pro KGB. Je to ostatně praxe, kterou nepoužívali jenom Rusové. Rusové to jenom dělali s obzvláštní rafinovaností.“

„A nechali falšovat taky Jawlenského?“ Státní zástupce ukázal na akvarely na Juliettině psacím stole.

„U Jawlenského hrají roli zvláštní okolnosti. Barevností a způsobem malby patří k malířům, kteří se dají nejsnadněji zfalšovat. V tom se řadí ke Corotovi, o kterém se říká, že za svůj život namaloval dva tisíce obrazů, z nichž je jich jenom v Americe šest tisíc.“

Profesor se zasmál, ale pak viděl Juliettin vážný obličej a rozvážně pokračoval: „Už léta se na trhu s uměním stále znovu objevují Jawlenského akvarely. Nejdřív to byla senzace, protože tenhle ruský expresionista akvarely skoro vůbec nemaloval. Nikdo nevěděl, odkud ty obrazy pocházejí, a nejmíň to věděli kupci. Aby se trh uklidnil, začal se šířit fantastický příběh: Jawlensky prý v roce 1917 poslal svému bratrovi Dimitrijovi do Petrohradu šest set akvarelů, ale ten nevěděl, co si s nimi má počít. Jawlenského díla se znovu objevila teprve až po zhroucení Sovětského svazu. Bližší podrobnosti nejsou známy.“

„A vy si myslíte, že ty tři obrazy pocházejí taky z tohoto zdroje?“

„Právě že ne!“ odpověděl profesor a podal státnímu zástupci jeden z obrazů. „Proti tomu mluví už papír, na kterém jsou namalované.“

„Ale jsou to falza, ne?“

„Falza novějšího data. Názor paní Collinové, že původní originály byly vyměněny za kopie pořízené na objednávku, to je možnost, kterou nepovažuji za nepravděpodobnou. Ovšem jak k tomu mohlo dojít, nevím.“

Státní zástupce přistoupil k Juliettinu psacímu stolu: „A co vy, paní Collinová? Nechtěla byste k tomu něco říct?“

„Ne,“ odpověděla, „protože s tím nemám nic společného.“

„Tak tedy těch sedm obrazů zabavuji do té doby, než skončí vyšetřování.“

Juliettě se zhroutil svět.

Už tři dny si Brodka dopřával luxus staromódního rozhlasu po drátě, který se zapínal zapojením do zásuvky. Měl jenom jeden program a hrál pouze ve dne.

Už dlouho, od té doby, co ho ošetřovatel Jo podvedl a připravil o peníze, přemýšlel Brodka o tom, jak by se tomu podvodníkovi pomstil. Každé ráno, když se probudil a ve dveřích se objevil ošetřovatelův obličej, si přísahal, že to tomu chlapovi oplatí, jak jen se odtud dostane.

Brodka nepromluvil s ošetřovatelem ani slovo a Jo se omezil jen na tu nejnutnější konverzaci.

Když Brodka zrovna nepřecházel mezi oknem a postelí jako tygr v kleci, ležel na posteli s rukama založenýma za hlavou, díval se do stropu a uvažoval o možnostech, jak odtud utéct. Ale všechny plány, které vymyslel, ztroskotávaly na Joovi. Ten mizera byl jeho největší nepřítel.

Dny se vlekly stále pomaleji a jejich monotónní uplývání jako by odměřovala ohavná lampa na stropě, která se za soumraku rozsvítila a přesně v sedm hodin večer zhasla. Poručnický dohled zacházel tak daleko, že Brodka ve svém pokoji nemohl ani rozsvítit nebo zhasnout, kdy chtěl.

Od té doby, co byl v ústavu, ztratil jakýkoli pojem času; věděl jenom, že od události s Joem uběhly tři dni. A tohoto třetího dne, kdy opět civěl na lampu u stropu, dostal Brodka geniální nápad.

Když večer zhaslo světlo a nikdo ho nemohl pozorovat špehýrkou ve dveřích, vytáhl kabel rozhlasu po drátě ze zásuvky a vyzkoušel ho. Na to, k čemu ho potřeboval, se hodil. Jediný problém byl, že Brodka neměl žádné nářadí. Kleště nebo nůž by

mu byly pomohly.

Zamřížovaným oknem dopadalo bledé měsíční světlo. Stačilo jen k tomu, že se Brodka orientoval. Vzal rozhlasovou skřínku a vytrhl z ní kabel. Byl dlouhý asi jako paže, ale to stačilo.

Zuby odtrhl od kabelu zástrčku a na jeho konci obnažil dva dráty. Pak vzal druhý konec kabelu a zuby stáhl z drátů izolaci, potom vstal a posunul postel tak, že stála v pokoji šikmo.

Jeden konec drátu připevnil Brodka v přední části postele na železnou kostru. Už dávno objevil, že za nočním stolkem je zásuvka. Odsunul noční stolek stranou, takže druhý konec kabelu se dal zasunout do zásuvky, a postel byla pod proudem.

První, kdo přijde ráno do pokoje, bude Jo.

Brodka si lehl do postele. Na spánek neměl ani pomyšlení. Znovu a znovu promýšlel svůj plán. Věděl, že útěk se mu může podařit jen tehdy, když všechno proběhne velice rychle, ale přitom neuspěchaně.

Až se ošetřovatel dotkne postele, dostane ránu elektrickým proudem, ale ta ho nezabije, protože postel stojí na linoleu a to je dobrá izolace. Ale ošetřovatel bude na několik vteřin, a možná dokonce minut, vyřazený. A tato chvíle byla Brodkovou šancí - patrně poslední šancí, jak se odtud dostat bez psychické újmy.

Venku začínalo svítat a Brodka byl čím dál tím rozčilenější. Mrazilo ho a ruce se mu lehce třásly, když připevňoval drát na odsunutou postel a potom přemístil noční stolek před zásuvku. Pak šel k oknu, díval se na protější budovy a čekal. Brodka měl doposud dostatek času na to, aby Joa pozoroval. Byl to odporný chlap, o tom nebylo sporu, ale jeden klad se mu nedal upřít. Byl to jeho smysl pro pořádek, díky kterému nestrpěl, aby něco nebylo na svém místě. Stlal Brodkovi postel mnohem pečlivěji než jeptiška, a když židle nestála tam, kde měla, vždycky ji přemístil ke zdi vedle postele. Šikmo stojící postel určitě vyburcuje jeho smysl pro pořádek.

Jo nepřicházel. Proč nejde?

Sakra, co se děje, ptal se v duchu Brodka, a byl stále nervóznější. Za dveřmi uslyšel první zvuky dne. Na chvíli znejistěl. Napadlo ho, co by se stalo, kdyby do jeho pokoje nepřišel ošetřovatel, ale někdo jiný. Ještě to ani nestačil domyslet, když slyšel, jak se v zámku otáčí klíč. Na okenním skle uviděl obraz Joovy postavy. Brodka si oddechl.

„Co je tohle?“ zeptal se Jo ostře, když uviděl šikmo stojící postel.

Brodka neodpověděl.

Jak očekával, Jo zamířil rovnou k posteli, aby ji narovnal. Všechno probíhalo podle plánu. Jo popadl konec postele a vykřikl, jako by ho zasáhl šíp. Brodka se otočil. Viděl, jak má ošetřovatel obě ruce přilepené na železné kostře postele a třese se na celém těle. Pak se zhroutil.

Brodka se vrhl k nočnímu stolu a vytrhl kabel ze zásuvky. Teď muselo jít všechno bleskurychle. Svlékl ošetřovateli plášť, ruce mu dal za záda, svázal mu je kabelem a jeho konce přivázal k posteli. Pak vytrhl Joovi univerzální klíč, který měl za opaskem, a odemkl skříň, v níž měl šaty. Rychle se oblékl, přehodil přes sebe Joův ošetřovatelský plášť, šel ke dveřím a naslouchal.

Venku se blížily kroky, pak se opět vzdalovaly. Díkybohu. Když bylo na chodbě úplné ticho, začal Jo slabě sténat. Nejvyšší čas, řekl si Brodka. Zasunul klíč do zámku, otevřel a opatrně vystrčil hlavu ze dveří.

V dlouhé chodbě nikdo nebyl. Brodka vyšel a zamkl dveře. Stálo ho nekonečnou námahu, aby šel volným krokem k východu napravo. I tady otevřel dveře univerzálním klíčem, opět je za sebou zamkl a byl na schodišti, vedoucím dolů k návštěvní místnosti.

V polovině cesty - Brodka byl už za místností pro návštěvy - proti němu přicházela nějaká sestra. Brodkovi bilo srdce až v krku,

ale přinutil se jít klidně.

„Pozdrav pánbůh,“ řekl vlídně, když šel kolem ní. Jeptiška, kterou ještě nikdy neviděl, odpověděla na jeho pozdrav a šla dál.

Bez překážek dorazil na konec schodiště a tam zjistil, že přešel přízemí: když otevřel železné dveře na konci chodby, byl v kotelně. Už se chtěl vrátit, když za jedním syčícím a hučícím kotlem objevil železné schody, vedoucí příkře vzhůru k úzkým dveřím.

Brodka si svlékl ošetřovatelský plášť, protlačil se mezi kotli a vyběhl po schodech. Nahoře tiše zaklel. Zase další zatracené dveře. Pochyboval, že se klíč bude hodit i sem, ale kupodivu se hodil.

Opatrně otevřel dveře. Před ním byl zadní dvůr a v něm stálo několik dodávkových vozů. Třebaže bylo časně ráno, panoval tu čilý ruch.

Rychle se rozhlédl a uviděl vjezd do dvora, který byl normálně uzavřený mřížovými vraty. Ale teď když přijížděly dodávky se zbožím, byla vrata dokořán. Brodka se dlouho nerozmýšlel. S předstíraným klidem - přitom se ani neodvažoval dýchat - přešel přes dvůr.

Byl volný.

VI

Mnichov, Hlavní nádraží. Z reproduktorů se dunivě ozýval ženský hlas - kterému bylo stěží rozumět jako na všech nádražích - ohlašující: „Na dvanáctou kolej přijíždí rychlík EuroCity 64 z Vídně, plánovaný příjezd 13 hodin 36 minut.“

Julietta se bála, že až vlak přijede, na nástupiště se vyhrne pět set a možná i víc lidí - a Brodka mezi nimi nebude. Z jejího zoufalství ji včera vytrhlo Brodkovo překvapivé zavolání, že se mu podařilo uprchnout z ústavu a že spolu s Titem přijede na mnichovské Hlavní nádraží vlakem v půl druhé.

Po návštěvě na klinice Julietta nevěřila, že by se mu mohlo podařit utéct. Do telefonu jí neřekl bližší podrobnosti, ale jeho hlas zněl pevně a sebejistě, úplně jinak než tenkrát v návštěvní místnosti ústavu.

Potřebuji Brodku, říkala si Julietta, když neklidně přecházela sem a tam. Potřebuji ho víc než kdy předtím. Už jenom pomyšlení na jeho návrat ji povzbuzovalo a dávalo jí novou naději.

Čekání jí připadalo nekonečně dlouhé. Zdálo se jí, že to trvalo celou věčnost, než se kola vlaku se skřípěním zastavila ve stanici. Jako dítě se v podobných situacích - když si přála, aby se jí plnilo nějaké vroucí přání - vždycky modlila: „Pane Bože, dej ať…“ Ale když už před dlouhou dobou došla k názoru, že pánbůh je silně nahluchlý, přestala se k němu obracet.

Julietta se postavila na konci nástupiště, odkud měla dobrý rozhled. Nemusela čekat dlouho; už zdálky viděla v davu lidí Brodku. Rozběhla se k němu, bouřlivě se mu vrhla kolem krku, líbala ho a tiskla k sobě. Lidé se valili kolem nich, ale Julietta jim nevěnovala pozornost. Na několik okamžiků měla hluboký pocit štěstí.

Brodka byl zase u ní.

Titus stál opuštěný stranou. Nezvyklé prostředí a fakt, že se

ukazuje na veřejnosti, ho zneklidňovaly. Zůstal vážný, i když mu Julietta s úsměvem podala ruku.

Na krytém prostranství před nádražím Brodka prohlásil, že nejdřív ubytuje Tita v malém penzionu v Landwehrstrasse. Jmenoval se „Sedmikráska“ a navštěvovali ho hlavně novináři a umělci, když přijeli na několik dní do města.

Brodka znal majitele a mohl si být jistý, že pokud mu zaplatí účet, nebude nic namítat, když se Titus ubytuje pod cizím jménem. To si kladl Titus jako podmínku, jestliže má Brodku doprovázet do Mnichova.

Ubytovali Tita v penzionu a pak jeli rovnou do Brodkova bytu. Ale když teď poprvé po několika týdnech seděli proti sobě sami a nikým nerušeni, pociťovali zvláštní stísněnost a dokonce ostych. Měli si toho tolik co říct, ale žádný z nich se neodvažoval začít.

Nakonec se Brodka naklonil přes stůl a zeptal se: „Julietto, miluješ mě ještě? Po tom všem, co bylo?“

Julietta pochopila jeho otázku tak, že se s ní chce teď, v tuto chvíli, milovat. A právě to nechtěla. Nemohla, protože měla hlavu plnou chaotických myšlenek.

„Nemůžu!“ vyhrkla náhle. „Pochop mě, Brodko, prosím tě!“

Brodka chvíli mlčel. Pak se zhluboka nadechl a tiše, ale slyšitelně řekl: „Mohl jsem to čekat. Ve skutečnosti si i ty myslíš, že to nemám v hlavě v pořádku.“

Julietta se rozčilila. „Co to mluvíš za nesmysly, Brodko. To s tím přece nemá nic společného. Miluju tě a potřebuju tě…“

„Ale vždyť jsi právě řekla…“

„Že se tebou teď nechci milovat. Copak to nemůžeš pochopit, Brodko?“

Brodka se na ni zmateně podíval. „Neptal jsem se tě, jestli se se mnou chceš milovat, ale jestli mě ještě miluješ.“

V příštím okamžiku si leželi v náručí a zahrnovali se něžnostmi, které se rychle změnily v divokou rozkoš.

Jak dlouho na to čekali? Jak často a jak intenzivně toužili po takové situaci?

Něžně, jako by se bál, aby něco nepokazil, hladil Brodka Juliettě vlasy a ona ho líbala plná touhy a žádostivě se k němu tiskla.

Cítila jeho vzrušení. Rozepnula mu kalhoty a za chvíli se oba oddali vášnivému splynutí.

Nakonec seděla Julietta nahá na Brodkovi, ležícím na zádech na zemi, stehny svírala jeho tělo a v rytmu společných pohybu vyrážela slastné výkřiky. Brodka si bral Juliettu s veškerou náruživou vášní, ale taky s veškerou láskou, kterou k ní cítil.

Když později zadýchaní a šťastní leželi vedle sebe na koberci a jeden nechával druhého doznívat ve svém nitru jako nekonečný úder zvonu, Julietta tiše zašeptala: „Miluju tě, Brodko. Vždycky tě budu milovat.“

A Brodka věděl, že se na jejich vztahu nic nezměnilo.

Ani Brodka, ani Julietta doposud nemluvili o tom, co se mezitím stalo. Když se teď Julietta zmínila o vloupání do skladu, při kterém se někdo zřejmě prohraboval jenom v matčiných šatech, v Brodkovi znovu vzklíčily pochybnosti.

Titus, který jeho matku neznal a při onom trapném incidentu v chrámu svatého Štěpána se rychle a nenápadně ztratil, se během společné cesty vlakem choval velice zdrženlivě, když na toto téma diskutovali.

Celkem oprávněně tvrdil, že zná Brodku příliš málo, aby mohl posoudit, jestli u něho může dojít k takovému psychickému zkratu. Ale Brodka měl dojem, že Titus něco zamlčuje. Připadalo mu, jako by zážitky tohoto druhu nebyly pro bývalého kněze tak neobvyklé.

Teď Brodka dost dobře nevěděl, na čem je. Titus projevil ochotu, že za dvacet tisíc marek zjistí, co bude moci, a že mu jistým způsobem pomůže. Jak by tato pomoc měla konkrétně vypadat, to ovšem Brodka zatím ještě nevěděl.

Titus měl patrně strach. A to byl taky asi hlavní důvod, že se nechal dlouho přemlouvat, než byl ochoten opustit Vídeň a odjet s Brodkou do Mnichova.

O odhalení falzifikátů vyprávěla Julietta Brodkovi až pozdě večer, když už vypili první ze dvou láhví vína. Julietta se téměř styděla, že ji státní zástupce vyšetřoval kvůli falzům, ale když Brodkovi celou historii vylíčila a ujistila ho, že s tím podvodem nemá nic společného, měla pocit, jako by jí spadl kámen ze srdce.

„Víš, co to znamená? Jsem insolventní."

Brodka překvapeně poslouchal Juliettino vyprávění.

„Proč jsi mi o tom neřekla hned?" zeptal se vyčítavě.

„Bylo to mezi námi příliš krásné," odpověděla Julietta, „nechtěla jsem, abychom si kazili náladu."

„Ale to je nesmysl! Ta věc je strašně důležitá. Musíš něco podniknout!" Brodka vstal, přistoupil k oknu a díval se na moře světel ve městě. Pak, aniž odvrátil pohled od okna, se zeptal: „A ty si doopravdy myslíš, že za tím vězí tvůj muž?"

Julietta seděla na gauči s nohama přitaženýma k tělu, jako by jí bylo v příjemně vytopeném pokoji zima. „Chce se mi pomstít a dobře ví, že mě tímhle podrazem finančně zruinuje, darebák jeden! Vidím ho před sebou, jak se teď škodolibě šklebí. On je jediný, kdo měl možnost nepozorovaně vzít klíč od mé galerie a nechat si udělat další. Myslím, že takhle se dostal dovnitř a obrazy vyměnil."

Brodka si zamyšleně mnul bradu. „Ty si myslíš, že by se doopravdy pustil do takové kriminální akce. Podle mě by tím přece strašně riskoval. A musel by obstarat ta falza. Ale dejme tomu, že za tím skutečně stojí tvůj muž, pak na to ale nemohl být sám. Musel navázat kontakt s falzifikátory. A tihle lidé jsou profíci a nepracují pro každého."

„Co tím chceš říct, Brodko?"

„Nikdy tě nenapadlo, že za tím může stát někdo jiný?"

Julietta pohlédla na Brodku. „Ano, přirozeně,“ odpověděla. „Umělecká falza jsou výnosný obchod a v tomhle případě jde skoro o milion. Je tu jenom otázka, proč si takoví gangsteři dali práci s kopiemi grafik, které pak vyměnili za originály.“

Brodka pokrčil rameny. „Třeba chtěli mít jistotu, že se na krádež originálů nepřijde, a chtěli ukradené obrazy prodat dřív, než se ten podvod vůbec odhalí. Proti tomu ovšem mluví ten anonymní telefonát státnímu zástupci. Takže to tuhle teorii vylučuje. Ne, myslím, že ti někdo chce docela vědomě uškodit.“

„Takže přece jen Hinrich.“

Brodka se nerozhodně díval stranou. „Nechci tě zneklidňovat, holčičko, ale mám zatraceně ošklivé podezření.“

„A jaké?“ Julietta se na něho napjatě zadívala.

„Nemohli to být titíž lidé, kteří jdou už pár měsíců po mně, a teď si vzali na mušku tebe?“

„Proč by to dělali? Nemám žádné nepřátele. Rozhodně ne takové, o nichž bych věděla.“

„Ale oni tě znají a vědí, že patříš ke mně. Potrefili tebe, ale chtěli potrefit mě.“

Julietta se zamyslela. V posledních dnech ji napadlo všelicos. Lámala si hlavu, kdo z jejího oboru anebo z jejích zákazníků by mohl mít nějaké spojení s takovými podvody, ale čím víc nad tím uvažovala, tím víc jí to všechno připadalo nesmyslné.

Ale teď přišel Brodka s tímhle nápadem. Nutil Juliettu, aby přemýšlela, od koho by se něco takového dalo čekat.

A Julietta odpověděla to, o čem byla přesvědčena. „Od Hinricha. Od nikoho jiného!“

Instinkt Brodkovi říkal, že Collin je falešná stopa. Nepochyboval o tom, že je pomstychtivý, a dokonce podlý, ale přestože byl profesor opilec, na zosnování něčeho, z čeho by byl v první řadě podezřelý on sám, byl příliš inteligentní.

Příštího dne Brodka s Juliettou probírali pozvánky na vernisáž. Brodka se vyptával na každé jméno a Julietta, pokud něco o svých zákaznících věděla, mu dávala informace.

Nevylučovala, že by mezi hosty mohla být nějaká černá ovce, protože mnohé návštěvníky znala jenom podle jména na šeku, který jí vystavili. Většinou to ale byli její dlouholetí zákazníci.

„A kdo byl u tebe poprvé?“ zeptal se Brodka, když došli na konec seznamu.

„Všichni u mě byli už aspoň jednou,“ odpověděla. „Nikoho cizího jsem nepozvala, ani nové zákazníky. To znamená…“

„Co to znamená?“ Brodka se na ni podíval plný očekávání.

„Že na tom seznamu chybí novináři. Jak vidíš, pozvánky byly rozeslané redakcím, tak jak se to vždycky dělá. Byla tam redaktorka z uměleckého magazínu ‚Arte' a pak ještě dva fotografové.“

„Toho staršího znám,“ podotkl Brodka. „Jmenuje se Hagen a pracuje v DPA. A ten druhý?“

„Nemám tušení. Ale všimla jsem si ho proto, že pobíhal jako vyplašený kohout a nafotil tolik snímků, jako by jimi měl zaplnit celé zvláštní vydání nějakého časopisu.“

„A kde se ty fotky objevily?“

„Nikde, myslím.“

„A jak se jmenuje ten nadaný reportér?“

Julietta pokrčila rameny. „Jeho jméno jsem zapomněla. Vím jenom, že pracuje pro magazín ‚News'.“

„News? Zrovna pro ten? Jako by News někdy přinášel fotografie z vernisáže!“

„A proč ne?“ podivila se Julietta.

Brodka jí neodpověděl, protože už držel telefon a vytáčel číslo šéfredaktora Newsu Dorna. Od něj zjistil to, co předpokládal už předtím. V Newsu nikoho fotografováním nepověřili.

„To je divné,“ zamumlal Brodka zamyšleně.

Julietta, která ještě pořád nechápala, co sleduje, se zeptala: „Proč divné? Byla jsem ráda, že ten člověk přišel. Myslela jsem, že zveřejnění jeho fotografií bude pro moji galerii dobrá reklama.“

Brodka se poněkud trpce zasmál. Snažil se rozpomenout, jak ten fotograf vypadal. Ale příhoda s Collinem překryla všechny vzpomínky na onen večer.

A tak nakonec zavolal do DPA, zeptal se, kdy a kde by zastihl Hagena, a dověděl se, že fotograf je v poledne ve své kanceláři.

„Pojď!“ řekl Brodka. „Cestou ti všechno vysvětlím.“

Tisková agentura sídlila ve velké budově v centru města. Příjemný vrátný u vchodu je pustil dál, když mu Brodka řekl své jméno. Druhé poschodí vlevo, druhé dveře.

Hagen byl starší pán, krátce před důchodem. Oblékal se jako anglický venkovský šlechtic a stříbřitý knírek tuto představu skvěle doplňoval. Jako fotograf byl průměrný, a proto ho posílali hlavně na tiskové konference a společenské události. Lepší než jeho fotografie byl beztak jeho fotoaparát, Leica M3 z padesátých let, na kterou byl - právem - pyšný.

Brodka Hagenovi vysvětlil, oč jde, a zeptal se ho, jestli se nepamatuje na toho druhého fotografa, který byl na vernisáži.

„Moc ne,“ odpověděl Hagen. „Nikdy předtím jsem toho člověka neviděl a potom taky ne. Ale vím, že mě udivovalo, s jakým zápalem a horlivostí ten chlapík pracoval. Fotil jako divý a dělal snímky, které bych já sám nikdy nedělal.“

„Mohl bych se podívat na ty vaše snímky z vernisáže?“ požádal ho Brodka.

Hagen proti tomu nic neměl a rozsvítil prosvětlovací stůl.

Brodka prohlížel každý jednotlivý negativ lupou. Na několika snímcích poznal Juliettu, a na jednom dokonce sebe se zachmuřenou tváří. Nebyla tam však jediná fotografie, která by jim pomohla dostat se dál. Ale těsně před koncem filmu objevil

Brodka to, v co doufal: dokonale ostrý negativ, na němž viděli onoho fotografa.

Požádal Hagena, aby mu zvětšil negativ číslo 28.

„Za pět minut budete mít fotografii," řekl Hagen. „Na chvilku mě omluvte." Pak zmizel.

„Slyšelas?" zeptal se Brodka, zatímco čekali v Hagenově kanceláři. „Ten chlap fotografoval věci, které neměly s výstavou nic společného."

Julietta se zatvářila, jako by o tom, co Brodka právě připomněl, pochybovala. „Víš," usoudila nakonec, „nesmíme se upnout na něco, co se pak ukáže jako omyl. Třeba byl ten fotograf od nějakých jiných novin. Sám jsi přece jednou říkal, že tam, kde se dá zadarmo jíst a pít, nejsou fotoreportéři vzácní."

Oba se zasmáli. Pak se vrátil Hagen a položil na stůl žádanou fotografii, zvětšenou na formát 20 x 30 centimetrů.

Brodka se nad ní sklonil. Fotograf na snímku byl asi třicetiletý a měl krátké tmavé vlasy a lehce zahnutý římský nos. Fotoaparát doplněný bleskem, který měl zavěšený na krku, nevypadal příliš profesionálně. Brodka přisunul fotografii Juliettě. „Neznáš ho náhodou ty?"

Julietta si prohlížela snímek přivřenýma očima. Po chvíli odpověděla: „Ne. Většinu lidí na té fotce sice znám, ale někteří jsou pro mě úplně neznámí. Toho fotografa jsem nikdy neviděla."

Taky Hagen si fotografii znovu prohlédl, ale i on zavrtěl hlavou a pokrčil rameny.

Brodka doufal, že se jim podaří fotoreportéra na snímku identifikovat a že tím získají novou stopu. Zklamaně poděkoval Hagenovi za jeho rychlou pomoc.

„Nemáte zač," ujistil ho Hagen a podal mu obálku. Když do ní Brodka zasunoval fotografii, padl jeho pohled na postavu na levém okraji snímku, která mu připadala povědomá.

Měl pocit, jako by ztrácel půdu pod nohama. Na okamžik

zavřel oči a lehce se zapotácel.

Julietta si povšimla jeho zvláštní reakce a ustaraně se zeptala: „Není ti dobře?“

Brodka jí podal fotografii. „Znáš toho chlapa?“

„Titus!“ zvolala Julietta zděšeně. Nebylo pochyb, byl to on: tentýž růžovočervený obličej, tatáž blond paruka. „Teď vím, proč mi ten muž ve Svatoštěpánském chrámu připadal známý!“

Co dělal Titus na Juliettině vernisáži? Zřejmě se o Brodku zajímal už dlouho před jejich setkáním ve Vídni.

A Titus věděl o Juliettě! Pravděpodobně i o tom, že Brodka je jejím milencem. Ale jestliže o tom Titus věděl, pak hrál špinavou hru.

Proboha, co všechno mohli tito lidé ještě vědět?

Na ulici před agenturou Brodka prohlásil, že se vydá za Titem do jeho penzionu, a aby na něho Julietta počkala doma.

Penzion Sedmikráska nebyl daleko, a tak se Brodka rozhodl, že půjde pěšky. Pouliční ruch a davy lidí proudící kolem něho mu nevadily tak jako jindy - naopak odváděly ho od pochmurných myšlenek a tisíce otázek, které mu táhly hlavou.

„Dobrý den, pane Brodko.“ Mladý muž v recepci penzionu ho oslovil jménem a Brodku to udivilo; ale pak si vzpomněl, že Titův pokoj byl napsán na jeho jméno.

„Chtěl bych mluvit s panem Titem,“ požádal zdvořile Brodka.

Mladík v černém obleku vyťukal něco na klávesnici počítače, pak vzhlédl a řekl: „Je mi líto, ale pán dnes ráno odjel. Mohu vám předat účet?“

„Odjel?“ Brodka svraštil čelo. „To není možné.“

„Vždyť vám to říkám. V sedm hodin třicet,“ prohlásil mladík, když se ujistil na monitoru. „Budete platit hotově, nebo kartou?“

Nechybělo mnoho a Brodka by byl indolentního recepčního popadl za krk. V poslední chvíli se ale ovládl, hodil mu svou Visa

kartu, podepsal účet a bez pozdravu odešel.

Na pěší zóně, která se ani v nejmenším nelišila od pěších zón v jiných německých městech, si Brodka dal opečenou klobásu, stejně nedobrou jako ve všech podobných stáncích v německých městech, a vypil coca-colu, které se nedalo nic vytknout.

Žaludek měl sice ještě prázdný, ale oči přesycené pohledem na výklady, v nichž se předváděla nová jarní móda v křiklavých barvách. Sklesle se vlekl po Theatinerstrasse.

Po krátké euforii padla na Brodku opět deprese. Měl pocit, jako by byl obklíčený neviditelným mocným nepřítelem a byl mu bezmocně vydán napospas.

Co zase mělo tohle znamenat?

Titovo zmizení představovalo další záhadu. Zprvu se ani nesnažil o vysvětlení. Místo toho přemýšlel o zásadní otázce.

Kdo byl jeho nepřítel?

Domů to měl Brodka ještě daleko, ale cesta ulicemi, nabízejícími trochu rozptýlení, mu byla příjemná. Vydal se přes most Prince regenta a v duchu se ptal, jak dlouho už vlastně v tomto městě bydlí. Pomalu došel nahoru k Andělu míru a zahnul vlevo do Maria-Terezia-Strasse. Koutkem oka zaregistroval štítky advokátních kanceláří a realitních firem. Kdyby se ho později někdo zeptal, jak se dostal domů, nedovedl by mu odpovědět.

Doma ho čekalo další překvapení. Julietta měla návštěvu.

Collina.

„Přeji krásný dobrý den,“ řekl profesor.

„Dobrý den,“ odpověděl Brodka krátce; pak se podíval na Juliettu. „Titus je pryč. Co tu chce on?“

Collin odpověděl místo Julietty. „Chtěl jsem si odvést svou ženu zpátky, rozumíte?“

„Ne, nerozumím.“

„Já svou ženu miluji, mladý muži. Kromě toho Julietta a já jsme ještě pořád manželé.“

„Máte na mysli ten cár papíru, který jste podepsali? Julietta už vás nemiluje. A je to i vaše vina.“

„Měl byste se mírnit, pane. Byl jste to vy, kdo mi ukradl ženu. Dřív bylo něco takového trestné, pane.“

„Brodko,“ řekl Brodka suše. „Nejspíš vám uniklo, že žijeme ve dvacátém století. Vdaná žena rozhodně není povinna strávit svůj život s impotentním ožralou.“

Teď se poprvé vmísila do rozhovoru Julietta. „Nech ho, Brodko. Tohle všechno už bylo řečeno stokrát a na tom nic nezměníš ani ty.“ Obrátila se ke Collinovi. „Nejdřív jsi zruinoval sebe a teď se snažíš srazit na kolena mě. Myslíš, že nevím, že za těmi falzifikáty stojíš ty? Chceš mě zničit, abych se k tobě dobrovolně vrátila. Ale tohle ti nevyjde, milej zlatej. Naopak, teď aspoň vím, že jdeš až do krajnosti.“

„Ale to je přece nesmysl!“ pokusil se Collin ospravedlnit „Dobře víš, že se v kumštu nevyznám. Odkud bych měl mít spojení s nějakými falzifikátory?“

Brodka se ironicky zasmál. „Přece tvrdíte, že všechno se dá, koupit.“

Collin vyskočil a výhružně se postavil proti Brodkovi. Julietta se obávala, že se na sebe vrhnou jako jeleni se skloněnými parohy. Ale pak jí bleskla hlavou děsivá myšlenka: Co kdyby teď Collin najednou vytáhl pistoli a namířil ji na Brodku? Nebo na ni. Ustrašeně Collina sledovala a s ulehčením zaznamenala, jak se jeho tělo pomalu uvolňuje.

Přistoupila k němu a jednou rukou se do něho zavěsila. Druhou se zavěsila do Brodky. Pak s tím nejvlídnějším úsměvem řekla: „Chováte se jako kluci. Neměli bychom si o tom všem promluvit při láhvi červeného vína?“

Juliettin návrh oba muže překvapil. Nakonec Collin pokrčil rameny a pravil: „Jsem pro.“

Brodka jenom přikývl.

Julietta přinesla z kuchyně Côte du Rhône. Když společně vypili první láhev a žádoucí diskuze se nerozproudila, rozhodli se, že otevřou další.

Collin se podíval na Brodku a s náznakem úsměvu řekl: „Červené víno, brachu starý, to je dar nad všechny dary.“

„Wilhelm Busch,“ poznamenal Brodka.

„Tak?“ podivil se Collin. „Myslel jsem, že je to ode mě.“

Brodka se zašklebil, náhle byly ledy prolomeny. Oba sokové si připili a po chvíli se rozproudila živá debata o Juliettině dalším osudu. Červené víno účinkovalo. Oba muži argumentovali stejně hlasitě a stejně infantilně a vůbec si nevšímali Julietty, o kterou se jednalo. Když se Julietta pokusila vmísit do rozhovoru, Collin jí dokonce zakázal mluvit a ani Brodka proti tomu nic nenamítl.

Nakonec musela Julietta s lítostí konstatovat, že čím víc Collin a Brodka pili, tím víc vzrůstaly jejich vzájemné sympatie. Naprostá harmonie ztroskotala pouze na otázce, kdo z těch dvou má na Juliettu právo.

„A mě se vůbec na nic nezeptáte?“ zvolala a nevěděla, jestli se má smát, nebo plakat.

Collin i Brodka se na ni udiveně a opile podívali.

„Aspoň tebe bych byla považovala za chytřejšího,“ řekla Julietta Brodkovi.

Muži na sebe pohlédli. Poté Brodka konstatoval: „Člověk se může mýlit.“

Když se o něco později Collin napůl vážně a napůl opile zeptal: „A jak vysoké odstupné za Juliettu jste měl na mysli?“, vztekle vyskočila, došla si do vedlejšího pokoje pro kabelku, Přehodila si kabát přes ramena a práskla za sebou dveřmi.

Brodka a Collin bezradně civěli na dveře. Pak se na sebe podívali a Collin s těžkým jazykem huhlal: „Jednou jsem četl o jedné štětce, kterou si její pasák cenil na sto tisíc marek. Když se na to dívám takhle, má Julietta mnohem větší cenu. Je to

koneckonců počestná žena. Není obdivuhodná?“

Brodka se zhluboka napil.

„Něco vám navrhnu, profesore,“ řekl pak, „přenechme osudu, ať rozhodne, komu má Julietta patřit.“

„Patří mně!“ zařval Collin se zastřeným pohledem.

„A já tvrdím, že patří mně,“ odsekl Brodka. „A protože se nemůžeme dohodnout, ať rozhodne los. Navrhuji, abychom si o ni hodili kostky.“

Podroušený Collin se zamyslel. Návrh se mu zamlouval, a tak prohlásil, že souhlasí.

Co ho přimělo k tak šílenému návrhu, si Brodka později nedovedl vůbec vysvětlit. Ještě nikdy neměl štěstí ve hře. Naopak. Patřil k lidem, kteří si v tombole koupí dvacet losů a dvacetkrát nic nevyhrají.

Brodka vzal z police kalíšek a kostky. „Řekněte podmínky.“

„Navrhuji, abychom házeli střídavě. Vyhrává ten, kdo hodí jako první tři šestky.“

Collin uchopil pohárek oběma rukama a třásl jím tak prudce, jako by chtěl z kostek vytřást všechna oka. Pak s hlučným třesknutím překlopil pohárek na stůl.

Brodka se zašklebil, když viděl, že Collin hodil málo.

Ale ani jemu nepřálo štěstí.

Pili a házeli kostky skoro půl hodiny, když Collin prohlásil, že by to měli zkusit jenom s jednou kostkou, protože hodit tři šestky najednou je téměř nemožné. Když to říkal, překlopil kalíšek na stůl. Oba jenom zírali a nemohli uvěřit svým očím: padly tři šestky.

„Vyhrál jste,“ zamumlal zklamaně Brodka. Zdálo se, jako by po Collinově hodu rázem vystřízlivěl.

Collin se opile zašklebil. Namáhavě se postavil a vrávoravě zkoušel, jestli se udrží na nohou. Nakonec prohlásil: „Takže všechno je jasné. Teď kdybyste mi laskavě zavolal taxi.“

Brodka jako v transu sáhl po telefonu. Vůbec nevnímal, kdy Collin odešel. V hlavě měl jedinou myšlenku: Teď je všemu konec.

Cestou na záchod si v předsíni všiml, že na věšáku visí Collinův kabát. Brodka ho vzal a vypotácel se s ním na chodbu. Ale Collin už zmizel. Když pak věšel kabát zpátky na věšák, všiml si, že v jedné postranní kapse je nějaký těžký předmět.

Sáhl do ní a vytáhl revolver.

Julietta, rozzlobená Brodkovým chováním - od Collina nic jiného ani nečekala -, se rozběhla k Norbertovi, který byl už léta jejím tajným ctitelem a bydlel nedaleko v jedné mansardě.

Norbertovi bylo asi třicet let. Krátké tmavé vlasy nosil sčesané do čela. Ničím se nelišil od jiných mužů jeho věku až na jednu maličkost, které si sotva kdo všiml. Ovšem pro Norberta byla obzvlášť důležitá. Na pravé ruce mu chyběl malíček.

V normálním životě není tento prst tak příliš důležitý, ale Norberta neuspokojoval průměrný běžný život. Byl estét a měl rád harmonii a krásu. Povoláním byl pianista a důsledkem úrazu, který před několika lety utrpěl, byla kromě několika jizev na krku a na čele a ztráty malíčku zásadní změna celého života.

Jeho kariéra koncertního klavíristy přirozeně skončila a Norbert se od té doby protloukal životem jako barový pianista, mistrně ovládající levou ruku a pravý prsteník, kterým dokázal nahradit chybějící malíček.

Ještě víc však byl ztrátou prstu narušen Norbertův duševní život, protože od oné události začal tíhnout k osobám stejného pohlaví. Žil skutečně dvojím životem a v lokálech homosexuálů kolem Gartnerplatzu byl známý a oblíbený pod jménem Berta.

Pokud šlo o jeho vztah k Juliettě, byl čistě platonický. Norbert by se nikdy neodvážil přiblížit se k ní s nekalými úmysly - nehledě k tomu, že takové touhy nikdy neměl. Muži jako on si s oblibou ze

ženy vytvářejí zbožňováníhodnou ikonu, které pak zůstávají celý život věrní.

Takovým mužem byl Norbert. Občas přicházel do galerie a prohlížel si obrazy, o nichž věděl, že si je nikdy nebude moci koupit. Při těchto návštěvách si Juliettě často vyléval srdce a ona převzala roli jeho nejlepší přítelkyně.

Norbert věděl o jejím rozháraném manželství i o jejím vášnivém poměru s Brodkou, a jestliže měl rozhodnout mezi manželem a milencem, stál na Brodkově straně. Přitom se s ním nikdy nesetkal a také Brodka znal Norberta jenom z doslechu a o niterném vztahu mezi Juliettou a Norbertem nevěděl.

Julietta strávila u Norberta celou noc. Měla mužů až po krk. Nenáviděla Collina a Brodka jí mohl být ukradený.

Té noci uzrál v Juliettě plán, že vezme osud do vlastních rukou. Chce začít tím, že zachrání svou galerii před konkurzem, svěřila se Norbertovi. Proto musí zjistit, jak se dostala do spárů mafie falzifikátorů.

Nad jejím plánem vypátrat, jak se obrazy dostaly z Říma do Mnichova, projevil Norbert pochybnosti. Ale Julietta se nenechala odradit a zajistila si u Alitalia na příští den letenku do Říma.

Mezitím došla k přesvědčení, že Alberto Fasolino ji nepodvedl a že obrazy od něho nebyla falza. Byl to sběratel s neposkvrněnou pověstí. Sám často kupoval u Julietty obrazy a platil korektně a bez smlouvání.

Julietta tedy chtěla vypátrat místo, kde mohly být obrazy vyměněny za falza. Některé okolnosti sice ukazovaly na to, že k podvodu došlo u ní v galerii, ale co když se to stalo někde mezi Římem a Mnichovem? Musela to zjistit.

Nebyl to lehký úkol.

Příštího dne přistálo Juliettino letadlo, McDonnell Douglas 80 po jedenapůlhodinovém letu, krátce po dvanácté, v Římě

Fiumicinu. Odtud odjela Julietta rovnou do hotelu Excelsior na via Veneto.

Pokoj do ulice byl hlučný, ale pod těžkými závěsy ze zeleného damašku byl ten nejkrásnější výhled na živý ruch v této ulici. Jistě, od Felliniho ‚La dolce vita' ztratila via Veneto mnoho ze svého bývalého kouzla, ale ve srovnání s jinými slavnými ulicemi měla ještě pořád jistý půvab, především díky těm, kteří ji zalidňovali.

V jednom z nespočetných butiků si Julietta koupila něžně zelený dvouřadový jarní kostým a v obchodě, který byl o pár kroků dál, černé střevíce. Obojí značně pozvedlo její náladu. Pak zavolala Albertu Fasolinovi a řekla mu, že je v Římě a bezodkladně s ním musí mluvit.

Fasolino byl překvapený a snažil se Juliettu odkázat na příští den. Ale s houževnatostí jí vlastní se jí podařilo sběratele přemluvit, aby ji přijal už dnes.

Nebyly to ani čtyři měsíce, co se s Fasolinem setkala v Římě. Žil se svou ženou - která by mohla být jeho matkou a nosila jenom černé, velmi elegantní šaty a boty - v domě podobajícím se paláci, s vysokými okny a sloupy, na via Banco Santo Spirito. Takhle se určitě nejmenovala žádná ulice na světě, protože volně přeloženo to znamená ulice Banky Ducha svatého. Ale Duchu svatému toho církev přisoudila tolik, že toto nevkusné pojmenování už ani nevadilo.

„Je mi opravdu líto, signora, že jste se s těmi obrazy dostala do tak nepříjemné situace," přivítal Juliettu Fasolino. Choval se velice úslužně a byl ještě úslužnější, když nakrátko přišla do salonu jeho žena a kriticky si prohlížela neznámou návštěvnici.

Salon byl zařízený těžkým starožitným nábytkem, který by na každého Středoevropana působil dost depresivně. Ze stropu visely dva lustry, které svítily i ve dne, aby poněkud rozjasnily ponurý pokoj. Vysoké stěny byly přecpané obrazy a grafikami tak, že skoro vůbec nebylo vidět vzácné tapety. Pouze na stěně se čtyřmi

okny umístěnými vedle sebe nebyly žádné umělecké předměty.

Julietta naštěstí neviděla tuto hrůznou galerii - jinak se tato místnost skutečně nedala nazvat - poprvé, a tak už nepociťovala takovou sklíčenost jako při první návštěvě. Pohled na vzácné obrazy ji však utvrzoval v tom, že muž, který má tak neobyčejné umělecké poklady, sotva může mít něco společného s mafií falzifikátorů.

Pyšně a ochotně, jako každý sběratel, ukázal Fasolino Juliettě svůj nejnovější přírůstek, kresbu mladičké baletky provedenou rudkou od Renoira, kterou Julietta odhadovala na dobrý milion. Samozřejmě marek, ne lir.

Už při své první návštěvě se v duchu ptala, kde Fasolino bere peníze na svou nákladnou sběratelskou vášeň, a během dlouhého a veskrze odborného rozhovoru se pak dověděla, že rodinné jmění Fasolinů tvoří hlavně nemovitosti - domy a pozemky v nejlepších lokalitách.

Julietta si důkladně a s obdivem, v němž nebyla ani stopa závisti, prohlédla Renoirovu kresbu a pak řekla: „Signore Fasolino, jsem tady proto, abych našla nějaké vysvětlení, jak to bylo s těmi falzy de Chirika a Jawlenského. A chtěla bych vás poprosit, jestli byste mi při tom nepomohl.“

Fasolino pozvedl teatrálně ruce a tónem špatného herce zvolal: „Signora, jak vám mám pomoci vysvětlit nějaké falzum, když jsem vám prodal originály, o kterých nelze pochybovat! Fasolino přece není podvodník!“

„To jsem nikdy netvrdila,“ odpověděla Julietta. „Jsem pevně přesvědčená, že obrazy, které sem prohlížela tady v tom pokoji, byly originály. Ale nevím, co se s nimi stalo potom. Dvacátého sedmého listopadu minulého roku jsem je viděla poprvé a třicátého ledna se přišlo na ten podvod. Během té doby mohly být originály vyměněny za kopie.“

„Měla jste si je odvézt hned,“ poznamenal Fasolino.

Julietta se na něho rozzlobeně podívala: „Letadlem? A bez pojištění? Něco takového by žádného seriózního obchodníka s obrazy ani nenapadlo.“

„Já vím,“ odpověděl Fasolino omluvně. „Takže vy jste pověřila přepravce uměleckých předmětů…“

„Giolettiho Fratelliho.“

„…Giolettiho Fratelliho, aby je zabalil a převezl.“

„Ano. Je to renomovaná firma, signoro, pracuje pro všechna římská muzea. Nedovedu si představit, že by se při transportu mohlo s vašimi obrazy něco stát.“

„Cesta do Německa je dlouhá, signore Fasolino.“

„Ano, jistě, signoro. Ale to by znamenalo, že jste obrazy převzala a potvrdila jejich příjem, aniž byste poznala, že vám byla dodána falza.“

Julietta pokrčila rameny. Bezradně se dívala na protější stěnu, kde visel jeden obraz vedle druhého. Kdybych vycházela z toho, že všechny obrazy jsou pravé, napadlo by mě, že mezi nimi může být nějaké falzum?

„V každém případě bych za Giolettiho Fratelliho dal ruku do ohně,“ prohlásil Fasolino. „Tihle lidé už pro mě mnohokrát pracovali a vždycky jsem byl spokojený. Je to absolutně spolehlivá a seriózní firma. Můžete se o tom sama přesvědčit.“

Fasolino přistoupil k těžkému sekretáři, který stál na černých lvích tlapách, vytáhl jednu zásuvku a vyndal z ní plán města. Podal ho Juliettě se slovy: „Kancelář je na via Marsala, nedaleko stazione Termini. Vemte si taxi, stojí na rohu. Směrem ke Corsu.“

Když Fasolinova žena opět strčila hlavu do dveří a znovu si ji prohlížela, Julietta se raději rozloučila, třebaže se nedostala ani o krok dál.

„Jestli vám budu schopen nějak pomoci, signora,“ řekl Fasolino přátelsky, „dejte mi vědět.“

A Julietta odpověděla: „Najdete mě v hotelu Excelsior.“

Gioletti Fratelli byla firma, která se specializovala na přepravu uměleckých předmětů. Náležitě vznešeně a solidně se prezentovala taky centrála na via Marsala. Byla umístěna v prvním poschodí komplexu budov z padesátých let, jež nesly výrazné znaky mussolinské architektury.

Do prvního patra Julietta vyšla po mramorovém schodišti a vstoupila do haly, kde stálo v řadě asi tucet kožených křesel. Na stěnách visely zvětšené fotografie dokumentující nejvýznamnější transporty uměleckých děl.

Skleněné dveře vedly do sekretariátu, kde se příjemná dáma zeptala, co si návštěvnice přeje.

Když jí Julietta vysvětlila, oč jde, objevil se korektně oblečený muž středního věku a požádal ji, aby ho následovala do jeho kanceláře.

Pak se Julietty zeptal na jméno, adresu, odesilatele, příjemce a datum dodávky a tyto údaje vyťukal na počítači. Po několika vteřinách se na obrazovce objevil celý postup transportu a muž se jí zeptal: „Co byste chtěla vědět, signoro?“

„Všechno,“ odpověděla Julietta. „Chtěla bych znát cestu obrazů z domu signora Fasolina až do mé galerie. Je to možné?“

„Samozřejmě,“ přikývl s úsměvem zaměstnanec. Znovu se obrátil k počítači, opět vyťukal něco na klávesnici a pak ukázal na obrazovku. „Jak vidíte, signoro, byly obrazy prvního prosince převzaty ve via Banco Santo Spirito a vozem číslo sedmnáct převezeny do našeho ústředního skladu. Řidiči se jmenovali Cipro a Mattei. V Boloni byly obrazy naloženy do dodávky a odvezeny přímo do Mnichova. Za tento transport odpovídali naši řidiči Morgagni a Lancisi. Obrazy byly doručeny druhého prosince a vy jste podpisem potvrdila jejich příjem.“

„A vy se domníváte, že není možné, aby byly obrazy cestou vyměněny?“

Muž povytáhl obočí. „Signoro, obrazy byly uložené v zapečetěném hliníkovém kontejneru. Pečetí byly opatřeny v domě signora Fasolina a pečeť byla sejmuta pod vaším dohledem. Vidíte, tady prosím.“ Ukázal na obrazovku. „Zapečetěno - prvního prosince v osm hodin dvacet a potvrzeno Anastasiou Fasolinovou. Pečeť sejmuta druhého prosince, deset hodin třicet, potvrzeno Juliettou Collinovou.“

Tak jak už to předtím zhodnotil Fasolino, i na Juliettu udělala práce firmy velice solidní a seriózní dojem, a nedovedla si představit, že by se během transportu mohlo stát něco nekorektního. Nicméně ji udivilo, že při předávání a balení obrazů neasistoval Fasolino, ale jeho žena Anastasia.

Od Fasolina Julietta věděla, že jeho žena umění nerozumí a že pro sběratelskou vášeň svého muže nemá sebemenší pochopení, a trpí ji jen s odporem.

Toto pomyšlení nedopřávalo Juliettě klid. Rozhodla se, že Fasolina navštíví znovu a požádá ho o vysvětlení, proč u balení a zapečetění obrazů nebyl on sám.

Když Julietta přijela taxíkem do via Banco Santo Spirito, všimla si mladého muže, který právě vycházel z domu Fasolinových. Julietta se zarazila. Byla si jistá, že toho muže už jednou viděla, ale nemohla si vzpomenout, kdy a kde se s ním setkala. Měl krátké tmavé vlasy, římský nos a nesl černou tašku.

Julietta vtiskla řidiči do ruky dvě bankovky a šla za mužem. Zamířil k Andělskému mostu, přes který nesměla jezdit žádná vozidla, přešel na druhý břeh Tibery a před Andělským hradem se dal doleva k via della Conciliazione.

Julietta nespouštěla muže z očí a sledovala ho v bezpečné vzdálenosti. V mlžném oparu se před ní vynořila kopule Svatopetrského chrámu; vznešená a velkolepá tak, že pohled na ni musí probudit i v ateistovi trochu zbožnosti, pomyslela si Julietta.

Když se opět rozhlédla kolem, muže už nikde neviděla. Jako

by se najednou propadl do země. Obešla obelisky na okraji ulice, aby zjistila, jestli si muž třeba nepovšiml, že ho sleduje, a neschoval se. Ale neznámý zmizel.

Juliettiny pokusy sehnat taxi byly marné, a tak se nakonec vydala přes Ponte Vittorio Emanuele zpátky ke Corsu Vittorio Emanuele, kde očekávala větší úspěch.

Turisté, ověšení fotoaparáty a kamerami, hledali na břehu Tibery vhodné motivy. Při pohledu na ně si Julietta náhle vzpomněla, kdo je ten muž, kterého sledovala. Byl to onen neznámý fotograf, který přišel na její vernisáž a jehož objevil Brodka na Hagenově fotografii.

Julietta se opřela lokty o zeď, příkře se svažující k Tibeře, a zamyšleně se dívala na líně tekoucí řeku. Ale čím víc o muži přemýšlela, tím méně si byla jistá. Může existovat taková náhoda? Třeba se ten neznámý onomu fotografovi jenom podobal.

Ze svého pokoje v hotelu zavolala Norbertovi, aby jí dal telefonní číslo DPA v Mnichově. Pak se nechala spojit s Hagenem a požádala ho, aby jí spěšně poslal fotografii, na níž je onen záhadný fotograf. Adresa: Hotel Excelsior, via Veneto, Řím.

Hagen jí to slíbil.

Julietta chtěla fotografii ukázat Fasolinovi a zeptat se ho, co znamenala návštěva tohoto muže v jeho domě.

Hagenova fotografie přišla za čtyřiadvacet hodin a vyvolala v Juliettě hluboké vzrušení. Jestli až dosud ještě pochybovala, že muž, který vyšel z domu Fasolinových, je totožný s fotografem na Hagenově snímku, teď veškerá nejistota zmizela: Byl to on.

Teď viděla Fasolina v úplně jiném světle. Starý dobrý Alberto asi nebyl tím seriózním zámožným sběratelem, za jakého ho až dosud považovala. Majetný možná byl - ale otázka je, jak tento majetek získal.

Aby rozptýlila nejasnosti kolem Fasolina, Julietta se rozhodla

k nezvyklému kroku. Od Brodky se naučila, že každé opravdové rešerši předchází návštěva archivu. Vypravila se tedy do Messagerra na via del Tritone 152 - byly to jediné noviny, které znala jménem -, aby se tam do archivu podívala.

Archiv novin Messagerro se ukrýval v nejhořejším poschodí zadního traktu budovy. Ale třebaže byl tak skrytý a nenápadný, patřil k nejlepším novinovým archivům Itálie.

Julietta se představila jako novinářka z Německa, řekla, že se zabývá činností mafie falzifikátorů a jestli by jí mohli pomoci.

Ujal se jí dobře vypadající archivář s dlouhými vlasy sčesanými vzadu do copu, posadil ji k počítači a vysvětlil jí, že má zadávat hesla ‚falsario' nebo ‚falsificatore', eventuálně taky ‚arte' nebo ‚processo'.

„Capisco?“

„Si.“

Když však seděla sama před počítačem, nebyly její snahy korunovány úspěchem. Nakonec její bezradnost zapůsobila na mladého archiváře tak, že se posadil vedle ní a s neuvěřitelnou rychlostí začal zadávat hesla do počítače. Po několika vteřinách se na obrazovce objevil první text.

Byla to reportáž z minulého prosince o soudním řízení s malířem z Neapole, který s oblibou a obzvláštní šikovností falšoval Guardiho veduty a vyinkasoval za to několik milionů lir.

Po každém kliknutí myší se na obrazovce objevil článek, šly jeden za druhým, ale v žádném z nich nebylo nic, co by poukazovalo na Fasolina.

„Jak se jmenuje ten muž, po kterém pátráte, signoro?“ zeptal se archivář.

„Alberto Fasolino,“ odpověděla Julietta.

Archivář zadal jméno, vyťukal k němu ‚falsario' jako heslo a připojil k tomu ‚processo'. - Chybné zadání.

„Je mi to hrozně líto,“ řekl po několika dalších pokusech.

„Opravdu rád bych vám pomohl, signoro!“

Julietta se zasmála. Archivářova slova zněla velice věrohodně. „Nemusíte se omlouvat, signore.“

„Jmenuji se Claudio. Claudio Sotero.“

„Julietta Collinová,“ odpověděla přívětivě.

„Giulietta,“ opakoval její jméno, jako by je vychutnával.

Se smíchem potřásla hlavou, a dokonce trochu zrozpačitěla - jediný pocit, který by žena neměla nikdy dát najevo. A tento náznak rozpaků povzbudil Claudia k otázce: „Směl bych vás pozvat na večeři, Giulietto?“

Julietta spustila pohled z obrazovky a podívala se Claudiovi do tváře. Vypadal zatraceně dobře, tenhle mladý Říman. Byl asi o deset let mladší než ona. Z jeho tmavých očí vyzařovalo sebevědomí a jeho úsměv byl prostě neodolatelný.

Jako slušná žena bys měla říct ne, pomyslela si Julietta. Ale věděla, že tento mladý muž by nebyl Říman, kdyby si její ‚ne' nevyložil jako ‚ano, ale' a nezačal ji ujišťovat, jak čisté jsou jeho úmysly.

Proč bych mu to ztěžovala, řekla si Julietta. Stejně nedá pokoj. Kromě toho by mi ten chlapec mohl být ještě prospěšný.

A tak zdrženlivě odpověděla: „Ale to přece nemůžu přijmout…“

Claudio si byl zřejmě svou věcí jistý. Nevšímal si Juliettiny váhavosti a rozhodl: „V devatenáct hodin. Kam pro vás můžu přijít?“

„Bydlím v hotelu Excelsior.“

„Via Veneto,“ Claudio tiše hvízdl mezi zuby. „Vznešená adresa, signoro. Doufám, že restaurace, kam vás zavedu, bude stačit vašim nárokům.“

„Nedělejte si starosti,“ zasmála se Julietta. „Pokud jde o jídlo, moje nároky jsou velice skromné. Mám ráda prostou italskou kuchyni, pizzu, pastu a dary moře.“

„Výborně. Přijdu pro vás. A pokud jde o ty vaše rešerše, ještě o tom budu přemýšlet.“

Claudio doprovodil Juliettu k výtahu a rozloučil se s ní s jižanským plamenným ujištěním, jak moc se těší na dnešní večer. Počkal, dokud se dveře výtahu nezavřely. Pak se vrátil k počítači a vyťukal hesla ‚scandalo' a ‚Leonardo'.

Po chvíli se na obrazovce objevil starý výstřižek z novin:

„Skandál s Leonardem - přechovávač Alberto F. odsouzen k sedmi letům vězení.“

Claudio Sotero se spokojeně usmál.

Je tomu už dávno, co byla Julietta před schůzkou s mužem takhle rozčilená. Stoupla si před zrcadlo a chladně a přísně zkoumala, jestli v novém kostýmu nevypadá starší a jestli nebude Claudiovi připadat příliš elegantní. Ale protože kostým ideálně zdůrazňoval její postavu, nechala si ho na sobě. Kromě toho jí něžně zelená barva opravdu slušela.

Vlasy si nechala rozpuštěné a hladce sčesané dozadu, to ji dělalo mladší. K tomu zvolila decentní make-up. Pak čekala na zavolání z recepce.

Claudio Sotero přišel na minutu přesně a přinesl Juliettě rudou růži. Opět pocítila mírné rozpaky, které jí připomněly její dívčí léta.

„Znáte piazza Navona?“ zeptal se Claudio cestou ke stanovišti taxíků před hotelem.

„Ne,“ odpověděla Julietta, „znám toho z Říma velice málo Chrám svatého Petra, Koloseum a Forum Romanum - a to je tak všechno. Vždycky jsem tu byla jenom obchodně a na památky jsem neměla čas.“

Claudio se smíchem spráskl ruce a zvolal: „Ale Giulietto! Musíte poznat Řím lépe. Řím je nejkrásnější město na světě! Jestli chcete, ukážu vám v mama Roma všechno, co budete chtít a co

stojí za to.“

Komu by se taková nabídka nelíbila? Julietta s úsměvem přikývla a obrátila se k taxíku; Claudio ji však vzal jemně za paži a odvedl k lambrettě, stojící na chodníku.

„Doufám, že vám nebude vadit, když pojedete na skútru.“

„Ne, naopak,“ ujistila ho Julietta, ale v duchu se ptala, jak si na něj ve své úzké sukni sedne.

„Víte, Giulietto, žádný rozumný člověk nejezdí v Římě autem. Na každé křižovatce je zácpa. S lambrettou se dostanete všude.“

Claudio si povšiml Juliettiny nerozhodnosti, s jakou si prohlížela skútr. „Nebojte se,“ uklidnil ji s úsměvem. „Dáma sedí na lambrettě samozřejmě tak jako dřív vznešené signory na koni - bokem, s nohama k jedné straně, obvykle vlevo. Je to úplně jednoduché, uvidíte.“

Claudio nastartoval a Julietta se posadila za ním tak, jak jí řekl.

„Musíte se mě držet oběma rukama, Giulietto,“ křikl Claudio a přidal plyn.

Řídil skútr v hustém večerním provozu tak odvážně, že Julietta dostala strach. Držela se Claudia tak pevně, jak jen mohla, a pomalu začínala důvěřovat jeho jezdeckému umění. Líbilo se jí to.

Přes piazza Colonia s triumfálním sloupem Marka Aurelia, kolem Pantheonu s impozantní kopulí, ulicemi, v nichž byl zakázaný průjezd, a přes křižovatky, na kterých svítila červená, dorazili za necelých dvacet minut na piazza Navona, jedno z nejhezčích náměstí Říma.

„Taxíkem bychom teď byli tak na piazza Barberini,“ podotkl Claudio vesele, když pomáhal Juliettě ze skútru. Zaparkoval lambrettu u restaurace, před níž stály na ulici pod břečťanovým loubím bíle prostřené stoly. Mezi břečťanem svítily girlandy červených, zelených a žlutých žárovek. Z vnitřku tratorie zaznívala hlasitá hudba, Verdiho operní árie. Číšníci měli dlouhé bílé zástěry a s podnosy plnými sklenek a jídel dovedně balancovali nad

hlavami hostů, jako by soutěžili na mistrovství světa.

Většina stolů byla obsazená. Claudio vzal Juliettu za paži a dovedl ji k jedinému volnému stolu. „Doufám, že se vám tu bude líbit, Giulietto. Víte, mají tady nejlepší fritto misto v celém Římě.“

Juliettě se líbilo, jak mladík při řeči vždycky rozpustile zamrkal, jako by sám sebe nebral vážně. A tak Juliettě nevadilo, když Claudio hlasitě, tak, že to bylo slyšet i u vedlejšího stolu, prohlásil: „Giulietto, jste ta nejkrásnější žena, se kterou jsem kdy večeřel.“

„Lichotníku,“ řekla Julietta německy.

„Lichotníku?“ zeptal se Claudio. „Co je to, lichotníku?“

Od vedlejšího stolu se ozval silný hluboký hlas: „Adulatore!“

Hlas patřil tlustému muži se šedivými vlasy a pěstěnými kotletami, který pro sebe zabíral celý stůl.

Claudio s rozpustilým zamrkáním poděkoval ochotnému sousedovi za překlad, pak se naklonil k Juliettě a tiše, s rukou před ústy, řekl: „To je jeden potrhlý spisovatel z Německa. Teď právě snídá.“

„Vždyť už je osm večer. Jak může teď snídat?“

„To se musíte zeptat jeho, Giulietto,“ odpověděl Claudio a vrhl pohled k vedlejšímu stolu. „Lidi říkají, že přes den spí a v noci pracuje. Nezdá se vám, že vypadá jako nějaký církevní hodnostář ze šestnáctého století?“

Julietta studovala jídelní lístek a přes jeho okraj teď pohlédla na impozantní, až barokní zjev muže u sousedního stolu. Musela dát Claudiovi za pravdu.

Samozřejmě že si objednala ‚nejlepší fritto misto v celém Římě' a na Claudiovo doporučení víno Castelli z Albanského pohoří.

Na piaza Navona se snesla noc. Třebaže byl teprve začátek roku, bylo teplo jako na jaře.

Julietta se nemohla nasytit pohledu na domy a kostely

obklopující náměstí jako obrovské lepenkové kulisy.

„My Italové jsme zamilovaní do našich náměstí," řekl Claudio, když zachytil Juliettiny obdivné pohledy, „proto se u nás taky říká ta piazza. U vás Němců je náměstí mužského rodu. Taky je to asi proto, že mnoho vašich náměstí má válečnou minulost."

To není hloupé, co ten mladík říká, pomyslela si Julietta.

„Ale proto nemusíte být smutná, Giulietto," pokračoval Claudio. „I tohle překrásné náměstí má marciální minulost. V dobách starého Říma tu byla závodní dráha a cirkus, kde se pořádaly gladiátorské zápasy. Z jejich základů pak vyrostly domy a kostely. A před čtyřmi sty lety nechávali Římané při zvláštních příležitostech zatopit celou piazzu vodou a pak se v ní vesele brouzdali."

Číšník přinesl fritované dary moře. Ale ještě než začali jíst, Claudio přisunul Juliettě přes stůl jakousi fotokopii. „Musím se vám k něčemu přiznat," řekl a zatvářil se zkroušeně. „Neušlo mi, jak jste byla zklamaná, když jsem vám nedovedl pomoci. Přitom jsem věděl, co hledáte. Jenom jsem s tím nechtěl hned vyrukovat, protože už bych vás nikdy neviděl. Tady. To je asi to, co hledáte."

Julietta se podívala na papír a zamračila se.

„To jste určitě ještě nevěděla, viďte?" zeptal se Claudio, „Skandál s Leonardem - přechovávač Alberto F. odsouzen k sedmi letům vězení."

„Alberto Fasolino," vydechla Julietta. „Já jsem to tušila." Rychlým pohledem přelétla výstřižek a zeptala se: „Kdy to bylo?"

„Ta zpráva je z června 1986. Podle ní Alberto F. prodal obraz Leonarda da Vinci nějakému americkému sběrateli - za třicet pět milionů dolarů. Obraz nebyl, tak jako všechny Leonardovy malby, signovaný, ale plátno a barvy odpovídaly stáří, a experti se shodli na tom, že je to pravý Leonardo. Bohužel měl ten průmyslový baron přítele, který byl rentgenolog, a ten se na ten obraz podíval důkladněji. Při tom se ukázalo, že pod údajnou malbou Leonarda

je obraz od Rosaria Bertucciho, nijak zvlášť významného malíře. A ten Bertucci byl dva roky předtím ukraden z muzea v Neapoli.“

Julietta, jakoby duchem nepřítomná, přikývla.

„Ale teď, Giulietto,“ řekl Claudio a oběma rukama ukázal na krásně upravené jídlo, „už se do toho dejte, než to všechno vystydne. O tom skandálu s Leonardem si můžeme popovídat později.“

Pozvedl sklenku a připil Juliettě. „Na nejkrásnější ženu na světě, s kterou mám tu čest a potěšení večeřet. Salute, Giulietto.“

Třebaže jí vůbec nebylo do smíchu, Claudiova slova ji rozesmála. Už to, jak vyslovoval její jméno - Giulietta - stálo za cestu do Říma. K tomu atmosféra večerní piazzy, vlahý vzduch a víno - to všechno přispělo k tomu, že na pár hodin zapomněla na svou rozmrzelost, zlobu a strach.

Scampi a calmari byly výtečné, a když se Julietta zhluboka napila, řekla: „Já se vám musím taky k něčemu přiznat, Claudio.“

Mladík se lišácky usmál. Tušil, co bude následovat, a nebyl zklamán.

„Nejsem novinářka,“ prohlásila Julietta, „lhala jsem vám.“

„Já vím,“ přikývl Claudio klidně.

„Vy to víte?“

„Samozřejmě. Novinářky mají úplně jiné vystupování. Každý den jich ke mně přijde nejmíň deset. Většinou se chovají jako Kleopatra, než si dala na prsa hada, anebo jako madame Curie, když objevila radium.“

„V každém případě… je mi to trapné, Claudio. Nejsem novinářka, mám galerii.“

„Aha. Jistě budete mít pro své chování nějaké důvody.“

Julietta se rozhlédla, jestli je někdo neposlouchá. Tlustý spisovatel už se nasnídal a odešel.

„Claudio,“ řekla Julietta, „důvěřuji vám. Jsem v nepříjemné situaci. Ten Alberto F.,“ ukázala prstem na výstřižek z novin,

„mně prodal obrazy za půl milionu marek. Žádná falza, ale prvotřídní originály. Několik týdnů visely ty obrazy v mojí galerii. Ale někdy, nevím kdy, byly originály vyměněny za kopie, aniž bych si toho všimla. Ale to mi nikdo nevěří a mám teď na krku žalobu pro podvod.“

Claudio zvážněl. „Dio mio, to snad není pravda!“

„Bohužel je. Po téhle novinové zprávě už nemám žádné pochybnosti.“

„Ale vždyť jste říkala, že obrazy, které jste koupila od Fasolina, byly originály. Jak víte, že za tou výměnou je Fasolino?“

„Když byly ještě v jeho majetku, měl možnost nechat udělat kopie. Pak mi prodal originály, protože věděl, že si je důkladně prověřím, než je koupím. Když už visely u mě v galerii, neměla jsem důvod, abych pochybovala o jejich pravosti. Pak poslal nějaké profíky, kteří se vloupali do galerie a originály vyměnili za kopie.“

„Máte důkazy, že za tím skutečně vězí Fasolino?“

„Přímé důkazy ne. Ale Fasolino poslal na vernisáž, kterou jsem uspořádala, fotografa. A ten vyfotografoval v mé galerii každý kout a dodal perfektní podklady k vloupání. A toho muže, toho fotografa jsem včera viděla, jak vychází z Fasolinova domu.“

„Giulietto, jestli si můžu dovolit poznámku - co by z toho Fasolino měl? Ty obrazy přece nemůže prodat ještě jednou.“

Julietta přikývla. „V tom máte pravdu, Claudio. Existuje jenom jedno vysvětlení. Fasolino mě chce zruinovat.“

„A proč? Vždyť jste s ním obchodovala.“

„Právě. Nejdřív jsem si myslela, že za tím stojí můj muž. Ale pomalu začínám mít jiné podezření. Ale o tom bych nechtěla mluvit.“

„Vy jste vdaná, Giulietto?“

Julietta mlčela. Po chvíli odpověděla: „Jenom na papíře.“

„Chápu. - A pokud jde o Fasolina, proč nejdete na policii?“

„A co proti němu mám v ruce?“

Zdálo se, že večer, který začal tak rozjařeně, skončí pro oba zklamáním. Přitom si Julietta pevně předsevzala, že aspoň pro tento večer zapomene, proč vlastně je v Římě.

Claudio stiskl rty a zavrtěl hlavou. „Je mi líto,“ řekl nakonec, „že jsem vám tím článkem nadělal tolik starostí. Měl to být pro nás oba krásný večer.“

„Tak si na to připijme.“ Julietta pozvedla sklenku. „A na celou tu historii zapomeňme. Souhlasíte?“

V Claudiově tváři se opět objevil rozpustilý výraz, který se Juliettě hned od začátku tolik líbil. Claudio byl patrně starší než vypadal, ale tento úsměv ho rozhodně dělal mladším.

„Na co myslíte, Giulietto?“ zeptal se, když si povšiml, že si ho prohlíží.

„Přemýšlím, kolik vám je, Claudio.“

„A kolik myslíte?“

„Nevím. A je mi to taky jedno.“

„Je mi pětatřicet.“

„Já to věděla.“ Julietta uhodila rukou do stolu.

„Co jste věděla, Giulietto?“

„Že jste starší, než vypadáte. Jste ženatý, Claudio?“

„Bezvýznamný archivář v Messaggeru nemá u žen velké šance.“

Julietta svraštila čelo. „Claudio, vy mě rozpláčete.“

„Ne, vážně. Italky jsou veliké materialistky. Na manželství se dívají jako na zaopatřovací ústav. Bez domu, lodě nebo kabrioletu nemá muž v Římě naději na úspěch. Já jsem se zatím zmohl jenom na malý byt v Trastevere. Malý, ale můj, a s výhledem na Tiberu. Nechcete se podívat?“

„Chci,“ odpověděla Julietta bez váhání, ale v témž okamžiku se zalekla. Sama nevěděla, co ji to posedlo. Vždyť toho chlapce skoro nezná. A nebylo těžké uhodnout, co má za lubem. A přece

Juliettu zvláštním způsobem přitahoval.

Claudio jako by uhodl její myšlenky. „Můžete mi věřit, Giulietto, opravdu. A není to odtud daleko.“

Claudio zaplatil účet a nasedli na lambrettu. Dům, v němž měl Claudio byt v osobním vlastnictví, byl starý, ale před nedávnem renovovaný. Výtah tu chyběl, zato nechybělo šesté poschodí, které oficiálně vůbec neexistovalo, takže ho nikdo, ani všemocné stavební úřady, nemohl nechat strhnout. Tady byl Claudiův domov.

Když stanuli přede dveřmi, Julietta sotva popadala dech.

Byt se skládal z veliké haly se dvěma malými pokojíky po stranách. Nejúžasnější však byla terasa vysoko nad městem, z níž byl pohled daleko přes stříbrně se lesknoucí Tiberu. Terasa byla plná keřů a květináčů s různými rostlinami a působila jako háj někde vysoko nad městem. Julietta stála u zábradlí a nemohla se vynadívat.

Náhle cítila, jak ji Claudio zezadu objal kolem ramen. Nečekala to, ale pokud by byla upřímná sama k sobě, musela by si přiznat, že v to doufala. Claudio neřekl ani slovo a to bylo dobře. Julietta zaklonila hlavu, zavřela oči a vychutnávala pocity, které ji zaplavovaly. Cítila chvění po celém těle a zvláštní dráždivé vzrušení. Srdce jí bilo až v krku.

Claudio se k ní zezadu přitiskl, nejdřív váhavě, ale pak stále těsněji, vdechoval vůni jejích vlasů, slyšel její zrychlený dech a jeho vzrušení se stupňovalo. Něžně ji odhrnul vlasy a líbal ji na krk, ne žádostivě a vášnivě, ale něžně a opatrně, jako by se bál, aby nezničil něco křehkého.

Právě tato jemnost vyvolala v Juliettě pocit, jaký ještě nikdy nezažila. A když se k ní zezadu přitiskl a ucítila jeho vzrušené mužství, zapomněla na všechnu zdrženlivost. Otočila se, vzala mu hlavu do dlaní a přitiskla své rty na jeho.

„Giulietto,“ zašeptal Claudio, když od sebe odstoupili,

„Giulietto.“

Juliettu zamrazilo a začala se chvět. Sama nedovedla říct, jestli chladem jarní noci anebo vzrušením, a ani o tom nepřemýšlela. Claudio si toho povšiml a stále ji objímaje vedl ji jemně do bytu.

Před širokou válendou, zabírající celou levou stěnu pokoje a korunovanou obrazem s anděly, se Julietta vyvinula Claudiovi z náručí a přitiskla ho zády na gauč. Pak si nad ním klekla a pomalu si rozepínala knoflíky kostýmu; zavřela při tom oči, pokyvovala hlavou sem a tam a to dodávalo jejímu tělu ještě větší půvab.

Vyklouzla z kabátku, odhodila ho stranou a pak si přes hlavu svlékla sukni. Měla bílé prádlo a punčochy. Pohled na ni vzrušil Claudia tak, že jí zajel rukou mezi stehna dřív, než se stačila bránit.

Julietta tiše zasténala a uslyšela sama sebe, jak říká: „Ano, ano. Ach, ano…“

Claudio se tak jako předtím projevil jako velice něžný milenec. Jemným dotekem vyhledal ono intimní místo, které přivádí ženu k největšímu vzrušení.

Pro Juliettu přestal existovat svět. Bylo jí jedno, kolik měl před ní Claudio milenek. Nemyslela na to, jaké okolnosti je svedly dohromady. Cítila jenom nespoutanou touhu vyspat se s ním.

Než se nadála, byl Claudio svlečený. Měl krásné snědé tělo. Muž k pomilování.

Julietta a Claudio se milovali dlouho do noci. Usnuli v objetí, teprve když nad střechami města začínalo svítat.

Juliettu probudil klapot nádobí. Dveřmi na terasu svítilo do pokoje slunce. Z ulice zaznívalo tlumené houkání agresivních řidičů a rachocení motorek. Claudio už byl oblečený a připravoval snídani.

Julietta se rozhlížela po pokoji a shledávala části svého oděvu a přitom jí před očima běžel erotický film minulé noci. Ale než si mohla připustit pochybnosti, jestli jednala správně, objevil se ve

dveřích Claudio a zavolal: „Dobré jitro, Giulietto. Snídaně je hotová.“ Pak ji políbil na ústa a objal ji.

Krásný den se chválí večer, krásné ženy ráno. Giulietta je taková žena, pomyslel si Claudio. Nevypadá i nenalíčená a neučesaná kouzelně?

Julietta zmizela na chvíli v koupelně. Když se vrátila, Claudio už prostřel na terase. Voněla tam silná káva a opékané toasty.

Během snídaně, která probíhala zprvu mlčky, se Julietta neodvážila na Claudia pohlédnout.

„Nemrzí tě to?“ zeptal se nakonec nesměle Claudio.

„Jak jsi na to přišel?“ odpověděla a konečně se na něho podívala a usmála se. „Bylo to nádherné.“

„Jsi taková tichá. Co jsem udělal špatně?“

Julietta položila ruku na jeho. „Nic, Claudio. Té včerejší noci nelituji, věř mi. Jenom to přišlo tak náhle… Vždyť tě skoro neznám.“

„Milovali jsme se, Giulietto. Připadá mi, jako bych tě znal už léta. Nezlobíš se teď na mě?“

„Ale ne. Jenom mě musíš pochopit. Sice jsme spolu spali, ale proto se ještě zdaleka neznáme.“

Claudio přikývl a najednou propadl smutku, který neznal. Žvýkal napůl připálený toast a náhle a bolestně si uvědomil, že Julietta je pro něho nedosažitelná.

„Takže to byla jenom taková chvilková záležitost?“ poznamenal s pohledem upřeným na stůl.

Julietta se dívala na Tiberu a na město ještě zahalené v ranním oparu; hlásil se jasný jarní den. Julietta bojovala sama se sebou, když přemýšlela o odpovědi na Claudiovu otázku. Nechtěla, aby si dělal falešné naděje. Ale zároveň jí připadalo nesnesitelné pomyšlení, že by to mělo skončit, chtěla ho - víckrát než jenom jednou.

„Dejme si den a noc na rozmyšlenou,“ řekla nakonec. Její

návrh zněl téměř jako omluva. Ale v duchu si kladla otázku: Proč to děláš? Proč jsi tak tvrdá sama k sobě? On to chce a ty to chceš taky. Tak v čem je problém, k čertu?

Snad v tom, že přes to přese všechno ještě pořád miluje Brodku?

„Jeden den a jednu noc. Takže se uvidíme zítra ráno?“

„Řekněme zítra večer.“

„Madonna mia, tak dlouho na tebe musím ještě čekat?“ povzdychl si. „A kde se sejdeme?“

„V hotelu Excelsior.“

Claudio musel do práce.

A Julietta měla plán…

VII

Collinova klinika byla na jihu města na svahu nad Isarem a patřila mezi vyhlášené ústavy pro bohaté pacienty. Jen málo lidí vědělo, že vedoucí kliniky je alkoholik, protože Collin si během té dlouhé doby, co pil, vybudoval rafinovaně odstupňovaný ochranný štít z placeného mlčení a bohatě odměňovaných kariéristů.

Když Julietta uprostřed noci zmizela, Brodka se zprvu domníval, že se vrátila domů. Ale celý den volal ke Collinovi marně, a tak se rozhodl, že půjde za profesorem na kliniku.

Ani starému vrátnému v tmavomodré uniformě, ani přísné sestře v naškrobeném bílém oděvu se nepodařilo Brodku zastavit. Když vstoupil do předpokoje Collinovy kanceláře a chtěl mluvit s profesorem, vtrhli do místnosti dva ošetřovatelé, každý z jiných dveří, ale než stačili zasáhnout, objevil se ve dveřích Collin. Měl na sobě bílé kalhoty a bílé sportovní tričko.

Když poznal Brodku, řekl svým zaměstnancům: „To je v pořádku. Pan Brodka je rodinný přítel.“

Oba ošetřovatelé a sekretářka, hezká bruneta, se zatvářili nedůvěřivě, a když Collin s hranou zdvořilostí pozval Brodku do své pracovny, zůstali za dveřmi.

„Sice jsem vás sem nepozval,“ začal Collin dost podrážděně a ukázal na židli, aby si Brodka sedl, „ale když už tady jste… prosím, odložte si.“

„Děkuji, nebude to dlouho trvat.“

Brodka sáhl do kapsy kabátu a hodil na psací stůl Collinovu pistoli. „Nechtěl byste mi laskavě vysvětlit, co to má znamenat?“

Profesor se podíval na zbraň a zašklebil se. „To je trapné,“ konstatoval a snažil se, aby jeho slova zněla lhostejně. „Zdá se, že jsem ji u vás zapomněl.“

„O to nejde. Já se spíš ptám, proč jste si vůbec vzal tu pistoli s sebou?“

Collin vstal a naklonil se přes psací stůl. „Když mám být upřímný," řekl tlumeným hlasem, „chtěl jsem vás zastřelit."

Brodkovi to vzalo řeč. Čekal, že si Collin bude vymýšlet nějaké výmluvy a naservíruje mu nějakou hloupou povídačku. Ale že by mu řekl pravdu rovnou do očí, s tím nepočítal.

„Myslíte, že to je ta pravá cesta, jak získat Juliettu zpátky?" zeptal se nakonec.

„Samozřejmě že ne," odpověděl Collin, „ale když ji nemám mít já, ať ji nemá nikdo. A vy nejmíň!"

„Zřejmě jste si průběh toho večera představoval jinak."

„Dalo by se to tak říct. Julietta mě prokoukla hned na začátku, když přinesla to červené víno. A vy a já… jsme se chovali jako hloupí kluci. Anebo už jste zapomněl, jak jsme o Juliettu hráli v kostky?" Strojeně se zasmál.

„Mrzí vás, že jste mě nezastřelil?"

Collin přistoupil k oknu a díval se ven. „Víte, pane Brodko, k tomu je zapotřebí notná dávka odvahy."

„A tu jste v poslední chvíli ztratil?"

Collin se otočil a mlčky se na Brodku zadíval.

Ten pokývl hlavou. „Vy jste tedy byl připravený tady toho všeho se vzdát?" Mávl kolem sebe rukou.

Collin nespouštěl z Brodky oči. Ústa měl jen jako tenkou čárku. Brodka cítil, jak to v Collinovi pracuje; čekal odpověď na svou otázku.

Collin to myslel vážně. Smrtelně vážně.

Pistole ještě pořád ležela na stole. Oba muži od ní byli stejně daleko. A jeden nenáviděl druhého. Oba číhali jako šelmy, než skočí.

Profesor byl s nervy v koncích. Bylo to na něm vidět. Prudké cukání v pravém koutku úst prozrazovalo, jak je napjatý. Naproti tomu Brodka působil klidně a lhostejně. Jako by si byl jistý svou věcí. Oddychoval prudce, ale ne zrychleně. Collinovi se zdálo, že

vidí kolem Brodkových úst lehký samolibý úsměv.

V duchu počítal náboje ve své pistoli. Šest ran. Ráže devět milimetrů. Dost, aby zabil svého úhlavního nepřítele a pak sebe. Brodka ho ale nesmí předejít. Myšlenky mu zběsile vířily v hlavě. Kdo bude mít zbraň v ruce první, říkal si v duchu, ten toho druhého zabije. Ten pomalejší zemře. Ten rychlejší rozhodne o jeho smrti. Popadnout, natáhnout, stisknout kohoutek! bušilo mu v hlavě.

Collin bleskurychle sáhl po pistoli. Vyskočil, ustoupil dva kroky dozadu a napřaženýma rukama namířil Brodkovi na hlavu. Pravým palcem natáhl kohoutek. A hysterickým, téměř skřehotavým hlasem vykřikl: „Je konec, Brodko, konec!“ Pak zavřel oči a stiskl spoušť.

Ozvalo se cvaknutí. Collin znovu natáhl kohoutek a stiskl podruhé, potřetí, počtvrté. Pak toho nechal.

Brodka vstal ze židle. Sáhl do kapsy saka a napřáhl ke Collinovi ruku sevřenou v pěst. Když ji otevřel, na jeho dlani leželo šest devítimilimetrových nábojů. Několik okamžiků stál Collin jako zkamenělý. Pak zvedl pistoli nad hlavu a prudce jí mrštil do zasklené skříně; sklo se s třeskotem vysypalo. Zbraň se odrazila a zůstala ležet uprostřed místnosti.

Třeskot skla a bouchnutí přivolalo nejdřív sekretářku, pak ošetřovatele a sestry, kteří se rozčileně hrnuli do dveří. Ale nikdo si nedovedl vysvětlit, co se mezi oběma muži mohlo odehrát.

Collin stál u okna s rukama zkříženýma za zády a nepřítomně civěl před sebe.

Brodka se měl k odchodu. Podíval se na Collinovy spolupracovníky, ukázal hlavou nejdřív k profesorovi a pak na pistoli ležící na zemi a řekl: „Chtěl mě zastřelit. Ale nepoštěstilo se mu to.“

Personál kliniky obklopil profesora, ten ale vůbec na nic nereagoval. Sekretářka zavolala primáři, že panu profesorovi není

dobře. V Collinově pokoji vypukl chaos.

Brodka nepozorovaně opustil kliniku.

Celý dosah toho, co se stalo, si Brodka uvědomil teprve, když přišel domů, sedl si do křesla a snažil se v klidu uspořádat své myšlenky.

Collin ho chtěl doopravdy zabít. Brodka by byl nikdy nevěřil, že bariéra vnitřních zábran k zabití člověka může být tak slabá. Teď věděl, jak je Collin nebezpečný. Že je to člověk, kterému už na životě nezáleží, a proto nezná žádné skrupule. A že se o to pokusí znovu.

Brodka si nalil koňak. Když pozvedl sklenku k ústům, zazvonil telefon.

Na druhém konci se ohlásil Hagen z DPA. Ptal se, jestli je v pořádku, že poslal paní Collinové, se kterou u něho Brodka nedávno byl, fotografie z vernisáže. Paní Collinová volala z Říma a prosila ho o ně. A že neměl důvod, aby její prosbě nevyhověl, a fotografie jí poslal.

Brodka to nechápal. Julietta je v Římě? A proč chtěla Hagenovy fotografie?

Nečekaná zpráva vyvolala v Brodkovi nedobrý pocit. Ale před Hagenem to nechtěl dát najevo. „Ne, ne," odpověděl, „to je v pořádku. Koneckonců jsou to její fotografie. Na jakou adresu jste ty snímky poslal?"

„Počkejte." Brodka slyšel, jak Hagen probírá nějaké papíry. „Ano, tady to máme. Hotel Excelsior, via Veneto, Řím."

Brodka poděkoval. „Ohlaste se, kdybych pro vás mohl někdy něco udělat, pane kolego."

Tohle se dalo čekat. Julietta nebyla žena, která se vzdává a bez odporu se podvolí osudu. Ale vydává se do velikého nebezpečí. Brodka byl od začátku přesvědčený, že intriky falzifikátorů nebyly namířeny proti Juliettě, ale proti němu.

Vzal sluchátko, aby Juliettě zavolal a varoval ji, ale pak se

rozhodl, že poletí nejbližším letadlem do Říma. Protože telefonicky by Juliettu sotva přemluvil, aby se vrátila.

Letadlo linky LH 3538 odstartovalo z Mnichova s dvacetiminutovým zpožděním v 19 hodin 35 minut. Boeing 737-300 s kymácením a houpáním přeletěl Alpy a Brodka byl rád, když po devadesáti minutách přistáli v Římě.

Přestože už nastal večer, bylo ještě příjemné teplo. Taxikář, který na světě pobýval asi stejně dlouho jako jeho vozidlo - pocházelo tak ze sedmdesátých let -, však ve stáří fiatu neviděl důvod, proč by se v silném pouličním provozu nemohl řítit přímo závratnou rychlostí. Cesta k hotelu na via Veneto netrvala ani čtyřicet pět minut.

Brodka si přirozeně kladl otázku, jak bude Julietta reagovat na jeho příjezd. Opustila ho ve zlosti, a má-li být upřímný, musí si přiznat, že k tomu měla důvody. Jak se k ní s Collinem chovali, nebylo zrovna nejlepší. Ten zatracený alkohol! Kdyby byl Brodka střízlivý, nikdy by ho nenapadlo, aby hrál o Juliettu v kostky.

V recepci hotelu Excelsior se zeptal, ve kterém pokoji bydlí Julietta Collinová, a prohlásil, že je její manžel.

Desetitisícilirová bankovka rozptýlila nedůvěřivost, která se zračila v pohledu recepčního. Řekl, že má pokoj 203, a zeptal se, jestli má Brodku ohlásit, protože signora je v hotelu.

Brodka to odmítl a zamířil nalevo k výtahu.

Bylo půl jedenácté, když váhavě zaklepal na dveře pokoje.

Protože se nedočkal žádné reakce, zaklepal silněji. Konečně uslyšel Juliettin hlas: „Kdo je?“

„Brodka.“

Ticho, nic než ticho.

Pak Juliettin hlas: „Co chceš?“

„Mluvit s tebou. Otevři, prosím tě.“ Brodka začal znovu klepat, tentokrát dost bouřlivě.

Konečně Julietta pootevřela dveře. Kolem těla měla osušku a bezradně se na něho dívala vytřeštěnýma očima.

„Nepustíš mě dovnitř?“ řekl Brodka tiše. „Chtěl bych se ti omluvit.“

V té chvíli se za Juliettou vynořil muž. Byl nahý a měl dlouhé, vzadu svázané vlasy. „Co tu chce?“ zeptal se Julietty se zřetelným italským přízvukem.

Brodka a Julietta na sebe pohlédli mlčky. Pak promluvil Brodka: „Tak je to tedy.“ V jeho hlase zaznívalo hluboké zklamání. Svěsil hlavu a chtěl se otočit a odejít.

„Počkej, Brodko,“ zadržela ho Julietta. „Měli bychom si spolu promluvit. Prosím tě, počkej na mě v hale.“

Brodka se beze slova otočil a šel dlouhou chodbou k výtahu. Bouřil v něm vztek a zklamání. O čem tu ještě mluvit, myslel si. Situace byla víc než jednoznačná. Mohl jsem to vědět. Žena jako Julietta nenechá muže odejít bez potrestání. Jako omámený sjel výtahem dolů.

To je konec, bušilo mu v hlavě, všemu je konec.

V recepci si vyzvedl cestovní tašku, kterou si tam předtím uschoval. Pak vyšel z hotelu a zamířil k čekajícímu taxíku.

Řidič mu vyšel naproti, vzal mu tašku a zahrnul ho vodopádem slov, z nichž Brodka porozuměl pouze poslední větě: „Kam to bude, signore?“

Brodka se posadil vedle řidiče. „Jezděte chvíli po městě, pak zpátky k hotelu,“ řekl unaveně.

Řidič, asi padesátiletý, byl cítit cigaretovým kouřem a konečky prstů měl žluté od nikotinu. Přikývl jen a rozjel se.

Brodka se opřel zády o sedadlo. Byl tak rozvrácený, že vůbec nevnímal, kudy jede. U Porta Pinciana, kde via Veneto končí, zabočil řidič doprava a velkým obloukem projel městem. Když taxík opět zastavil před hotelem Excelsior, Brodka nedovedl říct, jak dlouho jel.

Zůstal sedět vedle řidiče a přemýšlel. Pak zaplatil a s cestovní taškou se vrátil zpátky do hotelu.

Hotelová hala byla celá z černozeleného mramoru. Přestože už byla půlnoc, vládl tu ještě čilý ruch. Brodka hledal klidné místo, odkud by měl rozhled po celé hale. Když zamířil k sedací soupravě vedle baru, přicházela proti němu Julietta.

„Představoval jsem si naše setkání jinak," řekl Brodka.

„Já…," začala Julietta a pak zmlkla.

Tiše stáli proti sobě.

„Neposadíme se?" navrhl nakonec Brodka, a aniž čekal na její odpověď, šel k sedací soupravě. Zdvořile počkal, až si Julietta sedne, a pak se posadil taky.

Julietta ještě pořád mlčela.

Brodka si odkašlal. Přemýšlel, jak by měl začít, ale Julietta ho předešla.

„To jsem nechtěla," řekla, „nechtěla jsem tě podvést, protože tě miluju, Brodko. Opravdu tě miluju, i když jsi takový hulvát. Ale už se stalo. Mám se omlouvat? Mám říct: Promiň mi, že jsem se vyspala s jiným?"

Brodka se upřeně díval před sebe.

„Bylo to jako facka," promluvil tiše. „Ale někdo jako já si asi musí nechat něco takového líbit."

„Nemluv nesmysly!" odpověděla prudce Julietta. „Ano, poznala jsem jednoho muže a dvakrát jsem se s ním vyspala. Snad ze zklamání… nebo z pomsty. Nevím. Vím jenom, že jste mě ponížili, Collin a ty, když jste o mě házeli kostky jako koňští handlíři."

„Byl jsem opilý," zamumlal Brodka.

„To znám. To moc dobře znám. ‚Byl jsem opilý!' Nejpohodlnější ze všech výmluv. Už mi pomalu leze z krku. Co znám Collina, je to pro něho nejpohodlnější výmluva, ať udělá cokoli. A teď s tím začínáš i ty. Už to nemůžu ani slyšet!"

„Máš pravdu,“ připustil Brodka. „Ale byl to důvod, abys utekla a šla do postele s prvním gigolem, kterého potkáš? Není to tak dlouho, co ses mě ptala, jestli si tě vezmu.“

„Přestaň mi tu kázat o morálce. Vyčítala jsem ti někdy, že ses chtěl vyspat s tou prostitutkou? Myslíš, že mě to nemrzelo?“

Nyní měla Julietta, stejně jako mnoho jiných žen, převahu, protože uměla z obrany přejít do útoku. To ovládala mistrovsky. Ale pokud měl být Brodka upřímný, musel si přiznat, že Julietta má pravdu. Po všem, co se stalo, byl poslední, kdo jí mohl něco vyčítat.

Až dosud mu Julietta nedala příčinu k výčitkám. Věřil, že je mu věrná a že dokonce odmítá svého manžela - pokud to vůbec bylo nutné -, a nakonec o tom byl přesvědčený. Vůbec neuvažoval o tom, že by mu Julietta mohla být nevěrná. Ale teď, když ji přistihl in flagranti, cítil, jak hluboce ho to zasáhlo. A taky při tom pochopil, jak hluboce ji miluje.

„Proč jsi v Římě?“ vytrhl ho z myšlenek Juliettin hlas.

„Protože toho je spousta, o čem bychom si měli promluvit,“ odpověděl nakonec Brodka. „Collin mě chtěl zastřelit.“

Julietta na něho polekaně pohlédla. „To není pravda.“

„Bohužel je. Dokonce si myslím, že nás chtěl zabít oba dva. Když za tebou přišel tenkrát do mého bytu, měl v kapse kabátu pistoli se šesti náboji. Když úplně namol odjížděl domů, zapomněl si kabát na věšáku a já jsem v něm tu pistoli našel. Příštího dne jsem za ním šel na kliniku. Chtěl jsem si s ním promluvit a položil jsem pistoli na jeho psací stůl. Z ničeho nic zbraň popadl, namířil na mě a stiskl kohoutek. Díkybohu jsem z ní předtím vyndal náboje. Jinak už bych tu neseděl.“

Julietta ho nechápavě poslouchala. Když domluvil, zamumlala: „On se o to pokusí znovu. Podal jsi na něj udání?“

Brodka pokrčil rameny. „Nevím, jestli by to mělo smysl. Žádní svědci neexistují a mám pocit, že na klinice ho budou

všichni krýt. A znáš naši policii. To musí být člověk nejdřív mrtvý, aby mu to věřili.“

„A kvůli tomu jsi sem přijel?“ zeptala se Julietta. „Abychom uvážili, jak to bude dál?“ A po chvíli dodala: „Jak jsi mě vůbec našel?“

Brodka se unaveně usmál. „Byla to náhoda, nebo řízení osudu. Nejdřív jsem myslel, že jsi u Collina, ale volal jsem tam marně. Pak mi zatelefonoval Hagen a řekl mi, že jsi od něho chtěla fotky toho záhadného fotografa. Chtěl vědět, jestli udělal správně, že ti je poslal. Na co jsi ty fotky potřebovala?“

Netrvalo dlouho a hádka byla zapomenuta. Protože když Julietta řekla, že její římský obchodní partner Fasolino byl už jednou zapletený do skandálu s falzy a byl za to sedm let ve vězení, měl Brodka už jenom jeden cíl: Vnést do této temné aféry světlo.

„Jak jsi to vypátrala?“

Julietta sklopila oči. „Ten gigolo, jak jsi ho nazval, mi při tom pomohl. Pracuje v archivu Messaggera.“

„Rozumím,“ poznamenal Brodka úsečně. „A ten fotograf?“

„Když jsem šla podruhé k Fasolinovi, viděla jsem, že z jeho domu vychází muž, kterého jsem odněkud znala.“

„A ty myslíš, že to byl ten fotograf, co byl na tvé vernisáži?“

„Zprvu jsem si nebyla jistá, ale když jsem uviděla tu fotografii, nemám už nejmenší pochybnosti.“

Brodka si mnul bradu. Přemýšlel. „To by znamenalo, že jsi cílem nějakého komplotu.“

„Taky už si nemyslím, že to s těmi falzy byla náhoda. Všechno to bylo příliš perfektně zosnované. Nepřekvapilo by mě, kdyby nás teď a tady někdo tajně pozoroval.“

Třebaže tomu nevěřil, Brodka se pátravě rozhlédl po hotelové hale, kterou nenucené procházeli elegantně oblečení lidé. Po skončení operních a divadelních představení a společenských

událostí chtěli prožít zbytek večera v příjemné zábavě.

„Pamatuješ se," navázal Brodka na předešlý rozhovor, „jak jsem ti říkal, že ten komplot s falzy není namířený proti tobě, ale proti mně? Tys mi nevěřila. Dokonce sis myslela, že ty podivné události po smrti mé matky existují jenom v mojí fantazii, viď?"

„Nesmysl," oponovala mu. „Vyprávěl jsi mi o tom hrobníkovi, který říkal, že rakev tvé matky byla prázdná. A pak jsme tu ženu viděli ve Svatoštěpánském dómu. Pak jsi objevil ten podivný dopis v Curychu. Pak se někdo hrabal v pozůstalosti tvé matky. Všechno je to záhadné a strašidelné, ale není to výmysl. A co jsi v té věci vlastně podnikl?"

Brodka si dal načas, než odpověděl: „Byl jsem pevně rozhodnutý, že nechám mrtvolu exhumovat. Ale to není tak jednoduché. Ptal jsem se na to. Nejdřív bych musel podat žalobu proti neznámému pachateli a uvést závažné důvody k exhumaci. Při tom by třeba mohlo vyjít najevo, že jsem byl kvůli té události v katedrále svatého Štěpána zavřený na klinice a že jsem odtamtud utekl. V mé situaci nemůžu potřebovat žádný rozruch. A co z toho budu mít, když se zjistí, že hrob je prázdný? Jistotu? Rozhodně ne. Musím tedy počítat s tím, že moje dědictví bude obstaveno. Vím, že to zní šíleně, ale třeba se řešení toho případu vůbec neskrývá v Mnichově nebo ve Vídni, ale tady v Římě."

Brodka a Julietta se na sebe mlčky podívali. Jak se mají v této situaci zachovat? Když budou Fasolina konfrontovat s jeho minulostí, musí počítat s tím, že udělal všechno, aby odklidil veškeré stopy. A pak bude ještě těžší najít nějaké důkazy. Ne, Fasolino by měl být - alespoň prozatím - přesvědčen, že podvod s padělky se mu perfektně povedl.

Brodka zívl a podíval se na hodinky. Bylo půl jedné. „Jsem utahaný jako pes," řekl.

„Můžeš…," začala opatrně Julietta, ale dál se nedostala.

„Ne, děkuju. Vezmu si tady v hotelu svůj pokoj."

Brodka vstal, letmo políbil Juliettu na tvář a šel k recepci.

A Julietta poznala, že jí Brodka tohle dobrodružství ještě dlouho neodpustí.

Příštího rána vzbudil Juliettu telefon. Rozespale vzala sluchátko. Myslela, že je to Brodka. Ohlásil se recepční. V hale čeká nějaký signore Carracci a chce s ní mluvit. Prý je to důležité.

Carracci, přemýšlela Julietta. Muže toho jména neznala - ale v tom okamžiku jí blesklo hlavou, že to může být jenom Claudio. Určitě udal falešné jméno, aby nevzbudil pozornost.

„Přijdu," odpověděla krátce a zavěsila.

Claudio! Toho teď mohla nejmíň potřebovat. Při pohledu do zrcadla před sebou viděla nevyspalou nenalíčenou ženu. Mokrým ručníkem si přejela obličej, pročísla si vlasy, rychle se oblékla a vypravila se dolů.

V hotelové hale bylo cítit vychladlý cigaretový kouř. Kdesi vzadu hučel vysavač. Julietta se rozhlédla, kde je Claudio. Ale místo něho k ní přistoupil jakýsi starý muž.

„Promiňte, že vás ruším tak brzy po ránu, signoro. Jmenuji se Arnolfo Carracci. Bohužel, nemám jinou možnost, kdy bych vás mohl vyhledat. Proto vás prosím, abyste mě vyslechla. Myslím, že je to pro vás velice důležité."

Arnolfo Carracci? Julietta to jméno nikdy neslyšela. Muž se stříbrně šedivými kučeravými vlasy vypadal přívětivě, ale jeho laskavý výraz nedokázal zakrýt, že se za ním skrývá jistá melancholie, ne-li smutek.

„Jste si jistý, signore Carracci, že chcete mluvit se mnou?" zeptala se Julietta udiveně.

„Jistě," odpověděl s mírným úsměvem stařík, „jsem sluha signora Fasolina."

Juliettu ze všeho nejdřív zaplavil vztek na Alberta Fasolina. Přesto se snažila nedat na sobě nic znát, když se ptala: „A co ode

mě Fasolino chce?“

Carracci, který dosud udržoval od Julietty uctivý odstup, k ní teď přistoupil blíž a mírně řekl: „Signoro, ono je to jinak, nepřicházím na příkaz signora Fasolina. Naopak, přicházím bez jeho vědomí a pro všechno na světě vás prosím, abyste se o našem setkání nikomu ani nezmínila. Mám k tomu své důvody, signoro.“

Jeho slova Juliettu zmátla a chvíli jí trvalo, než se v dané situaci zorientovala. Nakonec Fasolinova sluhu požádala, aby šli do zadní části haly, kde si budou moci nerušeně promluvit.

„Odkud mě znáte, signore Carracci?“

„Říkejte mi Arnolfo, signoro. Jsem zvyklý, že mě oslovují křestním jménem.“

„Dobrá, Arnolfo. Odkud mě znáte?“

„Víte, signoro, neujde mi nic, co se děje v domě Fasolinových. Já znám panstvo líp, než znají oni sami sebe. Už víc než třicet pět let jsem ve službách signory Anastasie. Přivedla si mě s sebou do manželství. Patřím k inventáři, jak se tak říká. Ale jak už to se starými věcmi bývá… jednou člověka omrzí a on chce nové. Pak ty staré odklidí a velice rychle zapomene, jaké dobré služby mu prokázaly. A v takové situaci jsem teď já. Signora Anastasia přijala mladého sluhu. Od té doby jsem odepsaný. Možná, že vypadá líp než já; ale nemá žádné zkušenosti a jeho vystupování je, s dovolením, příšerné.“

Julietta naslouchala starému sluhovi a přitom uvažovala, jaký může mít důvod, že za ní přišel. Zřejmě má pocit, že se k němu Fasolino zachoval špatně, a nemůže mu to odpustit. Nechce proto na něho něco prozradit? V tom případě by byl tento stařík přímo darem z nebe.

„Signore Arnolfo,“ přerušila ho Julietta, „víte, proč jsem byla u Fasolina?“

Sluha se zahanbeně díval na černozelenou mramorovou podlahu. Pak zvedl hlavu a přiznal: „Poslouchal jsem za dveřmi.

Nevykládejte si to špatně, signoro, ale dobrý sluha musí být o všem informovaný. Dřív jsem měl na starost evidenci všech jednání signora a signory. O čem neměly být písemné doklady, to jsem si pamatoval. Dnes už jsem ze společenského života vyřazený. A tak… abych o všem věděl, musím si pomáhat… nu ano, nekalými prostředky.“

Julietta chápavě přikývla. „Fasolino mi před půl rokem prodal obrazy za půl milionu marek a právě tyto obrazy mi někdo vyměnil za falza. On s tím má určitě něco společného. Sice mu to nemůžu dokázat, ale jsem vděčná za všechno, co mi pomůže dostat se dál.“

Arnolfo vrtěl hlavou, jako by s Juliettou nesouhlasil. „Víte, signoro, Fasolino není muž uhlazených způsobů, jak se jeví navenek. Je to spíš, jestli si smím dovolit poznámku, chudák, který je pod pantoflem. Veškeré jmění přinesla do manželství signora Anastasia. On sám pochází ze staré, úplně zchudlé rodiny a signora mu to dává pocítit při každé příležitosti. Často mi ho bývalo líto, ale mezitím už mě soucit přešel.“

„Ale Fasolinova umělecká sbírka má milionovou hodnotu.“

„Bezpochyby. Ale za to může signora Anastasia. Ta rozhoduje o nákupu a prodeji, třebaže umění vůbec nerozumí, a taky se stará o peníze. Signore Alberto je jenom nastrčená figura. Dokonce šel za svou manželku do vězení, když se provalil ten skandál s Leonardem. Tenkrát se s ním chtěla nechat rozvést. Ale pak spolu uzavřeli smlouvu. Když signore Fasolino vezme všechnu vinu na sebe, bude jejich manželství trvat, dokud budou živi. Signore to podepsal a šel do vězení místo ní. A v tomto mezidobí pracovala signora svými metodami.“

Na Juliettu toho bylo trošku moc najednou, jenom zalapala po vzduchu: „Chcete tím říct, že Anastasia Fasolino je hlavou… jak bych to nazvala? Že je hlavou toho podnikání?“

Carracci mlčel. Díval se k zemi, jako by už nechtěl víc

prozradit, ale bylo vidět, že v něm něco vře. A Julietta tušila, co se za jeho náhlým mlčením skrývá.

Zeptala se: „Signore Arnolfo, proč mi to všechno tak ochotně vyprávíte?“

„Zachovali se ke mně špatně,“ odpověděl Carracci tónem zarputilého dítěte. „Snížili mi už beztak skrovný plat s odůvodněním, že už nepodávám takový výkon, jaký se ode mne očekává. Měl jsem se signorou Anastasiou rozepři, protože jsem v lednu, když mrzlo, jen praštělo, odmítl umýt vůz. Ale v osmašedesáti už není člověk žádný mladík; to už musí dbát víc na své zdraví. Obávám se, že dřív nebo později bude signora Anastasia hledat nějaký důvod, aby mě vyhodila. Jsem sice sám, ale neměl bych ani kde bydlet. A ta trocha úspor, které jsem si dal stranou, je na život málo a na umření moc.“

Julietta se nemýlila. Počítala s tím, že Carracci bude chtít peníze. Ale ani mu to neměla za zlé. Nabízel jí informace a chtěl za ně zaplatit. Julietta byla ochotna zaplatit, pokud jí nějak pomůžou. A podle toho, co se od něho zatím dověděla, jí mohl být velice prospěšný.

„Kolik chcete, signore Arnolfo?“

Carracci odpověděl, jako když vystřelí z pistole: „Myslel jsem tak dvacet milionů, signora.“

„Lir?“ zeptala se Julietta stejně rychle, dřív než si uvědomila, jak hloupě se ptá - jako by měl Carracci na mysli dolary nebo marky. „To je spousta peněz, Arnolfo.“

Starý sluha přikývl. Zdálo se, že se mu ulevilo, když už konečně vyslovil svůj požadavek, a pokračoval: „Za to vám taky můžu dát spoustu informací. Jak už jsem řekl, vím o všech machinacích, které se dějí v domě Fasolinových a mají mnohem větší dosah, než tušíte.“

„A když nezaplatím?“

„Nemůžu vás nutit, signoro. Ale považuji vás za chytrou ženu,

která dovede odhadnout cenu nějaké informace. Ostatně nemusíte kupovat zajíce v pytli. Samozřejmě zaplatíte až po dodání informací; pak rozhodnete, jakou mají cenu.“

Nezvyklá nabídka, pomyslela si Julietta. Jaké riziko je s tím vlastně spojené? A právě to v ní vzbudilo nedůvěru. Neskrývala se ve skutečnosti za jeho nabídkou nějaká past?

Julietta považovala za nejlepší nechat si čas na rozmyšlenou. Chtěla se poradit s Brodkou, především s ním si teď musí promluvit.

Oproti očekávání neměl Arnolfo Carracci žádné námitky, když mu vysvětlila svoji situaci a naznačila, že se kvůli požadované částce musí domluvit se svým přítelem.

Carracci se nervózně podíval na své hodinky z třicátých let a řekl, že už musí jít, ale že se tu může objevit zítra zase v tuhle hodinu, protože v té době chodí nakupovat a nemusí Fasolinovým nic vysvětlovat.

Po těchto slovech vstal, uctivě se uklonil a jako přelud zmizel otáčivými dveřmi.

Nikdo by nepoznal zchátralého muže ve starém trenčkotu, který se nejistým, těžkým krokem ubíral mnichovskou Schillerstrasse. Svůj vůz, tmavomodrý Mercedes-Benz, zaparkoval před Hlavním nádražím a do parkovacího automatu vhodil předepsaných pět marek. Teď mířil k zářivým neonům, jejichž odraz se zrcadlil na deštěm mokrém asfaltu.

Friedrich Schiller, po němž byla ulice pojmenovaná, by si v tomto městě určitě zasloužil něco lepšího, ale k básníkům tady měli vždycky poněkud zvláštní poměr. Rovněž Goethova ulice, která byla nedaleko odtud, patřila jenom polosvětu, krámům Turků, sexshopům a obchodníkům se zbraněmi.

Collin byl neoholený a vypadal zanedbaně. Zastavoval se před každou vitrínou, v níž byly fotografie děvčat slibujících, že se v

příslušném podniku předvedou spoře oblečené anebo úplně nahé.

Před barem Pinguin s fialově osvětleným vchodem ho oslovil vrátný, chlap jako hora, s hustým huňatým obočím. Měl tmavočervenou livrej se zlatými prýmky a čepici se štítkem, která mu dodávala jistou důstojnost.

„Chcete se trochu potěšit, pane?“ zeptal se vrátný.

Collin zavrtěl hlavou, ale pak se zarazil, přistoupil k muži v uniformě a řekl: „Poslyšte, hledám někoho, kdo by mi…“

Dál se nedostal, protože vrátný sáhl do kapsy, vytáhl vizitku a podal ji Collinovi se slovy: „Stačí jenom říct, že tě posílá Billy. Billy, to jsem já. Ti hošani tam jsou třída. Většinou baleťáci z Ruska.“

Trvalo chvíli, než Collin pochopil. Nakonec těžkopádně odpověděl: „Podívejte, já nehledám žádné teplouše.“

„Copak si myslíš, že my tady holky nemáme? Máme ty nejohnivější nevěstinky z celého města,“ zvolal chvástavě vrátný a pozvedl ruce k nebi jako prorok.

„Nehledám ani holky.“

„Aha, rozumím. Joint, koks, speed…“

„Ani to ne.“ Collin se zašklebil. „Hledám někoho, kdo by mi pomohl vyřešit moje problémy a umí zacházet s revolverem.“

Vrátný hvízdl mezi zuby. „Rozumím,“ řekl tiše a odtáhl Collina stranou. „Ale taková adresa není zadarmo.“

„Jasně.“ Collin vytáhl stovku a vtiskl ji vrátnému do ruky.

Ten ji zastrčil bleskurychle do kapsy a znovu nastavil ruku.

Collin se na něho udiveně podíval, pak vytáhl druhou stovku a zamručel: „Ale to už musí stačit.“

Vrátný si schoval i druhou bankovku a přistoupil ke Collinovi. Byl téměř o hlavu větší než Collin, musel se k němu sehnout. „Tak poslouchej, starej. Půjdeš do rybí restaurace na konci ulice a budeš se ptát po Gošgulovovi. A nezapomeň: Posílá tě Billy! A pak mu řekneš, co od něho chceš. Jasný?“

Collin nebyl střízlivý, ale v hlavě měl natolik jasno, že si všechno zapamatoval. A protože si myslel, že se to tak v tomto prostředí dělá, ťukl si na pozdrav ukazováčkem do spánku a šel.

Rybí restaurace na konci ulice se jmenovala „U Gošgulova“ a byla umístěna ve sklepě, do něhož se vcházelo po úzkém schodišti, vyzdobeném rybářskými sítěmi a velkými mušlemi. Pokud mohl Collin v pološeru rozeznat, stálo v lokále jenom šest stolů, z nichž pouze dva byly obsazené.

Ke Collinovi přistoupil ušmudlaný vrchní a téměř udiveně se zeptal: „Budete chtít večeřet?“

„Ne,“ odpověděl Collin, „chtěl bych mluvit s Gošgulovem. Posílá mě Billy.“

Vrchní pokývl hlavou, aby ho následoval, a vedl Collina chodbou, plnou beden piva a krabic s nápoji, do kuchyně, bíle vykachlíkované místnosti se starým zařízením.

„Šéfe, někdo s vámi chce mluvit,“ řekl vrchní a zmizel.

Pod vysokým stropním oknem stál Gošgulov u řeznického špalku, na němž byl tlustý mořský ďábel. Silná nemotorná hlava ryby byla oddělená od těla a v otevřené tlamě bylo vidět vyčnívající stoličky. Gošgulov se chystal rybu vykuchat. Potil se, ruce měl od krve a právě teď zabodl do těla ryby dlouhý nůž.

„O čem?“ zeptal se Collina a přes okraj niklových brýlí se na něj podíval.

„Posílá mě Billy.“ Collin viděl, jak Gošgulov zvedl hlavu a pátravě si ho prohlíží. Za tlustými skly brýlí byly jeho oči nepřirozeně veliké. „O čem?“ opakoval.

Collin vrhl postranní pohled na mladou pomocnici, která vzadu v kuchyni lomozila hrnci a pánvemi.

Gošgulov pochopil. Odkašlal si a dal dívce znamení, aby zmizela. Uposlechla, jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě.

„Hledám někoho, kdo umí zacházet s pistolí,“ řekl Collin a

trochu se mu při tom třásl hlas.

Gošgulov vyvrhl z břicha ryby vnitřnosti a zdálo se, jako by pocítil obzvláštní potěšení, když kluzká a odporná masa pleskla na řeznický špalek.

„Jde o muže, anebo o ženu?“ Mluvil se zřetelným slovanským přízvukem.

Collin svraštil čelo. „Proč to chcete vědět?“

Gošgulov se krátce zasmál. „Odbouchnout mužskýho je lacinější, chápete? Většina zabijáků jsou slušný chlapi. Na ženský nechtějí střílet.“

„Chápu. Je to muž. Asi pětačtyřicetiletý. Fotograf.“

„Chudej? Bohatej?“

I tato otázka Collina překvapila, takže hned neodpověděl.

„Jak říkám,“ začal Gošgulov, „většina zabijáků jsou slušný chlapi. Na nějakýho chudáka by nikdy nestříleli, chápete?“

Collin pochopil: „Bohatý.“

„To je dobře. A co by mně to mělo vynést?“

„Nemám tušení, kolik taková objednávka stojí. Řekněte mi, kolik chcete.“

Gošgulov se postavil před Collina. Špičkou nože ho ťukl do prsou a pak prohlásil: „Tak aby bylo jasno. Já sám nemám s tou věcí nic společného. Já ti jenom obstarám, co budeš chtít. Neznáme se a nikdy jsme se neviděli.“

„Samozřejmě.“

„Řekl bych… deset tisíc pro mě. A dalších deset pro toho druhýho.“

„Platí.“

„Jak se jmenuješ?“

„Říkej mi Hinrichu.“

„Srandovní jméno. Ale pro mě za mě. Tak dobrá, Hinrichu. Přijď od dneška za týden, sem do mýho lokálu. Do tý doby určitě najdu, co hledáš. A teď co nejnenápadnějc zmiz.“

Collin udělal, co mu Gošgulov řekl.

Venku lilo, a tak se schoval v jednom laciném bistru. Měl chuť na vodku. V rychlém sledu do sebe zvrhl tři dvojité. Pak se cítil dost silný, aby došel ke svému autu.

Přestože toho dost vypil, měl v hlavě celkem jasno. Musí Brodku odstranit. Dokud se ten chlap bude cpát do jeho života a dokud se nevzdá Julietty, není naděje, že by se k němu vrátila. Brodka musí zmizet. On, Collin, si obstará perfektní alibi - bude na kongresu anebo na služební cestě v cizině. Ať si umažou ruce jiní. Na co se celý život dřel? Na co má peníze?

Collin nastartoval těžký vůz a přidal plyn. Byl dobrý řidič. Dokonce i když byl opilý, řídil tak, že za volantem na něm nikdo nepoznal, že přebral. A nic na světě, kromě policejní hlídky, by mu nezabránilo v tom, aby řídil i v opilosti.

Když vjel do tunelu na Altstadtringu, začaly po suchém předním skle skřípat stěrače. Collin je prudce a popuzeně vypnul. Když vyjel z tunelu a chtěl je před Domem umění opět pustit, stěrače nefungovaly, protože páčka byla zlomená.

Přední sklo zaplavovaly proudy deště. Světla před ním a osvětlení ulic se rozplývaly v neprůhledné bizarní obrazy. Collin byl vklíněný mezi kolonou aut po obou stranách a nemohl zastavit. Přejel přes křižovatku řízenou semafory a snažil se dostat napravo k okraji chodníku. Auta za ním začala troubit, a tak jel dál.

Prudké poryvy větru na mostě přes Isar zaplavily přední sklo neprůhlednou clonou deště. Collin vjel do černočerné tmy. Rychle pryč z tohoto oslepení, blesklo mu hlavou. Přidal plyn. Na kluzké vozovce se zadek těžké limuzíny smekl doprava, pak kola opět zabrala a vůz vyrazil přes jízdní dráhu do protisměru, s ohlušujícím třesknutím narazil předkem do kamenného zábradlí mostu a převrátil se.

Omráčený prudce vymrštěným airbagem proletěl Collin vzduchem a to bylo jediné, co si ještě uvědomil.

Pak všechno kolem něho zčernalo a všechny zvuky umlkly.

Té noci nemohla Julietta spát. Vyprávěla Brodkovi o nabídce sluhy Arnolfa a Brodka okamžitě souhlasil, aby mu dala, kolik požaduje. Jestli vůbec existuje nějaká šance vnést světlo do tohoto široce založeného komplotu, má Arnolfo klíč v ruce, mínil Brodka.

Julietta byla ráda, že Brodka přijel, ale mrzelo ji, za jakých okolností se setkali, a byla by radši, kdyby nikdy nenastaly. Na rozdíl od Brodky, který nepochyboval o tom, že existuje nějaká spojitost mezi padělatelskou mafií a lidmi, kteří ho z nejasných důvodů pronásledovali, Julietta tomu ještě pořád nevěřila. Co měla smrt Brodkovy matky společného s padělanými obrazy?

Julietta ležela dlouhé hodiny v posteli a marně se snažila vypudit z paměti Claudia a, což bylo ještě horší, potlačit, co k němu cítila. Nikdy by byla nevěřila, že v jejím věku by se jí kvůli nějakému muži mohlo rozbušit srdce a zaplavit ji horko. Přitom jí bylo jasné, že Claudio představoval jen dobrodružství, jenom sen.

Zapomeň na něho, říkala si. Zapomeň na něho.

Lekla se, když zabzučel telefon. Bylo krátce před čtvrtou a venku byla ještě tma. Tiše zaklela a zvedla sluchátko.

Byl to Claudio.

„Ty ses zbláznil!“ obořila se na něho Julietta. „Víš vůbec, kolik je hodin?“

„Giulietto,“ řekl Claudio konejšivě. „Giulietto, co mám dělat? Miluji tě. Já…“

„To je nesmysl, Claudio. To, čemu říkáš láska, je jenom trochu potěšení a sexu. Měli bychom na to všechno zapomenout.“

Julietta věděla, že je to tvrdé, a bolelo ji to, protože Claudio jí nebyl lhostejný. Chtěla se omluvit, říct mu, že to tak nemyslela, ale než se k tomu dostala, Claudio odpověděl. Jeho hlas zněl, jako by měl sevřené hrdlo.

„Odpusť, Giulietto. Už jsem to prostě nemohl vydržet. Musel

jsem ti ještě jednou říct, jak strašně tě miluju. Chápu, že to nemá smysl. Ale vždycky tu jsem pro tebe. Nezapomeň na to.“

Pak zavěsil.

Pomalu se rozednilo a na via Veneto se probouzel pouliční ruch. Julietta vstala a šla se vysprchovat. Střídavě si nechávala dopadat na obličej proudy studené a horké vody.

Domluvili se s Brodkou, že se nasnídají v půl osmé, protože v osm hodin očekávali Arnolfa Carracciho.

Ale místo starého sluhy se objevil mladý muž, který se představil jako Baldassare Cornaro. A že přináší dopis od signora Carracciho, svého strýce, který se domnívá, že bude lepší, když už se tady neukáže. Všechny podrobnosti jsou prý v dopise.

Julietta vzala obálku a bezradně koukla na Brodku. Co se stalo?

Brodka tušil nějakou lest, a jakmile se Carracciho synovec rozloučil, vyšel za ním na ulici. Ještě zahlédl, jak mladík nasedl do malé dodávky s nápisem ‚Baldassares Pizza-Service' a odjel směrem k piazza Barberini.

Na nerušeném místě v hotelové hale Julietta roztrhla dopisní obálku. Brodka nevěřil svým očím, když z ní vyndala šňůru uvá-zanou na smyčku. Šňůru purpurové barvy!

Pak začali rozčileně číst Arnolfovy kostrbaté řádky.

Vážená signoro!

Doufám, že mi nebudete mít za zlé, když se neobjevím ve Vašem hotelu, jak bylo domluveno. Bojím se. V kalendáři signora Fasolina jsem našel zápis: Hotel Excelsior, pokoj 203. Jestliže by se jednalo o číslo Vašeho pokoje, znamenalo by to, že jste sledovaná, a naše setkání by nezůstalo utajeno. Bohužel nemám možnost, abych Vás o tom uvědomil telefonicky. Musím vycházet z toho, že

všechny moje rozhovory jsou odposlouchávané. Proto jsem k Vám poslal svého synovce Baldassara Cornata. Je to jediný člověk, který se o mě stará. Náhodou se u mne večer zastavil, a tak jsem mu mohl předat tento dopis. Můžete mu věřit.

A ještě něco: Fasolino je jenom malá ryba ve velikém syndikátu, jehož šéfové sedí za zdmi Vatikánu, mocní muži v drahocenných rouchách, kteří všechno řídí. Dokonce papež, jehož jméno už sotva kdo zná, je jenom politováníhodnou figurkou v jejich rukou. Někteří si dokonce myslí, že papež už je dávno mrtvý a jeho smrt se z jistých důvodů tají. Jsem příliš starý a nemám odvahu toto spiknutí odhalit. Přiložená hedvábná purpurová šňůra je tajným znamením tohoto spolku. Pokud vím, je používána taky jako vyznamenání za mimořádné činy, jako trofej a jako klíč, který umožňuje přístup na tajná místa a schůzky.

Jestli jsem ve Vás svými informacemi probudil zvědavost a jestli máte ještě pořád zájem o mé informace týkající se Vašeho případu, navrhuji, abychom se sešli dnes, krátce před západem slunce, na Campo Santo Teutonico. Budu tam, pakliže mi v tom nezabrání něco nečekaného.

Přijměte, signoro, projev mé hluboké úcty.

Váš oddaný

Arnolfo Carracci, sluha.

Post scriptum:

Protože signore Fasolino zná moje konto, chtěl bych Vás poprosit, abyste finanční záležitosti vyřizovala s mým synovcem. Bydlí na via Sale 171. Promiňte mi moje písmo - píši ve velikém spěchu.

Brodkovi se třásly ruce, když bral od Julietty purpurovou smyčku. Zamyšleně si pohrával s hedvábnou šňůrou a potřásal

hlavou. Nakonec pohlédl na Juliettu a řekl: „Já to všechno nechápu. Co my máme s těmihle lidmi společného?“

Julietta zbledla. „Musíme odtud pryč,“ tiše promluvila přiškrceným hlasem. „Pravděpodobně nás sledují už dlouho.“

Brodka uchopil její ruku a stiskl ji. „Máš pravdu. Musíme těm gangsterům zmizet z očí. Teď poslouchej. Půjdeš do svého pokoje a sbalíš si věci. Já mezitím zaplatím naše hotelové účty. Pak si dojdu pro cestovní tašku a zmizíme zadním schodištěm do sklepa.“

„Co budeme dělat ve sklepě?“

„Vypadneme odtud zadním východem. A k tomu se skoro vždycky dostaneš přes sklep.“

Brodkův plán vyšel. Od chvíle, kdy si přečetli Arnolfův dopis, uplynulo třicet minut. Kolem kuchyně a prádelny se jim podařilo proklouznout ke vjezdu do podzemních garáží a odtud ven.

„Přemýšlel jsi o tom, kam půjdeme?“ zeptala se Julietta, když šla se svým zavazadlem nahoru po příjezdové rampě.

„Upřímně řečeno, ne,“ odpověděl Brodka. „Hlavní je zmizet odtud, z tohohle hotelu, kde sledují každý náš krok. V Římě jsou stovky malých hotýlků a penzionů. Určitě najdeme takový, ve kterém se budeme moci na pár dní v klidu ubytovat.“

Brodka postavil svou tašku vedle Juliettina kufru a požádal ji, aby počkala, že zavolá taxi.

Záměrně se vyhnul bloku domů na via Veneto, protože tam hrozilo větší nebezpečí, že ho někdo uvidí. Dal se tedy opačným směrem, kde nebyl provoz zdaleka tak silný.

Po deseti minutách měl štěstí. Zastavil taxikář s potlučeným renaultem a zeptal se, kam to bude. Brodka mu pracně vysvětlil, že o několik ulic dál čeká jeho žena a že se chtějí poohlédnout po nějakém klidném malém penzionu.

Řekl taxikáři, aby zastavil u vjezdu do garáží. Tam našli očividně nervózní Juliettu. Jak tam stála s kufrem na okraji chodníku, neudělala na taxikáře zřejmě nejlepší dojem, protože

chtěl zaplatit předem. Teprve pak projevil ochotu je odvézt, což je dokonce i v římských poměrech neobvyklé.

Když mu Brodka podal padesátitisícovou bankovku, kterou držel mezi ukazováčkem a prsteníkem, taxikářův dosud skeptický výraz vystřídalo radostné rozčilení, vrcholící prohlášením, že si právě vzpomněl na albergo směrem na Monte Mario, nedaleko piazza Giuseppe Mazzini. Albergo Waterloo.

„Dobrá, jestli to není až na druhém konci města," souhlasil Brodka.

Řidič přísahal při svaté Francesce a životě své stejně se jmenující matky, že to není dál než půl hodiny jízdy a že stačí, co mu dal předem.

Samozřejmě že taxikář přeháněl, protože cesta trvala nejméně dvakrát tak dlouho, než odhadoval. Zato byl albergo Waterloo útulný penzion s apartmánem až pod střechou a s výhledem na Monte Mario; host ovšem musel vyšlapat čtyři patra po točitých schodech.

Zatímco napjatě čekali na večer, aby se sešli s Fasolinovým sluhou, Brodka znovu vytáhl z kapsy jeho dopis. Purpurovou šňůru podržel chvíli v prstech a pak začal číst. Přitom se mu před očima vynořila mrtvá Nora Molnarová a její byt ve zchátralém činžáku na Wienzeile. Vzpomněl si na Tita, záhadného bývalého kněze, který tak náhle a bez vysvětlení zmizel z Mnichova a o němž nevěděl, jestli ho sledoval, anebo jestli potřeboval jeho pomoc. U Tita viděl takovou šňůru. Bylo to vyznamenání, trofej anebo klíč, jak psal Arnolfo?

To by znamenalo, že Titus patřil k tomuto tajnému bratrstvu. Proč se tedy skrýval? Proč tedy měl tak hrozný strach ze ‚svaté mafie'?

Nebylo pochyb, že Arnolfo věděl víc o tomto tajném spolku anebo co to bylo - a byl si vědom, jaký dosah má to, co ví. Psal dokonce o jakémsi spiknutí. Brodka však nenacházel sebemenší

vysvětlení, proč se on - a snad i Julietta - stali terčem tohoto spiknutí.

Brodka zastrčil dopis i šňůrku zpátky do obálky a přistoupil k oknu. Den byl vlahý a nad městem ležel žlutavý opar, v němž se už v malé vzdálenosti rozplývaly všechny kontury.

Zatímco Julietta ukládala obsah zavazadla do skříně z načervenale žilkovaného dřeva, Brodka přemýšlel, jaká slabá místa existují v jeho životě. Každý člověk a každý život má nějaká slabá místa, která dávají nepřátelům možnost, aby do něj vnikli.

Brodka musel myslet na své manželství, které před deseti lety zkrachovalo. Ne, odtud žádné nebezpečí nehrozilo. Rozešli se v nejlepší shodě, byl to přátelský rozvod, a dal své ženě velkorysé odstupné. A pokud šlo o jeho povolání - jistě, nenadělal si jenom přátele a mnohý kolega, jemuž přebral ty nejlepší zakázky, mu určitě přál, aby ho sklátil mor anebo něco ještě horšího, ale k ukojení své touhy po pomstě by nikdo nepoužil tak složitých triků jako jeho neznámí nepřátelé. A jeho vztah k Juliettě? Ano, to bylo zranitelné místo v jeho životě. Ale od té doby, co o tom Collin věděl, se na frontách vyjasnilo a profesor předvedl, že chce bojovat na vlastní pěst. Bylo víc než nepravděpodobné, že by na něho Juliettin manžel nasadil nějakou zločineckou organizaci. Kromě toho po něm ti neznámí šli už předtím, než se Collin dověděl o Brodkově poměru s jeho ženou.

„O čem dumáš, Brodko," uslyšel zdálky Juliettin hlas.

Brodka se otočil. Julietta byla oblečená velice nenápadně, což u ní nebylo zvykem. Měla džíny a volný tenký svetřík s širokým výstřihem.

„Přemýšlím o tom, co bylo v tom dopise," odpověděl, „především se pokouším najít nějakou souvislost mezi jeho obsahem a událostmi posledních měsíců."

„A k čemu jsi došel?"

Brodka zavrtěl hlavou. „Všechno je to strašně zmatené a

Arnolfovy narážky celou tu záležitost dělají ještě nepřehlednější.“

„Třeba budeme dnes večer vědět víc. Kdy se máme s Arnolfem sejít?“

„Píše, že krátce před západem slunce.“

„To je zvláštní časový údaj. Nemyslíš?“

„Jistě,“ přisvědčil Brodka.

„I to místo setkání je neobvyklé. Proč si vybral zrovna Campo Santo Teutonico?“

Brodka naklonil hlavu ke straně a pokrčil ramenem. „Nemám tušení. Ale Carracci bude mít určitě nějaký důvod. Patrně si to místo vybral proto, že mu připadá nejbezpečnější. Co myslíš, můžeme mu důvěřovat?“

Po krátkém zamyšlení - Julietta přitom jako obvykle zaujala postoj školačky s ukazováčkem přitisknutým na rty, a to na ní Brodka obzvlášť miloval - odpověděla: „Podle toho, co všechno už nám Arnolfo řekl, to nevypadá, že by s námi hrál falešnou hru. Ne, já si myslím, že je trpce zklamaný tím, jak nevděčně se k němu Fasolino zachoval.“

Brodka přikývl.

Campo Santo Teutonico leží ve stínu Sv. Petra, u levé vnější zdi chrámu, a je to prastarý hřbitůvek se zvětralými náhrobky slavných Němců. Jeho historie sahá až ke Karlu Velikému, který část tohoto pozemku od papeže odkoupil a další část od něho dostal darem.

Když Brodka a Julietta vstoupili na tento půvabný kousek země, oba měli na chvilku pocit, že jsou v Elysiu, místu věčné blaženosti, a okouzleně se zastavili. Okna, oblouky a pilastry, nad nimiž v zapadajícím slunci zářila mohutná kopule, byly jako divadelní kulisa; kýčovitě krásné jako obraz od Anselma Feuerbacha. Mezi pomníky rostly tmavé špičaté cypřiše a palmy pozlacené večerním světlem, v nichž se ozývalo tiché tajuplné šumění.

Jinak bylo ticho. Turisté, kteří sem chodívali, hlavně Němci a Japonci, už dávno odešli. Julietta zatahala Brodku za rukáv. Neřekla ani slovo, jenom hlavou ukázala do nejvzdálenějšího kouta hřbitova, kde na kamenném obrubníku jednoho hrobu seděl Arnolfo s rukama v kapsách tmavého kabátu. Když Julietta a Brodka přišli k němu blíž, viděli, že sedí nepřirozeně zkroucený a má zavřené oči.

„Signore Arnolfo," promluvila Julietta tiše a přistoupila ke starému muži.

Ten na to nereagoval.

„Co je s ním, Brodko?" zeptala se Julietta stísněně.

Brodka poklekl k Arnolfovi a vzal ho za ruku. Byla teplá. Snažil se nahmatat puls, ale marně. Pak přitiskl ucho na jeho prsa. Nic. Ale viděl, jak se Arnolfův hrudník pomalu zvedá a klesá.

„Dýchá," řekl Brodka a vzhlédl k Juliettě. „Musíme sehnat lékaře. Tamhle" - ukázal k hlavnímu vchodu, „podívej se, jestli bys nenašla kostelníka nebo někoho, kdo by zavolal záchranku. Já zatím zůstanu tady."

Julietta běžela, jak nejrychleji mohla.

Brodka promluvil na Carracciho tichým klidným hlasem. „Signore Arnolfo, rozumíte mi?"

Stařec zprvu vůbec nereagoval.

„Co je s vámi? Máte bolesti?" Brodkův hlas zněl naléhavěji.

Náhle začal Arnolfo chroptět, zprvu tiše, ale pak stále hlasitěji a nakonec začal sípavě lapat po vzduchu, jako by se těsně před utonutím vynořil z vody.

Zaplať pánbůh, žije, pomyslel si Brodka a sledoval, jak Arnolfo pozvedl ruku, jako by chtěl na něco ukázat. Ale zůstalo jenom při pokusu. Ruka mu klesla, Arnolfo se naklonil dopředu a hrozilo, že se skácí na zem. Brodka ho zachytil a opřel o zeď.

Zdálky se ozvalo houkání sanitky. Vzápětí přiběhla Julietta s lékařem a dvěma saniťáky.

„Žije,“ řekl Brodka naléhavě. „Pospěšte si!“

Saniťáci položili Carracciho na nosítka, lékař mu zkontroloval reakci zorniček a nasadil infuzi.

„Jak se ten muž jmenuje?“ zeptal se nakonec, když už se chystal k odchodu.

„Arnolfo Carracci,“ odpověděla spěšně Julietta.

„Jste příbuzná?“

„Ne. Je to jen náhodný známý. Signore Carracci má jenom jediného příbuzného. Synovce Baldassara Cornara, via Sale 171. - Kam ho odvezete?“

„Ospedale Santo Spirito!“ zavolal odcházející lékař. Pak všichni muži zmizeli.

Julietta se posadila na kamennou obrubu hrobu, kde krátce předtím seděl Arnolfo, a sklíčeně zírala do prázdna.

Když si k ní Brodka přisedl, položila mu ruku na stehno, jako by hledala ochranu a teplo.

„Někdy mám dojem,“ promluvil Brodka unaveně, „že se proti nám spiknul celý svět.“

Julietta na Brodkovu poznámku nereagovala. Řekla: „Asi to bylo z rozčilení. Myslíš, že se z toho dostane?“

„Doufejme. Ze srdce bych mu to přál - a nám samozřejmě taky.“

„Pověděl ti ještě něco?“

„Ne, ale měl jsem dojem, že mi chce ještě něco sdělit. Bylo to strašné, jak se ten chudák namáhal. Pak najednou zvedl ruku,“ Brodka napodobil tento pohyb, „a ukázal tímhle směrem, jako by mě chtěl na něco upozornit, ale…“ Brodka zmlkl a strnule civěl před sebe.

Julietta se na něho tázavě podívala a zděsila se. Brodka byl bílý jako křída. Jako by mu z obličeje vyprchala všechna krev. Teprve když ho prudce poplácala po tváři, se zase vzpamatoval. Zíral na Juliettu, jako by před ním stála cizí žena, pak ukázal na

hrob naproti a řekl jenom: „Tam!“

Julietta nechápala. Byl to čerstvý hrob s prostým moderním pomníkem, který na tomto hřbitově, kde byly všechny hroby staré víc než sto let, představoval výjimku. Od ostatních se lišil taky bohatou záplavou květin.

„Co je, Brodko?“

„Ten nápis na tom hrobě!“

Julietta se podívala na pomník. „C. B. 13. ledna 1932 - 22. listopadu 1998“, bylo na něm vytesáno.

„To jsou data narození a úmrtí mé matky, Julietto! ‚C. B.' znamená Claire Brodková!“

Nesmysl, chtěla říct Julietta. Už zas si něco vymýšlíš. Že ta data souhlasí, je náhoda, nic víc, stejně jako ty iniciály. Ale pak se nad tím zamyslela a zmocňovaly se jí stále větší pochybnosti. Náhoda? Ne, taková náhoda nemůže existovat.

„To bylo to, nač mě chtěl Arnolfo upozornit,“ prohlásil Brodka rozčileně. „To byl důvod, proč nás pozval právě sem.“ Podíval se na Juliettu a téměř šeptem pokračoval: „Julietto, řekni mi, že nejsem blázen. Přečti, co stojí na tom náhrobku. Přečti to, abych to slyšel na vlastní uši.“

„To bolí,“ zvolala Julietta, když jí Brodka sevřel paži.

„Prosím tě, přečti to,“ opakoval šeptem.

Přečetla nápis na pomníku.

Brodka při každém slovu pokýval hlavou. Pak se těžkopádně jako stařec posadil na kamenný okraj hrobu, kde ještě krátce předtím seděl Arnolfo.

„Julietto,“ pronesl tiše. „Musíš mi pomoct dostat se z tohohle labyrintu.“

VIII

Jako každé úterý, kromě velikonočního týdne anebo když na tento den připadl nějaký významný církevní svátek, vyšel Alberto Fasolino ze svého domu na via Banco Santo Spirito, aby se odebral do nedalekého kostela San Giovanniho, kde měl pěvecký kostelní sbor zkoušku. Třebaže byl Fasolino všechno, jen ne nadaný zpěvák, jeho účast na této každotýdenní události měla praktický důvod. Rozhodně to nebyla ona každému Římanovi vrozená zbožnost, která by ho poháněla na tyto zkoušky, bylo to spíš přání jeho ženy Anastasie. A ta měla dobré důvody, proč chtěla mít Alberta v úterý z domu.

Sotva Fasolino odešel, přijelo od Corso Vittorio Emanuele tmavé volvo kardinála Smolenského. U volantu seděla sama Jeho Eminence. Smolenski měl civilní černý oblek, takže ti, kteří ho znali jenom v purpuru anebo vznešených církevních rouchách - a těch byla většina -, ho míjeli bez povšimnutí.

Jaký důvod měl kardinál-státní tajemník, že si pořídil limuzínu ze země, kde se najde spíš diamant než katolík, bylo jeho tajemstvím. V každém případě Smolenski zaparkoval své protestantské vozidlo o ulici dál, aby nevzbudil podezření, a pak se s diplomatkou v ruce vrátil několik kroků nazpátek k domu Fasolinových, kde se ohlásil trojím zazvoněním.

Kdo by viděl Smolenského stát přede dveřmi, považoval by ho za všechno možné, jenom ne za kardinála-státního tajemníka, druhého nejvyššího hodnostáře ve Vatikánu. Smolenski byl muž dvou tváří, přesně vzato dokonce tří, a každá z těchto tváří vedla svůj vlastní život, chráněný zdí mlčení.

Nikdo by o nenápadném muži před domovními dveřmi neřekl, jakou má moc. Smolenski měřil sto šedesát centimetrů, byla to tedy trpasličí velikost, která dělá z mužů nebezpečné netvory, jak učí historie. Jeho tvář měla obvykle výraz dravého ptáka, ale ve

zlomku vteřiny dovedl tuto fyziognomii změnit tak, že z něho vyzařovala dobrota a laskavost, jako by byl jedním ze sto čtyřiceti svatých na kolonádách Chrámu sv. Petra.

O přirozené barvě jeho řídkých vlasů panovaly dokonce i mezi lidmi z jeho blízkého okolí jenom domněnky, protože Smolenski si barvil vlasy - a taky obočí - načerno a česal si je dozadu, takže jeho vysoké čelo vypadalo ještě vyšší, a to mu dodávalo cosi profesorského. Pohled jeho tmavých očí byl pichlavý; dokázal jím svůj protějšek přímo provrtávat.

Ze zvyku kouřil Smolenski laciné doutníky, jako palec tlusté, a často si uhaslý oharek nechával po celý den mezi rty. Pokud šlo o osobní věci, byl přímo chorobně šetrný; dokonce i diplomatický kufřík, který s sebou neustále nosil, ukrýval projevy tohoto patologického skrblictví. Kardinál-státní tajemník v něm měl kromě jiných věcí pytlíček s plíšky různých velikosti, kterými s oblibou krmil parkovací stojany, telefony a nejrůznější automaty, a pokaždé při tom cítil hluboké uspokojení.

Navenek, jak se zdálo, se Smolenského okázalost omezila na kardinálský prsten na pravém prsteníku, což však byl dvojnásobný klam a podvod; jednak proto, že kardinál-státní tajemník si vůbec nepotrpěl na mrzkou okázalost, a jednak proto, že rubín a brilianty na kardinálském prstenu byly pouze napodobeniny původních drahých kamenů, vydražených začátkem padesátých let v aukční síni Sotheby's za čtvrt milionu liber.

Viktor Smolenski se narodil na Hromnice roku 1920 jako deváté dítě selské rodiny v malé chudé vesnici, a to patrně bylo podstatou jeho chorobné šetrnosti. Jediným bohatstvím vesnice byl kostel a kůň, který nevysvětlitelným způsobem přežil válku, což obyvatelé považovali za zázrak.

Smolenského otec jednoho dne beze stopy zmizel a matka viděla jedinou možnost, jak vychovat své děti, v tom, že sedm chlapců dala do sedmi různých kněžských seminářů. O dvě

děvčata se už stačila postarat sama.

Jak se později ukázalo, Smolenského otec nebyl mrtvý, ale využil příznivé chvíle a početnou rodinu opustil. Nikdo by se o tom pravděpodobně nikdy nedověděl, kdyby o něm v roce 1933 nepsali v novinách, když zabil nožem prostitutku, s níž celá léta žil, a rozsekanou mrtvolu v rozmezí několika dnů naházel do řeky.

Mladý Smolenski se s tím nikdy nevyrovnal. Nepomohla mu ani výchovou vštěpovaná zbožnost, ani nevázaný život, jemuž se občas oddával. Teď ve stáří nacházel skutečné uspokojení jenom v úterý v domě Fasolinových.

Jeho návštěva ovšem neplatila signoru Fasolinovi, ale jeho ženě Anastasii, u níž tohoto dne docházelo ke zvláštní proměně.

Anastasia přijala Smolenského v budoáru ve druhém poschodí. Její muž tam sice neměl přístup, ale dobře věděl, co se zde v jeho nepřítomnosti děje. Jako každé úterý byla Anastasia oblečena do dlouhého županu z černého splývavého hedvábí, který měla vpředu rozevřený, takže dovoloval pohled na to, co se skrývalo pod ním. Albertova žena už nebyla nejmladší, ale její kyprá ženskost a vrozené panovačné chování jisté muže nanejvýš přitahovaly.

Tak působila i na Smolenského. Ten si teď, aniž mezi nimi padlo jediné přátelské slovíčko, začal svlékat černý oblek a purpurové spodní prádlo a najednou stál na orientálním koberci uprostřed pokoje nahý a ponížený, s tlustým břichem a tenkýma nohama. Devítiramenný svícen na mohutné barokní komodě měkce osvětloval pokoj, zařízený nábytkem s plyšovými potahy.

Zdálo se, že Smolenskému je chladno, ale ve skutečnosti se třásl vzrušením. A když k němu přistoupila Anastasia, rozevřela svůj hedvábný župan a nechala ho sklouznout na zem, Smolenski poklekl jako při mši a uchváceně vzhlížel k velitelce, jako by to byla sama Panna Maria.

Anastasia měla černé kozačky s vysokými jehlovými

podpatky. Silná stehna jí obepínaly černé punčochy přidržované širokými podvazky, připevněnými mašličkami ke korzetu, který jí spoutával kypré tělo. Měla mléčně bílou pleť a její křiklavý make-up se podobal expresionistickému obrazu.

Když se Anastasia posadila na odřenou lenošku a přehodila si nohu přes nohu jako laciná běhna, Smolenski k ní po všech čtyřech přilezl a začal jí líbat kozačky. Kardinál-státní tajemník při tom pociťoval takovou slast a rozkoš, že mlaskal a chrochtal jako vepř; po dlouhém ukájení, které nenechalo ani Anastasiu chladnou, klesl na koberec a zůstal ležet na břiše jako po vyčerpávajícím orgasmu.

Až do této chvíle nepromluvil nikdo z nich ani slovo, protože rituál, který se takhle odehrával už léta, nepotřeboval žádné vysvětlování a žádosti. Probíhal čistě ceremoniálně jako pontifikální mše, jenomže ceremoniářem nebyl Smolenski, ale Anastasia.

„Zbav mě co nejrychleji té ženské z Německa!“ vybuchla znenadání Anastasia. „Byla tady. Ta žena je nebezpečná - a je inteligentní.“

Nahý kardinál-státní tajemník se vztyčil na předloktích a zíral na keramického leoparda s vyceněnými zuby, který stál v rohu pokoje. „Věř mi, že už tě nebude dlouho obtěžovat,“ odpověděl. „Ještě ji potřebuju, protože je důležitou figurkou v mé šachové hře. Nemohl jsem tušit, že se objeví v Římě, takřka v jámě lvové.“

Smolenski se zasmál a vstal. Zatímco se velice pečlivě oblékal před téměř slepým stojacím zrcadlem, zeptal se Anastasii: „Dověděla ses něco nového o svém synovci?“

Anastasia mávla opovržlivě rukou a upravila si kyprá ňadra překypující z korzetu. „Údajně se zdržuje v Mnichově. Telefonoval mi a prosil o peníze.“

„A? Poslalas mu nějaké?“

„Ne, ani liru. Víš něco nového?“

„Pokud je mi známo, tak svůj úkol ještě nesplnil. Je to blbec;

ale třeba nám může být ještě někdy užitečný. Je zatraceně dobrý střelec.“

Z kostela San Giovanni se ozvalo odbíjení věžních hodin.

Anastasia spěšně vklouzla do županu. „Je devět,“ řekla. „Nejvyšší čas, jestli se nechceš setkat s tím mým zpěváčkem.“

Smolenski přikývl. Upravil si stříbrošedou kravatu, pak otevřel svou diplomatku, vyndal z ní svazek odpočítaných bankovek a oběma rukama ho položil vedle svícnu. A jako každé úterý teď Anastasia přistoupila k Smolenskému, pokrčila koleno, uchopila jeho pravou ruku a políbila kardinálský prsten.

Smolenski přijal tento projev oddanosti s potěšením.

Do okna alberga Waterloo už svítilo ranní slunce, když se Julietta probudila. Debatovali dlouho do noci, rozvíjeli a zavrhovali různé teorie a nakonec zjistili, že se nedostali ani o krok dál.

Domněnka, že Brodkova matka byla pohřbena na Campo Santo vedle Svatopetrského chrámu, se zdála být nepravděpodobná, dokonce nesmyslná, i když tu byly jisté náznaky. Starý sluha určitě musel něco vědět.

Julietta natáhla ruku a hledala Brodku, ale postel vedle ní byla prázdná. Bylo jí však jasné, kde ho má hledat. Oblékla se, v jídelně vypila šálek kávy a vydala se na cestu k Vatikánu.

Na Svatopetrském náměstí byl ještě klid. Rozlehlým prostranstvím se ozývaly jen ojedinělé hlasy. Po dláždění spěchalo několik jeptišek.

Německý hřbitov ležel opuštěný ve stínu vysoké zdi. Bylo slyšet štěbetání ptáků.

Julietta se nemýlila. Brodka seděl v nejvzdálenějším koutě hřbitova a jako v transu upíral pohled do nebe. Když uslyšel její kroky, otočil se k ní.

„Myslela jsem si, že tě tady najdu,“ oslovila ho Julietta.

Brodka přikývl. „Nemohl jsem spát. Musel jsem myslet na

spoustu věcí. Krátce po východu slunce jsem vstal a jel jsem sem. Promiň, že jsem ti nenechal žádnou zprávu.“

„Nemusíš se omlouvat. Radši mi pověz, co chceš teď dělat.“

Brodka se podíval na hodinky, vstal a pobídl ji: „Pojď.“ Pak ji vzal za ruku.

Vyšli kamenným portálem ze hřbitova. „Přece musí existovat nějaký kostelník nebo někdo, kdo má tenhle hřbitov na starosti,“ řekl Brodka.

V informační kanceláři na jižní straně kolonády se dověděl, že hřbitov nepatří do správy Vatikánu. O Campo Santo se stará výhradně Německé kolegium. Vrátili se tedy zpátky a v jedné holé vybílené místnosti narazili na kapucína v hnědé kutně a s césarovským účesem. Seděl u dřevěného stolu, který byl jediným kusem nábytku v místnosti. Mluvil s jihoněmeckým přízvukem. Když se ho Brodka zeptal, odkud pochází, odpověděl, že přišel z kláštera svatého Konrada v bavorském Altotingu, kde ke své lítosti, jak se vyjádřil, vedl knihovnu. Pak se zajímal, co pro ně může udělat.

Brodka mu vysvětlil, že se jedná o nedávno zřízený hrob na Campo Santo, na němž jsou iniciály ‚C. B.' a že by chtěl vědět, kdo je tam pochovaný.

Až dosud hovorný mnich teď najednou prohlásil, že není kompetentní dávat informace tohoto druhu a že má navíc špatnou paměť, což je následek nehody, při které se jeho lebka nemile sblížila s dveřmi auta. Lékaři mu - zaklepal si kotníkem prstu na hlavu - dali do lebky stříbrnou destičku, ale to nic nezměnilo na tom, že mu paměť vynechává. A aby se obrátili na informační kancelář.

Brodka si hluboce povzdechl a vysvětlil kapucínovi, že informační kancelář je poslala sem; takže on musí vědět, kdo byl na hřbitově nedávno pochován.

Mnich tak jako všichni kazatelé byl špatný herec; tvářil se, že

přemýšlí. Pak odpověděl, že si nemůže vzpomenout. Nejlepší bude, když se Brodka obrátí na Německé kolegium, a pak se ovšem musí s jejich odpovědí spokojit.

Julietta viděla, jak Brodka zrudl. Vzala ho za ruku a odvedla ho z holé studené místnosti, kde se člověk div netřásl zimou, na piazza del Sant Ufficio, prozářenou sluncem.

Jízda k Ospedale Santo Spirito proběhla mlčky. Brodka se zachmuřeně díval z okna.

Nemocnice byla u Lungotevere in Sassia, nedaleko Fasolinova domu, ale na druhém břehu Tibery a bylo odtud vidět Vatikán. Prastará dlouhá budova s kopulí působila chladně a nepřívětivě.

Trvalo chvíli, než se doptali na oddělení, kam byl převezen Arnolfo Carracci. Schodiště a chodby se podobaly labyrintu a Brodkovi připomínaly psychiatrický ústav ve Vídni.

Lékař na oddělení byl nevrlý starý muž, který už měl být dávno v penzi. Rozmrzele zavedl Brodku a Juliettu do tmavé ordinace, kde se jich nejdřív zeptal, v jakém jsou příbuzenském poměru s Carraccim.

Když Brodka řekl, že není Carracciho příbuzný, ale že ho našel v kritickém stavu a zařídil jeho převoz do nemocnice, doktor si narovnal brýle bez obrouček a s rutinou úředníka za přepážkou jim sdělil, že pacient v časných ranních hodinách zemřel - na srdce. A že je mu líto, že jim musí oznámit tuto smutnou zprávu.

Brodka a Julietta se na sebe překvapeně podívali.

Lékař se zeptal, jestli pro ně může ještě něco udělat, ale vůbec nečekal na odpověď a řekl, že se s nimi tedy rozloučí.

Když vyšli ven, Brodka se musel držet, aby nenadával nahlas. Smrt starého muže mu znovu připomněla vlastní bezmocnost. Byl přesvědčený, že s Carracciho pomocí pokročí v té vyčerpávající záhadné hře aspoň o kousek dál. A už jen to, že Carracci zvolil jako místo schůzky Campo Santo, prozrazovalo, že ví o netušených souvislostech. Ale teď stál Brodka opět před téměř

nepřekonatelnou zdí.

Znenadání do něj Julietta šťouchla. Na ulici před nemocnicí uviděla malý fiátek s nápisem „Baldassares Pizza-Service“. Určitě by byli vůz přehlédli, kdyby nestál uprostřed chodníku.

„Určitě šel do nemocnice za svým strýcem. Počkáme, až přijde?“ zeptala se Julietta.

Brodka přikývl.

Po deseti minutách, které strávili mlčky, se objevil Baldassare. Vypadal zdrceně.

Brodka a Julietta k němu přistoupili, projevili mu soustrast a řekli mu, že měli s Arnolfem sjednanou schůzku.

Baldassare zřejmě o všem věděl, protože jenom poslouchal a na nic se neptal. I když se Brodka zmínil o tom, že Carracci jim chtěl prodat jisté informace, jenom přikývl a díval se na špičky svých bot.

Konečně vzhlédl. „Snad vám budu schopen pomoci. Víte, strýc Arnolfo mi byl velice blízký. Vyprávěl mi, oč se jedná a že mu nejde jenom o finanční prospěch.“

„Vy tedy víte, že strýc od nás žádal peníze?“ zeptal se Brodka.

Baldassare přikývl. „Řekl mi to.“

„A řekl vám taky, co nám za to chtěl nabídnout? Váš strýc mojí ženě naznačil, že ví věci, které nás budou velice zajímat. Kdybyste nám pověděl, co vám vyprávěl, byli bychom ochotni projevit své uznání i vám.“

Jako všichni Italové měl Baldassare láskyplný vztah k penězům, a jako všichni Italové se zdráhal to přiznat. Proto, ačkoliv si pravděpodobně myslel pravý opak, prohlásil: „Signore, peníze nejsou tak důležité, jestliže vám můžu pomoct. Kromě toho by si to určitě přál i strýc Arnolfo. Budiž mu země lehká.“

A tak si Brodka s Baldassarem dohodli schůzku na příští den, i když se jí Julietta nemohla zúčastnit. Čekalo ji soudní jednání v Mnichově.

Z letiště jela Julietta rovnou do vily Collinových v luxusní městské čtvrti Bogenhausen, aby si odtud odvezla šaty a důležité doklady. Měla strach, aby se nesešla s manželem; bylo však dopoledne a v tuto dobu byl téměř jistě na klinice.

Když odemkla domovní dveře, ovanul ji nepříjemný pach. Jako by se v domě celé týdny nevětralo. V salonu se tyčila hora šatstva a chvíli trvalo, než si uvědomila, že jsou to její věci.

Spěchala do své ložnice v prvním poschodí. Skříně byly dokořán a všechny zásuvky vytažené. Tady musel řádit nějaký šílenec. Anebo opilec.

Když to Julietta uviděla, dostala strašný vztek. Seběhla ze schodů, vrhla se k telefonu a objednala si taxi.

Taxikář byl celý zmatený, protože rozběsněná Julietta ho neustále popohánělа k většímu spěchu, jako by jí šlo o život. Když přijeli ke Collinovu pracovišti, podala řidiči bankovku, vyskočila z auta, ani za sebou nezabouchla dveře a řítila se na kliniku.

Sekretářka v předpokoji vyskočila, když uviděla šéfovu manželku, ale ani nemukla. Julietta prudce otevřela Collinovu kancelář. Nikdo tam nebyl.

Vrátila se, otočila se na sekretářku a mrazivým hlasem se zeptala: „Kde je?“

Žena polkla a odvrátila pohled. Pak s námahou vykoktala: „Je mi strašně líto, ale…“ Hlas jí selhal.

Julietta, která se domnívala, že sekretářka mlčí, protože jí to Collin nařídil, se na ni obořila: „Sakra, chci vědět, kde je můj muž!“

Sekretářka se konečně vzpamatovala a vystrašeně zamumlala: „Pojďte se mnou, prosím.“ Vedla Juliettu do třetího poschodí ke dveřím na konci chodby.

Julietta prudce stiskla kliku. Dveře se rozletěly a Julietta se vřítila do pokoje.

Ani v nejmenším nepřemýšlela o tom, co tam na ni čeká. Ve

vzteku před sebou viděla jenom Collinův obličej: zlomyslně se šklebil, jako vždycky v takových situacích.

Teď však Julietta přímo zkameněla zděšením. Collin seděl na kolečkovém křesle. Hlavu měl staženou dlouhými lesklými šrouby z oceli a upevněnou v jakémsi svěráku. S nehybnou strnulostí egyptské mumie se díval na Juliettu. Byl to děsivý pohled.

„Panebože," vyhrkla Julietta zděšeně.

Do pokoje vešel Collinův primář, zřejmě zalarmovaný sekretářkou. Vzal Juliettu za paži a požádal ji, aby šla s ním. Julietta se mu však vytrhla. „Co je s mým mužem?" chtěla vědět. „Co se stalo?" Pohlédla na Collina. „Hinrichu, tak řekni něco!"

Profesor obrátil pohled k primáři a svraštil obočí, jako by chtěl odpovědět.

Ale místo Collina promluvil primář: „Váš muž měl těžkou havárii. Od krku dolů je ochrnutý."

„Ochrnutý?" Julietta udělala krok ke Collinovi a podívala se mu do tváře. „Co se stalo, Hinrichu?" zeptala se váhavě.

„Nemůže mluvit," vysvětloval primář. „Ale sluch má nepoškozený."

„Říkal jste, že měl havárii?" zašeptala Julietta.

Primář přikývl.

Upřela na něho pohled. „Byl opilý?" zeptala se a pohlédla na svého manžela.

Lékař mlčel.

„Chudák." Uvedené slovo obsáhlo to jediné, co v dané chvíli ke Collinovi cítila. Soucit.

Primář ohleduplně odvedl Juliettu z pokoje. Když šli dlouhou chodbou, hledal nějaká slova útěchy. Nakonec řekl: „Trval na tom, aby byl ošetřován na své klinice. Přitom nejsme na tak těžké případy vůbec zařízení. Samozřejmě, že to ví, ale vzpírá se proti přeložení na speciální kliniku. Vždyť ho znáte. Když si něco vezme do hlavy…"

„A už nikdy nebude chodit?“ Julietta se zastavila.

„Nechci vám dělat falešné naděje. Je to ještě horší. Profesor bude muset strávit zbytek života na vozíku, to jste viděla. Musí mít tělo připoutané ke křeslu a hlavu ve svěráku. Je mi líto, že vám to musím říct.“

Ani tato krutá pravda neprobudila v Juliettě účast. Nenáviděla se za to. Nikdy by byla nevěřila, že její city ke Collinovi jsou tak otupené, že s ním může mít už jenom soucit. Taky nemyslela na následky, jaké bude mít tato nehoda pro ni samotnou. Jediné, co cítila, byla vnitřní prázdnota.

Proto skoro neposlouchala, když jí lékař vysvětloval: „Díky moderní lékařské technice se váš manžel může pohybovat aspoň na vozíku. Snad jste si všimla té lžíce, kterou má před ústy. Když vezme tuto lžíci do úst, může jí řídit vozík - je to fantastický vynález.“

„Ano, fantastický vynález,“ poznamenala Julietta trpce. Pak se několika slovy rozloučila a opustila kliniku, která ještě pořád nesla jméno jejího muže.

Zpátky do vily se nechtěla vrátit. Dům v ní probouzel hrůzu a nedokázala to překonat. Věděla, že by tam přemýšlela o Collinovi a především o sobě samé a svém nečekaném a děsivém citovém chladu vůči manželovi. Jela proto do Brodkova bytu a pokoušela se mu zavolat do Říma. Marně.

Vybrala ze schránky poštu a položila ji na Brodkův psací stůl s tím, že mu ji vezme s sebou do Říma.

Ještě jednou se pokusila Brodku zastihnout, protože si o všem potřebovala s někým promluvit. Nechtěla soucit a to, aby s ní někdo trpěl, protože se s tím dokázala vypořádat sama, ale potřebovala někoho, komu by se mohla se vším svěřit.

Julietta uvažovala.

Norbert. Ano, to je přesně ten pravý. Sám si Juliettě často vyléval srdce a ona vždycky trpělivě naslouchala jeho historkám z

prostředí homosexuálů.

Tentokrát potřebovala, aby někdo naslouchal jí.

Julietta nevěděla, že Norbert, který ji srdečně uvítal ve svém bytě, je už dávno o všem informován. Všechny noviny psaly o strašné nehodě, při níž se Collin zřítil se svým vozem do Isaru a málem by se byl ve vraku auta utopil. Norbert však byl natolik chápavý a citlivý, že se tvářil šokovaně a nechal Juliettu vyprávět. Bylo vidět, jak jí to pomáhá.

„Někdy," řekla zamyšleně, když vylíčila události minulých hodin, „někdy si myslím, že všechny ty strašné věci, co se staly v poslední době, nikdy neskončí. A teď ještě tohle. Teď už se ho nikdy nezbavím."

„Co tím myslíš?" zeptal se Norbert udiveně.

Julietta svěsila hlavu. Nechtěla, aby Norbert viděl, že má slzy v očích. „Chtěla jsem se s Hinrichem rozvést a vzít si Brodku."

„No a? Změnila jsi svůj názor?"

„Přece se nemůžu nechat rozvést s mrzákem, který je od krku dolů ochrnutý…"

Norbert se zamyslel a prohlížel si při tom pět prstů na své pravé ruce a čtyři na levé. Pak usoudil: „V téhle situaci by rozvod samozřejmě měl jakousi trapnou příchuť. Ale jestli je tvůj muž slušný chlap, tak podá žádost o rozvod on."

„Hinrich - a slušný chlap? Abych se nesmála. Ten své situace využije, aby mě dál trápil a ponižoval. Hůř než předtím."

„Pak nechápu, co by ti mělo bránit, aby ses dala rozvést. Tvůj muž má dost peněz, aby si mohl zaplatit celý houf ošetřovatelů."

„Patrně máš pravdu," zamumlala Julietta. „Kdybych u něj zůstala, udělal by mi ze života ještě větší peklo."

Norbert si sedl ke křídlu, které zabíralo téměř polovinu jeho mansardy. Zahrál několik akordů, z nichž se vyvinula melodie „As Time Goes By". Julietta si nemohla vzpomenout, že by Norbert

někdy vyprávěl o tom, jaký vztah má k této melodii.

„Proč to hraješ?“

„Proč?“ Norbert svraštil obočí. „Líbí se mi. Každý barový pianista ji zahraje, i kdyby ho probudili o půlnoci. Tobě se nelíbí?“

„Ale ano, moc. Ale pro mě má úplně zvláštní význam.“

„Většina hudebních skladeb pro nás má nějaký zvláštní význam. Nejčastěji jsou to krásné vzpomínky, které jejich poslech vyvolává. Nás barové pianisty právě tohle živí. Budu hádat: Brodka.“

Julietta přikývla: „Bylo to před třemi roky. V New Yorku…“

„Město s nejlepšími barovými pianisty na světě. Co bych dal za to, kdybych byl jedním z nich.“

Po chvíli se Julietta zeptala: „Znáš ‚Ach lásky kouzelná moc' z Traviaty?“

Norbert s úsměvem pohlédl ke stropu, jako by tam byly noty této árie; pak zahrál tři akordy a změnil tóninu. A s lichotivě vtíravým patosem zahrál Verdiho melodii lásky.

Byl to lesk v Juliettiných očích, anebo jeho přesvědčení, že každá melodie má v životě člověka zcela určitý význam? Norbert se na Juliettu dlouze zadíval a pak bez váhání řekl: „Nech mě hádat, Julietto. Je to Ital, má tmavé vlasy, vypadá báječně a pravděpodobně je o pár let mladší než ty…“

Julietta na něho vytřeštila oči: „Odkud to víš?“

„To člověk vytuší.“

„A když ti povím, že máš pravdu?“

„Tak mě to vůbec nepřekvapí.“

Julietta měla pocit, jako by ji při něčem přistihl. Ale nebylo jí to nepříjemné, naopak. Teď se mohla Norbertovi se vším svěřit.

„Poslyš,“ začala opatrně, „myslíš, že žena může milovat dva muže současně?“

„Ne, to si nemyslím,“ odpověděl bez váhání.

„Proč ne?“

„Když tvrdíš, že jsi zamilovaná do dvou mužů najednou, klameš sama sebe. Patrně nemiluješ ani jednoho z nich, protože to, co u prvního považuješ za lásku, je jenom zvyk, a to, co cítíš k tomu druhému, je jen touha nebo vášeň, v nejlepším případě jenom takové milkování.“

Julietta přistoupila k Norbertovi, který ještě pořád seděl u klavíru, a řekla: „Kdybych věděla, co mám dělat. Jmenuje se Claudio. Poznala jsem ho v Římě.“

Norbert pokýval hlavou. „Dej pokoj s římskými muži! Mají tu nejhorší pověst na světě.“

„To není pravda!“ vybuchla Julietta, ale pak zaraženě pokračovala: „Možná… že je to pravda, ale Claudio je slušný chlapec.“

„Tak si ho vem.“

„Miluju Brodku.“

„Tak zůstaň u Brodky.“

Julietta si povzdechla. „Ty mi to taky zrovna neulehčuješ.“

Norbert pozvedl ruce. „To je problém, který si musíš vyřešit sama. Neposlouchej rozum, ale cit. To je jediná rada, kterou ti můžu dát. Všechno ostatní už vyplyne samo.“

Pokud šlo o city, Juliettu to ještě pořád táhlo víc k Brodkovi. Ale pomyšlení na Claudia ji vzrušovalo. Nejednou a vždycky bez výsledku si položila otázku: Co má ten chlapec navíc, co Brodka postrádá?

Claudio nevypadal líp než Brodka, naopak, s Brodkou se určitě mohla chlubit víc než s tím mladým Římanem. A Brodka byl muž znalý světa, sebevědomý, zkušený a úspěšný. Naproti tomu Claudio byl poddajný chlapec hodný lásky, který spíš sám potřeboval pomoc; rozhodně to nebyl onen příslovečný muž se širokými rameny, o nějž se může žena opřít.

Co ji tedy na Claudiovi tak přitahovalo?

Kdyby na to Julietta znala odpověď, bylo by mnohé

jednodušší.

„A jak vypadají tvoje další plány?“ zeptal se Norbert, když poznal, že Julietta je v myšlenkách kdesi daleko odtud.

„Zítra mám soudní řízení kvůli těm falzům. Pak poletím zpátky do Říma.“

„Ke Claudiovi, nebo k Brodkovi?“

Julietta se usmála, třebaže jí do smíchu vůbec nebylo. „Myslím, že teď už radši půjdu. Jinak mi to těmi svými otázkami uděláš ještě těžší.“

Byla už na odchodu, když jí padlo do oka něco, nad čím jí ztuhla krev v žilách. Na klavíru byla pohozená purpurová šňůra.

Julietta měla co dělat, aby na sobě nedala nic znát a v panice neutekla. Nebylo pochyb. Norbert, jemuž důvěřovala, hrál dvojí hru.

Soudní jednání příštího dne ráno probíhalo pro Juliettu krajně neutěšeně. Státní zástupce ji konfrontoval se dvěma znaleckými posudky, od doktora Sengera a profesora Reimanna, potvrzujícími, že u grafického listu Jawlenského i u obou už prodaných Chiriků se jednoznačně jedná o falza. Reimann, jak uvedl státní zástupce, prohlásil, že je téměř nepředstavitelné, aby uznávaná znalkyně a obchodnice s obrazy jako Julietta Collinová nepoznala, že jsou to falzifikáty.

Na základě uvedeného prohlášení se státní zástupce snažil přimět Juliettu, aby se přiznala a řekla, kdo za tím stojí. Že by to zkrátilo a zjednodušilo řízení a v případě, že dojde k procesu, zmírnilo by to i trest.

Julietta však opakovala, co tvrdila už při prvním setkání. Je obětí nějakého spiknutí a může odpřisáhnout, že grafiky, které přijala do své galerie, byly originály, za které se zaručila. A nemá tušení, kdy a jak byly obrazy vyměněny za kopie.

Státní zástupce trval na svém názoru, že je to dost

nevěrohodné vysvětlení, které se nedá ničím dokázat. A proto je nutné přezkoumat, jestli tu jsou předpoklady k obžalobě pro podvod.

Přestože další čtyři obrazy od Heckela, Noldeho a Dixe byly potvrzeny jako originály, Juliettě bylo jasné, že pověst její galerie by po takové obžalobě byla zničena.

V poledne se dovolala Brodkovi a vyprávěla mu o Collinově osudu. Rozhodla se, že se mu prozatím nezmíní o hrozící obžalobě ani o šokujícím objevu u Norberta. Brodka už to měl i tak dost komplikované.

Poslouchal Juliettu mlčky.

„Jsi tam ještě?“ zeptala se, když skončila.

„Ano,“ odpověděl. „Asi víš, co to pro nás dva znamená.“

„Co tím myslíš?“

Brodka ztišil hlas. „Že se s mužem, který je v takovém stavu, nemůžeš nechat rozvést.“

Mlčení.

„Vím, že je to ničema,“ začal Brodka znova, „který mě chtěl zabít. Ale za těchhle okolností od něho nemůžeš odejít.“

„Vždycky jde jenom o něho. Na mě nikdo nemyslí. Jak se mám s touhle situací vyrovnat? To se o něj snad mám po celý zbytek života starat a opečovávat ho? A jistě si dovedeš představit, že teď bude ještě nesnesitelnější.“

„Chápu tě. Ale myslím, že se s tím musíme smířit, i když to zní tvrdě.“

Julietta mlčela.

„Ale to není téma, o kterém se dá mluvit po telefonu,“ slyšela, jak Brodka říká. „Kdy se vrátíš?“

„Ohlásím se hned, jak to tady všechno vyřídím.“

Julietta zavěsila a opustila Brodkův byt. Šla rovnou na letiště.

V letadle linky AZ 435 do Říma byla ještě volná místa.

Letiště Řím, Fiumicino.

V odbavovací hale vytočila Julietta Claudiovo číslo. Telefon zvonil, ale nikdo ho nezvedl. Rovněž v kanceláři nebyl Claudio k zastižení.

Vzala si taxi a jela do Trastevere, ke Claudiovu bytu. Během cesty do centra města snila o tom, jak leží v jeho náruči. Na Brodku a Collina si ani nevzpomněla. Existoval pro ni už jenom Claudio. Jeho dotyky ji přivedly do extáze a na celou noc jí umožnily zapomenout na všechny problémy. Toužila po další i noci v Claudiově náruči.

Taxík zastavil před domem v Trastevere. Julietta vyběhla do nejhořejšího poschodí a začala bouřlivě zvonit, klepat a volat.

Nedostala odpověď.

Rozhodla se, že na Claudia počká na chodbě. Nevěděla, jak dlouho seděla na schodech, když se venku na Řím už snesla tma. Na schodišti se v pravidelných intervalech rozsvěcelo a po chvíli zase zhasínalo světlo, ale Claudio se ještě neobjevil.

Ve chvíli, kdy se Julietta rozhodla, že dál už nebude čekat a půjde, uslyšela dole Claudiův rozjařený hlas.

Konečně, pomyslela si. Ale už vzápětí měla pocit, jako by ji někdo polil studenou vodou. Claudio nepřišel sám, ale s nějakým děvčetem, které na sebe upozornilo pitomoučkým hihňáním.

Julietta by se byla nejraději propadla do země, když se odvážila pohlédnout přes zábradlí. Ale nebylo zapotřebí zvláštní opatrnosti, protože ti dva byli až příliš zaměstnaní sami sebou. Cestou nahoru po schodech žertovali a smáli se. Claudio rozepnul děvčeti blůzu.

Když konečně došli na poslední schodiště, kde už je nájemníci domu nemohli vidět, Claudio položil děvče na schody. Vyhrnul jí krátkou sukni a vsunul pod ní ruku.

Zvuky, které ti dva vydávali, připadaly Juliettě odporné a

hnusné. Tohle je ten muž, s nímž prožila noc plnou něžností? Tohle je ten lásky hodný, něžný a pozorný Claudio?

Chvíli je pozorovala a nevěděla, co by měla udělat. Pak ji popadl slepý vztek. Cítila se ponížená a styděla se sama před sebou, že se nechala obloudit chlapem, který měl dnes tu a zítra jinou. Římští muži jsou opravdu ti nejhorší na světě.

Julietta scházela ze schodů. Claudio si jí v první chvíli nepovšiml. Ale když náhle stála nad ním, vzhlédl k ní a strnul.

„Můžu projít?“ zeptala se Julietta, jako by se nic nestalo.

Claudio nechal děvče děvčetem, něco zakoktal a spěšně si upravil kalhoty.

Julietta se na okamžik zastavila a pak překročila nohy děvčete. Byla to mladá holka, sotva dvacetiletá, křiklavě nalíčená a s obarvenými vlasy. Juliettu nejvíc ranilo, že se Claudio zahodil s takovou courou.

S předstíranou lhostejností řekla mladé ženě: „Doufám, že vás příliš nezklamal, signorino. Je to mizerný milenec. Věřte mi, vím, o čem mluvím.“

Ještě pořád polekaní tím, jak nečekaně se před nimi objevila, a zaražení jejím chladným vystoupením, si oba zahanbeně upravili šaty a uvolnili Juliettě cestu. Scházela ze schodů a Claudiovi nevěnovala jediný pohled.

Ten si odkašlal a zavolal za ní: „Počkej, musím ti něco vysvětlit.“

Julietta mávla odmítavě rukou a šla dál. Byla už v prvním poschodí, když se ještě jednou otočila a zavolala nahoru tak, že se to rozlehlo po celém domě: „Můžeš to říct té své dorotce. Ta puttana ti možná ještě bude věřit.“

Na ulici ovanula Juliettu vůně pizzy, česneku a darů moře. V Trastevere není skoro jediná ulice, v níž by se o hosty neucházely přinejmenším dvě tratorie, a většinou to dělaly tak, že výpary z kuchyně vypouštěly na ulici.

Jsi pitomá káča, říkala si v duchu Julietta. Chováš se jako hloupá puberťačka a zabouchneš se do prvního gigola, co se ti připlete do cesty. Jinak to ani nemohlo skončit.

Šla ulicí a přemýšlela, jestli má jít za Bradkou do albergo Waterloo - koneckonců ohlásila, že přijede až zítra -, a náhle pocítila hlad. Celý den nic nejedla; proto se posadila v jedné tratorii s barevnými stoly a židlemi, rozestavenými na ulici a osvětlenými červenými lampiony.

Přelétla pohledem ručně napsaný jídelní lístek a objednala si spaghetti alla Vongole a karafu stolního vína. Unaveně si podepřela hlavu rukama a pozorovala chodce jdoucí kolem. Když si vzpomněla na Claudia, měla vztek sama na sebe.

Špagety nádherně voněly a Julietta používala podle vzoru Italů škebli jako kleště a vytahovala z mísy mlže. Byla touto činností zaujatá tak, že si vůbec nepovšimla, že se u vedlejšího stolu posadil obtloustlý pán.

Když vzhlédla, tlouštík přátelsky pokývl hlavou. Toho muže odněkud znala, ale než si stačila vzpomenout odkud, muž u vedlejšího stolu vlídně řekl německy: „Tak dneska sama, krásná paní?“

Julietta neměla chuť reagovat na nějaké pokusy o seznámení, ale náhle se jí vybavilo, odkud toho muže zná. Byl to spisovatel z tratorie na piazza Navona.

Julietta se pokusila o úsměv, pokrčila rameny a odpověděla: „Ano, jak vidíte.“

„Máte starosti?“

„Jak jste na to přišel?“

„Vypadáte sklíčeně, jestli si mohu dovolit takovou poznámku.“

„Ne,“ odpověděla Julietta úsečně.

„Máte pravdu. Nenechte se obtěžovat cizím chlapem. Omlouvám se.“

„Tak jsem to nemyslela,“ prohlásila Julietta vlídněji. „Vy jste spisovatel, viďte?“

Tlouštík se zhluboka napil červeného vína a na vousaté tváři se mu objevil široký úsměv: „Řekněme, že se pokouším o to, abych byl považován za spisovatele. Jmenuji se Sperling. Paul Sperling.“

„Julietta Collinová.“

„Těší mě. Jste v Římě na dovolené?“

„Na dovolené? Ne, to bych neřekla. Jsem tu obchodně.“

Paul Sperling naklonil své mohutné tělo k Juliettě a téměř bezostyšně si ji prohlížel. „Nechte mě hádat,“ promluvil nakonec. „Ve svém povolání máte co dělat s uměním; s hudbou nebo s malířstvím.“

Julietta sebou bezděčně trhla. Odkud ji ten člověk zná? Ví toho o ní ještě víc?

„Jak jste na to přišel, pane Sperlingu?“

„Je to jenom dohad. Zakládá se na dlouhé životní zkušenosti. Víte, takový boxer má brutalitu vepsanou ve tváři, farář nedokáže zapřít svou zbožnost dokonce ani v bordelu a z advokátky vyzařuje i při té nejnevázanější zábavě korektnost.“

„Myslíte?“ opáčila Julietta. „Vy už jste někdy viděl faráře v bordelu?“

„Ne jednoho. A ve vaší tváři vidím tolik harmonie, jaká se najde jenom v hudbě nebo v malířství. Anebo se mýlím?“

„Ne, nemýlíte se.“

„Tak tedy hudba?“

„Ne, malířství. Obchoduji s obrazy.“

„No vidíte,“ Sperling se spokojeně zašklebil.

„A vy jste tedy spisovatel,“ řekla Julietta, když platila vrchnímu. Pak vstala a měla se k odchodu. „Co píšete?“

„Historické romány. Odehrávají se většinou ve starém Římě a jsou o lásce, neřesti a vášni. Ale ještě jste ode mě nemohla nic číst. Zatím píšu jenom do šuplíku. Žiju v Římě už třicet let. Život v

jiném městě si vůbec nedovedu představit. Ale snad je to tím, že jsem byl v Římě počat. Rodiče byli na svatební cestě v Římě. Za devět měsíců se matce narodila dvojčata. Můj bratr žije rovněž v Římě.“

„To je zajímavé.“

„Ne tak, jak by se zdálo. Existuje teorie, podle níž to člověka vždycky táhne na místo jeho početí. Například můj bratr chtěl za každou cenu do Říma, protože už od mládí se chtěl stát papežem.“

Julietta se zasmála, protože se domnívala, že je to vtip, ale okamžitě zmlkla, když Sperling pokračoval.

„Ale dotáhl to ve Vatikánu jenom na kardinála-státního tajemníka.“ Sperling se rozesmál, až se mu třáslo tlusté břicho. Podal Juliettě oranžovou vizitku se jménem a telefonním číslem. „Ale už vás nebudu zdržovat. Tady máte moji vizitku, prosím. Pro případ, že byste někdy potřebovala zkušeného průvodce po Římě. A pozdravujte svého muže, signoro!“

„Odkud víte, že jsem vdaná?“ zeptala se Julietta udiveně.

Sperling si s úsměvem prohrábl bradku. „Víte, ono to skutečně není tak těžké uhodnout. Zaprvé, ženy jako vy jsou vždycky vdané. A zadruhé už jsem vám vysvětlil, že každý člověk má svůj život vepsaný ve své fyziognomii.“

„A v mém obličeji jste přečetl, že jsem vdaná.“

„Ano. Dokonce se odvažuji dodat, že jste celkem šťastně vdaná.“

Kdybys tak věděl, pomyslela si Julietta.

Bylo jí do breku.

Bylo krátce před jedenáctou večer, když Julietta dorazila do albergo Waterloo. Brodka už byl v posteli.

Julietta si připravila hned několik výmluv, proč přijela bez ohlášení; ale teď se zakoktávala, uhlazovala si na šatech imaginární záhyby a nedokázala skrýt svou nervozitu.

Nakonec ji Brodka vzal za paži a přitáhl ji k sobě.

„Co se děje?“ zeptal se, „vždyť jsi celá roztěkaná.“

Julietta by mu byla mohla říct pravdu, ale neměla k tomu odvahu. Proto odpověděla - a ani při tom nelhala: „Ta věc s mým mužem mě hrozně sebrala. Pořád ho vidím před sebou, připoutaného na vozíku. Němého. Nehybného.“ Zachvěla se. „Jako by seděl na elektrickém křesle, připravený na popravu. Nedovedeš si představit, jak příšerně vypadá. Ale přitom má v obličeji pořád ten škodolibý úsměšek.“

„To nemůže ani pohnout rukou?“

„Ne. Vozík musí řídit takovou lžicí, kterou si vezme do úst. Je to hrozné. Měl by být ve speciálním ústavu, kde jsou na takové případy zařízeni, ale on nechce. Zahubí sebe i svou kliniku.“

Brodka pohladil Juliettu po vlasech. Všiml si, že ucukla, ale přičítal to jejímu vnitřnímu napětí.

„A jaký je teď tvůj vztah k němu?“ zeptal se opatrně. „Dovedl bych si představit, že teď se tvoje city ke Collinovi změnily…“

„Protože je ochrnutý a odkázaný na cizí pomoc?“ Julietta zavrtěla hlavou. „Snad by to tak bylo, kdyby se Hinrich změnil. Ale on se nezměnil. Měl bys vidět ten jeho ďábelský obličej. Skoro mi to připadalo, jako by chtěl říct: Teď jsem tě k sobě definitivně připoutal.“

Brodka toto téma už dál nerozváděl. Vtáhl Juliettu do postele, ale Julietta nemohla usnout.

Na desátou hodinu měl Brodka smluvenou schůzku s Arnolfovým synovcem Baldassarem Cornarem. Juliettu nechal v penzionu. Do půlnoci byla vzhůru a pak si vzala prášek na spaní. Teď jí Brodka pošeptal do ucha, že se do poledne vrátí. Reagovala na to jenom nejasným zamručením.

Před domem ve via Sale byla zaparkovaná Baldassarova malá dodávka. V obchodě byl ještě klid, ale o to rozčilenější byl, jak se

zdálo, Baldassare. Když uviděl Brodku, vrhl se k němu a táhl ho po úzkých příkrých schodech do prvního poschodí.

„Pojďte, signore, pojďte se na to podívat!“ řekl zadýchaně a pobídl Brodku, aby šel s ním.

V prvním poschodí uzoučkého domu byla jenom jedna místnost se dvěma okny do ulice a strop byl tak nízký, že se na něj dalo dosáhnout nataženou rukou.

Vládl tam nepředstavitelný nepořádek. Skříně byly zotvírané, zásuvky vytažené a jejich obsah se válel na podlaze. Přišla taky Baldassarova žena Adriana. Plakala a utírala si slzy.

„Muselo se to stát dneska v noci,“ řekl Baldassare pokyvuje hlavou.

Brodka se na mladíka tázavě podíval. „Zloději?“

Baldassare pozvedl ruce a teatrálně zvolal: „Co by mohli zloději u Baldassara Cornara ukrást?“

„Nemám tušení.“

„No, u Baldassara Cornara není co vzít. A denní tržbu odnáším každý večer do trezoru v bance.“

„A nic jste neslyšeli?“

„Spíme nahoře ve druhém patře. Náš den končí většinou kolem druhé ráno. A pak padneme do postele a spíme jako zabití. Ne, nic jsme neslyšeli.“

„Vypadá to, jako by někdo hledal něco určitého,“ usoudil Brodka a rozhlížel se po pokoji. „Nemáte tušení, co asi?“

Smutná Baldassarova tvář se náhle rozjasnila a na rtech se mu mihl prohnaný úsměv. „Mám,“ odpověděl stručně. Vytáhl z kapsy kalhot klíček od sejfu a podal ho Brodkovi.

Ten si ho důkladně prohlédl. Byl to malý klíček se zoubky na obou stranách a s vyrytou kombinací písmen a s číslem. „Co je to za klíč?“ zeptal se.

„Ten měl u sebe strýc Arnolfo, když se s vámi sešel tenkrát na Campo Santo. Našel jsem ho u něj v kapse kabátu. Tenhle klíč a

čtyřicet pět tisíc lir bylo všechno, co u sebe strýc měl.“

„A co z toho usuzujete, Baldassare?“

„Strýc Arnolfo vám chtěl ten klíč prodat.“

„Jak jste na to přišel?“

Baldassare zaváhal; pak pozvedl ruce a řekl: „Signore, můžete se mnou mluvit na rovinu. Vím, o co jde, i to, co od vás strýc požadoval. Chtěl od vás dvacet milionů lir. A já bych teď chtěl totéž.“

„A co za to dostanu?“ zeptal se Brodka. „Informace, které mi chtěl dát váš strýc, anebo jenom tenhle klíč? To bych ale kupoval zajíce v pytli.“

Baldassare pokrčil rameny. „Vaše riziko.“

„Váš strýc se nikdy nezmínil, jaké má informace?“

„Tak já vám to řeknu, signore. Strýc Arnolfo přísahal, že se Fasolinovi a jeho ženě pomstí, a našel možnost, jak to udělat. Jenom hledal někoho, kdo by mu v tom pomohl. A vy a signora Collinová jste se mu k tomu přesně hodili. Chtěli jste si s Fasolinem vyřídit účty tak jako on.“

„Ale co měl váš strýc v ruce?“

„Strýc Arnolfo říkával: ‚I ti nejrafinovanější gauneři mají nějakou slabinu, člověk ji jenom musí najít.' Měl ve zvyku nahrávat všechny telefonické rozhovory na pásek, bezvýznamné i ty důležité, když se jednalo o obchod. Zaznamenával je na mikrokazetách a ty ukládal do diplomatického kufříku - bylo jich víc než sto. Zřejmě se chtěl z nějakých důvodů pojistit. Zpočátku měl strýc Arnolfo za úkol tyto kazety uschovávat. Ale teď ke konci nesměl dělat ani to. Během času si však dal nějaké kazety stranou pro sebe. Mělo jich být víc než dvacet. Jsem si jistý, že ti zloději u mě hledali tyhle magnetofonové pásky.“

„A kde jsou ty kazety teď?“

Baldassare se zašklebil. „To strýc Arnolfo neřekl ani mně, i když jinak jsem o něm věděl všechno. Jenom mi naznačil, že ty

kazety jsou na bezpečném místě, zamčené na sedm zámků - jak se vyjádřil. A tvrdil, že je na nich dostatek důkazů, aby se Fasolino a jeho kumpáni dostali za mříže.“

Brodka se zamyslel. Tomu, co říkal Arnolfův synovec, se dalo věřit. „To je všechno hezké,“ konstatoval, „ale co si mám počít s klíčem, když nevím, od čeho je?“

Baldassare ukázal na vyryté znaky na klíči - Brodka četl: GHE a pod tím číslo 101.

„Strýc Arnolfo by vám byl určitě prozradil, co to znamená,“ poznamenal Baldassare.

„Patrně ano.“ Brodka přikývl a ještě stále si prohlížel klíč. „Ale vy mi chcete ten klíč prodat za stejnou částku jako váš strýc, a přitom nevíte, kde je trezor nebo bezpečnostní schránka, ke které klíč patří. Protože kdybyste to věděl, tak byste ty kazety už dávno vyzvedl.“

„To je pravda,“ souhlasil Baldassare. „Ale nemůže být tak těžké na to přijít. Určitě je to schránka na nádraží nebo v nějaké bance.“

„A co když ta schránka patří někomu jinému? Třeba jeho příteli nebo nějakému známému?“

„Strýc už neměl žádné přátele. Všichni jsou mrtvi. Žil velice osaměle.“

Chvíli se zamyslel a pak dodal: „Tak dobrá, signore Brodko. Řekněme deset milionů lir. Kromě toho vám nabízím pomoc, pokud půjde o strýcovo pole působnosti. Ale nečekejte příliš mnoho.“

„Souhlasím.“ Brodka vyhodil klíč do vzduchu a obratně ho zase chytil. Pak vyplnil šek a podal ho Baldassarovi. „Jestli si ještě na něco vzpomenete, co by nám pomohlo dostat se dál, najdete nás v albergo Waterloo.“

IX

Po patnácti letech se pro Giuseppa Palmezzana otevřely brány římské věznice „Regina Coeli“. Palmezzano, kterému od té doby, co zabil majitele galerie nožem na otvírání dopisů, říkali „Assassino“, měřil jenom metr pětašedesát, ale vážil osmdesát kilo a ani střídmá vězeňská strava na jeho postavě nic nezměnila.

Patnáct let vězení taky nic nezměnilo na jeho charakteru a jeho zevnějšek, podle něhož by ho člověk považoval spíš za bankéře než zabijáka, během této doby rovněž neutrpěl; pouze kdysi tmavý věneček jeho vlasů obklopující pleš byl teď světle šedivý. Stejně jako dřív měl i teď z anatomických důvodů šle a rovněž zůstal věrný svému zvyku, že ke každému obleku nosil bílé ponožky.

I když jeho oblečení bylo sebeošuntělejší, Palmezzano se v něm dovedl pohybovat s jistou grandezzou, k čemuž přispívalo i jeho vzpřímené držení těla s mírně zakloněnou hlavou. V této póze hrála určitě roli jeho hrdost, která se nedala přehlédnout, když si vykračoval se vztyčenou hlavou; ostatně tento postoj není u malých mužů žádnou zvláštností.

Kdo se s Palmezzanem setkal poprvé, považoval by ho spíš za estéta než za brutálního vraha. A snad nejpodivuhodnější bylo, že u něho platilo obojí. „Assassino“ dovedl duchaplně diskutovat o cinquecentu, stejně jako dovedl stisknout spoušť zbraně. Když však působil v této sféře, jeho jindy tak mírná tvář se ve zlomku vteřiny změnila v ohavnou úskočnou masku, nahánějící strach.

Giuseppe Palmezzano mžoural do jarního slunce a po tlusté tváři mu přelétl šťastný úsměv. Přimhouřenýma očima se rozhlédl po prostranství před věznicí. Změnilo se to tu oproti tomu, co pamatoval. V levé ruce nesl dlouhý plochý balík, v pravé vyboulenou cestovní tašku a vypadal dost bezradně. Žádný div po patnácti letech a sedmi dnech! Palmezzano už nevěřil, že ho někdy propustí na svobodu, protože po třech letech ve vězení napadl

jednoho dozorce, který si dělal legraci z jeho jediného koníčka a posmíval se mu. Dal dozorci takovou ránu pěstí, že ho museli s přeraženou čelistí odvézt do nemocnice. Ale Giuseppe prostě nesnesl, když ho někdo nebral vážně. Protože „Assassino“ byl génius.

Cítil se spřízněný s řeckým malířem Apellem, který byl považován za největšího malíře antiky, a dovedl namalovat hrozny vína tak, že si je lidé chtěli utrhnout. Palmezzano to uměl taky, ale jeho největší nadání se projevovalo v kopírování starých mistrů. A díky této schopnosti byl v jistých kruzích oblíbený a v jiných zase obávaný. Giuseppe představoval zkrátka díky své mnohostrannosti zcela neobyčejný fenomén, a dokonce i v římských poměrech byl jedinečný a bezkonkurenční.

Taxikář, který unuděně čekal na zákazníky a upřeně se díval na bránu vězení, udělal chybu, když se Palmezzana, který k němu zamířil, zeptal: „A můžeš taky zaplatit, kámo?“

Giuseppe položil své zavazadlo na zem, přistoupil k řidiči a s oním hrůzu nahánějícím výrazem řekl: „Jestli se mě ještě jednou takhle zeptáš, tak budeš brzo šlapat v botách z betonu po dně Tibery, capito?“

Řidič se skutečně vyděsil. Pospíšil si, aby nacpal Giuseppova zavazadla do vozu, a pak se vystrašeně zeptal: „Kam budete…“

„Via Banco Santo Spirito,“ přerušil ho Palmezzano. „A cenu určím já.“ Pak už během celé jízdy nepromluvil.

Než Giuseppe Palmezzano stiskl zvonek pod štítkem se jménem „Fasolino“, upravil si sako, na němž se nedalo přehlédnout, že už vyšlo z módy.

Otevřel mladý sluha, choval se velice vybraně a zeptal se, koho může ohlásit.

Palmezzano odstrčil sluhu stranou a přikázal mu: „Dej pokoj a postarej se o moje zavazadlo, kamaráde!“ Pak vešel do haly.

„Kde je Fasolino?“ zeptal se Giuseppe, když se sluha ustrašeně

vrátil se zavazadlem.

„Hned pro něho dojdu," pospíšil si s odpovědí.

Netrvalo dlouho a objevil se Fasolino. Okamžitě Giuseppa poznal.

„Ty?" řekl užasle. „Myslel jsem, že to máš na doživotí."

Palmezzano se zašklebil. „Snad to tak mělo být. Ale pak si to pánové rozmysleli."

„Panebože." Teprve teď Fasolino pochopil, co to znamená. Giuseppe Palmezzano byl volný. A Palmezzano věděl víc než dost, aby je všechny mohl shodit. Fasolino cítil, jak se pod ním podlamují kolena.

„Můžu tu pár dní zůstat, ne?" zeptal se Giuseppe s naprostou samozřejmostí. „Jdu sem rovnou z basy a nevím, jak to bude dál. Bez peněz a bez bytu. Chápeš?"

„Samozřejmě!" pospíšil si s odpovědí Fasolino a snažil se zachovat klid. „Přirozeně, že u nás můžeš zůstat. Ale nebyl by ti hotel ve městě vítanější…?"

Palmezzano k němu přistoupil blíž. „Ty nechceš, abych tu zůstal, je to tak?"

„Ale co tě napadá. Samozřejmě že tu můžeš zůstat. Když tu budeš spokojený, můžeš zůstat, jak dlouho budeš chtít."

Giuseppe přátelsky plácl Fasolina do ramene, ale rána byla tak silná, že pod Fasolinem poklesla kolena, a vůbec nepochyboval, že to bylo myšleno jako výhrůžka.

Chvíli stáli proti sobě a pak Palmezzano prohlásil: „Chci mluvit se Smolenským. Ať kouká naklusat."

Fasolino sebou trhl. Ještě měl v neblahé paměti Giuseppovu prchlivost a výbuchy násilí kvůli sebemenším maličkostem. Proto rozvážně řekl: „Rád pro tebe udělám, co budeš chtít; ale Smolenski se mezitím stal velkým zvířetem. Je kardinálem-státním tajemníkem…"

„Myslíš, že jsem idiot?" Giuseppe zesílil hlas. „Sám jsi přece

seděl sedm let. Tak víš, že v lapáku se člověk dozví všechno - rozhodně pokud jde o vlastní lidi. Samozřejmě že vím, jakou udělal Smolenski kariéru. Chci s ním mluvit, a to tady a hned!“ Palmezzano šel k telefonu a podal Fasolinovi sluchátko.

Fasolino ustrašeně vytočil číslo a stejně ustrašeně začal koktat: „Eminence, promiňte, že vás ruším, ale je u mne muž, na kterého se jistě dobře pamatujete. Giuseppe Palmezzano.“

Buď muž na druhém konci minutu mlčel, anebo celou tu dobu nadával, protože teprve po minutě Fasolino poníženě řekl: „Ne, Eminence, je to pravda. Palmezzano stojí vedle mě a chce s vámi mluvit. Prosí vás, abyste sem přišel.“

Chvilku se dohadovali. Palmezzano pozoroval Fasolina s útrpným úsměvem. Nakonec už toho měl dost. Vzal Fasolinovi sluchátko z ruky a hlasitě zvolal: „Haló, Eminence. To sis asi nemyslel, co?“

Kardinál začal překvapeně blábolit něco o odsouzení na doživotí a chtěl vědět, proč Palmezzana propustili. Je nemocný?

„Já a nemocný?“ vyprskl smíchem Palmezzano. „To spíš spadne kopule Sv. Petra, než abych já byl nemocný. A kopule ještě stojí, ne?“ Burácivě se zasmál. „Ne, milý Smolenski, propustili mě předčasně pro dobré chování. Všechny záchody v kriminále jsem vymaloval Michelangelovými freskami. Ředitel věznice byl tak uchvácený, že při močení plakal dojetím.“

Fasolino si dal ruku na ústa, aby se nerozesmál.

Náhle Palmezzano zvážněl a výhrůžně pronesl: „Tvoje úřady mě nezajímají, Smolenski; čekám tě tady u Fasolina. Řekněme za půl hodiny.“ A zavěsil.

Přesně na minutu za půl hodiny vstoupil kardinál-státní tajemník do dveří. Jako vždycky při návštěvách v tomto domě měl černý oblek a diplomatický kufřík. A třebaže důvod jeho návštěvy byl tentokrát jiný, kardinál vypadal stejně rozčilený jako ve dnech,

kdy ho očekávala Anastasia.

Palmezzano nepolíbil kardinálovi prsten, jak bylo zvykem, ale jeho červenými žilkami protkané tváře, a to hned několikrát. Kardinálovi-státnímu tajemníkovi to bylo před Fasolinem zřejmě trapné, a když Giuseppovy projevy lásky nebraly konce, opatrně ho odstrčil a řekl: „To už stačí.“

Palmezzano se na něho osopil: „Tak se mi zdá, že vůbec nemáš radost. Takovéhle chladné přijetí po tolika letech?“

„Ale pochop přece,“ omlouval se kardinál a pohledem hledal u Fasolina podporu, „přišlo to prostě příliš náhle. Samozřejmě, že z toho máme radost.“

„A jakou!“ horlivě přikývl Fasolino.

„Přitom bych měl všechny důvody, abych se zlobil především na tebe, Smolenski,“ řekl Palmezzano číhavě.

„Prosím tě! To všechno už je dávno odpuštěno a zapomenuto.“ Smolenski sepjal ruce.

Zdálo se, že Palmezzano je jiného názoru, protože odpověděl zvýšeným hlasem: „Ano, ano, na svobodě je člověk spíš ochotný odpustit a zapomenout, než když je za mřížemi. Kdo jednou sedí, ten nezapomene nic… Já rozhodně nikdy nezapomenu, že jste se na mě úplně vykašlali.“

Smolenského vždycky lehce začervenalý obličej zrudl. Kardinál zalapal po vzduchu a prohlásil: „Giuseppe, jsi geniální falzifikátor, ale jsi taky ničemný vrah. Nikdo přece nezabíjí, když nemá stoprocentní jistotu, že ho nedopadnou.“

„To se lehko řekne,“ namítl Palmezzano, „ale když někoho odděláš, tak tohle je to nejposlednější, na co myslíš. Já jsem tenkrát myslel jen na jedno: Máš očitého svědka a musíš se ho zbavit. Kdyby byl zůstal naživu, tak bys dneska nebyl takové velké zvíře. To mi věř!“

Smolenski pozvedl ukazováček. „Měl jsi úkol a ten jsi měl splnit. O vraždě nikdy nebyla řeč. Jsem slušný kardinál!“

„Copak jsem mohl tušit, že se ten antikvář vrátí o půlnoci zpátky do krámu? Najednou jsme stáli proti sobě tváří v tvář! Měl jsem říct, promiňte, spletl jsem si dveře, s pravým Tizianem v ruce se zdejchnout a falešného tam nechat? Nevěděl jsem, co mám udělat, a tak jsem popadl ten nůž na otvírání dopisů… byl to překrásný kousek z tepaného stříbra… a bodl jsem. Třináctkrát, jak stálo v obžalobě.“

„Ale to bylo proti naší úmluvě!“ vykřikl Smolenski a téměř mu přitom přeskočil hlas.

„Úmluva sem, úmluva tam. Taky jsme se nedohodli na tom, že neřeknu, kdo za tím vším stál.“

„Na to, že by za tím někdo stál, nebyly žádné důkazy, Giuseppe. Ani jediný!“

„Ano, protože jsem držel hubu, Smolenski. Kdybych tě byl prásknul, tak bys dneska nebyl tím, čím jsi.“

„A co by to pomohlo, kdybys nás prozradil? Tu vraždu bys tím nevymazal.“

„Právě. To jsem si taky řekl, když jsem to vzal všechno na sebe. Jestli z toho kriminálu jednou vyjdeš, říkal jsem si, tak lidi, které jsi ušetřil, se ti za to určitě odmění.“

„To sis říkal?“

„Ano, to jsem si říkal.“ Palmezzano si zkřížil ruce na prsou.

Kardinál-státní sekretář svraštil čelo. Pak tiše, že mu bylo sotva rozumět, procedil: „Co chceš, Giuseppe?“

„Peníze.“

„Kolik?“ Smolenského hlas zněl výhrůžně.

„Sto milionů lir hned. A Madonu od Leonarda da Vinci ze sálu ve Vatikánském muzeu.“

„Ty ses zbláznil!“

„Možná. Ale i blázen potřebuje k životu peníze. A cos zaplatil jemu, když byl propuštěný z vězení?“ Palmezzano ukázal palcem na Fasolina.

Muž v černém obleku si odkašlal a vyměnil si pohled s Fasolinem. Nakonec se odhodlal k odpovědi. „Kurie vyplácela během jeho pobytu ve vězení každý týden rentu jeho manželce Anastasii.“ Povzdechl si. „Tak dobrá, promluvme si o penězích. Ale pokud jde o Madonu od Leonarda da Vinci… jak si to vlastně představuješ?“

„Docela jednoduše,“ odpověděl Palmezzano a vzal plochý balík, který s sebou přinesl. Rychle rozvázal provaz a rozhrnul papírový obal. Vyndal z něj obraz velký 103 krát 75 centimetrů. Byla to Madona namalovaná temperou na starém dřevě, nenapodobitelně krásná a vyzařující kouzelnou harmonii a klid. Postavil obraz na zem před Smolenského.

Ten poklekl, zevrubně si obraz prohlížel a občas uchváceně zavzdychal. Nakonec vzhlédl k Palmezzanovi se slovy: „Kdybych nevěděl, že originál visí ve Vatikánu, řekl bych, že je to pravý Leonardo. To je fantastické!“

Giuseppe rozpřáhl ruce jako herec přijímající potlesk, uklonil se imaginárnímu publiku a prohlásil: „Dovolte, abych se představil, Leonardo da Vinci.“

Mezitím vedle Smolenského poklekl i Fasolino. A zatímco na sebe nechával obraz působit a chvílemi nad perfektní kopií uznale pokyvoval hlavou, ujal se slova kardinál. „Jsi opravdu génius, Giuseppe. Jenom ses - a v tom je tvoje tragédie - narodil o pět set let později.“

„Ale co! Líp by se mi tenkrát taky nevedlo. Přece se ví, s jakými těžkostmi se Leonardo potýkal.“

Smolenski uchvácený obrazem se pomalu vracel do reality a stále ještě vkleče se zeptal: „A to jsi namaloval ve vězení?“

Giuseppe přikývl. „Podle obrazu v jedné monografii z vězeňské knihovny.“

„A proč zrovna tenhle obraz?“

„Objednal si ho jeden bláznivý Američan.“

„A jak jsi na toho člověka přišel? Anebo spíš, jak přišel on na tebe?“

„Už jsem to říkal: Kdo si myslí, že člověk ve vězení je odříznutý od světa, ten se obrovsky mýlí. V base víš všechno, co se venku děje. Můžeš mít všechno, co chceš. Potřebuješ jenom peníze. Dozorci jsou totiž špatně placení, dost špatně.“

„Jestli ti dobře rozumím,“ začal zeširoka Smolenski, „tak ty teď chceš tenhle obraz vyměnit za originál a originál chceš prodat tomu Američanovi.“

„Správná úvaha!“ Palmezzano zatleskal. „Nikdo na tu výměnu nepřijde. Sám přece říkáš, že ta kopie je perfektní.“

„A kolik ti za ten originál nabídli, Giuseppe?“

Palmezzano se neměl k odpovědi. Pak tiše řekl: „Dva miliony dolarů.“

Smolenski povytáhl obočí. „To je spousta peněz. Ale za Leonarda je to ovšem jenom zlomek toho, co by ten obraz vynesl, kdyby se prodal na trhu s uměleckými díly.“

„To je mi taky jasné,“ odpověděl Giuseppe. „Ale ten bláznivý Američan nedostane obraz, s kterým by se mohl chlubit, že je to originál od Leonarda da Vinci, přesto, že to tak je. Dokonce i kdyby to tvrdil - nikdo mu to nebude věřit. Může tvrdit jenom, že má kopii Leonarda, třebaže je to originál. Ale o tom ví jenom pár lidí a to jeho cenu přirozeně značně snižuje.“

Smolenski se zamyslel. Nakonec se zeptal: „A co když řeknu ne?“

„Co to má znamenat - když řeknu ne? Myslíš si, že mi ten kšeft zkazíš? To bych si na tvém místě pořádně rozmyslel, Smolenski. Existuje spousta lidí, kteří by byli moc překvapení, kdyby se dověděli, co se doopravdy děje ve Vatikánu.“

„A odkud to víš ty, Giuseppe?“

„Bože, člověk má své donašeče.“

Smolenski si zkřížil ruce za zády a s licoměrným úsměvem prohlásil: „Přesto říkám ne.“

Hrob na Campo Santo trápil Brodku tak, jako by ho přepadla nějaká zákeřná nemoc. Přitahoval ho přímo magicky. Nebylo dne, aby se nevypravil do Vatikánu a nevyptával se tam na všech možných místech, aby se o hrobu něco dověděl.

S neústupností zkušeného reportéra a s propustkou opatřenou zeleným razítkem se dostal dokonce až k Palazzo del Governatorato, civilní správě Vatikánu, sídlící za Chrámem sv. Petra v obrovském komplexu budov s nekonečnými chodbami a nespočetnými kancelářemi.

Ale i tady se Brodka setkával s onou záměrnou rezervovaností, s jakou se k němu chovali už na jiných úředních místech. Dokonce měl dojem, že předstíraná nevědomost je tím zřejmější, čím vyšší byl příslušný úřad.

Z Governatorato ho nakonec poslali s písemným doporučením a prosbou o vyřízení jeho žádosti za vedoucím kanceláře Německého kolegia, na místo, kde Brodka pátral už před třemi dny.

Přesto se nevzdával. V naději, že tento přípis by mohl zapůsobit, šel znovu do kanceláře kolegia, kde ve vybílené místnosti opět zastihl kapucína, kterému po úrazu vynechávala paměť.

Bylo to díky doporučujícímu dopisu z Governatorata anebo měl mnich zrovna dobrý den, ale v každém případě byl tentokrát velice hovorný a ochotný něco pro Brodku udělat.

Brodka mu tedy znovu od začátku vysvětlil, že se chce dovědět, co znamenají iniciály C. B. na náhrobku na Campo Santo.

O takovém hrobě, ujišťoval ho zbožný muž s cézarovským účesem, vůbec neví; kdyby byl signore tak laskav a ukázal mu místo odpočinku drahé zesnulé.

Brodka měl opět co dělat, aby nevybuchl, ale pak se ovládl a rozhodl se, že půjde s kapucínem na hřbitov.

Když došli k hrobu, Brodka zůstal stát, jako by do něho uhodil hrom. Díval se na náhrobek a nevěřil svým očím. Nápis zmizel a kámen se hladce leskl, jako by se ho nikdy žádné dláto nedotklo.

„Ten nápis!“ vykřikl Brodka tak, že se to rozlehlo po celém hřbitově. „Kde je ten nápis na náhrobku?“

Mnich si zasunul ruce do rukávů kutny. Stál nehnutě a čišela z něho kněžská povýšenost. „O čem mluvíte, bratře v Kristu?“ řekl a podíval se na Brodku se širokým vítězným úsměvem.

Brodka se k němu prudce otočil. Tvářil se tak, že mnich před ním o krok ustoupil. Povýšený úšklebek z jeho obličeje zmizel.

„V tomhle kameni byla ještě včera vytesaná písmena C. B. a datum narození a úmrtí, k čertu!“

S pohledem trpícího Laokoonta mnich začal: „Bratře v Kristu…“

Dál se nedostal, protože Brodka mu do toho vpadl: „Neříkejte mi bratře v Kristu! Ani jedno, ani druhé se ke mně nehodí! Radši mi řekněte, co se stalo s tím pomníkem!“

V kapucínově tváři se opět objevil potměšilý úsměšek. „Vy chcete vážně tvrdit, že na tom náhrobku byl ještě včera vytesaný nápis? Kdyby tomu tak bylo, byli bychom svědky stejného zázraku, jako byl zázrak svatého padre Pia. Ale musím vás zklamat. Na tom kameni nikdy žádný nápis nebyl. Majitel hrobu, vysoce postavený muž německého původu, dlí ještě mezi živými.“

„Ale ten nápis jsem neviděl jenom já. Taky moje žena…“

„Není to snad tím,“ přerušil ho mnich vysokým hlasem, „že jste se v poslední době příliš zabýval smrtí nějakého drahého člověka - z důvodů, které neznám?“

Brodka překvapeně přikývl.

„Vidíte.“ Mnich opět zaujal svůj dřívější postoj, zasunul si ruce do rukávů kutny, pozvedl hlavu a díval se k nebi. „Nežijeme

všichni občas v zajetí svých klamných představ? A nestali jsme se už všichni obětí těchto klamných představ? Kdo o sobě může tvrdit, že ho ještě nikdy nešálily smysly?“

Zatímco kapucín mluvil dál tónem kazatele, Brodka se prudce otočil a odešel. Ani na okamžik nepochyboval, že nápis skutečně viděl, ale nevěděl, co si o tom má myslet. Teď si byl naprosto jistý, že je na stopě nějakého spiknutí. I když souvislosti zatím nedávaly smysl - události posledních týdnů a měsíců měly společný původ a společný cíl.

Brodka předpokládal, že Julietta projeví víc soucitného pochopení, když jí referoval o novém vývoji událostí. Věřil, že ho utěší, povzbudí ho a dodá mu odvahu.

Ale Julietta reagovala tak, jak to nejmíň očekával. Když jí vyprávěl o zmizení nápisu na hrobě, najednou se rozesmála a zajíkajíc se smíchem opakovala: „Zázrak, zázrak, zázrak!“

Takovou ji Brodka ještě nezažil. Zatřásl s ní, ale nepomohlo to. Teprve když zvedl ruku, jako by ji chtěl uhodit, zmlkla a zadívala se na něho. Byl v jejích očích údiv? Zlost? Zklamání? Nedovedl si její pohled vysvětlit.

„Odpusť,“ omluvil se tiše a neodvažoval se jí podívat do očí. „Je… je mi to líto.“

„No dobře,“ odpověděla. „Sama nevím, co to do mě vjelo. Takhle snad reagují někteří lidé, když je zaskočí zoufalství a absurdita dohromady.“

„Možná,“ řekl Brodka mírně.

„Je tu ještě něco,“ začala váhavě. „Něco jsem ti zamlčela. Ale… nechtěla jsem tě ještě víc znepokojovat.“

Brodka seděl na okraji postele a podpíral si hlavu. Teď vzhlédl.

Julietta šla k oknu a dívala se přes střechy domů na piazza Mazzini.

„Už jsem ti přece vyprávěla o Norbertovi, o tom barovém pianistovi, co má jenom devět prstů…“ Zarazila se.

„Ano. Co je s ním?“

„Znám ho už hodně let a vždycky jsem ho považovala za čestného a slušného chlapíka. Často jsme si pomáhali. Byla jsem pro něho napůl zpovědník a napůl něco jako matka. A někdy jsem se šla k němu vybrečet já. Naposled před pár dny v Mnichově.“

„Kvůli tomu přece nemusíš mít špatné svědomí.“ Brodka vstal a přistoupil k Juliettě k oknu.

„Ne, ne. To není to, co si teď snad myslíš. Když jsem od něho odcházela, viděla jsem v jeho pokoji něco, čeho jsem si celou tu dobu nepovšimla.“

„A to?“

„Purpurovou šňůru.“ Julietta se otočila.

„Co to říkáš?“ vyhrkl Brodka.

„Taky pro to nemám žádné vysvětlení.“ Julietta se k němu přivinula. „Ale my se nedáme, viď, Brodko? My se nedáme!“

Od Baldassara Cornara se Brodka dověděl, že pohřeb Arnolfa Carracciho bude příští den dopoledne na hřbitově Verano. Třebaže Brodka a Julietta měli hřbitovů až po krk, pohřeb starého sluhy nabízel možnost, že by mohli na něco přijít.

Bylo to však pro oba riskantní. V žádném případě je nesměl vidět Fasolino a jeho společníci, které neznali. Proto se na obrovský hřbitov vplížili už dlouho před začátkem pohřbu.

Bylo snadné schovat se za lesem náhrobků a pompézních pomníků. Tam čekali na účastníky pohřbu.

Předpokládali, že přijde spousta smutečních hostů, jak tomu je v Itálii zvykem, ale za rakví a knězem kráčelo jenom sedm osob: synovec Baldassare se svou ženu Adrianou, Anastasia Fasolinová bez svého muže Alberta, dva mladí lidé z domácího personálu a dva muži, kteří vzbudili jejich obzvláštní pozornost.

„To je přece zase ten záhadný fotograf,“ zašeptala Julietta, když se malý smuteční průvod ubíral k hrobu. „Co má ten chlap společného s Arnolfem?“

Brodka pokrčil rameny. „A co ten druhý? Připadá mi, že už jsem se s tím mužem někdy setkal…“

„Ano,“ přikývla Julietta, „teď když to říkáš…“

Zatímco kněz odříkával falzetem modlitby, Brodka poznamenal: „Nejsem si jistý, jestli můžeme Baldassarovi opravdu věřit, i když to vypadá, jako bychom měli stejného nepřítele.“

„Ale přeházeli mu celý byt a on ti dal ten klíč.“

„Prodal, Julietto, prodal. A nejdřív se musí ukázat, jestli to všechno není podvod.“ Brodka si bezděčně sáhl do kapsy kalhot, jestli tam klíč má.

Za chvíli pohřeb skončil. Smuteční hosté se spěšně rozešli.

„Chudák Arnolfo,“ řekla Julietta, když odcházeli ze hřbitova.

„Byl bych tomu stařík̆ovi přál ještě pár let,“ prohlásil Brodka a s nádechem cynizmu dodal: „Aspoň bychom se byli dověděli, co si máme počít s tím zatraceným klíčem.“

Hledání trezoru ke klíči bylo těžší, než Brodka čekal. Po rozhovoru s Baldassarem Cornarem byl přesvědčen, že klíč pochází od sejfu v bance. Ale ukázalo se, že banka, v níž měl Baldassare strýcovo konto, žádné bezpečnostní přihrádky nemá. Stejně jako všechny banky v blízkosti Arnolfova bývalého pracoviště.

V telefonním seznamu Brodka zjistil, že v Římě je víc než tisíc bank a poboček. Pokusil se získat přes centrálu všech bank, sídlících v Římě, informace o klíčových kódech jejich poboček.

Ale ani tento pokus nevyšel. U většiny bank se setkal jenom s nedůvěrou a jediná nová informace byla, že nemohou s určitostí říct, jaký systém klíčů se v různých pobočkách používá. A že takovýto dotaz ještě nikdy nedostali.

Brodka začínal mít pomalu vztek na Baldassara Cornara, který ho možná podvedl; pohrával si s myšlenkou, že klíč, který mu není k ničemu, vrátí a bude chtít zpátky svoje peníze.

Naproti tomu Julietta projevila v tomto případě mnohem víc vytrvalosti, než měla ve zvyku. Přesvědčila Brodku, že Baldassare toho o sobě i o svém strýci řekl příliš mnoho, a proto by neriskoval, aby ho považovali za podvodníka. A zadruhé, pokračovala Julietta, Brodka nemůže čekat, že v milionovém městě, jako je Řím, najde během dvou dní trezor, k němuž se bude hodit jeho klíček. Jedinou šancí, jak dosáhnout cíle, je pátrat v okolí Arnolfa Carracciho.

Brodka s tím souhlasil. Rozhodli se, že udělají ještě poslední pokus a prohlédnou si bezpečnostní schránky na stanici Termini, hlavním nádraží Říma.

Ale i tato poslední naděje se rozplynula jako mýdlová bublina. Zklamaně se loudali směrem k piazza della Repubblica, aby se v některé postranní ulici najedli a promysleli, co budou dělat dál.

Při hledání nějaké tratorie narazili nedaleko via Torrino na malý temný krámek s nápisem „Servizio chiavi“, Výroba klíčů.

Brodka a Julietta se na sebe podívali. Oba měli stejný nápad.

Krám byl deset metrů dlouhý, ale široký sotva dva metry a na stěnách visely tisíce klíčů. Dvě zářivky na vysokém stropě osvětlovaly místnost chladným mdlým světlem.

Z pozadí se vynořil kašlající a smrkající muž v šedivém pracovním plášti. Byl středně starý, malé postavy, na nose měl tlusté brýle s kostěnými obroučkami a díval se přes jejich horní okraj. Co pro ně může udělat?

Brodka mu podal klíč a zeptal se, jestli by nevěděl, k čemu může patřit.

Zámečník si nejdřív Brodku prohlédl od paty k hlavě a pak vrhl nedůvěřivý pohled na Juliettu. Nakonec vzal klíč, otáčel ho ze všech stran, podržel ho proti světlu a pak se chraplavým hlasem

sardinského pastevce zeptal: „Proč to chcete vědět, signore? Je to přece váš klíč, nebo ne? Tak tedy musíte vědět, od čeho je!“

Brodka se zatvářil rozpačitě a vyprávěl muži historku, kterou si předtím s Juliettou vymysleli: „Víte, signore, zemřel jeden náš blízký příbuzný, tady v Římě, a v jeho pozůstalosti jsme našli tenhle klíč. Domníváme se, že měl tady ve městě nějakou bezpečnostní schránku.“ Zasmál se: „Třeba jsme bohatí a ještě o tom vůbec nevíme.“

Zažertování se zámečníkovi zřejmě líbilo a jeho nedůvěřivý výraz se rozjasnil. Znovu zvedl klíček do výšky, prohlížel si zoubky a pak začal hledat mezi tisícem klíčů na zdi, jestli je mu nějaký podobný. Když nic nenašel, prohlásil: „Víte, on je to docela obyčejný klíč od trezoru. Nedovedu si představit, že by byl od sejfu v bance. Zámek je z padesátých let. Těžko říct.“

„Vy si tedy myslíte, že se jedná o nějaký staromódní soukromý trezor?“ zeptal se Brodka a cítil, jak se jeho naděje rozplývají.

„To nemyslím, signore, je to bezpochyby patentní klíč.“

„To znamená?“

„To znamená, že existuje víc bezpečnostních schránek a klíče od nich se jen nepatrně liší jeden od druhého. Podívejte, tady.“ Ukázal na zoubky na obou stranách klíče. „Ty můžete obměňovat, třikrát tři je devět, krát devět je osmdesát jedna, to znamená pro jednaosmdesát zámků. Patrně se jedná o nějaký menší soubor schránek. Když k tomu uvážíte, že je to spíš jednoduchý zámek, mohlo by se jednat o klíč od nějakého hotelového sejfu anebo od bezpečnostní schránky nějaké firmy. Ne, žádná banka na světě by si takové klíče nemohla dovolit - už kvůli pojištění. Víc vám říct nemůžu.“

Brodka přistrčil zámečníkovi bankovku a poděkoval. „Moc jste nám pomohl.“

V tratorii, která se jmenovala „Da Giovanni“ a byla o ulici dál, měli Brodka a Julietta možnost, aby probrali, co se dověděli. Ale

náladu jim to příliš nepozvedlo.

Teď sice věděli, že Arnolfo Carracci neměl sejf v bance a ani trezor nebo bezpečnostní schránku, které byly pojištěny, ale příliš jim to nepomohlo dostat se dál.

Podle Julietty nepřicházel sejf v hotelu v úvahu vzhledem k poměrům, v jakých žil jako sluha. Ve svém životě, stále naplněném prací, pravděpodobně nestrávil v hotelu ani jedinou noc. Bylo tedy pravděpodobnější, že se jedná o sejf. Ale s jakou firmou nebo institucí měl Arnolfo styky?

To byla otázka, na kterou by asi mohl nejlépe odpovědět jeho synovec.

Brodka a Julietta šli po via Veneto, kde stál hotel Excelsior, s nímž je oba pojily různé vzpomínky, a jako by se domluvili, oba přešli na druhou stranu ulice.

Náhle se Julietta zastavila. Dívala se na hotel. Brodka netušil, co se jí teď honí v hlavě, ale neodvážil se jí zeptat, proč se tak znenadání zarazila. Na ono nepříjemné setkání už nemyslel, ale přece jen na něj tak docela nezapomněl.

„Brodko," promluvila Julietta s pohledem ještě stále upřeným na hotel, „pamatuješ se na toho neznámého muže, co byl na Arnolfově pohřbu? Teď vím, kde už jsem ho viděla."

Brodka se na Juliettu skepticky podíval. „A kdo to byl?"

„Recepční z hotelu Excelsior."

Brodka se zarazil. „Sakra, myslím, že máš pravdu. Ale co by to tak mohlo znamenat?"

Ale Julietta už byla v myšlenkách dál. „Kde je ten klíč?" zeptala se znepokojeně.

Brodka vytáhl klíč z kapsy a dal ho Juliettě.

„Podívej," řekla a ukázala na tři písmena vyrytá na klíči. „GHE - Grand Hotel Excelsior."

Brodka se nezmohl na slovo. Trvalo chvíli, než pochopil Juliettin naprosto logický výklad. Pak jednal zcela impulzivně a

vůbec nepřemýšlel, jestli to, co dělá je moudré, anebo nebezpečné. Chytil Juliettu za ruku a mezi proudy zběsile houkajících aut se s ní rozběhl přes via Veneto k hotelu.

„Tamhle!“ Julietta ukázala na muže v recepci. „Je to opravdu on!“

Recepční, starší pán dokonalého zevnějšku se stejně dokonalým chováním, je zdvořile pozdravil a zeptal se, co si přejí.

„Znal jste Arnolfa Carracciho?“ zeptal se Brodka rovnou a - jak si vzápětí uvědomil - příliš rezolutně.

Muž se na oba nejistě podíval a upravoval si svůj staromódní redingot, jako by chtěl získat čas. „Znal,“ řekl nakonec. „Smím se zeptat, kdo jste a proč se o Arnolfa zajímáte? Je mrtvý. Včera jsme ho pochovali.“

„Vím. Jmenuji se Brodka. Před nedávnem jsme tady bydleli. A Arnolfo Carracci byl náš známý.“

„Ach tak,“ odpověděl recepční a střídavě si prohlížel Brodku a Juliettu. „Ano, myslím, že si na vás vzpomínám.“

„Jaký jste měl vztah k signoru Carraccimu?“ zeptal se Brodka. „Byli jste přátelé?“

Recepční naklonil hlavu a oči jako by se mu na okamžik rozjasnily. „Ano, Arnolfo byl poslední z mých kamarádů ze školy. Teď už jsem zůstal jenom já. Patrně jsem pro peklo příliš dobrý a pro nebe příliš špatný. Chi se ne frega - kdo by se tím trápil?“

Brodka mu ukázal klíček. „Neznáte tenhle klíč, signore?“

„Říkejte mi Marco, per favore.“ Ukázal na mosazný štítek, který měl na levé straně prsou. „Samozřejmě, že ten klíč znám. Je od jedné z našich bezpečnostních schránek. Dovolte, já se podívám.“ Vzal klíč, přečetl si vyražená písmena, pak vzal nějaký seznam a přejížděl po něm ukazováčkem.

Náhle se zarazil. „Jak jste k tomu klíči přišel, signore? Patřil Arnolfovi.“

Brodka přikývl. „Já vím. Ale teď patří mně.“

„Co to má znamenat?“ zeptal se Marco rozhořčeně. „Dal jsem tu schránku k dispozici Arnolfovi. Prý jsou v ní důležité dokumenty. Arnolfo se domníval, že tady by je nikdo nehledal. Víte, nepohodl se se svým zaměstnavatelem Albertem Fasolinem. Ale Arnolfo o tom vždycky mluvil jenom v náznacích, nikdy mi neprozradil, oč vlastně šlo. Ne, signore, do toho sejfu vás nepustím. Jedině přes mou mrtvolu.“

Brodka se diskrétně rozhlédl na všechny strany, jestli je někdo nepozoruje, pak se naklonil přes pult a řekl: „Poslyšte, Marco, nabídl jsem Arnolfovi za obsah toho sejfu vysokou částku. Když mi měl předat klíč, dostal infarkt a na ten pak umřel. Byli jsme to my, kdo zařídil jeho převoz do nemocnice.“

Marco se díval stranou a poslouchal, co Brodka říká. „Dostal od vás Arnolfo ty peníze?“ zajímal se nakonec.

„Ne,“ odpověděl Brodka, „k tomu už nedošlo. Ale o našem obchodu věděl Arnolfův synovec. Dal jsem ty peníze jemu a za to jsem od něho dostal ten klíč.“

Recepční zvedl odmítavě ruce. „S dovolením, signore, ale to neodpovídá pravdě.“

Brodka dostal vztek. Julietta si toho všimla a položila mu ruku na paži. V jejím pohledu byla tichá prosba: Uklidni se. Jinak situaci ještě zhoršíš.

„To mi musíte vysvětlit,“ řekl Brodka smířlivě. „Proč bych měl lhát?“

„Poslyšte, signore. Byl jsem jediný, kdo o tom sejfu věděl. Ani Baldassare, jemuž se Arnolfo jinak se vším svěřoval, nevěděl, kde Arnolfo uschoval své dokumenty. Jediný já jsem věděl, že jsou uložené v sejfu, ale jeho obsah dodnes neznám. Ne, signore, nevěřím vám ani slovo.“

Brodka měl co dělat, aby neztratil trpělivost. Zvedl telefonní sluchátko, podal ho recepčnímu a vyzval ho: „Prosím, zavolejte Baldassara. Potvrdí vám to, co jsem říkal.“

Marco vytočil číslo a vedl dlouhý rozhovor, v jehož průběhu mnohokrát použil slova veramente - skutečně? Nakonec zavěsil s omluvou: „Promiňte, máte naprostou pravdu. Ale to jsem nemohl vědět.“

„To nic,“ mávl Brodka rukou. „Kde jsou ty bezpečnostní schránky?“

Julietta zůstala v hale a Brodka s recepčním vešli do místnůstky vedle telefonní ústředny velké asi tři krát tři metry. Celou protější stěnu zabíraly bezpečnostní schránky. Nalevo stál prostý dřevěný stůl. V pravém horním rohu nad sejfy byla úplně nenápadně umístěna kamera.

„Kdybyste laskavě zapsal své jméno, číslo schránky a čas,“ řekl Marco a ukázal na stůl, kde ležel list papíru se zapsanými jmény.

Brodka uvedl své jméno a čas a pak zasunul klíč do dvířek s číslem 101. Marco se diskrétně díval stranou, jako by se ho to netýkalo.

Hned při vstupu do místnosti se sejfy se Brodky zmocnil nedobrý pocit, jakési zlé tušení. Když otevřel schránku a viděl, že je prázdná, ani ho to nijak zvlášť neudivilo.

Zavolal Marca a beze slova mu ukázal prázdnou přihrádku.

V Marcových očích se objevil údiv a bezradnost a trvalo chvíli, než promluvil. „Signore,“ řekl zaraženě a jeho překvapení vypadalo věrohodně, „tady něco nehraje. Na vlastní oči jsem viděl, jak Arnolfo do té schránky něco ukládal.“

„Tak vy jste to viděl,“ konstatoval trpce Brodka. „Existuje od těch sejfů ještě druhý klíč?“

„Ne, signore, to by bylo příliš nebezpečné.“

„Ale co když se někdy nějaký klíč ztratí?“

„Direttore má univerzální klíč. Ale pokud se pamatuji, tak ho ještě nikdy nepoužil.“

Brodka zamkl dvířka a vrátil se k Juliettě. Když jí pověděl, co

se stalo, prostě tomu nechtěla věřit.

„Pak pro to existuje jenom jedno vysvětlení," řekla nakonec. „Baldassare nás podvedl."

Brodka nevěřil, že to udělal Arnolfův synovec, to by bylo příliš průhledné. Spíš měl podezření na ředitele hotelu, který jediný měl od schránky univerzální klíč. Ale odkud by věděl o jejím explozivním obsahu?

Když Brodka řekl o svém podezření recepčnímu, Marco ho poprosil, aby o tom s nikým nemluvil. Taky chce zjistit, jestli někdo s bezpečnostní schránkou nemanipuloval, a možná by tu byla možnost, jak to vypátrat. Požádal Brodku, aby přišel do hotelu po devatenácté hodině, kdy mu skončí služba. Pak že by si mohli společně prohlédnout videozáznamy z kontrolní kamery. Jakmile někdo vstoupí do místnosti se sejfy, kamera se okamžitě zapne, takže je zcela nemožné dostat se tam tajně.

Krátce po sedmé přišli Brodka a Julietta opět do haly hotelu Excelsior. Marco už je očekával.

Bez staromódního redingotu vypadal o deset let mladší, ovšem zdaleka ne tak seriózně jako předtím v uniformě. Zavedl je do telefonní ústředny, kde bylo na jedné stěně nainstalováno několik monitorů. Byly na nich záběry z kontrolních kamer u vchodu do hotelu, v podzemních garážích, na dvoře a v chodbě s pokoji pro mimořádně významné hosty.

Marco stiskl jedno tlačítko. Na obrazovce se objevila místnost s bezpečnostními schránkami.

„Jakmile někdo vstoupí do místnosti," vysvětloval, „kamera udělá každých osm vteřin jeden záběr, na kterém je zaznamenáno datum a čas. Kamera se nemůže vypnout, protože to by se právě na tom časovém záznamu poznalo. Kterým dnem začneme?"

Brodka a Marco se shodli na tom, že si nejdřív prohlédnou záběry z posledních tří dní.

Z prvního dne viděli na obrazovce celkem šestnáct

návštěvníků, kteří přišli do místnosti se sejfy, a z nich si Brodka zapamatoval pouze korpulentní ženu s popelavě šedivými vlasy, která cpala své šperky do sejfu, jako by to byla dřevitá vlna.

Ani druhý den nepřinesl nic, co by se týkalo bezpečnostní schránky číslo 101.

Záznam posledního dne - s časovým údajem jedna hodina třicet minut - je vyburcoval.

„Tady! Vidíte!“ řekl recepční a ukázal na obrazovku.

Brodka zamumlal: „To přece není možné…“

Muž středního věku s tmavými vlasy a orlím nosem vstoupil do místnosti, odemkl sejf 101 a vyndal z něj balíček větší než krabice doutníků.

„Moment, vrátím to zpátky!“ Marco rozčileně stiskl tlačítko a pustil záznam znovu.

„Toho muže odněkud znám,“ přemýšlel Brodka s pohledem upřeným na obrazovku. „Ksakru, kdybych jen věděl…“

„Je to Walter Keyserling, fotograf,“ řekl Marco. „Byl na Arnolfově pohřbu.“

„Keyserling?“ zeptala se Julietta, zatímco pásek běžel potřetí. „On není Ital?“

„Původem je Němec a oženil se s Italkou. Jestli si dobře vzpomínám, žije v Gaetě, která leží v polovině cesty mezi Římem a Neapolí. Panebože, jak já byl důvěřivý!“

Brodka se na recepčního tázavě podíval.

Marco zrozpačitěl. „Zamlčel jsem vám, že Keyserling o tom sejfu věděl. Řekl jsem mu o něm. Signore, pochopte mě. Po pohřbu za mnou Keyserling přišel a mluvil o Arnolfovi tak hezky, že jsem byl přesvědčený, že ho dobře znal. Kromě toho Keyserling velice tvrdě odsuzoval Fasolina, že se k chudáku Arnolfovi zachoval tak špatně. Tvrdil, že k němu se zachoval stejně. A že jenom čeká na příležitost, aby to Fasolinovi splatil. Tak jsem mu řekl o těch dokumentech, které jsem Arnolfovi uložil v

bezpečnostní schránce v hotelu. Ale jak přišel k tomu klíči?“

Podle displeje na spodním okraji záběru došlo k vloupání - jak jinak se to dalo nazvat? - v noci po Arnolfově pohřbu, tedy poté, co Keyserling mluvil s Markem. To ovšem ještě nevysvětlovalo, jak přišel ke klíči od sejfu.

Brodka se zamyslel.

„Má do místnosti s bezpečnostními schránkami přístup každý, kdo ukáže, že má od sejfu klíč?“

„Obvykle je to tak, že hotelového hosta zavedeme až ke dveřím místnosti a pak diskrétně počkáme. Vycházíme z toho, že do místnosti přicházejí pouze osoby, které mají klíč.“

„Kdyby měl někdo falešný klíč, tak by se to tedy nepoznalo?“

„Upřímně řečeno ne, signore. Ovšem neměli jsme jediný případ, že by někdo použil falešný klíč. Panebože, je mi to tak strašně trapné. Neměl jsem ten sejf vůbec dávat Arnolfovi k dispozici. Nebyl hostem hotelu. Ale vy mě neprozradíte, viďte, signore?“

„Kdo měl té noci službu v recepci?“

„Počkejte… to bylo včera, takže službu měl Alessandro. Je to spolehlivý člověk. Nevím, jak k tomu mohlo dojít. Keyserling zřejmě využil první příležitosti, kdy jsem neměl službu. Co teď uděláte?“

„Co byste udělal na mém místě vy?“ zeptal se Brodka.

Recepční dlouho nepřemýšlel. „To je jasné, uhodil bych na Keyserlinga. Jak ten člověk mohl k tomu falešnému klíči přijít?“

„A kde toho Keyserlinga najdu?“

„Jak už jsem řekl, bydlí v Gaetě, sto kilometrů od Říma, u moře. Gaeta není tak velká, abyste ho tam nenašel. Jestli chcete, pojedu s vámi. Koneckonců mám co napravovat. A s Keyserlingem si to musím ještě vyřídit. To jistě chápete, signore.“

To nebyl špatný návrh. S hotelovými recepčními měl Brodka vždycky dobré zkušenosti, a tak se dohodli na příštím dni.

Oproti všemu očekávání se profesoru Collinovi vrátila řeč. Začalo to neartikulovanými zvuky, které začal vyrážet deset dní po nehodě. Od té doby dělal skoro denně pokroky. Podařilo se mu už formulovat krátké věty, většinou drsné rozkazy anebo jízlivé výtky, jež dohánějí personál kliniky k zoufalství.

Trval na tom, že dveře jeho pokoje ve třetím poschodí musí být ve dne v noci otevřené, aby mohl sledovat, co se děje na chodbě. Brzy dokázal svůj vozík pomocí páky u úst řídit i po chodbách; pouze ve výtahu potřeboval někoho, kdo by stiskl knoflík.

Vedením kliniky byl přechodně pověřen primář doktor Nicolovius, ale formálně byl šéfem tak jako předtím Collin. Nicolovius neměl lehké postavení, protože Collin sledoval všechno, co dělal, s nevraživou podezíravostí; teď už dva dny trval dokonce na tom, aby těžké operace byly prováděny v jeho přítomnosti.

Muž na vozíku, jehož tělo a oděv se musely před každou operací, které přihlížel, zdlouhavě sterilizovat, což zabralo spoustu času, se stále víc stával neúnosným břemenem, brzdícím hladký chod práce na klinice. Nebylo málo těch, kteří tomuto nesnesitelnému trapiči přáli, aby už ho vzal čert.

Hlavně sestry trpěly jeho výpady. Collin je neustále jedovatě kritizoval nebo jim nadával a žádná z nich tomuto těžce nemocnému muži nedokázala udělat něco dobře. Většina sester odmítala do jeho pokoje ve třetím poschodí vůbec vstoupit.

Životní podmínky a neschopnost pohybu odvrátily Collina od alkoholu jenom přechodně. Začal znovu pít, ostatně se svolením primáře doktora Nicolovia, a pil víc než předtím. Pil neuvěřitelné spousty koňaku - jedině tak dokázal snášet svůj stav. Ale pro jeho spolupracovníky kvůli tomu nastaly ještě horší časy.

Domovník na klinice, který byl technicky neobyčejně šikovný, předělal Collinův elektrický vozík tak, že teď mohl jezdit dvakrát rychleji než předtím. Od té doby působilo Collinovi obzvláštní potěšení, když se mohl řítit po chodbách a šikanovat pacienty a personál.

Zdálo se, že Collin má zájem jedině o alkohol a o to, aby ostatní konfrontoval s temnými hlubinami lidské duše.

Svou bývalou sekretářku pověřil, aby zjistila, kde se Julietta zdržuje. Tento úkol vyžadoval spoustu času, a třebaže Collin uvedl několik míst, jmen a adres, pátrání zůstalo neúspěšné.

Když se nepodařilo nic zjistit, Collin na ní chtěl, aby celý den hlídala Brodkův byt. Sekretářka seděla ve svém autě dvanáct hodin a pozorovala dům - bez výsledku.

Když to příštího dne řekla Collinovi, profesor se rozběsnil, točil se s vozíkem pořád dokola a sprostě nadával. Sekretářka se ustrašeně stáhla do kouta pokoje.

Collin viděl strach v jejích očích a to ho vzrušilo. Namířil vozík k ní, stiskl řídicí lžíci dopředu a vyřítil se na mladou ženu. Ta se pokusila uhnout, ale Collin reagoval stejně rychle, strhl vozík ke straně a přirazil ženu ke zdi.

Polomrtvá strachy a neschopná svému trýzniteli uniknout, začala volat o pomoc a jako šílená bušila Collina do hlavy.

Ten z ní nespouštěl pichlavý pohled. S nebezpečným vozíkem trochu couvl a pak se proti ní znovu rozjel. Jeho mrtvá kolena narazila do jejích stehen. Žena opět vykřikla - ani ne tak bolestí jako hnusem, který v ní tento netvor vzbuzoval.

Po nekonečných minutách zoufalství a hrůzy zaslechli její volání. Přiběhl ošetřovatel a snažil se Collina na vozíku odtáhnout. Ten však otočil vozík tak rychle, že ošetřovatel zavrávoral, ale než upadl, stačil ještě vytrhnout jeden z kabelů vedoucích Od baterií k motoru. Vozík se zastavil.

Žena se choulila na zemi a vzlykala. Ošetřovatel jí pomohl

vstát a odvedl ji z pokoje, kde zůstal Collin na svém vozíku.

Když příštího dne mluvili o tom, co se stalo, Collin předstíral překvapení a dělal, že o ničem neví. Neartikulovaně blábolil, že nic z toho, co mu vytýkají, není pravda, a že jenom hledají záminku, aby se ho zbavili.

Třebaže Collinova sekretářka neutrpěla, kromě několika modřin, žádné zranění, doktor Nicolovius bral celou událost velice vážně. Proti jeho vůli a bez souhlasu jeho manželky, prohlásil Nicolovius, nemůže být profesor dán do pečovatelského ústavu. Na druhé straně však Collinův stav znamená pro personál a pacienty kliniky trvalé nebezpečí.

Collin je šílenec, prohlásil ošetřovatel, který zachránil sekretářku; a je nemyslitelné nechávat ho dál na klinice.

Ze strachu z profesorova dalšího běsnění pohrozily dvě sestry výpovědí. A oba asistenti odmítli převzít další odpovědnost za profesorovo zdraví, dokud bude „ten šílenec řádit na klinice“.

Collin nepozorovaně přijel na svém vozíku za dveře primářovy kanceláře, a tak slyšel všechna obvinění. Nikdo neviděl ďábelský úsměšek, který se mu mihl ve tváři.

Recepční Marco z hotelu Excelsior měl maličkého Fiata Cinquecento, který přečkal už mnoho karambolů, a jako všichni Italové svoje autíčko miloval. Ale kdo by se domníval, že mu svou lásku projevuje obzvlášť ohleduplným zacházením, ten by se mýlil. Za volantem byl Marco, jinak ztělesněný klid a mírnost, úplně jiný člověk.

Štval dvouválcový motor do vysokých obrátek, jako by seděl za volantem ferrari. A co mu chybělo na rychlosti, to doháněl tím, že využíval každé mezery mezi kolonami aut, aby je předjel.

Zatímco Julietta na předním sedadle měla neustále před očima nárazníky aut a nákladáků, Brodka na zadním sedadle neslyšel nic

než hukot vzduchem chlazeného motoru vzadu. Proto mu unikaly nespočetné italské nadávky, s nimiž si Marco prorážel cestu ranní dopravní špičkou a z nichž putana a porco dio byly ještě ty nejpřijatelnější.

Marco jel do Gaety po autostrádě 2, kde se sice platí dálniční poplatek, ale zato tam nejsou zácpy. Na výjezdu na Casino odbočil na silnici 630, vinoucí se přes pohoří až k moři.

Gaeta leží na poloostrově. Jenom malá část města pochází ze středověku; kamenité zálivy a dlouhé pláže lemují nespočetné vily a hotely.

Recepční většiny hotelů se znají po telefonu, a tak Marco zamířil rovnou k hotelu Serapo, aby se tam zeptal na Waltera Keyserlinga. Brodka a Julietta čekali ve voze.

Po deseti minutách se Marco vrátil se zprávou, že Keyserling bydlí asi dvě stě metrů odtud v růžovočerveném domě; třebaže v Itálii mají domy často uvedenou barvu, v tomto kraji je to neobvyklé.

Marco dům hned našel. Brodka ho požádal, aby zatím zůstal v autě a nespouštěl oči ze vchodu. Pak s Juliettou prošel velkou zahradou s nízkými stromy k domu.

Zaklepali na dveře a otevřela jim příjemná půvabná žena, která však zmizela, jakmile se ve dveřích objevil Keyserling.

Chvilku stáli proti sobě mlčky. Brodka už se obával, že jim Keyserling přibouchne dveře před nosem, ale ten, aniž se snažil skrývat překvapení, prohlásil: „Věděl jsem, že mě jednoho dne najdete. Jenom bych nečekal, že to bude tak brzo. Pojďte dál!“

Brodka a Julietta se na sebe spěšně a překvapeně podívali a pak ho následovali.

V domě byl příjemný chládek; přispívala k tomu taky kamenná podlaha, kterou lze nalézt v mnoha italských domech v blízkosti pobřeží. Když se usadili na rustikálních dřevěných židlích, které při posunování na kamenné podlaze vydávaly skřípavý zvuk,

Walter Keyserling nečekal, až mu Brodka a Julietta řeknou, proč vůbec přišli, a rovnou spustil.

„Fasolino je pěkná svině," řekl. „Ale nechci to rozvádět a budu stručný. Jako fotograf společenských událostí nejsem nijak zvlášť úspěšný. Je nás prostě moc. Asi taky nejsem dost průbojný a bezohledný, abych dělal ony indiskrétní fotografie, které vynášejí velké peníze. V každém případě jsem byl rád, když jsem tu a tam dostal od Fasolina nějakou zakázku. Platil dobře, aspoň zpočátku. A když dostanu zaplaceno, je mi jedno, co fotografuju. To chápete. Ale pak jsem pomalu začínal mít dojem, že mě Fasolino zneužívá pro nějaké kriminální machinace. Když mi dal nějakou zakázku, nikdy neřekl, co se za tím skrývá; ale bylo jasné, že jde o nějaké levárny. Posledně ode mě chtěl, abych v Mnichově vyfotografoval obrazy na jedné výstavě, výstavní místnosti a všechny přítomné, a slíbil mi za to deset milionů lir. Když jsem fotografie dodal, dostal jsem pět milionů s tím, že za víc moje fotky nestojí. Teď snad chápete, proč mám na Fasolina vztek."

Brodka nechtěl Keyserlinga přerušovat, ale když skončil, vlídně prohlásil: „To všechno pro nás není nic nového, pane Keyserlingu. A především to není důvod, proč jsme přišli."

Keyserling vypadal zmateně. Zavolal svou atraktivní ženu, aby přinesla láhev prosecca. Když beze slova postavila na stůl černou láhev vína a sklenky, opět zmizela. Keyserling se udiveně zeptal: „A proč jste tedy přišli?"

V Brodkově hlase zaznívalo výhružný podtón, když odpověděl: „Protože jste si přivlastnil něco, co nepatří vám, ale mně."

„Tak?" opáčil Keyserling pobaveně. „A co to má být? Vůbec nevím, o čem mluvíte, pane…"

„Brodka. Paní Collinovou vám představovat nemusím." Rozpačitě, jako by skutečně nevěděl, co od něho návštěvníci chtějí, otevřel Keyserling láhev. Nalil sklenky a pak se opatrně zeptal: „A co jsem… si přivlastnil? Co vám patřilo?"

„Obsah bezpečnostní schránky v hotelu Excelsior v Římě.“ Keyserling vzal sklenku, zvrátil hlavu a jedním lokem všechno vypil. Pak sklenku s třesknutím postavil na stůl. „Začínám vás mít dost, pane…“

„Brodka.“

„Co máte co dělat s tou zatracenou bezpečnostní schránkou vy? Patřila Arnolfu Carraccimu, Fasolinovu sluhovi.“

Brodka zesílil hlas. „Poměry ve Fasolinově domě známe velice dobře. Jde o to, že jste si obsah té schránky přisvojil neoprávněně.“

„Neoprávněně? Dovolte, abych se zasmál. Zaplatil jsem za to deset milionů lir.“

„Cože?“

„Ano. Baldassarovi Cornarovi, Arnolfovu synovci. Za to mi dal klíč s tím, že ve schránce je usvědčující materiál proti Fasolinovi.“ Keyserling vstal a odešel z pokoje.

Brodkovi náhle svitlo. „To je ale gauner, ten Baldassare! Byla by sis to o tom chlapovi pomyslela?“

Keyserling se vrátil zpátky a v ruce držel klíč, přesnou kopii, i když bez vyrytých znaků, které byly na originálu. „Doufal jsem, že tam najdu usvědčující materiál proti Fasolinovi - aspoň mi to Baldassare tvrdil. Chtěl jsem Fasolinovi splatit to, že mě mockrát podvedl. Místo toho podvedl Baldassare mě. Zdá se, že jako gaunerovi se mi nedaří.“

„A v čem vás Baldassare podvedl?“ zeptala se Julietta. „Co bylo v té schránce?“

Keyserling se zašklebil, jako by mu působilo bolest, když na to jen pomysli. „Doufal jsem, že tam budou kompromitující fotografie, doklady a smlouvy, které by stačily, abych podal na Fasolina udání. Místo toho byl ve schránce balíček s...“ Zavrtěl hlavou. „Na to byste nikdy nepřišli.“

„S mikrokazetami.“

„Jak to víte?“

„Docela jednoduše,“ odpověděl Brodka, „od Arnolfa Carracciho. Prodal nám ten materiál, když ještě žil.“

„Carracci?“

„Ano, Carracci. Bohužel jeho srdce nevydrželo to rozčilení. Peníze dostal Baldassare.“

„Můžete to dokázat?“

Brodka a Julietta na sebe pohlédli. Pak Julietta vstala a beze slova vyšla ven k čekajícímu recepčnímu.

Když Keyserling poznal Marka, zvolal: „Tak dobře, dobře, nechme toho! Vyhráli jste.“

Teď bylo na Brodkovi, aby Keyserlinga uklidnil. „Nic vám nevyčítám. Gauner je Baldassare. Cornaro. Marco vám potvrdí, že jsme Baldassarovi rovněž zaplatili. Za to jsme dostali ten klíč. Na rozdíl od toho vašeho to byl originál.“

Marco souhlasně přikývl. Pak se zadíval na Keyserlinga. Jeho tvář se zachmuřila. Ústa se mu stáhla v tenkou čárku. Bylo vidět, jak to v něm vře. „To bych si o vás nikdy nepomyslel, signore,“ řekl nakonec. „Zneužil jste city člověka, který vyprovázel svého nejstaršího přítele na poslední cestě. Věřil jsem vám, když jste říkal, že jste Arnolfův přítel. Vergogna! Fuj!“

Nechybělo mnoho a Marco by si odplivl.

Zdálo se, že Walter Keyserling je doopravdy zdrcený. „Tohle jsem neměl v plánu, opravdu ne,“ zamumlal. „Věřte mi! Ve vzteku, který mám na Fasolina, jsem v tom viděl jedinou možnost, jak se mu pomstít.“

„A pomstíte se mu?“ zeptal se Brodka.

Keyserling mávl rukou. „Určitě ne prostřednictvím těch kazet z bezpečnostní schránky. Ty jsou totiž bezcenné. Dobře mi tak!“

„Bezcenné?“ vybuchla Julietta; už nedokázala skrýt rozčilení. „Lžete!“

„Taky jsem si od toho sliboval víc, to mi věřte. Na těch kazetách jsou záznamy Fasolinových telefonických rozhovorů s

lidmi, které neznám. Ale stejně se z nich nic nedozvíte, protože mluví v hádankách, používají cizí jména a pojmy a často citují pasáže z bible, které patrně mají nějaký význam. Nejvíc se v nich vyskytuje nějaký Asmodeus. Ten vydává úplně nesmyslné rozkazy. Milerád vám ty magnetofonové pásky předám. Jenom se obávám, že stejně jako já nebudete vědět, co si s nimi počít.“

Keyserling se otočil, nechal překvapené návštěvníky stát a odešel. Julietta se bezradně podívala na Brodku. „Věříš tomu, že nás Arnolfo Carracci chtěl podvést?“

Marco, který až dosud jen mlčky poslouchal, se přítele zastal. „Za Arnolfa dám ruku do ohně.“

„Ne,“ odpověděl Brodka, „to si taky nedovedu představit. Vzpomeň si na naše setkání na hřbitově, Julietto. To místo zvolil záměrně. Po všem, co jsme tu právě slyšeli, si myslím, že Arnolfo měl ještě jeden klíč, a sice klíč k rozluštění toho, co je na těch kazetách.“

„Ty si myslíš, že nám chtěl říct, co se skrývá za těmi jmény a pojmy, aby to dalo nějaký smysl?“

„Přesně tak.“

„Pak se ovšem ptám, jaký měli Fasolino a jeho kumpáni důvod, aby mluvili takhle zašifrovaně. A proč Fasolino nechával ty rozhovory nahrávat na magnetofonové pásky?“

Brodka pokrčil rameny. „Arnolfo říkal, že to byl takový Fasolinův vrtoch, nic víc. A pokud jde o zakódování, odpověď je stejně jednoduchá. Zprávy, které smí slyšet každý, není potřeba zašifrovávat.“

Julietta si odfoukla vlasy z obličeje - to bylo neklamné znamení toho, že je rozčilená. „Fasolino tedy pracuje pro nějakou tajnou organizaci,“ usoudila.

Brodka se strojeně usmál.

Mezitím se Keyserling vrátil s balíčkem, v němž byly mikrokazety, a položil ho na stůl. Beze slova vyndal jednu z kazet

a vložil ji do záznamníku, který stál vedle na kredenci. „Belfegor," ozval se vřeštivý hlas, „dnešní schůzka odpadá - Lukáš 2,26 - přesunuto na zítřek - Belfegor."

Keyserling přetočil pásek zpátky a pustil ho podruhé. Hlas zněl chladně, téměř nepřirozeně a všem v pokoji při poslechu zamrazilo v zádech.

„Zná někdo ten hlas? Anebo Lukáše 2,26?" zeptal se Keyserling, zatímco znovu přetáčel kazetu; pak ji pustil potřetí.

„Ten hlas jsem nikdy neslyšel," řekl rozhodně starý recepční Marco, kterého to všechno nejvíc rozčilovalo.

„A to místo v bibli taky neznám. Někdo z vás je snad zná?"

Brodka zavrtěl hlavou a Julietta rovněž.

Keyserling přehrál ještě další záznamy, které byly stejně zma-tené a nicneříkající. Jednou měla Julietta dojem, že poznává Fasolinův hlas, ale Keyserling si byl jistý, že se mýlí.

„Vidíte," obrátil se ke svým hostům, „taky nevíte, co si s tím počít, stejně jako já."

„A co teď?" zeptala se Julietta netrpělivě.

„Říkal jste," obrátil se Brodka na Keyserlinga, „že nám ty kazety přenecháte."

„Ano, vemte si je," odpověděl Keyserling a opovržlivě mávl rukou. „Při nejlepší vůli nemůžu najít nic, co by Fasolinovi při tížilo."

Brodka neočekával takovou velkorysost a Keyserlingovi neunikl jeho udivený výraz. „Koneckonců máme oba stejného nepřítele," prohlásil, „a jestli ten materiál budete moci nějakým způsobem použít proti Fasolinovi, splní to svůj účel i pro mne."

Keyserling vyjmul kazetu ze záznamníku, přiložil ji k ostatním a balíček předal Brodkovi.

„Jestli vám můžu dát ještě jeden tip," řekl, když už se hosté loučili, „tak Fasolino má velice dobré styky s římskou kurií. Tvrdí, že jsou to staré rodinné vztahy, ale myslím, že to není pravda.

Fasolini je přechovávač a byl jím po celý život.“

Zpátky jel Marco přes Terracinu a pak dál po via Appia do Říma. Jejich cílem byla Baldassarova Pizza-Service ve via Sala. Bylo zřejmé, že Brodka a Julietta Baldassara podcenili. Považovali ho za poctivého člověka, který se protlouká životem všelijak a teď viděl šanci jednou v životě udělat výnosný obchod. Ale že tento obchod udělá se zbožným výrazem dvakrát, to by od něho přece jen nečekali.

Krátce před večerní dopravní špičkou dojeli do Říma. Marco, který se účastnil rozhovoru o synovci svého starého přítele, řekl: „V každém Italovi je kus darebáka, někdy menší, někdy větší. Člověk jenom neví, na jakého narazí. Co očekáváte od národa, jehož tři bývalí prezidenti stojí před soudem a třicet tisíc občanů pobírá důchod, ačkoli jsou už celá léta mrtví?“

V Baldassarově pizzerii byl čilý provoz, třebaže ještě nenastal večerní nápor.

„Kde je Baldassare?“ zeptal se Brodka, když s Juliettou a Markem vešli do malého obchodu.

Muž v běloskvoucím oblečení se vesele zasmál a odpověděl: „Už ne Baldassare, teď Domenico.“

„Co to má znamenat?“

„Baldassare krám prodal. Je teď bohatý člověk, signore. Odstěhoval se do Catanie. Ode dneška se to tu jmenuje ‚Domenicos Pizza-Service'. Rozumíte?“

Nebylo těžké pochopit. Brodka viděl, že starý recepční nedokáže potlačit škodolibý úsměv. A kdyby nebyl ještě pořád plný vzteku, byl by se usmál taky.

Ve středu ráno v šest hodin patnáct minut roztrhala bomba tmavomodré volvo, zaparkované ve via Certosa, na tisíc kousků. Bylo jich možná dva tisíce nebo i víc, protože byla zasažena i auta stojící kolem, a musela být odtažena.

V každém případě římská policie zaprotokolovala, že to byl atentát podle osvědčených způsobů mafie, při kterém nesměl být nikdo zabit, ale měl být důrazným varováním.

Vyhazování aut do vzduchu sice není v Itálii na denním pořádku, ale také nepředstavuje velkou zvláštnost. Tento případ však byl v mnoha ohledech pozoruhodný. V první řadě tu byl majitel auta. Nejednalo se o nějakého mafiosa, ale o kardinála-státního tajemníka, druhého nejvýše postaveného muže římské kurie. Kdyby se to stalo o čtvrt hodiny později, prohlásil Smolenski zděšeně, zastihla by ho smrt cestou na ranní mši. Jako většina kardinálů měl i Smolenski svůj soukromý život a bydlel v apartmá ve městě.

Kromě pátrání po motivu a pachateli vyvolala exploze ještě další dvě otázky. První se týkala tuctu zlatých rybek, které byly nalezeny na dlažbě vedle trosek, a druhá vyvstala poté, co byly mezi ohořelými a pokroucenými kusy plechu a železa nalezeny části obrazu od Leonarda da Vinci. Když je sestavili dohromady, objevil se na dřevě malovaný obraz svatého Hieronyma, který byl kdysi v majetku malířky Angeliky Kauffmannové a měl nejasnou minulost. Byl totiž někým rozpůlen a nakonec se jedna jeho polovina našla přišroubovaná na starém trezoru a druhá jako sedátko ševcovského verpánku.

Tím se otázka, který ničema usiloval kardinálovi o život, dostala do pozadí, a italské noviny se v souvislosti se zlatými rybkami a obrazem pouštěly do divokých spekulací. Proto po dvou dnech kardinál Smolenski považoval za nutné porušit mlčení, které jinak bral jako svůj životní úkol.

Na každotýdenní tiskové konferenci, kde se celé hodiny probírala stanoviska k církevním sněmům, kanonizacím, encyklikám, vysvěcování žen a ekumenizmu, se kardinál-státní tajemník odhodlal ke dvěma pozoruhodným výpovědím, které se blaha církve vlastně dotýkaly jen okrajově.

Kardinál-státní tajemník suše a krátce prohlásil, že je akvarista a že rybky koupil minulého večera a nechal je ve voze, aby si je příštího dne vzal s sebou do Vatikánu. Tolik o rybkách.

Pokud jde o Leonardův obraz, jedná se samozřejmě o kopii. Originál visí stále v Leonardově sále č. IX ve Vatikánském muzeu, kde ho může každý vidět. Tuto kopii objednal on sám a byl to dar pro jednoho přítele z duchovního stavu.

Kdo viděl, jak si kardinál Smolenski nosí domů dvakrát týdně třicet zlatých rybek v průhledném igelitovém pytlíku, mohl ho považovat za hodného člověka. Ale to bylo jenom zdání - a zdání, jak je známo, klame, obzvlášť zdání zbožnosti. Protože kardinál-státní tajemník dvakrát týdně vysypal pytlík se zlatými rybičkami do dvě stě krát sedmdesát centimetrů velkého akvária hladovým piraňám a mlčky a bohulibě sledoval naplňování zákona přírody, dokud nezbyly jenom rybí kosti.

Pokud šlo o rozmetaného Leonarda - kopii, jak tvrdil Smolenski -, vysvětlení kardinála-státního tajemníka se jevilo dost podezřelé a v jednom komentáři „Messaggera“ byla bezostyšně nadhozena otázka, proč druhý nejvyšší muž římské kurie jezdí po městě s kopií Leonarda da Vinci v kufru auta.

Brodka a Julietta samozřejmě sledovali případ v novinách. A když padla poprvé zmínka o Smolenském, Brodka zbystřil. Náhle se mu v paměti vynořila vzpomínka na matčin dopis přítelkyni Hildě Kellerové, který mu dal Hildin manžel. V tom dopise Claire Brodková uvedla, že kardinál Smolenski je ďábel.

Je to tenhle kardinál Smolenski?

Brodka si dovedl spočítat, že mnoho kardinálů uvedeného jména na světě neexistuje, a lze se obávat, že Smolenski byl skutečně onou klíčovou postavou, která jeho i Juliettu dohnala na pokraj šílenství.

Titus, podezřelé individuum, o němž Brodka dodnes nevěděl, jaké měl vlastně úmysly, mluvil tenkrát ve Vídni o tom, že ve

Vatikánu existuje jakási tajná organizace, svatá mafie, která řídí miliardový koncern věřících.

Ať už byly Titovy výpovědi pravdivé nebo vylhané, mnohé nasvědčovalo tomu, že měl pravdu. Skandál s falzy, do něhož byla Julietta zapletená, tuto domněnku potvrzoval. Pokud však šlo o smrt matky, neměl Brodka sebemenší představu, jaká by mohla být souvislost mezi ní a kurií.

V jednom obchodě s elektronikou na via Andreoli koupil Brodka záznamník, na němž se daly přehrávat magnetofonové pásky, a teď s Juliettou vysedávali celé hodiny ve svém pokoji v penzionu a poslouchali zašifrovaná sdělení. A čím víc záhadných hovorů na kazetách slyšeli, tím nepravděpodobnější jim připadalo, že by někdy mohli tajemství různých kódů rozluštit.

Jisté bylo, že kódy nesly rukopis organizovaného zločinu. Byly používány s největší rafinovaností. O amatérech nebo malých darebácích se tedy nedalo mluvit.

Když si podruhé poslechli všech dvacet kazet - tolik jich jim Keyserling dal -, začal je Brodka systematicky vyhodnocovat. Zapisoval si často se opakující jména a termíny, ale protože se většinou jednalo o slova a pojmy, které nikdy neslyšel, bylo těžké něco z toho vyvodit.

Julietta tak jako předtím byla přesvědčená, že v jednom z mužů, který se v telefonických rozhovorech jmenoval Moloch, poznává Alberta Fasolina. Ústředními postavami tajné organizace se zdáli být Asmodeus a Belfegor, protože jejich jména se vyskytovala nejčastěji a jejich vystupování bylo pánovité a sebevědomé. Jakýsi Adrammelech měl s Belfegorem jisté neshody, ale bližší okolnosti se ze záznamů na páskách nedaly zjistit. Jediný ženský hlas patřil Lilith a ozval se dokonce několikrát. Baalzebuth, Nergal a Belial byli zřejmě málo významní, nicméně předávali Fasolinovi tajuplné úkoly. Jednou

nebo dvakrát se vyskytla ještě další šifrovaná jména, ale bylo tak špatně slyšet, že je Brodka nemohl zaznamenat.

Po šestihodinovém odposlouchávání hovorů na záznamníku Julietta vyčerpaně usoudila: „Teď víš, proč nám Keyserling ty kazety tak ochotně přenechal.“

Brodka mlčky přikývl a bůhví pokolikáté opakoval záznam Asmodeova hlasu, vydávajícího jakési záhadné příkazy.

„Není ti na tomhle záznamu něco nápadné?“ zeptal se a pohlédl na Juliettu.

„Ano, jistě. To zvláštní vyzvánění v pozadí.“

„Neobvyklý čtyřzvuk, nemyslíš?“

„Ano, je opravdu zvláštní. Co to může znamenat?“

„To vyzvánění samo určitě vůbec nic neznamená. Ale mohli bychom podle toho zjistit, kde byl ten muž, když telefonoval s Fasolinem.“

Ještě během rozhovoru s Juliettou vyndal Brodka kazetu z přístroje a vložil tam jinou. Opět se ohlásil Asmodeus se zašifrovaným příkazem, tentokrát to byl číselný kód. Všechno to znělo trošku pošetile, jako by si dospělí lidé hráli na tajnou službu, a připomínalo to doby studené války, kdy byly po celé Evropě slyšet na dlouhých vlnách hlasy žen od státní bezpečnostní služby NDR, které předávaly kódované zprávy agentům. U těchto přenosů však scházelo neobvyklé vyzvánění, které bylo slyšet na záznamu Asmodeova hovoru.

„Tady!“ Julietta zvedla ukazováček. „Přinejmenším tyhle dva hovory jsou určitě ze stejného místa.“

Brodka přehrál další záznamy s Asmodeovým hlasem. U těch však zvuky v pozadí chyběly.

„Zvony prostě nezvoní celý den,“ poznamenal Brodka zklamaně.

Julietta, která už toho všeho měla dost, se s povzdechem zeptala: „A co chceš dělat teď, po tom, co jsme se zatím

dověděli?“

„Hned ti to řeknu.“ Brodka vstal, a aby svým slovům dodal důraz, bouchl dlaní do stolu. „Udělám to, co by v takové situaci udělali všichni dešifrovací na světě. Budu ty nahrávky poslouchat tak dlouho, dokud mě nenapadne, co by se za tím mohlo skrývat. To je jednoduché.“

„Jednoduché? Ale beze mě!“ Julietta vyskočila a začala přecházet po pokoji. „Brodko, všiml sis vůbec, že už pomalu začínáme magořit? Že už nemyslíme normálně, nemluvíme normálně a že jsme vůbec parádní případ pro psychiatra? Třeba právě tohle ti lidé chtěli. Třeba chtějí, abychom skončili v blázinci. Ale záleží na nás, jestli tomuhle všemu uděláme konec. Skoncujme to. Odjeďme někam jinam a začněme nový život. Tohle tady žádný život není. To je sebevražda na splátky!“

Brodka sledoval Juliettiny prudké pohyby a slova se zamyšleným výrazem. Pocitově jí dokonce dával za pravdu, ale rozum mu zároveň říkal něco jiného. A právě díky němu nyní zformuloval svou odpověď. „Julietto, už měsíc narážíme na gumovou zeď. Teď se poprvé ukazují konkrétní nápovědi, kdo by za tím komplotem mohl být. Arnolfo Carracci nám přihrál explozivní materiál. Jsem přesvědčený, že ty kódy dovedl dešifrovat; kdyby žil, byli bychom dnes už dál. Nevěřím, že Arnolfo byl podvodník. Měl pro to příliš dobrý motiv - jediný motiv, který je dokonce silnější než touha po penězích, a to je touha po pomstě. Julietto, teď toho nemůžu nechat. Jestli ti to připadá příliš nebezpečné a vrátíš se zpátky do Mnichova, budu pro to mít pochopení.“

Julietta se mu vrhla kolem krku. „Tak jsem to nemyslela, Brodko. Promiň, ale když jsem tak zoufalá jako dneska, prostě nevím jak dál. Připadá mi, jako by se proti mně spiknul celý svět.“

Zaťala nehty Brodkovi do zad tak, že ho to zabolelo, a tiskla se k němu jako dítě, které se bojí něčeho neznámého a zlého.

A ve svém zmatku a sklíčenosti vyslovila Julietta to, co jí už dlouho leželo na srdci. „A co je nejhorší - nejvíc tím trpí naše láska.“

Tato věta zůstala viset v pokoji jako mene tekel. Na Brodku zapůsobila tak, že chvíli trvalo, než mohl promluvit.

Nakonec odpověděl: „Pokud jde o mě, tak na mých citech k tobě se nic nezměnilo, Julietto, miluji tě. A jestli to nedávám najevo tak jako dřív, je to touhle prokletou situací, do které jsme se dostali.“

Dlouho se beze slova objímali. Nakonec se Brodka jemně vyprostil a unaveně řekl: „Taky bych věděl o něčem lepším než poslouchat nesmyslné magnetofonové pásky v neútulném pokoji.“

Julietta se posadila do jediného křesla, které pokoji dodávalo atmosféru šedesátých let, opřela se zády a zamyslela se. „Měli bychom si rozdělit úkoly,“ prohlásila nakonec. „Už delší čas si připadám jako přívěsek. Ale jsem schopna převzít některé úkoly sama.“

„Mohla by ses pokusit vypátrat, kdo se skrývá za těmi krycími jmény,“ odpověděl Brodka a vzal ze stolu lístek se zašifrovanými jmény. „Třeba ta jména mají nějaký zvláštní význam. Rozhodně nevěřím, že jsou to jenom nějaké výplody fantazie. Například Moloch. Jestli se nemýlím, tak to byl nějaký starověký bůh semitských národů. Zřejmě jsou ti, co tu tajnou organizaci řídí, celkem vzdělaní a pravděpodobně inteligentní lidé. Mafiáni mívají jiná pojmenování. Říká se jim padrone nebo boss anebo capo a eventuálně mají přezdívky. Jméno jako Adrammelech by si sotva kdo zapamatoval.“

Julietta se dívala na jména na lístku: Asmodeus, Belfegor, Moloch, Adrammelech, Lilith, Baalzebuth, Nergal a Belial.

„A kde mám, prosím tě, zjistit, co ta jména znamenají?“ chtěla se zeptat, ale pak raději mlčela. Nechtěla se před Brodkou blamovat.

Ale ten, jako by uhodl její myšlenky, řekl: „Já taky nevím, jak by ses nejlíp dostala k nějakým informacím. Ale ty jsi přece chytrá holka…“ Pak se opět posadil k záznamníku a pustil další kazetu.

Julietta si zastrčila lístek do kapsy džínů, přes ramena si přehodila tmavý blejzr, políbila Brodku na tvář a odešla.

Před albergo Waterloo uvažovala, kam by se měla obrátit. Nakonec se rozhodla, že zapomene na své výhrady, a vydala se do novinového archivu Messaggera. Předsevzala si, že bude s Claudiem jednat spatra, čistě obchodně. Přesto si musela přiznat, že ji ten mladík ještě pořád přitahuje.

S předstíranou lhostejností, tak jak si umínila, vešla Julietta do archivu a zamířila ke Claudiovi. Ani ho však hned nepoznala, protože dlouhé vlasy, které nosil svázané vzadu, měl teď nakrátko ostříhané.

Když ji uviděl, zůstal sedět u svého počítače jako zkamenělý.

Julietta pozdravila, a jako by se mezi nimi nikdy nic nestalo, řekla: „Mám prosbu. Na tomhle lístku je sedm jmen, která mají patrně nějaký historický význam. Mohl bys mi s tím pomoci?“

Claudio, který teď vypadal mnohem starší, než jak ho měla Julietta ve vzpomínkách, na ni stále jen mlčky zíral a neodvažoval se odpovědět.

„Nerozuměl jsi?“ zeptala se Julietta hlasitě a důrazně, takže to slyšeli i ostatní zaměstnanci archivu a zpozorněli.

Claudio vstal, přistoupil těsně k ní a šeptem řekl: „Giulietto, strašně mě to mrzí! Vím, že moje chování je neomluvitelné. Ale prosím tě, nech mě, abych ti vysvětlil…“

„Nepřišla jsem sem přijímat omluvy anebo vyrovnávat staré účty,“ odpověděla chladně. „Potřebuji informaci. Je to důležité. Kromě toho spěchám.“

Claudio šeptem odpověděl: „Chápu, že na mě máš vztek, a vím, že jsem všechno zničil, ale nech mě, abych ti aspoň vysvětlil, jak k tomu došlo.“

„Jediné, co mě zajímá, je, jaký význam mají tahle jména. Jestli mi nechceš pomoct, zkusím to u některého tvého kolegy.“

„Ne, ne, Giulietto.“ Claudio si přejel rukávem po čele, jako by se během toho krátkého rozhovoru zpotil. Pak vzal od Julietty lístek a dal jednotlivá jména do počítače. Ale po každém jménu zavrtěl hlavou.

Jenom u Molocha a Nergala měl úspěch. „Dva bozi ze starého Orientu, jeden fénický a druhý babylonský.“

„A ti ostatní?“ zeptala se Julietta.

„Žádná z našich historických příruček tahle jména neuvádí. Ale jestli existují, tak je najdu.“

Claudio začal jako posedlý zadávat hesla a procházel jeden odborný slovník za druhým.

Jako by se jí celá ta záležitost netýkala, šla si Julietta do automatu na chodbě pro cappuccino v papírovém pohárku. Když se vrátila do archivu, okamžitě si povšimla Claudiova rozzářeného obličeje.

„Přímý zásah!“ zavolal na ni už zdálky. „Všechna jména jsou uvedena v jednom starém lexikonu magie. Moc toho tam o nich není, ale přece jen něco. Zvláštní společnost!“

Přisunul Juliettě lístek a ta překvapeně četla:

Belfegor, ‚ten s krásnou postavou', démon, jehož podle tradic uctívají při tajných rituálech templáři

Asmodeus, ďábel chlípnosti, smyslnosti a přepychu, podle židovské tradice

Moloch, vše pohlcující bůh Féničanů a Kanaánců, kníže pekel

Adrammelech, modla Samaritánů; byly mu obětovávány děti

Lilith, první žena Adama, stvořená Bohem z hlíny a bláta, původně okřídlená asyrská démonka

Baalzebuth, ‚pán much', původně bůh Filištínů, ve středověku považovaný za nejvyššího ďábla pekel

Mergal Nahrbený, pán války, moru, povodní, zmaru, původně babylonský bůh podsvětí

Belial, ‚Bezcenný', pán lži, mluví laskavě a vemlouvavě

„Panebože," zamumlala Julietta ohromeně.

Claudio k ní vzhlédl. „Takže s bohem to má málo společného. Všechno to jsou ďáblové."

Julietta mu odměřeně poděkovala, jako by si byli úplně cizí, a pak se provokativně zeptala: „Co jsem za tu informaci dlužna?"

Otázka se Claudia dotkla; neodpověděl a jen se zlostně a uraženě díval k zemi.

Julietta se otočila a šla.

Ale dole u vchodu Messaggera ji Claudio dohonil. Postavil se jí do cesty a vychrlil ze sebe: „Giulietto, já vím, že máš všechny důvody, aby ses ke mně chovala takhle. Ale prosím tě, nech mě vysvětlit, jak k tomu došlo. To trapné setkání se tím sice nesmaže, ale snad mi pak budeš přece jen moci odpustit. Prosím!"

Julietta se pokusila kolem něho projít, ale nedal se odbýt.

„Tady není co vysvětlovat a co odpouštět," řekla chladně. „Byl to z mé strany omyl, basta. Neměli bychom té záležitosti dávat větší význam, než si zaslouží. A teď mi, prosím, ustup z cesty."

Juliettin odmítavý chlad dohánělo Claudia k zoufalství. V rozčilení nemohl najít vhodná slova. Ale ani vhodná slova by byla za těchto okolností patrně nepomohla, protože Julietta ve své uražené pýše chtěla jenom jedno: ponížit ho.

Claudio jí nakonec ustoupil z cesty. Ale než vyšla ven na via del Tritone, ještě na ni zavolal: „Zítra v sedm na tebe budu čekat v naší restauraci na piazza Navona, Giulietto. Když to bude muset být, tak celou noc!“

Poměry na Collinově soukromé klinice mezitím došly tak daleko, že se doktor Nicolovius vážně zabýval myšlenkou, že kliniku zavře. Napsal Juliettě do Říma dopis s prosbou, aby k tomu co nejdřív zaujala stanovisko.

Collin pro sebe využíval veškeré služby na klinice a od té doby, co se mohl stále lépe dorozumět, považoval se opět za vedoucího kliniky. Některé dny se to dalo s ochrnutým profesorem vydržet, jenom když byl plný koňaku - kvůli zmírnění bolestí, jak se vymlouval.

Na chodbách a v pokojích kliniky vládl strach. Vzhledem k tomu, že profesor Collin byl ochrnutý a na vozíku, to mohlo znít směšně, ale on používal svého vozíku jako zbraně. Odmítal lehnout si v noci do postele, protože stejně spal vždycky jenom pár minut. Kromě toho postel pro něho znamenala naprostou bezmocnost. A tak trval na tom, že i noci bude trávit na vozíku. Tajně a jako stín pak jezdil po chodbách kliniky, naslouchal u dveří anebo na ně tloukl, a ani primář doktor Nicolovius, ani silní ošetřovatelé mu v tom nedokázali zabránit.

Co se v něm skutečně odehrávalo, to nikdo nevěděl. Zdálo se, jako by se se svým stavem smířil a jako by se pití a sadismus, jimiž terorizoval své okolí, stalo náplní jeho života.

O to překvapivější byla náhlá změna jeho chování. Ze dne na den se Collin začal chovat nápadně zdrženlivě. Sice byl ještě stále jakoby všudypřítomný, ve dne i v noci, ale už nedával své pánovité rozkazy a najednou začal ve svém ďábelském vozíku jezdit po chodbách ohleduplně a rozvážně.

Nicolovius si této změny povšiml první a odvozoval to od

posledního vyšetření profesorovým kolegou, který prohlásil, že je se stavem svého pacienta spokojený. Vzhledem k jeho těžkým zraněním, dodal ještě. Že by Collin mohl někdy hýbat rukama nebo nohama, na to stejně nebylo pomyšlení.

V deset hodin večer zásobil primář Collina žádaným množstvím alkoholu a pak se rozloučil. Collin Nicolovia ještě požádal, aby mu dal do walkmana kazetu s „Varšavským koncertem“, nasadil mu sluchátka a jako vždycky nechal dveře pokoje otevřené.

Sám se svou oblíbenou hudbou seděl Collin dlouho bez pohnutí. Pak lžící uvedl vozík do pohybu. Opatrně, jako by se snažil nikoho nevyrušit, vyjel z pokoje a pak dál dlouhou chodbou.

U schodiště vozík obrátil. Zapištění gumových kol na podlaze ho polekalo tak, že se na chvilku zastavil a čekal. Pak jel zase zpátky ke dveřím svého pokoje a znovu se obrátil.

Několik minut upíral strnulý pohled na jakýsi imaginární cíl vepředu. Čelist mu pomalu klesala. Pak otevřenými ústy chňapl lžíci, jíž řídil vozík, a páku elektromotoru posunul až na doraz.

Vozík jel stále rychleji. V duchu uskutečnil Collin svůj plán už stokrát. Teď se bál jenom jednoho: že by tento plán mohl ztroskotat.

V polovině cesty dosáhl těžký vozík, v němž byl připoutaný, takové rychlosti, že by ho mohla vyhodit z dráhy jenom nějaká chyba v řízení. Collin seděl strnule jako socha.

Neodvážil se pohlédnout stranou na dveře, kolem nichž se řítil a za nimiž se odehrávaly jiné tragické osudy. Už dávno nemyslel na to, že tahle klinika byla jeho dílem, že tohle všechno vybudoval on. To už neplatilo. V jeho nitru bylo všechno vyřízené a uspořádané. Musel si přiznat, že zkrachoval. Ve všem zkrachoval.

Hinrich Collin byl muž, který nesnášel soucit. Pro něho byl soucit slovem ubožáků. Dokázal docela dobře žít s tím, že ho lidi nenávidí - ale nesnesl, aby s ním měli soucit. A taky nechtěl, aby

se musel doprošovat. Nechtěl, aby musel být vděčný. Nechtěl už vůbec nic. Proto tlačil řídicí lžíci stále rovně dopředu.

Poslední, co ještě vnímal, byla příšerná ohlušující rána, když vozík ve zběsilé rychlosti narazil na zábradlí schodiště, prorazil je a několik kousků strhl s sebou.

Vozík se převrhl, začal se převracet a nabíral při tom stále větší rychlost, takže při dopadu o tři patra níž byla váha vozíku několikrát vyšší.

Collinova hlava narazila na kamennou podlahu a roztříštila se jako květináč plný hlíny.

XI

Když Julietta přijela do Mnichova, byl Collin už dva dny mrtvý. Doktor Nicolovius ji o tom informoval telefonicky. Snažil se, jak jen mohl, aby jí manželovu sebevraždu vysvětlil co nejšetrněji, ale Julietta to přijala s velikým sebeovládáním. Třeba je to tak pro všechny lepší, řekla.

Pro bulvární plátky byla tato událost vítaným soustem. Profesor Collin měl dobrou pověst, především ve vyšších kruzích mnichovské společnosti. Své osobní poměry a problémy dovedl před veřejností obratně utajovat. Ale jeho osud a do nejmenších podrobností naplánovaná sebevražda byly tak neobvyklé, že se tím noviny zabývaly celé dny.

Na Juliettino přání zůstal Brodka v Římě. Nechtěla ho do věci zatahovat a byl jí za to vděčný.

Až do dne pohřbu obléhali Juliettu novináři. Jakmile vyšla z domu, pověsili se jí na paty jako honicí psi. Julietta byla bezmocná a otupělá. Připadala si jako nejosamělejší člověk na světě. Pohřeb, na který si koupila nové šaty v módním salonu v Maximilianstrasse, byl jako film odvíjející se před jejíma očima. Svítilo slunce, a tak měla velké tmavé brýle. Pohřeb byl tichý, bez kněze a bez proslovů, jenom potřesení rukou, ale žádné projevy soustrasti. Když Julietta po dvaceti minutách odcházela, přísahala si, že už sem nikdy nevkročí.

Doma se hned pustila do likvidování všeho, co by jí připomínalo její patnáctileté manželství. Zotvírala okna v domě a ze skříní, skříněk a komod začala vyndávat všechno, co mělo něco společného s Collinem. V Collinově pracovně, do které na jeho výslovné přání přišla jen zřídkakdy, našla ve skříních víc než tucet lahví koňaku. Zhnuseně vylila jejich obsah do umývadla a láhve hodila do popelnice. Po celém domě bylo cítit alkohol. Juliettě se dělalo špatně, a tak přistoupila k otevřenému oknu a dýchala

čerstvý vzduch.

Pohrdavé a nepietní zacházení s vlastní minulostí se jí protivilo, ale dávalo jí pocit svobody. Julietta se cítila stále lépe, když vytahovala stále další věci připomínající minulost a házela je na zem: fotografie, dopisy, prospekty, zápisníky a všechny ty krámy, které se během let nahromadily. Teď to bylo jenom smetí.

V sejfu ve zdi - klíč od něho ležel vždycky v zásuvce psacího stolu - našla Julietta větší sumu peněz v německé, americké a italské měně. Kolik to je, ji nezajímalo. Nezajímala se ani o dokumenty v černých kožených deskách, cenné papíry a konta, o nichž dříve nevěděla, o pojistky, soudní spisy a doklady.

Třebaže otevřenými dveřmi proudil na terasu vlahý vzduch, Julietta jako by se dusila. Šla do koupelny v prvním poschodí, na obličej si pustila proud studené vody a dlaní si chladila čelo a spánky. Zoufale a nehybně se na sebe dívala do zrcadla a hluboce zamyšlená vzala rtěnku, přitiskla ji na zrcadlo a napsala na něj:

Proč?

Proč to Collin udělal?

Nechtěl prostě už dál žít? Nesnášel už soucit ostatních lidí? Anebo se jí chtěl svým posledním činem ještě zlomyslně připomenout a zasít v ní pocit viny?

Nebo si to všechno jenom namlouvala?

Zazvonil telefon. Byl to Brodka.

Julietta měla stažené hrdlo a její hlas zněl neúčastně a zastřeně. Prohrabování ve vlastní minulosti ji stálo víc sil a nervů než sám pohřeb. Mechanicky odpovídala na Brodkovy otázky a lhostejně poslouchala jeho konejšivá slova.

„Nechme to na zítra," zaprosila nakonec. „Dneska už toho bylo na mě moc."

Do večera nakupila Julietta v domě tři velké hromady. V horním patře šatstvo, v obývacím pokoji drobné předměty a různé

krámy a v pracovně hory papíru.

V sedm večer opustila dům a s velkou cestovní taškou šla do hotelu Hilton, kde si pronajala pokoj. Doufala, že tam unikne dosahu neviditelného Collina, alespoň na jednu noc.

Ale nemohla usnout. Krátce po desáté vstala, oblékla se a sešla do hotelové haly, kde byl v této době nejčilejší provoz. Posadila se u baru a objednala si sklenku červeného vína. Nepřítomně pozorovala přicházející a odcházející hosty v hale.

Náhle před ní stanul muž, kterého už zapudila z paměti: průměrného vzhledu, asi třicetiletý, tmavé vlasy sčesané dopředu - Norbert.

Julietta se demonstrativně otočila stranou a na jeho pozdrav neodpověděla.

„Copak?“ řekl Norbert. „Udělal jsem ti něco?“

„Ty se ještě ptáš? Víš moc dobře, o co jde…“ Julietta se zhluboka napila. „Zmiz!“

Norbert se nedal. Obešel Juliettu, postavil se před ní a pánovitým hlasem, jaký u něho vůbec neznala, se jí zeptal: „Co je s tebou, k čertu? Co proti mně najednou máš?“

„To ti hned řeknu!“ odpověděla Julietta rozhořčeně. „Podle všeho jsi mě už léta špicloval a dával o mně informace těm, co tě tím pověřili. A já, káča pitomá, jsem si ničeho nevšimla a věřila jsem ti.“

Norbert se tvářil zmateně a trhaně vrtěl hlavou, jak měl ve zvyku, když nevěděl co dál. Nakonec si u barmana objednal gin s tonikem, vylezl na stoličku vedle Julietty, opřel se levým loktem o pult a vyzval ji: „Nechceš mi vysvětlit, o co tu vůbec jde?“

Julietta ve vzteku přimhouřila oči a zasyčela: „Jsi mizerný herec, Norberte. Nemá smysl se přetvařovat. Viděla jsem v tvém bytě… purpurovou šňůru. Tím je snad řečeno všechno.“

„Aha,“ pronesl Norbert, který zřejmě nechápal, co má Juliet-ta na mysli. „Tys u mě něco viděla… purpurovou šňůru…“ Zarazil

se. „Ach tak, už vím, co myslíš! A kvůli tomu jsi na mě tak protivná?“

Julietta mávla odmítavě rukou. „Zapomeň na to. Už s tebou nechci nic mít!“

Otočila se, dopila sklenku, položila na pult bankovku a chtěla odejít, když Norbert náhle plačtivě řekl:

„Vyslechni mě. Pak si o mně můžeš myslet, co budeš chtít. Ale prosím tě, vyslechni mě. Ta rudá šňůrka, kterou jsi u mě viděla, nepatřila mně, ale jednomu staršímu příteli, kterého jsem nedávno poznal v jednom lokále na Gartnerplatzu. Neřekl mi svoje jméno, třebaže ještě toho večera šel se mnou domů. My jsme… se jeden druhému líbili, a když jsem se ho pak ráno zeptal, jak se jmenuje, odpověděl: ‚Říkej mi prostě Titus. Všichni, co mě znají, mi tak říkají, i když se tak nejmenuju.' A pak…“

„Povídal jsi Titus?“ Julietta zpozorněla. „Střední postavy? S nápadně bílou pletí? Růžový obličej a poloviční pleš?“

„Ano… jo,“ odpověděl Norbert udiveně. „Ty ho znáš?“

„Možná,“ zamumlala Julietta. „Vypravuj dál.“

„Titus u mě pár dní bydlel,“ pokračoval Norbert. „Měl jsem toho chlapíka rád. Pěkně jsme si spolu povídali, ale jakmile přišla řeč na jeho minulost, zamluvil to anebo změnil téma. Brzy mi bylo jasné, že v jeho životě něco nehraje. Ten člověk skrýval nějaké tajemství. Když jsem se ho na to zeptal, řekl mi, že nejsem daleko od pravdy, ale že o tom nemůže mluvit.

Po týdnu mi Titus opravdu přirostl k srdci, ale zároveň mi - vadil. Jednoho dne, když nebyl doma, jsem se mu podíval do cestovní tašky. A co jsem tam našel? Revolver a tu purpurovou šňůrku. Oboje jsem položil na stůl a chtěl jsem se ho na to zeptat, až se vrátí. Místo Tita jsi přišla ty. Revolver jsem rychle odklidil, ale šňůrku už jsem nestačil schovat. Nemám tušení, co ta věc znamená.

Titus se vrátil až dlouho po tvém odchodu. Když jsem položil

na stůl revolver a zeptal se ho, co to má znamenat, začal zuřit. Nadával mi, že jsem špicl a zrádce, sbalil si svoje věci, nacpal si je do tašky a zmizel. Pak už jsem ho nikdy neviděl.

Povíš mi teď, oč jde s tou purpurovou šňůrou?“

Julietta si přitiskla ruce na obličej. Vrtěla hlavou a neodvažovala se na Norberta podívat. „Myslím, že jsem ti křivdila.“

Norbert svraštil čelo. Nevěděl, co si o tom všem má myslet. „Co je s tou šňůrkou?“

„Ta purpurová šňůrka je poznávací znamení tajné organizace, která má prsty ve špinavých kšeftech po celé Evropě. Pochybní lidé, kteří stojí v pozadí, řídí temné obchody s nemovitostmi, obrazy a se špinavými penězi. Je to něco jako mafie, rozumíš. Jenomže její bossové nežijí v Neapoli nebo New Yorku…“

„Nýbrž?“

„V Římě. Ve Vatikánu, abych byla přesná.“

„Proboha!“ zvolal Norbert. „Víš vůbec, co říkáš?“

Julietta se trpce usmála. „Vím, že to zní skoro neuvěřitelně a taky to ani nemůžu dokázat. Ale vzpomeň si, co se stalo Brodkovi, a taky víš o tom skandálu s falzy, do kterého jsem zapletená. Všechna pátrání vedou k Vatikánu - a tam taky končí.“

Norbert zaraženě upil ze své sklenky. „Nevím, co na to mám říct.“ A po chvíli dodal: „Ale co to všechno má co dělat s Titem?“

„Povím ti to. Titus je členem této svaté mafie. Nikdo nezná jeho pravé jméno. Já taky nevím, jak se doopravdy jmenuje.“

„Teď mi začíná být leccos jasné.“ Norbert se zamyslel. „Jednou mi řekl, že se teď už nemůže v některých lokálech objevit. Nechápal jsem to a zeptal jsem se ho, jaký má důvod, aby tajil svoje sklony. Na to mi jenom odmítavě odpověděl, že bych to nepochopil.“

Norbert viděl, že Julietta je v myšlenkách daleko odtud. „Řekni, posloucháš mě vůbec?“

„Promiň.“ Julietta polkla. „Chápu, že se tě ta věc s Titem dotkla. Ale já mám úplně jiné problémy. Vedla jsem spořádaný život. Měla jsem svou galerii, měla jsem manžela - i když to byl hnusný ožrala -, a teď jsem zapletená do jakéhosi záhadného spiknutí.“

Norbert přikývl. „Nejdřív musíš získat jistý odstup,“ řekl bezradně, „pak bude všechno zase normální.“

Sotva to dopověděl, zjistil, jak byla jeho poznámka nevhodná.

Julietta sklouzla z barové stoličky a postavila se před Norberta. Tmavé oči jí zlostně blýskaly. „Ty si tedy přece jen myslíš, že jsem si to všechno vymyslela. Že už to nemám v hlavě v pořádku. Že trpím stihomamem.“

„To jsem neřekl.“

„Ale myslel sis to.“ Julietta vypila sklenku červeného vína na jeden lok. „A ani ti to nemůžu mít za zlé.“

„Julietto, prosím tě!“

„Měj se.“ Prudce postavila sklenku na pult a šla k výtahu.

Norbert se vrátil ke klavíru na protější straně haly. Ruce se mu třásly, když uhodil do kláves a začal hrát „As Time Goes By.“

Dobrých sto let vězení a nejméně čtyřikrát tolik věčného zatracení ve svém souhrnu představovali ti, kteří v té době v Římě seděli kolem jednoho velkého kulatého stolu.

Tento zeleným suknem potažený stůl, nad nímž svítila nízko zavěšená, míse podobná lampa, stál ve sklepě „pizzerie“ - alespoň tak to bylo napsané na štítu nad výkladem.

Úzký dlouhý lokál se židlemi a stolky z umělé hmoty a s ostrým světlem zářivek na stropě nepůsobil zrovna lákavě. Když tam totiž skutečně zabloudil nějaký host, aby utišil hlad, jediný obsluhující číšník, který zároveň pekl pizzy, ho znechuceně a dokonce hrubě upozornil, že příprava jídla bude trvat nejméně hodinu. Návštěvníci většinou zklamaně odešli.

Pizzeria ve čtvrti Trastevere, dvě ulice od Tibery, byla pouze legální fasádou pro ilegální machinace, které se tu uskutečňovaly v rozvětveném sklepení uzoučkého domu. O tom všem ale nevěděli dokonce ani lidé bydlící v této ulici, z nichž téměř každý každého znal a jimž nic, co se šuškalo, nepřipadalo tak absurdní, aby to nešířili dál - a to byla vlastnost, která mnoho lidí z Trastevere vůbec udržovala při životě. Netušili, co se odehrává za pecí na pečení pizzy, kde mizeli nečetní hosté tohoto lokálu.

Signora Blatterová ze čtvrtého poschodí protějšího domu, která se od smrti svého muže, hostinského z Tyrol, zaměstnávala hlavně vylepováním velkých úmrtních oznámení na zdi domů v této čtvrti, dokonce tvrdila, že s pizzerií není něco v pořádku. Lidé, kteří zmizeli v lokále, prý už nikdy nevyšli z domu a jiní zase odcházeli, aniž předtím vstoupili dovnitř; a byl mezi nimi i opravdový kardinál z Vatikánu - pánbůh ví, že ho poznala.

V žádném městě na světě neexistuje tolik zázraků jako v Římě a snad je to tím, že víra, která tu má zastoupení, je víra v zázraky. V každém případě se báchorky signory Blatterové nezdály dost zázračné, aby se jim věřilo, ačkoli mluvila pravdu.

Ve sklepě nenápadné pizzerie se skrýval pochybný hráčský klub, kde se každý večer hrálo o miliony; praly se tu špinavé peníze, ale taky peníze z daní a odpustků z blízkého Vatikánu.

Předností tohoto zařízení byly široce rozvětvené chodby v suterénu, pozůstatek po prvních křesťanech, umožňující opustit dům zadním východem o dvě ulice dál.

Číšník v pizzerii se polekal, když krátce před půlnocí vešel do lokálu malý muž s bílým věnečkem vlasů. Jako všichni hosté, kteří mizeli za pecí, na níž se pekla pizza, byl korektně oblečený, dobře oholený, měl jisté vystupování a vyznal se tu. Přesto byl číšník překvapený a zakoktal: „Assassino!“

„Pro tebe pořád ještě Giuseppe Palmezzano,“ odpověděl příkře malý muž. „Divíš se, co?“

„Ano, divím,“ souhlasil číšník. „Jak už je to dlouho, signore Palmezzano?“

„Patnáct let,“ odpověděl Palmezzano. Když se mu číšník odvážně postavil do cesty, Giuseppe ho odstrčil stranou se slovy: „Permesso, signore.“

Číšník byl statný chlapík a chtěl mu zabránit ve vstupu do suterénu, ale Palmezzanův pohled stačil, aby ho nechal jít.

Ze zdí na schodech vedoucích dolů se odlupovala omítka. Palmezzano se upamatoval, že má pořád tutéž tyrkysovou barvu jako před jeho pobytem ve vězení. Předsíň ve sklepě, z níž vedly čtvery dveře na všechny strany, byla vymalovaná temnou červení a připomínala plyšovou eleganci předměstského bordelu.

Palmezzano se na okamžik zarazil a nevěděl, do kterých dveří má vejít, ale pak zaslechl nevtíravý hlas z reproduktoru - v místnosti byla zřejmě videokamera - a číšník mu poradil: „Vlevo, signore Palmezzano.“

Palmezzano zamířil udaným směrem a otevřel dveře. Vyvalil se proti němu kouř z cigaret. V rozptýleném světle rozeznal tři muže a jednu ženu; seděli kolem hracího stolu s kartami v ruce a před sebou měli hromádky dolarových bankovek.

Muž sedící zády ke dveřím se ani neotočil a řekl: „Máš kuráž, Assassino, že jsi se sem odvážil.“

Palmezzano okamžitě poznal Smolenského hlas a zareagoval: „Podívejme, podívejme. Tebe bych tu čekal nejmíň, Eminence, zvlášť v tuhle dobu. Slušný kardinál má být v téhle době v posteli, aby byl vyspalý na ranní mši.“

Kardinál-státní sekretář, jako obvykle v černém obleku, žmoulal mezi rty ze tří čtvrtin vykouřený doutník a opovržlivě procedil mezi zuby: „Darebáku!“; pak vyndal nedopalek z úst, otočil se a zeptal se: „Co chceš, Assassino?“

„Blbá otázka,“ odpověděl Palmezzano a obešel stůl, aby si prohlédl ostatní hráče. „Zahrát si, přirozeně.“

V těchto kruzích nebylo zvykem, aby se lidé vzájemně představovali, ledaže by na tom někomu z nějakých důvodů obzvlášť záleželo. Důvodem této dobrovolně zvolené anonymity byla jednak stará moudrost, že co nevíš, nepovíš, a jednak skutečnost, že hráče nezajímalo na jeho protihráči nic jiného než peníze.

Z lidí u stolu znal Palmezzano jenom ženu po kardinálově levici: Anastasiu Fasolinovou. Muž s býčí šíjí naproti ní vypadal dost omezeně. Tomu však odporoval svazek bankovek, za nímž schovával karty, které držel v tlustých prstech. Naproti Smolenskému seděl podsaditý, nezdravě vypadající muž, jenž kouřil jednu cigaretu za druhou a všude kolem sebe trousil popel; měl stejně zarudlý obličej jako Smolenski, a takový z nevysvětlitelných důvodů mívají všichni církevní hodnostáři.

„My jsme čtyři," odbyl Palmezzana Smolenski. „Zmiz!"

Ale do řeči mu vpadla Anastasia Fasolinová: „Ale proč? Může hrát za mě. Už mě to nebaví. Dneska stejně není můj den." Vstala, aby uvolnila místo Palmezzanovi.

Ten jí poděkoval uctivou poklonou, což se k muži jeho zevnějšku docela hodilo, a sedl si na její místo.

„To je pěkný průšvih s tím tvým autem, co vyletělo do vzduchu," poznamenal, zatímco muž s býčí šíjí po Smolenského pravici míchal karty.

Oba další hráči se zděšeně podívali na Smolenského.

Ten vyplivl nedopalek doutníku na zem a křikl: „Jsme tu, abychom hráli, nebo abychom se štvali?" A po chvíli, když nedostal odpověď, se zeptal: „Máš vůbec peníze, Assassino?"

Palmezzano si sáhl do levé a pak do pravé náprsní kapsy dvouřadového saka, vytáhl dva svazky dolarových bankovek a seřadil je na stůl.

„Vklad je stovka," prohlásil muž s býčí šíjí. Každý z nich dal stodolarovku a muž rozdal karty.

Hráči se zahloubali do svých karet a Anastasia se postavila za kardinála, aby sledovala hru.

Smolenski několikrát posoudil své karty, zleva doprava a pak zprava doleva, ďábelsky se zašklebil, hodil doprostřed stolu tisíc dolarů, a aniž vzhlédl od karet, promluvil: „Pán Bůh s tebou, Palmezzano, jestli přijdu na to, žes tam tu bombu dal ty!“ Pokýval hlavou, jako by něco věděl.

„Já?“ ohradil se rozhořčeně Palmezzano. „Jak jsi na tohle přišel?“ Dělal, jako by se na chvilku zamyslel, a pak řekl: „Přihazuju pět set.“

Smolenski zneklidněl.

Rudolící muž vedle Palmezzana potřásl hlavou, shrnul své karty dohromady a položil je na stůl hřbety navrch. Muž s býčí šíjí udělal totéž. „Chce ještě někdo kartu?“

Smolenski odsunul jednu kartu přes stůl a nechal si dát jinou. Jeho úšklebek se prohloubil. Palmezzano zavrtěl hlavou.

„Hraju a zvedám o sto,“ prohlásil Smolenski, odpočítal šest bankovek a hodil je doprostřed stolu. „Dorovnávám,“ odpověděl promptně Palmezzano.

Oproti Smolenskému, který se při hře neustále šklebil, aby své spoluhráče zastrašil, Palmezzano jako správný hráč pokeru nehnul ani brvou, a z jeho lhostejné, chvílemi vážné tváře se nedalo nic vyčíst.

Smolenski dorovnal. „Ukaž, co máš!“ vyzval ho.

Palmezzano klidně, jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě, vyložil na stůl tři krále a dvě esa, a aniž čekal, až Smolenski vyloží své karty, shrábl bankovky.

Zatímco Smolenski míchal karty, Palmezzano si opět seřazoval dolarové bankovky a přitom jen tak mimochodem pronesl: „Máš asi nové lidi, viď, Smolenski?“

„Nové lidi?“ zeptal se kardinál pokrytecky, ačkoli samozřejmě dobře věděl, co tím Palmezzano myslí.

„Mám na mysli toho Leonarda da Vinci, co vyletěl do vzduchu. Můžu se dovědět jméno toho génia?“

Smolenski dělal, jako by otázku přeslechl. Jenom řekl: „Vsaďte, pánové,“ a rozdal karty.

V dusném vzduchu ponuré místnosti bylo zvláštní napětí. Anastasia položila ruce Smolenskému na ramena. Oba další hráči nepromluvili ani slovo.

„Chci vědět, kdo to je!“ opakoval Palmezzano a v jeho hlase zněl výhružný podtón.

Smolenski se zašklebil, jako by ho zdrtilo, jak špatnou si vytáhl kartu (čímž chtěl svým soupeřům signalizovat: Ve skutečnosti mám výborné karty), a pak nevrle odpověděl: „Je to Němec. Na jménu nezáleží.“

„Němec?“ Palmezzano složil karty, které právě roztáhl do vějíře, dohromady. „Němec? Přitom každý diletant ví, že od dob Dürera neměli Němci žádné pořádné malíře, a to už je pět set let. Své malíře importují už půl století z Itálie.“ Palmezzano by byl nejraději opovržlivě plivl na podlahu.

„Tak dobrý jako ty je vždycky!“ odpověděl kardinál-státní tajemník s předstíranou lhostejností. Nikdy by byl nevěřil, že může Palmezzana několika slovy tak hluboce urazit. Protože sotva tuto větu dořekl, Palmezzano popadl kardinála za zápěstí, bleskurychle ho otočil kolem vlastní osy, takže mu zapraskaly kosti a Smolenski zařval jako býk v aréně.

„Zbláznil ses?“ vykřikl kardinál, když ho Palmezzano pustil. „Zlámeš mi všechny kosti v těle!“

„Příště to udělám, kardinále. Takové techniky se člověk naučí za patnáct let v base.“

Ve Smolenského tváři se zračil vztek. Styděl se před Anastasiou. Proto se rozhodl, že se Palmezzanovi pomstí.

„Myslel jsem, že jsi přišel proto, aby sis zahrál,“ poznamenal kardinál. „Jestli se chceš rvát, budeš muset jít někam jinam. Já

nejsem ten pravý protivník. Tak co?“

Palmezzano cvrnkal do hromádky bankovek, které mu ležely po pravici, tak, že jedna sklouzla dopředu. „Deset tisíc,“ řekl a rozložil své karty do vějíře.

Rudolící muž zbledl a položil své karty na stůl. Muž s býčí šíjí jenom zavrtěl hlavou a snažil se nedat na sobě nic znát.

Kardinál spočítal všechny bankovky, které měl před sebou, složil je na hromádku, postrčil ji doprostřed stolu a s poťouchlým úsměvem prohlásil: „Všechno, co mám. Padesát tisíc dolarů!“

Palmezzano polkl a začal počítat svou hotovost.

„Přece nechceš ucuknout, Assassino?“

Otázka se dotkla Palmezzanovy gaunerské cti. „Samozřejmě že ne,“ odpověděl, ačkoli právě zjistil, že mu chybí třicet tři tisíc dolarů, aby mohl dorovnat vklad kardinála-státního tajemníka.

„Bude stačit dlužní úpis?“ zeptal se nejistě.

„Přirozeně.“

Smolenski kývl na Anastasiu, ta odešla a po chvíli se vrátila s archem papíru, který položila před Palmezzana na stůl.

Palmezzano přelétl arch pohledem, doplnil příslušné číslo a dole se podepsal. Pak papír položil na svou hromádku bankovek a obojí přisunul doprostřed stolu.

„Dorovnávám,“ řekl a povytáhl obočí tak, že mu na čele vytvořilo oblouk. „A dávám ještě deset tisíc navrch.“

Smolenski bez mrknutí stáhl kardinálský prsten a položil ho na Palmezzanovu směnku. „Má cenu nejmíň deset tisíc,“ vysvětlil. „Vylož karty!“

V kardinálově nehybné tváři se na zlomek vteřiny mihl vítězoslavný úsměv, když Palmezzano vyložil své karty - dvě esa a dva krále. „Full House.“

Kardinál-státní tajemník jako by vychutnával následující chvilku nejistoty. Pak začal vykládat na stůl jednu kartu po druhé. Desítku, kluka, dámu, krále, eso - a pohrdavě se šklebil.

„Pětkrát srdce. Royal Flush.“

Palmezzano seděl jako ochrnutý. Jenom oči mu neklidně těkaly od Smolenského k vyloženým kartám.

Náhle, jako by ho zasáhl blesk, vymrštil Palmezzano ruku, popadl Smolenského za předloktí a se stejnou hbitostí jako předtím mu ruku otočil. A při tom se stalo něco neuvěřitelného: z rukávu Smolenského černého obleku vyklouzly další tři karty.

Než je Smolenski stačil schovat, Palmezzano mu druhou rukou vytáhl karty z rukávu a hodil je na stůl.

Palmezzano mlaskl, potřásl hlavou a řekl: „Ale, ale, copak tohle dělá slušný kardinál?“

Na chvíli zavládlo napjaté ticho. Kardinálův brunátný obličej dostal teď namodralou barvu. Anastasia stojící za ním o krok couvla, protože si zřejmě myslela, že Smolenski vyskočí a vrhne se na Palmezzana. Oba další hráči, kteří dosud mlčeli, se jen přikrčili. Zřejmě čekali, že se v příštím okamžiku začne střílet.

Ale nic takového se nestalo. Místo toho se Palmezzano naklonil přes stůl a oběma rukama si všechny peníze shrnul k sobě. Třebaže to byla obrovská spousta peněz, tvářil se při tom naprosto lhostejně. Pak peníze uhladil a složil na hromádku, navlékl si prsten, a když si ho leštil o rukáv, prohlásil: „O tom, komu to všechno patří, snad není třeba diskutovat. Kdybys byl měl lepší karty, nebyl bys asi musel hrát falešně. Je mi líto.“

Pak vstal, dolarové bankovky si nacpal do všech kapes obleku a odešel z herny stejnou cestou, kterou přišel. Ovšem bohatší o sto tisíc dolarů a kardinálský prsten s falešnými kameny.

Čím se povolání hlídače v muzeu liší od jiných zaměstnání, to je doživotní vztah mezi strážcem a objektem. Hlídač, který své povolání bere vážně, zpravidla za celý život stráví víc času s nějakým obrazem než s vlastní ženou. To je taky možná důvod, proč hlídači muzeí většinou nebývají ženatí a proč bývají někdy

trošku zvláštní.

Nezřídka se stává, že se hlídači v galerii zamilují do nějaké sochy nebo obrazu; v každém případě objekt, který střeží a na nějž se dívají desítky let, znají často lépe než ti, kteří o tom pojednávají v moudrých knihách.

Bruno Meinardi, jehož husté kudrnaté, kdysi smolně černé vlasy byly teď, kdy mu bylo jedenašedesát let, sněhobílé a dodávaly mu vzezření moudrého muže, patřil právě k takovýmto strážcům muzeí. Pocházel z nepříliš bohatého kraje a jako syn brusiče korálů snil o tom, že bude druhým Raffaelem. Ale ve čtrnácti letech, když se jednalo o tom, jestli půjde na nějakou školu, se musel přizpůsobit možnostem rodiny s mnoha dětmi, a nastoupil do učení jako malíř cedulí; i když to nevynášelo peníze, alespoň to nevyžadovalo žádné finanční náklady.

Brunův sen o Raffaelovi II. nakonec skončil u strýce Luigiho, který teď už dávno nebyl mezi živými. Tenkrát měl strýc Luigi v Římě malou dílničku, kde se vyšívaly kostelní pokrývky a roucha kněží. Díky tomu se často stýkal s vysokými duchovními hodnostáři, kteří jeho synovci obstarali místo ve Vatikánském muzeu - sice špatně placené, ale vysoce vážené.

Do Raffaelova sálu se Bruno vypracoval z biletáře a pak nočního hlídače a už čtyřicet let se těšil vážnosti vrchního dozorce v tomto posvátném sále, jejž od té doby považoval za svůj druhý domov.

Už čtyřicet let se dennodenně s obdivem díval na Raffaelova mistrovská díla a přemýšlel o svém velkém vzoru. Za chladných zimních dní, kdy se návštěvníci spíš trousili než hrnuli, Bruno Raffaelovy obrazy přímo hltal očima. Rozhodně to tak vypadalo, když ze vzdálenosti několika centimetrů studoval jeho tahy štětce a všechno si pečlivě ukládal do paměti.

Ke své lítosti neměl nikoho, s kým by si mohl o své vášni povídat, kromě kolegů z ostatních sálů Vatikánu, ale ti už dávno

nebrali Bruna vážně. Bruno totiž začal od jisté doby tvrdit, že zná Raffaelovy obrazy tak dobře a přesně, že by mohl každý namalovat zpaměti, jen kdyby uměl zacházet se štětcem a barvou.

Jednoho rána, když Bruno Meinardi nastoupil službu a jako obvykle začal rozmlouvat se svými obrazy, než začne nápor návštěvníků, užasle se zarazil. Na obraze svaté rodiny, který patřil k Brunovým nejoblíbenějším, objevil maličkou změnu, tak nepatrnou a nevýznamnou, že by si jí nikdo jiný nepovšiml.

Nehet na malíčku pravé ruky madony měl tmavý okraj, jako by si Maria po práci v domácnosti nevyčistila nehty.

Nejdřív si Bruno myslel, že obraz je poškozený anebo je na něm nějaký mušinec; ale po delším zkoumání zjistil, že na obraze je zcela evidentně změna, a tak případ - a z této události se případ skutečně stal - ohlásil kompetentnímu kustodovi. Ten si obraz prohlédl a došel k závěru, že Bruno Meinardi trpí halucinacemi; na Raffaelově „Svaté rodině“ nedošlo k sebemenší změně.

Pro vrchního dozorce Vatikánských muzeí, ale především pro Bruna osobně, bylo toto tvrzení jako rána do tváře. Neboť jak už bylo řečeno, Bruno Meinardi znal všechny své obrazy a zdrcující posudek kustoda by znamenal, že si jejich detailní znalost jenom namlouvá. A to nechtěl Bruno v žádném případě připustit, a tak ještě téhož dne zašel za generálním ředitelem Vatikánských muzeí; ten ho sice přijal přátelsky, ale jeho domněnku rovněž odmítl.

Bruno Meinardi tedy napsal dopis kardinálu-státnímu tajemníkovi Smolenskému, o němž se říkalo, že je ve Vatikánu nejdůležitějším mužem po papežovi, a obratem pošty dostal odpověď. Meinardi je vzhledem ke svým zdravotním problémům zbaven funkce vrchního dozorce a dobrovolně mu bude vypláceno sedmdesát pět procent důchodu, na který má za čtyři roky nárok. Do Vatikánských muzeí s okamžitou platnosti už nesmí vstoupit.

Muž jako Bruno, který žil čtyřicet let se svými obrazy, se však nedovedl vyrovnat s tím, že byl ze dne na den vytržen ze svého

světa. Bruno Meinardi měl záchvaty zimnice a abstinenční příznaky jako morfinista. Po dvou dnech si jako turista v rekreačním oblečení koupil vstupenku a šel do Raffaelova sálu, aby byl nablízku svým obrazům.

Návštěvníkům z Japonska a Ameriky vykládal, že čtyřicet let obdivoval pěstěné ruce madony, a najednou měla přes noc špínu za nehty. Když se chystal vyprávět to skupině Španělů, sebrali ho dva vojáci švýcarské gardy a vyvedli ho ze sálu.

Protože se Meinardi bránil a bil kolem sebe, vzbudilo jeho zatčení víc pozornosti, než si obě strany přály. Příštího dne psaly italské noviny o tragickém případu dozorce, který se po čtyřiceti letech práce ve Vatikánském muzeu zbláznil a tvrdil, že na Raffaelově „Svaté rodině“ zjistil nějaké podivné změny.

Téhož dne se Julietta vrátila k Brodkovi do Říma. Byl v žalostném stavu; bledý, s temnými kruhy kolem očí, roztěkaný a nervózní. Dostal se k bodu, kdy nevěděl jak dál. Kazety s telefonáty, od kterých si tolik sliboval, nebyly k ničemu. Byl Arnolfo Carracci podvodník? Brodka tomu nechtěl věřit.

Bylo možná neuvážené, když Julietta navrhla, aby šli na večeři do tratorie na piazza Nuova, kde se poprvé setkala s Claudiem. Ale jak se brzy ukázalo, mělo právě toto rozhodnutí nečekané následky.

„Myslel jsem, že Řím vůbec neznáš,“ poznamenal udiveně Brodka, když usedli k malému, bíle prostřenému stolu.

„Město neznám,“ ujistila ho rychle Julietta, „ale četla jsem, že tratorie na piazza Nuova jsou nejlepší v Římě.“

Brodka se s tím spokojil, i když o tom, co řekla, nebyl, jak se zdálo, tak docela přesvědčený. Ale měl důležitější problémy.

Vyptal se Julietty na podrobnosti Collinovy sebevraždy. Všechno chtěl přesně vědět a zprvu si vůbec nepovšiml, jak Juliettu svými otázkami mučí. Ale vyprávěla mu všechno, co se o

tom dověděla.

Když se jí Brodka ještě zeptal: „A jaký byl pohřeb?“, Julietta se rozplakala a ztrápeně řekla: „Nemůžeš pochopit, že o tom teď nechci mluvit?“

„Promiň.“ Brodka ji vzal za ruku. „Smrt tvého muže se tě zřejmě dotkla víc, než jsem myslel.“

„Ano,“ přikývla Julietta a setřela si slzy z koutků očí, „ale ne tak, jak si myslíš.“

„Co to má znamenat?“

Jejich rozhovor přerušil na chvíli číšník, který se jich přišel zeptat, co si dají. Fritto samozřejmě. Po jeho odchodu Julietta odpověděla: „Brodko, ty nemáš tušení, jak byl Hinrich odporný. A s tím mužem jsem žila patnáct let jako jeho žena.“ Zavrtěla hlavou.

„Znal jsem ho,“ namítl Brodka. „Sice jen letmo, ale stačilo to.“

Chvíli jedli mlčky, dokud do tratorie nevešel nový host. Když poznal Juliettu, uklonil se.

Odpověděla na jeho pozdrav pokývnutím hlavy.

„Zdá se, že jsi v těchto končinách známá,“ poznamenal Brodka.

„Nesmysl! Přece jsem ti vyprávěla o tom spisovateli, se kterým jsem se setkala.“

„To je ten tlustý chlap?“

„Ano. Sperling. Je to takový noční pták. Teď právě přišel na snídani.“

„Na snídani?“ Brodka se tiše zasmál, jako by chtěl sám sebe rozveselit, ale náladu mu to nepozvedlo.

„Ostatně,“ řekla Julietta a odstrčila svůj talíř, na němž byla ještě polovička jídla, „pokud jde o Norberta, tak jsem se mýlila. Nemá s Vatikánem nic společného. Tu purpurovou šňůru nechal v Norbertově bytě jeden jeho nový přítel.“

„Nech mě hádat. Titus.“

„Správně.“

„Dověděl se ten Norbert o Titovi něco bližšího?“

„Ne, vůbec nic. V podstatě věděl jenom to, že Titus je teplouš.“

„A kde je teď? Myslím Titus.“

„Nemám tušení. Od Norberta taky prostě utekl. Zdá se, že je to opravdu špatný chlap; zaplať pánbůh, že jsme se ho zbavili.“

Brodka celou dobu pozoroval tlustého spisovatele. Sperling si zastrčil velký ubrousek za zlatý řetěz, který měl na prsou. Byla to zajímavá podívaná sledovat, jak pil kávu. Protože kvůli své tloušťce měl od stolu k ústům mnohem dál než lidé s normálním objemem, dával si pod šálek, z kterého pil kávu, hřbet druhé ruky, aby si nepotřísnil oblek, kdyby mu vyšplouchla.

Vypadalo to tak komicky, že se Brodka musel usmát.

„Co se šklebíš?“ zeptala se Julietta nejistě.

Brodka si dal ruku před obličej. „Ten spisovatel je fakt unikát! Jak jsi říkala, že se jmenuje?“

„Sperling. Paul Sperling,“ šeptala Julietta. „Tvrdí, že zná Řím líp než každý Říman.“

„Tak.“ Brodka si tlouštíka pozorně prohlédl. „Ten spisovatel se tu opravdu vyzná?“

„Aspoň to tvrdí. Chceš si snad jeho znalosti Říma vyzkoušet?“

„Chci,“ odpověděl Brodka krátce.

„Prosím tě, nechtěj se bavit na jeho účet!“

„Nechci se bavit na jeho účet. Mám na mysli něco docela jiného. Jestli zná Řím líp než každý Říman, tak snad bude taky znát vyzvánění zvonů z různých kostelů.“

„Ty myslíš na ty kazety s telefonickými rozhovory,“ řekla Julietta skepticky. „No, za pokus to stojí a koneckonců Sperling mi nabídl svou pomoc. Mám ho pozvat k našemu stolu? Je to určitě zábavný společník, i když u spisovatele musí být člověk opatrný. Většina z nich si myslí, že jsou reinkarnací Goetha, a každé slovo obrátí třikrát v ústech, než je vyplivnou - a pak za to chtějí ještě

peníze.“

„Zdá se, že máš s tímhle spolkem špatné zkušenosti!“ Brodka se zasmál.

„Je to tak.“

„Proč jsi mi o tom nikdy nevyprávěla?“

„To bylo ještě dávno před tebou. Tvrdil, že jsem jeho múza, která mu dává křídla.“

„A pomáhalo to?“

Julietta se rozpačitě dívala na stůl, ale pak se zasmála. „Ani jemu, ani mně.“

„Co se s ním stalo?“

„Chceš to opravdu vědět?“ Julietta potlačila smích. „Slyšela jsem, že teď vystupuje jako tanečník na Mallorce a předvádí tam flamenco.“

„Tak teď aspoň dělá něco rozumného,“ konstatoval Brodka a oba se srdečně zasmáli.

„Tak co teď?“ zeptala se Julietta. „Mám pozvat Sperlinga k našemu stolu?“

„Jasně,“ přisvědčil Brodka. „Při jeho proporcích se aspoň nemusíme bát, že bude tancovat flamenco.“

Julietta vstala a šla k Sperlingovi.

Ukázalo se, že Sperling je okouzlující chlapík; jeho pomalé pohyby způsobené tloušťkou byly v příkrém protikladu s jeho bleskurychlým uvažováním. Přitom se omlouval, že ještě není tak docela při smyslech, protože právě vstal. Pořádná řeč s ním je, až se vrátí z večerní procházky.

Pokud jde o Brodkovu žádost, řekl Sperling omluvně, pamatuje si sice zvuk pár desítek zvonů, ale určitě nezná všechny. Přesto si tu kazetu rád poslechne. Může doprovodit Brodku a Juliettu do jejich hotelu, protože stejně chtěl jít na delší procházku; a kromě toho je hezký vlahý večer. A tak se všichni tři vydali na cestu k albergo Waterloo.

Po Ponte Umberto přešli Tiberu, pak kolem piazza Cavour a Theatro Adriano. Brodka a Julietta žasli, s jakou svižnou vytrvalostí si tento těžkopádný tlouštík vykračoval.

V pokoji jejich penzionu přehrál Brodka Sperlingovi kazetu.

Sperling se uvelebil v křesle, složil si ruce na břiše a připravil se na svůj obtížný, i když ne neřešitelný úkol. Ale už při prvních zvucích vyskočil z křesla a vítězoslavně zvolal: „To jsou naprosto jasně zvony ze San Zena!“

Brodka a Julietta na sebe překvapeně pohlédli.

„Jste si tím jistý?“ zeptal se Brodka váhavě.

„Naprosto,“ odpověděl Sperling.

„A kde je San Zeno?“

Přistoupil k oknu a pohlédl přes noční město. „Asi v půli cesty mezi piazza Mazzini a Andělským hradem. To je zajímavá nahrávka.“

„Ano, zajímavá.“ Brodka se rozpačitě usmál. „Asi byste rád věděl, o co tu jde…?“

„Ale prosím vás!“ Sperling zvedl ruce. „To je vaše věc. Jestli jsem vám mohl pomoci, bylo mi potěšením.“

Sperling se rozloučil a Julietta slíbila, že se mu v příštích dnech budou revanšovat pozváním na večeři. Brodka doprovodil Sperlinga dolů. Do pokoje se vrátil celý zadýchaný.

„Myslím, že pokud jde o spisovatele, budeš muset změnit svůj názor. Ten Sperling je rozhodně fajn chlap.“

„Taky si myslím.“ Julietta se skláněla nad plánem města a hledala kostel San Zeno. Náhle ukázala prstem na jedno místo. „Tady! San Zeno!“

Brodka posoudil polohu kostela, odhadl vzdálenosti a došel k závěru: „Někde v okruhu asi pěti set metrů musí být byt toho Asmodea.“ A udělal tužkou kruh kolem příslušného místa.

Pak Julietta a Brodka, podpírajíce si hlavu rukama, zírali na magický kruh a nic neříkající jména ulic.

Náhle se Julietta zarazila. „Kde jsou ty noviny, kde byla zpráva o autě kardinála, které vyletělo do vzduchu?“

Brodka našel noviny a Julietta si letmo přečetla článek. Pak se podívala na plán města.

„Brodko,“ řekla tiše, „vůz kardinála-státního tajemníka byl zaparkovaný na via Certosa. A kde je via Certosa? O jednu ulici dál než San Zeno. Tady!“

„Máš pravdu, Julietto.“

„Myslíš, že je to náhoda?“

„Sotva.“ Brodka zavrtěl hlavou. „To by znamenalo, že kardinál-státní tajemník a Asmodeus jsou jedna a táž osoba…“

XII

Muž, který ve via Banco di Santo Spirito stiskl zvonek, vypadal zanedbaně a zchátrale. Řídké vlasy se mu v pramíncích lepily vzadu na krk a nápadně rudý obličej už hezkých pár týdnů neviděl vodu.

Přes rameno mu visela nacpaná cestovní taška.

Mladý arogantní sluha otevřel dveře, a když uviděl neznámého muže, chtěl je zase zabouchnout; ale muž dal do dveří nohu a přikázal: „Ohlas mě signoře Anastasii. Řekni jí, že přišel její synovec.“

Sluha si neznámého návštěvníka podezíravě změřil, ale pak ho pustil dovnitř a vyzval ho, aby počkal v hale.

Titus uslyšel Anastasiin hlas už zdálky. I to, že nadávala a nebyla zrovna v nejlepší náladě.

Anastasia Fasolinová se objevila na schodech v černém županu s červeným lemem a červenými knoflíky. Rozcuchaná a neupravená. Na Tita vrhla vzteklý pohled a hlasitě, takže se to rozlehlo po celém domě, křikla: „Pan synovec se zase jednou nechá vidět. Jsi bez peněz, co?“

S pohledem neustále upřeným na Tita sestoupila Anastasia ze schodů a zůstala před ním stát.

Titus se uklonil a políbil jí ruku; pak se napřímil. Chtěl odpovědět, ale než se k tomu dostal, signora zhnuseně řekla: „Panebože, jak to vypadáš. Spal jsi někde na smetišti?“

Titus přikývl. „Tak nějak. Přijel jsem z Florencie na náklaďáku se zeleninou. Z Mnichova mě předtím svezl jeden přepravce aut. Celkem sedmnáct hodin!“

„Tos nemohl jet vlakem?“ Anastasia povytáhla obočí.

„Ne,“ odpověděl Titus. „Nemám už ani liru.“

Anastasia obešla svého synovce kolem dokola a přitom si ho prohlížela od hlavy až k patě.

„To jsem věděla,“ řekla nakonec a zůstala za ním stát. „Páchneš jako tchoř. Koukej se vykoupat. V koupelně pro personál, přirozeně. Pak si spolu promluvíme.“

Titus si vzal cestovní tašku a zmizel postranními dveřmi.

Anastasia šla k telefonu a vytočila číslo.

„Lilith volá Asmodea.“

A za chvíli: „Víš, kdo je u mě? Můj synovec! Páchne, je úplně zpustlý a nemá v kapse ani liru.“

Aniž chtěl, stal se Alberto Fasolino svědkem tohoto rozhovoru. Přicházel právě z oblékárny a slyšel, jak jeho žena Anastasia pomlouvá svého synovce.

„Co si mám s tím chlapem počít? Tady rozhodně zůstat nemůže.“ Naslouchala do sluchátka. „Dobrá. Jak chceš.“

Pak zavěsila.

Jako vždycky za teplých, ale ne horkých dní se snídaně podávala v malebném atriu a jako vždycky se Anastasia objevila ve svém černém županu s červeným lemováním, zatímco Alberto přišel ke stolu korektně oblečený v tmavém obleku.

„Mýlím se, anebo jsem slyšel hlas tvého synovce?“ zeptal se Alberto Fasolino pokrytecky.

„Nemýlíš se,“ odpověděla Anastasia a jako na zavolání se u stolu objevil Titus, vysprchovaný a oholený, s brunátnou tváří.

„Á, pan synovec!“ zvolal Fasolino cynicky. „Co tady děláš?“

Titus Anastasiu uctivě pozdravil, ale na otázku neodpověděl.

„Už je to vyřízené,“ prohlásila Anastasia a namočila si kousek bílého chleba do bílé kávy v baňatém hrnku. „Zatelefonovala jsem Smolenskému a řekla jsem mu, že jsi tady.“

„A co on?“ zeptal se opatrně Titus. „Jak reagoval?“

Anastasia přisunula Titovi šálek. „Chce tě vidět, a to hned. Víš, kde ho najdeš?“

Zlý sen, ve kterém Brodka a Julietta už dlouhý čas žili, se po zjištění totožnosti Asmodea stal ještě hrozivějším. Význam záznamů na kazetách jim sice stále zůstával skrytý, ale už sama skutečnost, že kardinál státní-tajemník je jedním z mužů v pozadí, kteří řídí spiknutí, a dokonce snad jsou jeho hlavou, je hluboce zneklidňovala.

Nicméně se teď potvrdilo, že Arnolfo Carracci je nechtěl podvést a že kazety mají obrovský význam, a tím i cenu. A pravděpodobně tyto kazety budou představovat to jediné, co jim pomůže vysvětlit všechny otázky kolem jejich vlastního osudu.

Celé dva dny a část noci strávili Brodka a Julietta tím, že záznamy na oněch dvaceti kazetách opsali a přeložili. Když skončili, začal se Brodka obávat, že by jim mohl někdo kazety z pokoje penzionu ukrást.

Měl pocit, že je sledován. Nevěřil příjemné majitelce alberga Waterloo a obzvlášť neustále se měnícím nočním recepčním. Kam tedy s kazetami?

Na konci ulice, v níž stál penzion, měla pobočku Banco di Napoli. Brodka si tam hned příštího dne pronajal sejf a kazety do něj prozatím uložil.

Že bylo toto opatření velice prospěšné, se ukázalo už v příštích dnech.

Brodka a Julietta seděli v jídelně penzionu, kde se podávaly snídaně. V místnosti s holými stěnami a hnědou dlaždicovou podlahou se každé slovo rozléhalo, a tak se tiše radili, co budou dělat dál, když do dveří strčila hlavu jakási mladá žena.

„To je přece…“ Julietta odložila šálek s čajem a pošeptala Brodkovi: „To bych se musela moc splést, jestli to není žena Arnolfova synovce.“

Brodka přikývl. Byla to Adriana Cornarová.

Žena k nim přistoupila, popřála jim dobré jitro a zeptala se, jestli si k nim smí na chvíli přisednout.

„Samozřejmě,“ souhlasil Brodka a přistrčil jí židli. „Jsem dost překvapený, že vás tady vidím,“ prohlásil pak a vrhl na Juliettu pohled, který říkal: Ty určitě taky.

Julietta přikývla. „Víte,“ obrátila se k Adrianě, „po tom všem, co se stalo, jsme vlastně nečekali, že se vy a Baldassare ještě někdy ukážete. A vy se tu teď najednou objevíte a posadíte se k nám.“

Adriana přelétla místnost pohledem, jako by se chtěla ujistit, že tu nejsou žádní svědci. Pak si položila na stůl kabelku, jakýsi kožený pytel s řemínkem přes rameno, a vytáhla z ní tlustou hnědou obálku. Položila ji před Brodkův šálek.

„Co je to?“ zeptal se Brodka.

„Padesát milionů lir, signore. Polovička všech našich úspor.“

„Cože?“ Julietta natáhla ruku a pootevřela obálku.

Brodka udiveně zíral na svazek bankovek; pak se podíval na Adrianu. „Co to má znamenat?“

„Posílá mě Baldassare. Chtěl by koupit zpátky ten balíček s kazetami.“

„Od nás?“ zvolal Brodka zlostně. „Zrovna od nás, kterým prodal klíč od prázdné bezpečnostní schránky?“

„Já vím,“ odpověděla Adriana plaše. „Byla jsem hned od začátku proti tomu, abychom z Carracciho smrti udělali kšeft. Ale Baldassare tvrdil, že taková příležitost se naskytne jenom jednou v životě a že se jí člověk musí chopit. Kdyby mě byl poslechl!“

„Jistě.“ Brodka si prohlížel obálku a uvažoval, jestli si nemá odpočítat deset milionů, za které od Baldassara nic nedostal. Ale vzhledem k tomu, že teď už kazety měl, nechal to být. Místo toho konstatoval: „Signoro, Baldassare prodal ty kazety jednomu fotografovi. Jmenuje se Walter Keyserling a žije v Gaetě.“

„Vím o tom. Nemusíte mi nic povídat. U Keyserlinga už jsem byla. Všechno mi řekl… Že normálnímu člověku ty kazety nejsou k ničemu a že je předal vám.“

Julietta se na Adrianu pátravě zadívala. „Ale proč tedy dáváte celé jmění za to, abyste je dostala, když, jak tvrdíte, nejsou k ničemu?“

„Řeknu vám to, signoro. Utekli jsme do Catanie, kde máme příbuzné. Baldassare si chtěl za ty peníze otevřít vlastní restauraci. Daleko od Říma, na Sicílii, kde jsme si mysleli, že budeme před Fasolinem a jeho pomahači v bezpečí.

Byli jsme v Catanii právě tři dny, když se za dveřmi objevil Fasolino v doprovodu padre od Santa Agathy a chtěl ty kazety nazpátek. Nadával na strýce Arnolfa, že je zloděj a vyděrač, a vyhrožoval, že když mu ty magnetofonové pásky nevrátíme, postará se o to, abychom v Catanii nemohli nic podnikat.“

„A co ten padre od Santa Agathy?“

Adriana pokrčila rameny a zaťala zuby do spodního rtu. „Hro-zil nám věčným zatracením. Ale to asi nebyl důvod, proč přišel. Myslím, že to byl on, kdo nás Fasolinovi prozradil. Takovému padre na Sicílii nic neunikne.“

„A jak na to reagoval Baldassare? Řekl, že ty kazety prodal?“

„Samozřejmě že ne. Baldassare dělal, jako že o ničem neví. Tvrdil, že strýc Arnolfo neměl ve zvyku něco schovávat, a kdyby to přesto udělal, našlo by se to v jeho pozůstalosti. Ale Fasolino Baldassarovi nevěřil. Nadával a vyhrožoval, a pak i s padrem odešel. Od toho dne máme pocit, že nás pořád někdo sleduje. Nedivila bych se, kdyby teď tady před vchodem nenápadně přecházel nějaký muž.“

Julietta vstala a za záclonou se podívala ven, ale nic podezřelého neviděla.

„Prosím vás, signore,“ pokračovala dál Adriana, „vemte si ty peníze a vraťte nám kazety. Je to pro nás jediná možnost, abychom měli zase pokoj.“

Brodka a Julietta na sebe krátce pohlédli. Nepotřebovali se domlouvat. Oba znali odpověď toho druhého. Zněla ne.

„Dejme tomu,“ začal Brodka zeširoka, „že bych kazety skutečně ještě měl a dal bych vám je zpátky. Co byste s nimi udělali, Adriano?“

„Vrátili bychom je Fasolinovi. Prosím vás!“

Brodka vzal obálku s penězi, dal ji zpátky Adrianě a řekl: „Je mi líto, ale já ty kazety už nemám. Nahrávky byly tak zmatené, že jsem nevěděl, co si s nimi počít. Zničil jsem je a hodil do popelnice.“

„To není pravda, signore!“ Adriana bojovala se slzami.

„Je to pravda,“ lhal Brodka. Trochu mu bylo mladé ženy líto. Bylo jasné, že mu nevěří a že nemůže pochopit, proč odmítá tolik peněz.

Zřejmě ji svými slovy nepřesvědčil, protože když vstala a dala si obálku do kabelky, vytáhla lístek s telefonním číslem a přisu-nula ho přes stůl Brodkovi. „Tady je naše telefonní číslo, kdybyste si to přece jen rozmyslel.“

Pak odešla z jídelny. Brodka a Julietta zůstali sedět dost bezradně.

Alberto Fasolino nebyl nijak statečný. To věděli všichni, kdo ho znali. Především to věděl on sám. Dlouho bojoval sám se sebou, jak se má v této situaci zachovat. Pak se rozhodl.

Vešel do Vatikánu z via di Porta Angelica. Kolem kasáren švýcarské gardy zamířil rovnou k bráně u sv. Anny.

Kdo se chtěl dostat do Vatikánu, musel mít průkaz, z něhož vyplývalo, že je zaměstnancem Cità del Vaticano. A kdo chtěl jít do papežského paláce, potřeboval navíc zvláštní povolení, které bylo velice těžké, a za normálních okolností nemožné dostat.

Fasolino však měl maličkou věc, která mu otevírala všechny brány a dveře. Vytáhl z kapsy purpurovou šňůrku a ukázal ji gardistům. Oba halapartníci zasalutovali. Fasolino vstoupil.

Ve vysoké vstupní hale s mohutnými sloupy po obou stranách

širokého mramorového schodiště si každý návštěvník připadal maličký a bezvýznamný. Tento pocit nicotnosti ještě umocňovaly nekonečné chodby, v nichž se rozléhal každý krok.

Fasolino absolvoval tuto cestu poprvé, a proto nevěnoval jediný pohled okázalosti a nádheře, která ho obklopovala. Cílevědomě zamířil přes Cortile di San Damaso a nenápadnými dveřmi prošel na protější stranu nádvoří. Po několika krocích se dostal k výtahu, jehož automatické dveře z matné oceli se k starobylé budově dost dobře nehodily. Dveře se jakoby neviditelnou rukou otevřely a Fasolino stiskl knoflík s římskou čtyřkou.

Ve čtvrtém poschodí mu přicházel vstříc tajemník v černé kutně. Dřív než ho stačil požádat o propustku, Fasolino mu ukázal purpurovou šňůru. Muž sklonil hlavu, rukou mu naznačil, aby šel dál, a pak zmizel v jedněch z nesčetných vysokých dveří.

Nádhera nekonečné chodby působila tísnivě už tím, že se zdálo, jako by tu nebyla jediná živá duše, a vládlo tu ticho jak v noci na hřbitově.

Na konci chodby zaklepal Fasolino na černě se lesknoucí dveře, svou výškou navozující představu, že byly postaveny pro obra; s klikou umístěnou sice v jejich dolní třetině, ale přesto stále ještě nad Fasolinovou hlavou. Fasolino vešel.

Za psacím stolem uprostřed čtvercové místnosti, jejíž stěny pokrývaly až do výše stropu obrazy, seděl maličký tajemník se silnými brýlemi a vypadal, jako by právě vyšel z koupele. Když k němu Fasolino přistoupil a ukázal mu purpurovou šňůru, muž si ukazováčkem posunul brýle na nose.

Aby se vyhnul dotěrnému, a jak Fasolino věděl, zdlouhavému vyptávání tajemníka - jehož jediná činnost, jak se zdálo, spočívala v tom, že obsluhoval telefon -, Fasolino uvedl své jméno a důvod svého příchodu. Že chce mluvit s kardinálem-státním tajemníkem Smolenským a že je to důležité.

Třebaže kardinálův tajemník - jmenoval se Polnikov a obzvlášť zdůrazňoval měkké i ve svém jménu - Fasolina už dlouho znal, neupustil od ustáleného postupu a řekl: „Laudetur. Koho mohu ohlásit?“

„Laudetur“ byla zkratka latinského „Pochválen buď Ježíš Kristus“ a Polnikovova otázka byla vysloveně impertinentní, protože Fasolino mu své jméno už řekl.

Fasolino jméno netrpělivě opakoval, a když tajemník vzal telefon, aby ho ohlásil, znuděně se díval oknem na náměstí Sv. Petra. Rozhovor nenadále skončil. Smolenski zřejmě zavěsil. Krátce nato se otevřely tapetové dveře a objevil se Smolenski v kardinálském purpurovém rouchu.

„Nevolal jsem tě,“ pronesl kardinál-státní tajemník šeptem, jako by se bál, že stěny mají uši. „Co chceš, Fasolino? Mám málo času.“

„Vím, Eminence. Nicméně, ta záležitost je příliš důležitá a nemůžeme to odkládat.“ Fasolino vrhl nedůvěřivý pohled na tajemníka. Smolenski pochopil. Na jeho pokyn ho Fasolino následoval a tapetovými dveřmi za ním vklouzl do jeho kanceláře.

Kdo by předpokládal, že tato kancelář bude stejně okázalá anebo ještě nádhernější než chodby a předpokoje papežského paláce, byl by zklamaný. Místnost sice byla stejně rozlehlá jako předpokoj tajemníka, asi patnáct krát patnáct metrů, ale žádná vzácná umělecká díla a drahocenné věci tu nikde nebyly vidět.

Kancelář se podobala spíš tajné velitelské centrále, jejíž účel však zůstával neznámý.

U stěn dobrých pět metrů vysokých se až ke stropu tyčily police s hromadami knih i spisů a kancelář byla vybavená počítači, dvěma tucty televizních obrazovek, faxy a radiostanicemi. Všechno budilo dojem, že z této místnosti je na dálku řízen Vatikán a snad dokonce celé křesťanstvo. V kanceláři stály čtyři psací stoly s horami spisů a papírů. Gauč v zadním rohu místnosti

prozrazoval, že kardinál na tomto zvláštním místě taky někdy stráví noc.

Ačkoli Fasolino znal Smolenského království, pokaždé žasl nad technickým vybavením, s jehož pomocí odtud kardinál řídil svou tajnou organizaci. Kontrast s jeho purpurovým kardinálským šatem nemohl být větší.

Fasolino za sebou zavřel dveře a Smolenski si vzal z popelníku zapálený doutník, který tam předtím odložil; pak se posadil na otáčecí křeslo a natáhl před sebe nohy jako opilý čeledín od koní. Co ho však od čeledína odlišovalo, byla purpurová sutana s třiceti ručně obšitými dírkami, dále mozzeta, krátká pláštěnka s malou kapucí, a čepička od Gammarelliho, nejpřednější firmy ve městě pro pány jeho stavu.

Kardinál-státní tajemník zabafal ze svého doutníku, který se na konci nebezpečně rozžhavil, a podrážděně zabručel: „Tak co se děje, Fasolino?“ Přitom jako ostříž sledoval, co se odehrává na obrazovce za jeho návštěvníkem.

„Eminence,“ začal Fasolino obřadně, „je mi krajně nepříjemné o tom mluvit, ale víte, že patřím k vašim nejvěrnějším služebníkům.“

„K věci, Fasolino. Žádné vytáčky!“

„Eminence, měl jsem starého sluhu, který se jmenoval Arnolfo a dvacet let mi věrně sloužil. Byl starý a v posledních letech byl trošku… zvláštní. Před nedávnem ho ranila mrtvice.“

„Nechť odpočívá v pokoji. A dál?“

„Po Arnolfově smrti jsem přišel na to, že mě můj věrný sluha okradl. Nevzal peníze, to ne. Arnolfo mě chtěl zřejmě vydírat. Jak se zdá, nebyl to takový dobromyslný hlupák, za jakého se vydával. Věděl o mně a o tom, co se děje v mém domě, víc, než aby mi to nevadilo. A věděl taky leccos o vás, Eminence.“

Kardinál-státní tajemník si vyndal zbytek doutníku z úst a rozmačkal ho v popelníku, jako by chtěl udusit nějakou nedobrou

myšlenku. Mlčel.

„Zřejmě odposlouchával dokonce i mé telefonní rozhovory," pokračoval Fasolini a nejistě pohlédl na Smolenského. „Zvykl jsem si všechny důležité rozhovory nahrávat, byl to, abych tak řekl, jakýsi druh deníku. Po Arnolfově smrti jsem zjistil strašnou věc. V mém archivu chybělo dvacet kazet. Prostě zmizely."

Smolenski vyskočil tak prudce, že židle, na níž seděl, bouchla do polic s knihami. Zkřížil si ruce za zády a rychlými kroky přistoupil k oknu. Fasolinovi nevěnoval ani pohled. Nakonec nezvučně promluvil: „Chceš tím říct, že na těch zmizelých kazetách byly také tajné zprávy?"

„Bohužel, Eminence. Pokud jsem mohl zjistit, Arnolfo se zaměřil jenom na určité kazety."

„Má to znamenat…"

„Ano, Eminence. Zdá se, že znal naše plány na operaci ‚Urbi et orbi'."

„Velký Bože!" zašeptal kardinál.

Bylo to poprvé, co Fasolino slyšel ze Smolenského úst taková zbožná slova. Nicméně kardinál přijal jeho doznání s klidem, který Fasolina hluboce znepokojil. Znal muže v purpuru příliš dobře a věděl, že jeho výbuchům hněvu předchází většinou dlouhé mlčení.

„Nedovedu si představit," pronesl Fasolino konejšivě, „že by někdo věděl, co si s těmi kazetami počít. Všechna jména jsou zašifrovaná. A komu by to mohlo něco říct…"

Kardinál-státní tajemník přistoupil k Fasolinovi tak, že jejich obličeje byly nebezpečně blízko, a ještě pořád šeptem se zeptal: „A co ten tvůj věrný sluha s těmi kazetami udělal?"

„Odkázal je svému synovci. A ten je prodal."

„Komu?"

„Muži, který pro mě několikrát pracoval. Walteru Keyserlingovi, fotoreportérovi z Gaety. Ale ten ty kazety údajně daroval, protože nevěděl, co s nimi."

„Tak, tak. Daroval.“

Fasolino se zaraženě díval k zemi. „Neodvažuji se říct komu.“

Kardinál popadl Fasolina pod bradou a upřel na něho pichlavý pohled. „Komu?“

„Není to pro nás nikdo neznámý. Jmenuje se Brodka.“

Smolenski odstrčil Fasolina tak prudce, že zavrávoral a padl. Ale kardinál ho chytil oběma rukama, postavil ho na nohy a železným stiskem ho přitlačil na stěnu, na níž svítily obrazovky.

Na jednom z těchto monitorů zahlédl Fasolino koutkem oka bíle oděného muže, nehnutě sedícího v křesle.

Kamera, která to zabírala, byla na stropě místnosti a zřejmě skrytá, jako u většiny obrazů na monitorech; ale v té chvíli to Fasolina pramálo zajímalo. Bál se Smolenského brutality a nevypočitatelnosti.

Ale kardinál ho náhle pustil, dlaní si uhladil řídké, načerno obarvené vlasy a opět si sedl k psacímu stolu jako předtím. Ze zásuvky vylovil jeden z laciných doutníků, které ze šetrnosti kouřil, zapálil si ho zápalkou, a jak měl ve zvyku, několikrát foukl na hořící špičku. Pak z doutníku potáhl a kouř hlasitě vypustil mezi sevřenými rty.

„Fasolino,“ řekl, aniž věnoval návštěvníkovi pohled, „jsi idiot. Něco takového se může stát jen úplnému zabedněnci.“

Fasolino stál na druhé straně psacího stolu jako kajícný hříšník, čekající na rozhřešení. Po chvíli rozpačitého ticha, kdy mu do nosu lezl kouř doutníku, se odvážil zeptat: „Eminence, co mám teď dělat?“

Kardinál-státní tajemník se naklonil k Fasolinovi a obávaným šeptavým hlasem pravil: „Řeknu ti jenom jedno, Fasolino. Sežeň ty kazety, jinak…“

Víc od Smolenského neuslyšel, ale i tak věděl, co to znamená.

Dopoledne byla bouřka a nad Římem ještě pořád visely temné mraky. Chvílemi se jimi prodíralo slunce, které jako rafinované jevištní osvětlení proměnilo město v pohádkovou kulisu, neboť antické ruiny, s nimiž se tu člověk setkával na každém kroku, v tomto světle zářily jako dekorace gigantické inscenace.

Brodka a Julietta se před lijákem zachránili ve svém penzionu, kde je recepční překvapil balíkem velkého formátu. Prý mu ho před dobrou půlhodinou předal nějaký taxikář.

Na balíku byla černým fixem napsaná adresa: „Signora Julietta Collinová, t. č. albergo Waterloo“. Poslední slovo bylo dvakrát podtrženo.

Ani Brodka, ani Julietta neměli potuchy, kdo by mohl být odesílatelem tohoto balíčku, o jeho obsahu vůbec nemluvě. Byl velký asi šedesát krát osmdesát centimetrů a kupodivu lehký; rozhodně nevypadal, že by obsahoval něco nebezpečného. Přesto ho odnášeli do pokoje s velikou opatrností.

Brodka rozřízl nožem lepicí pásky. Když rozbalil papír, objevil se silný karton. Brodka jej nadzvedl a Julietta vykřikla.

V balíku byly grafiky ukradené z její galerie. Originály!

„Jsi si tím jistá?“ zeptal se Brodka zaraženě.

„Naprosto jistá!“ rozčileně vybuchla Julietta.

„Co to má znamenat?“

Julietta vyzkoušela papír mezi palcem a ukazováčkem, jeden list po druhém podržela proti světlu, pak zavrtěla hlavou a řekla: „To bych taky ráda věděla.“

„Na té věci je něco podezřelého,“ usoudil Brodka, když se vzpamatoval z prvního překvapení.

Julietta prohlížela grafiky jednu po druhé a neobjevila ani sebemenší poškození. „To je tedy záhada. Člověk by si skoro myslel, že s námi chce někdo udělat nějaký obchod.“

Brodka chvíli uvažoval. „Samozřejmě!“ zvolal pak. „Fasolino nám nabízí obchod. Výměnný obchod, abych tak řekl. Grafiky za

kazety.“

„Ale to by znamenalo, že ty kazety mají pro Fasolina cenu nejmíň půl milionu.“

Brodka hvízdl mezi zuby. Pak zavrtěl hlavou. „Rozhodně ty obrazy nevrací proto, že by litoval toho, co udělal.“

Julietta grafiky pečlivě položila jednu na druhou a chtěla zmačkat papír, v němž byly zabalené, když v něm objevila obálku. Otevřela ji a našla v ní dvě letenky. Řím-Mnichov, Alitalia, linka AZ 434. Odlet 17.30 Fiumicino, 17. března.

„To je dneska!“ Brodka vzal letenky Juliettě z ruky a prohlížel si je, jako by byly falešné. „Tak je to tedy. Chtějí se nás zbavit, a to hned.“

„Co uděláme?“

„Budeme přemýšlet,“ konstatoval Brodka suše, posadil se na okraj postele a podepřel si hlavu rukama. Julietta ho bezradně pozorovala.

Nakonec řekla: „Když půjdu v Mnichově ke státnímu zástupci a povím mu, že se ty grafiky opět objevily a že je nějaký taxikář odevzdal v našem penzionu, nikdo mi to nebude věřit. Budu tím jenom ještě podezřelejší.“

Brodka se zasmál, ale v jeho smíchu zazněla bezradnost. „V tom máš pravdu, holčičko. A já si navíc myslím, že za tím zdánlivě velkorysým gestem se skrývá zase nějaká ďábelská lest.“

„Ale ty obrazy jsou pravé. Jsou to originály!“

„To je možné,“ odpověděl Brodka. „Je jenom otázka, jaký cíl tím vrácením Fasolino a jeho lidé sledují.“

„Nemám tušení. Ale když už nám poslali zpáteční letenky, znamená to, že se nás chtějí zbavit.“

„Právě to mě udivuje. Zřejmě jsme vyřešení všech problémů blíž, než si myslíme.“

Julietta hodila letenky na stůl. „Taky by se to všechno dalo brát jako výhrůžka: Tady máte ukradené obrazy a teď už není

žádný důvod, abyste strkali nos do našich záležitostí. Tak táhněte.“

„Hm.“ Brodka vzhlédl k Juliettě. „Přitom ale zapomínáš, proč tu vlastně jsem já.“

V té chvíli zabzučel telefon. Julietta vzala sluchátko. Ozval se cizí hlas, který neznala.

„Dostala jste ty obrazy?“ Muž mluvil lámanou němčinou s italským přízvukem.

„Ano.“

„Dobrá. Očekávám, že ještě dnes opustíte Řím.“

„A když to neuděláme?“

„Signoro Collinová, jste přece rozumná žena.“

„Přijde na to v čem.“

„Trváme na vrácení těch kazet. Uložte je do bezpečnostní schránky na letišti. Klíč dejte do obálky. Na obálku napište jméno Asmodeus. Opakuji, Asmodeus. Obálku deponujte u informační přepážky Alitalie. A už se v Římě neukazujte!“ Pak bylo v telefonu ticho.

„Kdo to byl?“ Brodka se tázavě podíval na Juliettu.

„Nevím. Neznámý mužský hlas.“ Zajíkavě opakovala, co jí říkal.

Brodka vyskočil a vzal Juliettu za ramena. „Poslyš, uděláme to takhle. Budeme předstírat, že jsme na jejich požadavek přistoupili, sbalíme si věci, pojedeme na letiště, vezmeme si bezpečnostní schránku a půjdeme do odbavovací haly. Jsem přesvědčený, že nás budou sledovat. Až ohlásí náš let, odejdeme z odbavovací haly a zrušíme zabukování. A pak nespustíme oči z té bezpečnostní schránky.“

„Ty tam chceš ty kazety opravdu dát?“

„To vůbec nepřichází v úvahu. Do schránky dáme prázdný balíček.“

„To je dobrodružný plán, Brodko.“

„Vím. Ale celý život je dobrodružství. Nebo snad ne?“

Když viděl Juliettinu zamyšlenou tvář, řekl: „Je to jediná možnost, jak uniknout z dohledu těch gangsterů. Zatímco si budou myslet, že jsme v Mnichově, najdeme si nový hotel. Dovedeš si vůbec vysvětlit, jak nás tady našli?“

„V úvahu přicházejí jenom dva lidé.“

„Správně. Baldassare nebo Sperling. Jeden z těch dvou to musel někde vyžvanit. A vlastně to může být jenom jeden.“

„Myslíš… Sperling?“

„Myslel jsem spíš na Baldassara. Ten Sperling je přece jenom neškodný spisovatel.“

„Který nikdy nevydal žádný román. A má nějakého blízkého příbuzného ve Vatikánu. Říkal, že jeho bratr je kardinál.“

„To znamená, že v budoucnu musíme být ještě opatrnější.“ Brodka chvíli uvažoval. Pak sáhl po telefonu.

„Koho chceš volat?“

„Marka, recepčního z Excelsioru.“

Brodka Markovi stručně vysvětlil, že ještě dnes potřebují ubytování, kde by mohli žít v anonymitě.

Marco věděl kde. Zná jednu komtesu, řekl, která v létě pronajímá cizincům svou vilu v Albanském pohoří; je to hodinu jízdy na jih od Říma. Teď, kdy ještě není sezona, bude dům určitě prázdný.

„Mám se za vás přimluvit?“ zeptal se Marco.

„Udělejte to, prosím vás,“ odpověděl Brodka. Zdálo se, že by to pro ně bylo ideální.

Ani ne za deset minut zavolal Marco znovu a ohlásil, že se do vily můžou nastěhovat ještě dnes; nájem je dva miliony lir měsíčně.

„A adresa?“ zajímal se Brodka.

„Viale Vespucci 9 v Nemi. Komtesa se jmenuje Mirandolina Maffeiová. Bude vás čekat od šesti hodin večer.“

Brodka Markovi poděkoval a telefonicky objednal taxi na

letiště Fiumicino; pak si sbalili věci a připravili se na cestu.

Na letišti proběhlo všechno, jak naplánoval. Když byl ohlášen odlet Alitalia AZ 434, Julietta a Brodka opustili čekárnu a šli na nedaleké toalety, aby se převlékli.

Pak se jejich cesty rozdělily. Julietta se vydala s balíčkem, v němž byly obrazy, k přepážce „Avis“, aby převzala vypůjčené auto, které si objednali, a Brodka odešel z budovy přes vstupní halu, a opět se tam vrátil přes odletovou halu. V bezpečné vzdálenosti od samoobslužných schránek v suterénu si stoupl tak, aby měl neustále na očích schránku, do které dal balíček papírových kapesníků - nic jiného v albergo Waterloo nenašel.

Když se po patnácti minutách nikdo neobjevil, Brodka zneklidněl. Měli s Juliettou domluveno, že se přesně za třicet minut sejdou před vstupní halou, kde na něho měla čekat ve vypůjčeném autě.

Krátce před uplynutím třiceti minut zamířil k bezpečnostní schránce nějaký muž, nenápadně se rozhlédl na všechny strany a vytáhl klíček z obálky, kterou Brodka zanechal u informační přepážky Alitalie.

Brodka nevěřil svým očím. Muž s poloviční pleší a zarudlým obličejem byl Titus.

V prvním návalu vzteku by se na něho byl Brodka nejradši vrhl; ale pak zvítězil rozum a on si vychutnával pohled na muže, který po vybrání balíčku kapesníků ze schránky běžel k východu, jako by ho honily fúrie.

Nemi je kouzelné městečko na okraji vulkanického kráteru, na jehož dně se vytvořilo hluboké oválné jezero; na svazích roste réva dávající sladké těžké víno. Uprostřed města stojí starý palác, obklopený půvabnými domy a tratoriemi. Od pradávna si bohatí Římané stavěli v Albanském pohoří letní sídla, aby unikli vedrům, která mezi červnem a srpnem postihují hlavní město.

Prodavač citronů, kterého se Julietta a Brodka na kraji městečka zeptali na cestu, nejdřív pokrčil rameny, ale když si u něho koupili větší množství citronů, najednou se mu rozbřesklo. Cestu jim popsal tak přesně, že udanou adresu, viale Vespucci 9, našli na první ráz.

Starý dům byl žlutý jako dýně a stál za železnou bránou na úpatí vinice, rozkládající se na příkrém svahu. Zazvonili, brána se automaticky otevřela a Brodka zajel vozem až k dvoukřídlovým domovním dveřím.

Když vystoupil z vozu, ovanul ho vzduch plný nasládlé vůně a zpěvu cikád.

Oba, Brodka i Julietta, si představovali skutečnou komtesu jinak. Dáma, která vyšla ze dveří, aby je přivítala, na sobě měla přiléhavé džíny, volnou bílou bundu a sandály na vysokých podpatcích, které její výšku, dobrých sto osmdesát centimetrů, ještě umocňovaly. Měla nakrátko ostříhané měděné rudé vlasy a hluboký chraptivý hlas.

Komtesa mluvila dokonce německy, což se, jak zdůraznila, naučila kdysi v mládí na lyceu.

Tak dávno to být zase nemůže, uvažoval Brodka; odhadoval, že jí je asi třicet let.

„Říkejte mi prostě Mirandolino," vybídla je žena, když ji Brodka oslovil „komteso", a s úsměvem dodala: „Přátelé mi říkají Dolly. Jak dlouho chcete zůstat?"

„Čtyři týdny. Zaplatíme předem. Vyhovuje vám to?"

Aby předešla nepříjemným otázkám, Julietta dodala: „Oba jsme v Římě pracovně. Obchoduji s obrazy a můj muž je novinář. Máte překrásný dům."

Komtesa se zahořkle pousmála. „Byla jsem provdaná za jednoho perského obchodníka s koberci. Připravil mě o všechno, co jsem měla. No, skoro o všechno. Něco ještě zbylo, i když ne mnoho. Jak jsem slyšela, ještě pořád si žije docela dobře z toho, co

si tady nahospodařil. Jsme už tři roky rozvedení.“

„To je mi líto,“ řekl Brodka.

„To vám být líto nemusí. Naopak. Jsou horší katastrofy než rozvod. Například svatba. Měl by být zákon, který by zakazoval, aby se lidi brali před třicítkou.“

Julietta se zasmála. „V tom vám můžu dát za pravdu.“

„Taky máte špatné zkušenosti?“

„Velice špatné.“

Mirandolina vzala Juliettu za paži. Druhou rukou ukázala doširoka přes údolí: „Po rodičích jsem tady zdědila tucet usedlostí a vinic a k tomu palác v Římě. A víte, co mi z toho všeho zbylo? Tohle tady.“ Ukázala na zem. „A byt ve městě. Teď musím dům v létě pronajímat. Nebude vám vadit, že mám v podkroví malé apartmá se zvláštním vchodem?“

„Samozřejmě ne,“ ujistil ji Brodka.

Mirandolina ukázala svým hostům dům. Tmavý těžký nábytek z 19. století vypadal dost opotřebovaný, zato ložnice v prvním poschodí byla světlá a útulná; ale především se tu cítili v bezpečí před svými pronásledovateli.

Signora jim doporučila restauraci, která byla ani ne deset minut od domu. Jmenovala se „Speccio di Diana“ a o jejích domácích vínech a vynikající kuchyni se pochvalně vyjádřili už Goethe a lord Byron. Hosté, kteří byli prošedivělému majiteli sympatičtí, dokonce směli nahlédnout do starých knih hostů s podpisy slavných lidí.

Toho večera byla všechna místa dole v restauraci obsazena, ale v prvním poschodí našli Brodka a Julietta volný stůl, u něhož se mohli nerušené bavit. Chtěli si znovu probrat svou situaci.

Teď už věděli, že kardinál-státní tajemník je hlavou nějaké tajné organizace, která nemá nic společného se zbožným místem, odkud je řízená. Ale kam až sahala moc tohoto člověka? Řešení, nebo alespoň cesta k nějakému řešení, se zřejmě skrývalo na jedné

z kazet, na jednom uzoučkém, pouhé tři milimetry širokém magnetofonovém pásku. Jinak se nedal náhlý obrat v chování gangsterů vysvětlit. A dokud nebude Smolenski nebo Fasolino anebo některý z jejich pomocníků vědět, kde kazety jsou, představovaly tyto maličké zvukové dokumenty pro Brodku a Juliettu jakousi pojistku na život.

„Nemáš stejný dojem?“ zeptal se Brodka Julietty, když jí přednesl tuto svou úvahu.

Julietta jako by byla v myšlenkách daleko odtud. Zakryla si ústa rukou a zívla.

„Posloucháš mě vůbec?“

Unaveně se usmála. „Promiň, ale už je skoro půlnoc a den byl zatraceně perný.“

Brodka přikývl. „Já vím, lásko.“ Zavolal číšníka a zaplatil.

Zmoženi vínem a s těžkýma nohama se vydali ke svému novému domovu.

Krátce před západem slunce odjel vrchní pontifex kardinál Shermann modrým volvem z Palazzo della Cancelleria. Za volantem seděl jeho šofér a sluha padre Johannes, nazývaný „Jonny“.

Jeli rychle a za chvíli byli ve Vatikánu. Příslušníci švýcarské gardy u Portone di Bronzo řízně zasalutovali. Shermann, šéf vatikánského úřadu pro udílení odpustků, nebyl neznámý, třebaže jeho úřad sídlil za zdmi Vatikánu a měl jenom deset zaměstnanců.

Shermann šel dlouhými kroky a bral dva schody najednou. Bylo mu šedesát - na kardinála kurie to byl téměř mladický věk. Ale i kardinálovi kurie dělalo potíže, aby se tady vyznal v chodbách a schodištích. Nakonec dospěl ke svému cíli - Sixtinské kapli.

Celebrovat ranní mši v Sixtinské kapli bylo vyznamenáním, dokonce i pro kardinála. Shermannovi se této cti dostalo jen proto,

že duchovní, který měl dnešní středu sloužit, kardinál-státní tajemník Smolenski, večer předtím ohlásil, že nepřijde, protože se necítí dobře. Důvod své nevolnosti - příliš mnoho laciného červeného vína a spousta vykouřených doutníků - ovšem zamlčel.

V přilehlé sakristii očekával Shermanna padre Cordes, který neuměl ani slovo anglicky; naopak Američanovi byla španělština právě tak cizí jako býčí zápasy v Cordesově vlasti. Jako ministranti tu stáli připraveni dva studenti teologie z Gregoriany, papežské univerzity.

Při mši, kterou předčítal bezvadnou latinou, byl vrchní pontifex unesen vlastní zbožností. Alespoň do chvíle, kdy pozvedl kalich a ministranti začali zvonit zvonky. Protože když Shermann pozvedl kalich k ústům a napil se, zůstal stát jako zkamenělý. Na okamžik to vypadalo, jako by ho osvítil Duch svatý. Ale pak se pomalu sesunul ke straně jako podťatý strom a jeho tělo v nádherném mešním ornátu padlo na stupně před oltářem.

Shermannova ústa byla otevřená, jako by z nich vycházel neslyšitelný výkřik, a jeho oči se strnule dívaly na stěnu za oltářem s Michelangeloyým Posledním soudem. Prsty na rukou měl křečovitě sevřené, snad aby mu z nich neuniklo něco drahocenného. Nikdo z kolemstojících účastníků mše se nehnul z místa. Vypadalo to, jako by vrchního pontifika srazila mohutná paže Soudce světa z Michelangelovy modře zářící fresky. Spravedlivý trest za nespravedlivý čin.

Pomaloučku se začal vzmáhat šepot, potom mumlání a nakonec někdo volal doktora.

Padre Fernando Cordes zprvu nechápal, co se stalo. Přistoupil k Shermannovi, odtáhl kardinálovo mrtvé tělo ze stupňů oltáře a položil ho na mramorovou podlahu. Spěšně mu stáhl mešní ornát přes hlavu a přitiskl ucho na jeho prsa. Pak mu oběma rukama začal v pravidelných intervalech stlačovat hrudník.

Návštěvníci, mezi nimiž byly dvě italské jeptišky, teprve teď

pochopili, co se před jejich očima odehrálo. Jedna z jeptišek se s pláčem vyřítila z kaple, druhá padla před mrtvým kardinálem na kolena, pěstmi se bila do prsou a pak vykřikla: „Dio mio, è morto!“

Než dorazil professore Lobello se svým lékařským kufříkem, uběhlo nejméně dvacet minut. Byl to důstojný šedovlasý internista s brýlemi bez obrouček, který za své místo zdravotního ředitele ve Vatikánském státu vděčil skutečnosti, že jeho dědeček měl blízké styky s Piem XII. Přestože Lobello přišel co nejrychleji, mohl už jenom konstatovat kardinálovu smrt.

Na lékařův pokyn vyprovodil padre Fernando všechny, co přišli do Sixtinské kaple na mši. Pak dal professore zamknout všechny dveře a nechal si podat kalich, který kardinálovi Shermannovi vypadl z ruky.

Professore pohár očichal a zašklebil se. Potom věnoval pozornost oběma skleněným karafám s vodou a vínem, které stály na malém stolku.

„Kdo naléval víno do karafy?“ zeptal se, když ji očichal jako pes kmen stromu.

„Já, professore.“

Lobello podal karafu padre Fernandovi a naznačil mu, aby si k ní rovněž čichl.

Cordes poslechl. Když se dvakrát ujistil, že se nemýlí, podal mu karafu zpátky.

„Je cítit jako špatné víno,“ usoudil a pokrčil přitom rameny, jako by chtěl říct: nemám tušení, jak se do karafy dostalo.

Lobello odložil skleněnou láhev stranou, přistoupil těsně k padre Fernandovi, neklidně se rozhlédl na všechny strany, jestli je někdo neposlouchá, a řekl:

„Padre, víte, co je v té láhvi?“

„Nemám tušení, professore.“

Lobello se zatvářil vážně. „Kyanid. To je typický pach

kyanovodíku. Osmdesát miligramů stačí zabít člověka průměrné váhy. Po tomto jedu ochrne dýchací centrum. Smrt nastane během několika vteřin.“

Padre Fernando stál jako zkamenělý, jako by mu Lobello právě oznámil jeho vlastní smrt. Pak se tento statný muž, který na sobě pořád ještě měl bílou komži, z ničeho nic roztřásl, letmo se pokřižoval a hlasitě, až se to rozlehlo po celé kapli, zvolal: „Při všech svatých, nemám s tou věcí nic společného. Věřte mi, professore!“

Lobello si dal prst na ústa a napomenul kněze, aby se vzpamatoval. „Kde je ta láhev s mešním vínem?“

Fernando Cordes ze sebe nedokázal vypravit ani slovo a jenom ukázal na postranní dveře.

Lobello vzal kalich a karafu a šel s Cordesem do vedlejší malé místnosti, kde celou jednu stěnu zabírala velká barokní skříň. Naproti ní stála právě tak stará široká kredenc s několika dveřmi. Nalevo bylo umývadlo.

Do tohoto umývadla vylil professore obsah karafy a pak karafu i kalich vypláchl vodou.

„Mešní víno!“ rozkřikl se na padre Fernanda, který nechápavě sledoval, co se děje.

Padre otevřel dvířka kredence a podal professorovi láhev.

Ten ji zdálky opatrně očichal; pak pustil vodu z kohoutku a víno vylil do umývadla.

„Otevřte okno!“ křikl přitlumeně. „Rychle!“

Padre Fernando uposlechl.

Nakonec si Lobello vyhrnul rukávy, začal si důkladně mýt ruce, a aniž by se na padre Fernanda podíval, prohlásil: „Teď dobře poslouchejte, co vám povím. Kardinál Shermann zemřel na infarkt. Selhání srdce. Rozumíte?“

„Ne,“ odpověděl Fernando zaraženě. „Říkal jste přece, že to byl kyanid, professore.“

Lobello obrátil oči vzhůru a rozhořčeně zafuněl. Pak znovu opakoval, co už řekl; ale tentokrát hlasitěji a výhrůžně: „Kardinál Shermann zemřel na infarkt. To napíšu do úmrtního listu jako příčinu smrti.“

„Ale…“

Professore už toho měl dost. „Sakra, kde to žijete? Copak nechápete, že kardinál kurie nemůže být obětí vraždy? Ano, byla to vražda. Byl otráven. Ale to se nikdy nikdo nedoví. V těchhle zdech už bylo zavražděno příliš mnoho lidí!“

Padre Fernando nic nechápal. Jak může slušný a poctivý professore říkat takovéhle věci? „Srdeční infarkt,“ opakoval a horlivě pokyvoval hlavou, jako by konečně pochopil, co Lobello myslí.

„Nechte mě chvilku o samotě,“ požádal professore a Cordes odešel zadními dveřmi z místnosti.

Na zdi vedle umývadla byl zavěšen telefon. Lobello vytočil číslo.

Mrtvola vrchního pontifexe ještě pořád ležela na mramorové podlaze Sixtinské kaple, když tam dorazil kardinál-státní tajemník Smolenski. Smolenského tvář byla bledá jako bílá oltářní pokrývka.

Lobello pozdravil Smolenského devótní úklonou a pokusil se políbit jeho kardinálský prsten, jak se slušelo a patřilo; ale zůstalo jenom u pokusu, protože bledý hodnostář si ze záhadných důvodů prsten zapomněl.

Když professore nadzvedl kasuli, kterou měl předtím nebožtík kardinál na sobě, udělalo se Smolenskému špatně a přitiskl si ruku na ústa. Obličej mrtvého vrchního pontifexe byl lehce namodralý; ale nejhorší byly jeho vytřeštěné oči a dozadu zvrácená hlava, takže špičatá brada vyčnívala jako mohutný klín.

Smolenski se odvrátil a Lobello zatlačil kardinálovi oči. Pak

Shermanna opět zakryl mešním rouchem.

„Zařídil jste všechno potřebné, professore?“ zeptal se váhavě Smolenski.

Lobello přikývl a zadíval se mu do tváře. „Jestli si mohu dovolit poznámku, nevypadáte dobře, Eminence.“

Kardinál-státní tajemník se odvrátil, jako by před ním chtěl skrýt svou tvář. „Taky mi nijak zvlášť dobře není,“ odpověděl, aniž se na Lobella podíval. „Abych řekl pravdu, je mi dokonce mizerně.“

Lobello odvedl kardinála-státního tajemníka ke stoličce potažené červeným sametem a vyndal ze svého kufříku injekční stříkačku. Z maličké ampulky do ní natáhl čirý roztok. „To vám udělá dobře, Eminence,“ řekl a obnažil Smolenskému paži.

Zapíchl jehlu a obsah stříkačky vytlačil do jeho žíly.

Kardinál apaticky seděl na stoličce a díval se na zem; po chvíli, aniž změnil polohu, začal mluvit: „Nevím, professore, jestli vám je jasné, že tenhle vražedný útok byl vlastně určený mně.“

Lobello se sklonil ke Smolenskému. „Jak tomu mám rozumět, Eminence?“

„Docela jednoduše. Ve středu slouží ranní mši v Sixtinské kapli vždycky kardinál-státní tajemník.“

„Já vím. Každý to ví.“

„Právě. Dnes je středa.“

„Panebože, ano.“

„Chápete teď, proč se cítím tak mizerně, professore?“

Lobello stiskl rty a mlčky přikývl. „Nemáte tušení, kdo by za tím mohl stát?“ zeptal se nakonec a čistil si přitom velkým bílým kapesníkem brýle, aby nějak zaměstnal své nervózní prsty.

Kardinál-státní tajemník se strojeně zasmál a s nepřeslechnutelným podtónem roztrpčení odpověděl: „Ve Vatikánu žije dva a půl tisíce lidí. Skoro každý z nich přichází v úvahu, od halapartníka až po scrittore, od obyčejného funzionario

až po monsignore, od kardinála až po papeže.“

„Eminence!“ zvolal Lobello rozhořčeně.

Injekce už zřejmě účinkovala, protože Smolenski vyskočil a se svým poťouchlým úšklebkem prohlásil: „Professore, nic si nenamlouvejme. Vatikán je firma jako tisíc jiných. Světový koncern, jestli chcete. A v každém koncernu existuje závist a nepřejícnost, ješitnost a zištnost. Proč by měl být církevní koncern výjimkou?“

Sotva kardinál-státní tajemník domluvil, otevřely se dveře a vstoupili dva nosiči se zinkovou rakví. Lhostejně uložili mrtvolu zavalitého kardinála do rakve a odešli.

Zpráva o smrti kardinála při ranní mši se rozšířila jako blesk. Kdyby (zemřel v posteli, sotva koho by to zajímalo, ale teď, jen pět hodin po překvapivém Shermannově skonu, předstoupil monsignore Pietro Cibo, tiskový mluvčí Svaté stolice, před novináře. Mluvčí jim oficiálně oznámil, že vrchní pontifex při ranní mši v Sixtinské kapli zemřel na infarkt.

Jako obvykle při tiskových konferencích Vatikánu rozdal Cibo písemné bollettino, informující o nečekaném úmrtí amerického spolubratra, a vyjádřil obdiv nad životním dílem muže, jenž začínal jako chovatel koní v Coloradu a nyní byl při vykonávání své svaté povinnosti řízením Božím povolán na věčnost. A pravil, že kardinál, za kterého se bude velice těžko hledat rovnocenná náhrada, byl už dlouho v péči professore Lobella kvůli problémům s krevním oběhem.

Sice to neodpovídalo pravdě, ale tiskové konference kurie nebyly svolávány proto, aby se na nich mluvila pravda, ale protože bylo třeba něco oznámit nebo dementovat.

Otázkám novinářů, kteří chtěli vědět něco bližšího o smrti v Sixtinské kapli, se Cibo vyhnul - dělal všechnu čest své přezdívce „monsignore non-mi-risulta“, „monsignore není-mi-známo“.

Krátce před skončením tiskové konference se Andreas von Sydow, přední reportér Messaggera, obávaný stejně jako obdivovaný kvůli svým investigativním článkům, Ciba zeptal, jak je to s bezejmenným hrobem na Campo Santo Teutonico.

Třicet novinářů přítomných v sále okamžitě zpozornělo. Andreas von Sydow byl mezi svými kolegy dobře známý. Měl sice německé jméno, ale jeho italština byla perfektní, a tak si všichni mysleli, že pochází odněkud ze severu, z Tyrolska. Kromě toho nosil vlasy ostříhané velice nakrátko, a tím pádem se ani nedalo poznat, že je vlastně blonďák. Chytré oči za brýlemi s prostými niklovými obroučkami mu propůjčovaly cosi mladistvého.

Nicméně čtyřicetiletý von Sydow byl starý ostřílený kozák a přesně věděl, co dělá, když během tiskové konference položil monsignore Cibovi svou otázku. Už proto, že ji vyslovil před veřejností, musel monsignore zaujmout nějaké stanovisko. Samozřejmě že Cibo na takový dotaz nebyl připravený. Reagoval dost agresivně a pokáral von Sydowa, že by se měl radši věnovat jiným věcem než hrobům na nějakých hřbitovech.

Ale tady se monsignore dopustil chyby, a především von Sydowa podcenil. Ten odrazil jeho útok upozorněním, že se nejedná o nějaký hřbitov, a že i na nějakém hřbitově by bylo divné, kdyby jméno na některém pomníku přes noc zmizelo.

Monsignore zrudl a na krku mu naskákaly bílé skvrny, znamení nejvyššího rozčilení.

Prudce oddychoval a odpověděl, že na Campo Santo žádné nápisy nezmizely.

Nato Andreas von Sydow zvedl do výšky dvě fotografie, na nichž byl tentýž hrob, jednou s iniciálami C. B. a daty 13. ledna 1932 - 21. prosince 1998 a jednou bez nápisu. A pak se zeptal, kdo se skrývá za iniciálami C. B.

Cibo si zajel rukou za límeček, jako by se dusil, a tím získal čas rozmyslet si odpověď. Nakonec váhavě prohlásil, že u hrobu

bez jména se patrně jedná o jednoho mecenáše, který odkázal církvi sto milionů dolarů a projevil přání, aby byl pochován ve stínu Svatopetrského chrámu. Takové věci že se někdy stávají.

V sále bylo najednou rušno. Téma vzbudilo všeobecný zájem a římský dopisovatel Weltu se zeptal, jestli Campo Santo není vyhrazen pouze Němcům a jestli je správná jeho domněnka, že onen mecenáš s milionovým odkazem byl Němec.

To bylo na monsignora Ciba příliš. Zpocený a očividně rozčilený opakoval na všechny další otázky stereotypní odpověď - není mi známo. Campo Santo nespadá pod kompetenci kurie.

Příštího dne přinesla většina novin rozsáhlou zprávu o smrti kardinála Shermanna. Jenom několik bulvárních plátků stejně jako Messaggero nepřikládalo kardinálově smrti důležitost. V Messaggeru vyšel několikasloupcový článek s titulkem

Bezejmenný hrob ve Vatikánu.
Kdo je C. B., který odkázal církvi sto milionů dolarů?

a dvěma fotografiemi náhrobku, s nápisem a bez nápisu. A tím se uvolnila lavina.

XIII

Zatímco Julietta prostírala na terase k snídani, Brodka spěchal na hlavní třídu do paneficio, aby koupil čerstvý chléb.

Slunce stálo ještě nízko na obloze a vrhalo po vinicích dlouhé stíny.

„O dovolené by to nemohlo být krásnější," řekla Julietta v dobré náladě. „Nemyslíš? Někdy bych si přála, abychom mohli zapomenout, proč tu jsme."

„To bych si přál taky," odpověděl Brodka a posadil se proti ní k hrubému dřevěnému stolu. „Ale bohužel to nejde. To víš taky."

Julietta zafuněla a Brodka věděl, že tím dává najevo rozhořčení. „Nemohli bychom si dopřát den nebo dva prázdnin, když jsme teď v bezpečí?" Přitom rozmáchlým gestem ukázala na temné jezero dole pod nimi, kde se za lodí táhl vějíř vln.

Trvalo dlouho, než se Brodka odhodlal k odpovědi. Nakonec přitakal: „Vlastně máš pravdu. Jeden den víc nebo míň, to nám stejně nepomůže. Venku stojí auto. Uděláme si výlet do Albanského pohoří. Souhlasíš?"

Julietta měla radost jako malé dítě.

Terasou zavoněla silná černá káva a Brodka začal prolistovávat noviny.

V Messaggeru objevil zprávu o záhadném hrobu na Campo Santo.

„Je něco nového?" zeptala se Julietta bezstarostně. Pak si povšimla Brodkovy náhlé změny. Její ještě před chvílí veselý výraz se rázem vytratil. „Co se děje, Brodko?"

Zavrtěl hlavou s pohledem upřeným do novin. Pak je složil a podal je Juliettě přes stůl.

Julietta fotografie okamžitě poznala. Krátce vzhlédla a pak se pustila do čtení článku.

„To přece není možné?" promluvila tiše, když dočetla. „Co to

má znamenat?“

Brodka vyskočil a s rukama v kapsách zamyšleně sestupoval po kamenných schodech vedoucích z terasy na zahradu. Na posledním schodu zůstal stát, opřel se o zábradlí a díval se přes vinice, jejichž něžně zelené listy zářily v ranním slunci.

Julietta si znovu přečetla nadpis:‚Bezejmenný hrob ve Vatikánu. Kdo je C. B., který odkázal církvi sto milionů dolarů?'

„Teď už vůbec nic nechápu,“ řekl Brodka do ticha. „Je to všechno jenom náhoda - ty iniciály a data mojí matky na náhrobku? Ale proč ten nápis odstranili, když jsem se na to začal vyptávat? Že by matka odkázala církvi tak obrovskou sumu, si vůbec nedovedu představit. Jedině…“ Zarazil se.

„Jedině… Co?“

„Jedině že ty peníze pocházejí z té podivné realitní společnosti ‚Pro Curia', se kterou měla matka něco společného. Ale kdyby to byla část dědictví, musel bych o tom přece vědět!“

Po chvíli bezradného mlčení se Julietta zeptala: „Brodko, nezmínil ses tenkrát v souvislosti s tvým dědictvím o jednom reportéru z Newsu, který odhalil machinace téhle realitní kanceláře a přes noc zmizel do ciziny?“

„Ano. Vyprávěl mi o tom Dorn. To už je dávno. Tenkrát jsem ještě nevěděl, co mě potká.“

„Nepamatuješ si jeho jméno?“

„Jméno toho reportéra?“

„Ano.“

„Bülow nebo tak nějak. Proč se ptáš?“ Brodka se vrátil ke stolu.

Julietta mu podala noviny. „Nemohl se jmenovat třeba Sydow: Andreas von Sydow?“

Brodka se díval na jméno autora, uvedené pod článkem. „Sakra, ano! Tak se ten člověk jmenoval!“

Z novin si zjistil telefonní číslo Messaggera, šel k telefonu a

zavolal tam; ozvala se příjemná sekretářka a ta mu oznámila, že Sydow přijde do redakce až v deset. Brodka jí nechal své telefonní číslo, řekl, že se jedná o článek o hrobu na Campo Santo a že prosí, aby mu Sydow zavolal.

Netrvalo ani deset minut a v telefonu se ohlásil Sydow. Brodka mu řekl, že by možná mohl přispět k vysvětlení toho případu. Neměl by zájem?

Andreas von Sydow se choval zprvu rezervovaně, ale když se dověděl, že Brodka je do případu osobně zapletený a že ho zná z jednoho článku v Newsu, podnítilo to jeho zvědavost. Novinář se Brodky zeptal, jestli by nemohl přijet do Říma - hned a pokud možno sám. Zdálo se, že Sydow je nedůvěřivý.

Domluvili se, že se sejdou ve dvanáct u Nina, via Borgognona 11, nedaleko Španělských schodů, kde se scházívají hlavně novináři a lidé od filmu a kde mají nejlepší bistecca alla Fiorentina. A Sydow že na sobě bude mít džíny a modrý blejzr.

Julietta doprovodila Brodku k vozu. Brodka ji políbil, ale v myšlenkách už byl jinde. Zklamaně se dívala za vozem, který pomalu sjížděl z kopce a pak zmizel v zatáčce na hlavní silnici.

Už týdny teď žili jenom vedle sebe - bez sexu, bez vášnivé žádostivosti a dráždivého vzrušení, které po celá léta kořenily jejich vztah. Teď už to vlastně byly jenom okolnosti, co je k sobě poutalo. Byli tým, už ne pár.

Julietta si sedla na terasu. Slunce jí svítilo do obličeje.

Myslela na Claudia.

Brodka znal rušný provoz v římských ulicích a hlavně věděl, jaké jsou problémy s parkováním ve vnitřním městě; proto nechal auto v jedné z velkogaráží u hlavního nádraží a do via Borgognona jel taxíkem.

Sydow v džínách a blejzru seděl u stolu v rohu. Nikdy se spolu nesetkali, třebaže jeden čas oba pracovali pro stejný magazín. Snad

to bylo tím, že měli společný zájem o stejnou věc, oba si teď byli na první pohled sympatičtí.

„Dorn se mi o vás jednou zmínil - v souvislosti s rešeršemi a s poznatky kolem realitní kanceláře ‚Pro Curia'. A řekl mi, že jste pak z Německa horempádem zmizel."

„Ano," Sydow se zasmál a objednal pro oba cappuccino. „Už je to pár let. Ovšem ty dvě věci nemají nic společného. Dorn je strašpytel. Pořád si myslí, že ho někdo pronásleduje, mafie nebo camorra. Všechno je to pitomost. Měl jsem jiné důvody, proč jsem zmizel z Německa."

Brodku zajímalo, proč Sydow zmizel, ale tuto otázku si odpustil. Zato se ho zeptal, jak se dověděl o hrobě na Campo Santo.

„Docela jednoduše," odpověděl Sydow. „Dostal jsem ty fotografie od někoho, kdo má blízkého příbuzného ve Vatikánu. Mám spoustu informací. Itálie je země denunciantů. Ať jde o nevěru, nepřiznání daní anebo o nějaké zvláštní privilegium - vždycky se najde někdo, komu se nelíbíte a u někoho vás očerní. Některé noviny z toho žijí. Ale když mám být upřímný: Devadesát procent všech telefonátů jsou jenom bubliny nafouknuté bigotností, závistí a nepřejícností."

„A těch zbývajících deset procent?"

„Tam opravdu o něco jde."

„Tak jako tady." Brodka ukázal na článek v novinách, které ležely na stole.

Sydow přikývl. „Jako tady. Ale nemůžu nic vypátrat. Na všech oficiálních místech jako bych narážel na zeď. Řekněte mi, co víte o tom případu."

Brodka váhavě přejel rukou po novinách. Uvědomoval si, že to, co teď řekne, bude člověku, kterého se to netýká, připadat dost nepravděpodobné. Ale pak si dodal odvahy a prohlásil: „Mám důvod, abych se domníval, že v tom hrobě na Campo Santo je

pochovaná moje matka.“

„Aha.“ Sydowova reakce nebyla právě povzbuzující. „Máte pro to nějaký důkaz?“

„Řekněme to takhle: Existuje několik náznaků. Jednak to jsou ty iniciály a především data narození a úmrtí.“

„Vaše matka se narodila třináctého ledna 1932 a zemřela dvacátého prvního listopadu 1998?“

„Je to tak.“

„To je opravdu zarážející. A jaké máte vysvětlení pro to, že vaše matka byla pochována vedle Svatopetrského chrámu v Římě, na starém významném hřbitově, na kterém se už dlouhý čas nepohřbívá?“

„Žádné,“ odpověděl stručně Brodka. Po chvíli pokračoval: „Oficiálně byla matka pochovaná na mnichovském Lesním hřbitově. Ovšem v mé nepřítomnosti.“

Sydow si mnul nos, jako by mu to bylo trapné, a nakonec řekl: „Budu k vám upřímný. Kdybyste nebyl kolega, ale jenom nějaký anonymní informátor, tak bych se s vámi rozloučil. Tak tedy, odkázala vaše matka církvi milion dolarů, nebo ne?“

„Určitě ne. Ale v souvislosti s matčinou smrtí existuje celá řada podivných záhad. A čím víc jsem se jimi zabýval, tím absurdnější a nevysvětlitelnější mi připadaly. Nechci vás nudit podrobnostmi, ale je tu podezření, že v jejím hrobě na mnichovském hřbitově je prázdná rakev.“

„A proto si myslíte, že vaše matka byla pochovaná ve Vatikánu?“

Brodkovi neušla ironie v Sydowových slovech. „Ne,“ odpověděl. „Vím, že to všechno zní pomateně…“

„Měla vaše matka vůbec nějaké spojení s Vatikánem?“

„Ani o tom nic nevím. Existuje jenom dopis, který napsala své přítelkyni, a v něm se zmiňuje o kardinálovi Smolenském a ptá se, proč jí to všechno dělá.“

„Co?“ zeptal se teď Sydow se zájmem.

Brodka pokrčil rameny. „Nic přesného nevím. Skoro jsme se spolu nestýkali.“

Andreas von Sydow byl jako zelektrizovaný. Zdálo se, že Brodku už vůbec neposlouchá. „Zřejmě máte o kardinálovi Smolenském pochybenou představu,“ konstatoval. „Když se řekne kardinál kurie, tak si člověk představí oduševnělého, důstojného starého pána…“

„Matka napsala, že Smolenski je ztělesněný ďábel,“ přerušil ho Brodka.

„Co o Smolenském víte?“

„Bohužel skoro nic. A co víte vy?“

Oba muži se opatrně oťukávali. Znali se příliš málo, aby si vzájemně důvěřovali. Ale oba si uvědomili, že jdou za jednou a toutéž záležitostí.

Sydow se vrátil k věci. „Sleduji toho Smolenského už dlouho, ale žádné svinstvo mu nemůžu dokázat. Taky nemůžu dokázat to, co vám teď povím, a nebudu vám mít za zlé, když mě budete považovat za blázna: Smolenski je hlavou organizace, která pod pláštíkem Vatikánu provádí ty nejšpinavější kšefty, jaké si dovedete představit.“

Brodka se významně usmál.

„Neříkáte mi nic nového,“ poznamenal.

„Jak… vy jste o tom věděl?“

„Zažil jsem Smolenského ďábelské intriky na vlastní kůži. V Mnichově po mně stříleli. Ve Vídni se pokoušeli svést na mě vraždu a zavřít mě do blázince. A postarali se o to, že moje přítelkyně je podezřelá, že obchoduje s falzy. Nemůžu si stěžovat, že by mi tito lidé nevěnovali dost pozornosti.“

„Setkal jste se někdy se Smolenským?“

„Ne, nikdy. Ten člověk má dost lidí, kteří pro něho pracují. Kardinál-státní tajemník si přece nebude špinit ruce! Vy se

Smolenského bojíte?“

„Bát se?“ Sydow se sebevědomě zašklebil. „To bych si byl asi vybral špatné povolání. Ale o tom vás snad nemusím ubezpečovat.“

„Ptám se kvůli Dornově tvrzení, že jste zmizel, když v Newsu vyšla zpráva o machinacích realitní kanceláře ‚Pro Curia'.“

„Nesmysl,“ řekl odmítavě Sydow. „Zmizel jsem z jiného důvodu. Byly v tom ženské, rozumíte? Víte vůbec, kdo stojí za ‚Pro Curia'?“

„Tuším to… Smolenski.“

„Správně. Jeho lidé vyhledávají osamělé ženy a vymámí na nich jejich majetek. Za to jim slíbí odpuštění všech jejich hříchů a dají naději na věčnou blaženost. Už jenom jméno té společnosti je holý cynizmus: ‚Pro Curia' - Pro kurii. Jestli vaše matka skutečně odkázala kurii milionové jmění, možná by to vysvětlovalo, proč byla pochovaná na Campo Santo.“

„Ale ona kurii nic neodkázala. Naopak. ‚Pro Curia' jí prodala v Mnichově dům na nejlepším místě za symbolickou cenu jedné marky. Viděl jsem všechny doklady. Jsem zákonitý dědic.“

„To nechápu.“ Andreas Sydow bloudil pohledem po místnosti a bylo na něm vidět, že mu dělá potíže všechno si to srovnat v hlavě. „Ti lidé z ‚Pro Curia' přece nejsou dobrodinci, ale lupiči.“ Chvíli přemýšlel a pak dodal: „Nechci se vás dotknout, a proto mi promiňte mou otázku, ale myslíte si, že je možné, aby vaše matka pracovala pro Smolenského lidi?“

„Upřímně řečeno, tuhle otázku už jsem si položil taky. Matka určitě měla se Smolenským něco společného. Jinak by se o něm v tom dopise nevyjadřovala tak negativně. Ale co a jak - to nemám tušení. Jak už jsem řekl, skoro jsme se spolu nestýkali. Pořádně jsem ji vlastně poznal, až když byla mrtvá, třebaže to zní šíleně. Když žila, považoval jsem ji za dobrosrdečnou a ušlechtilou ženu, která žila osaměle, jen se svými vzpomínkami. Po její smrti jsem

ovšem musel svůj názor změnit. Byla tak zámožná, že bych si dnes mohl dovolit pověsit svou práci na hřebík. Patřil jí nejen činžák, ve kterém bydlela, ale našel jsem u ní taky akcie a jiné cenné papíry. Pravděpodobně proto měla doma zbraň. Musel jsem se tenkrát smát, když jsem si představil matku s pistolí v ruce. Mezitím mě smích přešel.“

Sydow si usrkl cappuccina. „Všechno to zní opravdu podivně a naprosto nelogicky. Jestli dovolíte, rád bych se tím případem zabýval důkladněji. Chce to dovědět se o tom Smolenském víc. Ale jak?“

Restaurace se začala pomalu naplňovat. Mezi hosty bylo taky několik pánů s bílými stojatými límečky. Brodka měl sto chutí říct, že má něco, z čeho by se o kardinálovi Smolenském pravděpodobně dověděli víc, ale nebyl si jistý, jestli může Sydowovi bezvýhradně důvěřovat - přestože na něho udělal velice dobrý dojem.

Nakonec řekl: „Smolenski a jeho lidé jsou velice neradi, když se o ně někdo zajímá.“

„Jak to víte? Mluvíte z vlastní zkušenosti?“

Brodka přikývl: „Co byste si myslel, kdyby vám jednoho dne přišly dvě zaplacené letenky s vaším jménem? Letenky, které jste si neobjednal?“

„To se vám skutečně stalo?“

„Vždyť vám to říkám.“

„Ale vy jste na tu nabídku nepřistoupil. Lépe řečeno, na tu výhrůžku.“

„Přistoupil.“

„A proč tu tedy sedíte?“

„Moje přítelkyně a já jsme naoko zmizeli z Říma. Odešli jsme z hotelu, jeli jsme na letiště, nechali se odbavit a pak jsme postranním východem zmizeli. Teď jsme si pronajali dům v Albanském pohoří a doufáme, že budeme moci v klidu pokračovat

v pátrání.“

„To je docela rafinované.“

Brodkovu pozornost upoutal muž, který vešel do lokálu a rozhlížel se, jako by někoho hledal. Když ho nenašel, posadil se k oknu a znuděně se díval ven.

Brodka muže okamžitě poznal. Byl to Titus.

Sydow pokračoval v řeči a Brodka sledoval, jak si k Titovi přisedl starší pán a jak se mezi nimi za chvíli rozproudila živá diskuze.

Sydow se zarazil, sledoval Brodkův pohled a pak i on věnoval pozornost mužům u okna. Náhle se spokojeně ušklíbl a hlavou ukázal na ty dva. „Víte, kdo to je? Myslím ten starší.“

„Ne. Ale vy mi to určitě řeknete.“

„Jeho fotografie byla před několika dny ve všech novinách. Dojemná historie. Jmenuje se Bruno Meinardi. Čtyřicet let byl dozorcem v Raffaelově sále ve Vatikánských muzeích. Čtyřicet let měl před očima pořád tytéž obrazy. Meinardi tvrdil, že si na svých obrazech všimne i sebemenšího mušince. Před několika dny zjistil, že se na Raffaelově Madoně něco změnilo. Meinardi tvrdil, že madona měla najednou špínu za nehtem. Chudák. Čtyřicet let byl pořád mezi stejnými obrazy a zřejmě se z toho pomátl.“

„To je zajímavé.“

Sydow se podíval na Brodku, jestli to nebere jako vtip.

Ale Brodka se tvářil vážně. „Znáte toho druhého muže?“ zeptal se.

„Ne. Nikdy jsem ho neviděl. Vy ho znáte?“

„Ano. Jmenuje se Titus. Není to jeho pravé jméno, ale to na věci nic nemění. Mnohem zajímavější je, že býval tajemníkem Smolenského. Zřejmě mezi nimi k něčemu došlo. Buď ho Smolenski vyhodil, anebo se Titus potajmu vypařil. V každém případě ho Smolenského lidi pronásledovali až do Vídně, kde zmizel, protože měl strach…“ Brodka se zarazil. „Podívejte!“

Muž, o němž Brodka tvrdil, že je to Titus, podal tomu druhému, v němž Sydow poznal Bruna Meinardiho, obálku. Meinardi ji otevřel a nenápadně přepočítával bankovky; Titovi to zřejmě nebylo příjemné, protože se nervózně rozhlížel na všechny strany, jestli je někdo nepozoruje. Když Meinardi peníze spočítal, spokojeně přikývl, dal si je do kapsy saka, vstal a podal Titovi ruku. Pak společně vyšli ven.

„Pojďte!“ Sydow hodil na stůl bankovku. „Vy sledujte toho Tita. Já si vezmu Meinardiho. Za hodinu se tu zase sejdeme. Tady je moje telefonní číslo!“ Podal Brodkovi svou vizitku.

„Dobrá.“

Brodkovi se líbila von Sydowova rozhodnost, dokazující, že je dobrý reportér. Obě jejich předchozí informace dávaly dohromady zajímavou kombinaci, která dovolovala jenom jeden závěr. A Sydow a Brodka si v té chvíli mysleli totéž. Bylo jim jasné, že Titus si z nějakých důvodů koupil Meinardiho mlčení.

Před Ninovou tratorií se Titus a Meinardi rozešli. Titus spěchal na via del Corso, kde nastoupil do taxíku, sledován Brodkou. Meinardi šel pomalu po via Bocca di Leone, a na paty se mu přilepil von Sydow.

Pro Brodku nebylo snadné držet se Titovi v patách, ale když slíbil tučné spropitné taxikáři, ten byl ochoten přejet několikrát na červenou. Tak se dostali až k via del Banco di Santo Spirito, kde Titus zmizel ve Fasolinově domě.

Meinardi měl zřejmě dost času. Pomalu došel na via di Bambino, kde si dal v jedné gelaterii zmrzlinový pohár, pak si v exkluzivním obchodě koupil pár bot a nakonec zabočil do via San Giacomo a zmizel v ohyzdném činžáku s vysokými okenicemi, z nichž většina byla teď v poledne zavřená.

Sydow za ním šel až ke vchodu do domu, z něhož vanul zatuchlý vlhký vzduch. Na desce se jmény nájemníků bylo dobrých padesát zvonků. Většina jmen byla přelepená, jiná byla

odšroubovaná. V poslední řadě nahoře objevil Sydow štítek „B. Meinardi“. Spokojeně se vydal zpátky do Ninovy tratorie na via Borgognona.

Brodka už na něho čekal. Objednali si bistecca alla Fiorentina a vyměnili si právě získané zkušenosti.

„Co si o té věci myslíte?“ zeptal se Brodka.

„Důvody jsou jasné,“ usoudil von Sydow. „Meinardi má držet hubu anebo dál hrát pomateného blázna. A proč? Protože měl pravdu. Raffaelova Madona ve Vatikánu je falzum.“

Brodka svraštil čelo. „Dejme tomu, že máte pravdu. Můžete mi pak vysvětlit, co se stalo s originálem? Myslím, že obrazy, které jsou tak známé, nemají na černém trhu žádnou šanci.“

„To si myslíte vy! Taky bych to byl považoval za nemožné, ale trh s uměním je doménou posedlých bláznů a šejdířů. Kvůli získání obrazu se tu i vraždilo.

Obrovské sumy, které se platí za některé obrazy, už nemají vůbec co dělat s jejich skutečnou uměleckou hodnotou. Pro některé lidi je to jenom prestižní záležitost, která jim má pozvednout sebevědomí a dodat jim vážnosti. Zatímco člověk, který není sběratel, jde k psychiatrovi a řekne: Doktore, trpím komplexy méněcennosti anebo něčím takovým, sběratel se postaví před Raffaela nebo Rembrandta a řekne: Ty patříš mně a já jsem jediný ze šesti miliard lidí, kdo to může tvrdit.“

„Zřejmě jste se touhle tematikou důkladně zabýval, Sydowe. Jenom jednomu nerozumím. Obchod jako ten s Raffaelovou Madonou musí přece zůstat utajený. Ale pak o tom může vědět jen málokdo. To znamená, že takový posedlý sběratel musí svůj vytoužený objekt po celý život skrývat.“

„To je pravda. Ale jsou lidé, pro které je právě tohle to pravé uspokojení.“

„Ale takovýhle podvod taky předpokládá, že musí existovat přímo neuvěřitelně dobří falzifikátoři.“

„A oni existují, příteli, existují. Jsou mezi nimi skuteční géniové. A v posledních letech taky udělali obrovské technické pokroky. Pracují s rentgenovými paprsky a ultrafialovým světlem. Chemickými postupy dokážou vykouzlit patinu, že vypadá, jako by byla stará několik set let. Pod rentgenem dokonce poznají charakteristické tahy umělcova štětce. A pokud jde o potřebný materiál: falzifikátoři si s oblibou kupují na aukcích staré druhořadé a třetiřadé obrazy a pak plátno, dřevo nebo měď použijí pro své kopie, anebo z nich seškrábou barvy, rozemelou je, znovu je namíchají a tak získají autentické barvy.“

„Fantastické. Když o tom tak uvažuji, polovička obrazů v Louvru, Pradu nebo Staré pinakotéce by klidně mohla být falza, zatímco originály visí u nějakého sběratele.“

„Možná, ale je to nepravděpodobné.“

„A proč?“

„Velká světová muzea spravuje stát. Podléhají ministerstvům, která jmenují ředitele muzeí, a ti jsou zase pod kontrolou nějakých výborů. Jinými slovy, je tu příliš mnoho kontrolních instancí a příliš mnoho zasvěcených, a někdy stačí článek v novinách od nějakého vědeckého asistenta, aby se začal zkoumat obraz, který už desítky, ne-li stovky let visí pořád na svém místě.“

„Zní to přesvědčivě,“ souhlasil Brodka. „Ale co s tím má společného Smolenski?“

„Znám poměry ve Vatikánu. Oficiálně sice existuje ředitel Vatikánských muzeí, ale nikdo ho nezná; protože v důležitých záležitostech rozhoduje jenom jeden člověk: kardinál-státní tajemník.“

Oba muži mlčeli, zatímco jim číšník elegantně servíroval bistecca alla Fiorentina.

„Z tohoto pohledu,“ pokračoval Sydow, „dostanou některé věci úplně jiný význam. Jednou za rok dává Vatikán na tiskové konferenci nahlédnout do svých bilancí. A vždycky se přitom

objeví jedno podivné číslo. Cena všech uměleckých děl ve Vatikánu je vyhodnocena na jednu jedinou symbolickou liru. Na svou otázku, jakou skutečnou cenu ta umělecká díla mají, jsem nedostal odpověď. Místo toho se monsignore Cibo zeptal mě, proč to chci vědět, že je stejně nemíní prodávat. Když se jeden chilský novinář zeptal, jestli by se prodejem těch nesmírných uměleckých pokladů ve Vatikánu nepomohlo chudým na světě víc než zbožnými modlitbami, za monsignore Ciba, který nebyl schopen promluvit, odpověděl Smolenski. Prohlásil, že Vatikán spravuje toto kulturní dědictví všeho lidstva, aby zůstalo zachováno, a tudíž se nemůže ani jediný objekt prodat.“

Brodka se díval na šťavnatý biftek se zalíbením, avšak výraz jeho tváře se rychle změnil, když musel bojovat s úskočností tupého nože. Ale protože číšníka podezříval, že kdyby si mu stěžoval, jenom by mu s úsměvem přinesl nový, právě tak tupý nůž, statečně zápolil s nožem dál.

„Smolenski, jak se zdá, zapomněl,“ řekl, „že jeho římskokatolický velkopodnik zahrnuje tak dvacet procent lidstva. Ale k věci. Po tom všem, co teď víte… chcete mi pomoci?“

Andreas von Sydow si otřel ubrouskem ústa a napil se vody. Spokojeně přivřel oči a odpověděl: „Nebyl bych reportér, kdybych vám teď řekl ne. Mám pocit, že tu jde o něco velkého. A ta záležitost s obrazem, záhadný hrob na Campo Santo, smrt vaší matky a ty podivné obchody s nemovitostmi… za tím vším stojí Smolenski. Ten člověk jako by byl všudypřítomný, jako by to byl Pán Bůh.“

„Anebo jeho protivník.“

Sydow přikývl. „Máte pravdu.“

Oba muži se potom dohodli, že Sydow bude mít výhradní právo na uveřejnění celé té historie. Brodku zajímalo pouze vysvětlení případu, jeho případu.

Společně vypracovali plán pro příští dny.

Jejich první cesta vedla k Brunovi Meinardimu.

Bylo půl čtvrté a dost horko. V téhle době by žádný Říman nešel na návštěvu, takže si Brodka a Sydow mohli být celkem jisti, že Meinardiho zastihnou doma.

Když na via San Giacomo vystoupili z taxíku, zaplavilo je nelítostné vedro. Chládek na schodišti domu je trochu smířil s tím, že musí zdolat šest pater.

V domě bylo jako po vymření. Jenom ze dvora za domem pronikalo úzkými okny ptačí štěbetání. Sydow byl přesvědčen, že se mu podaří propuštěného dozorce přimět k řeči. Mluvil bezvadně italsky a Brodku - o němž by se podle výslovnosti každý Říman domníval, že je tedesco -, požádal, aby se prozatím držel v pozadí; jinak by mohl vzbudit u Meinardiho nedůvěru. Na posledním odpočívadle stiskl Sydow zvonek u dveří.

Po chvíli Meinardi otevřel. Měl na sobě seprané tričko a široké šortky, z nichž mu čouhaly bílé tenké nohy. Nedůvěřivě si oba muže prohlížel a pak se nevrle zeptal, co chtějí.

Sydow se představil, Brodkovo jméno však zamlčel, a řekl, že on a jeho kolega jsou novináři Messaggera a jestli by s ním mohli chvilku mluvit.

Starý muž, který vypadal mnohem starší, než odpovídalo jeho věku, se rozčilil. Začal jim nadávat, aby ho nechali na pokoji. Už několik dní ho pronásleduje „ta banda“, jak se vyjádřil, a to všechno kvůli něčemu, co se mezitím už vysvětlilo.

Sydow však měl při svém povolání příliš velké zkušenosti, aby se dal takovými slovy odbýt, nebo dokonce zapudit. Dal Meinardimu za pravdu a ujistil ho, že právě to je důvod, proč přicházejí; jsou tady jen proto, aby tu záležitost uvedli na pravou míru.

Stařík se, tak jak Sydow předpokládal, zamyslel a zeptal se, jestli jsou opravdu z Messaggera. Sydow mu ukázal svůj novinářský průkaz a požádal ho, jestli by mohli jít dál, i když

přitom už měl nohu ve dveřích.

Meinardi se ustaraně rozhlédl po schodišti a pak pozval Sydowa a Brodku do bytu. Zajíkavě se omlouval, že nemá uklizeno, ale prý není na návštěvy zařízený.

Byt starého muže se skládal z dlouhé neosvětlené předsíně, kde byly napravo troje hnědě natřené dveře. Ty poslední vedly do kabinetu vybaveného starým nábytkem, o kterém se dalo říct: každý pes, jiná ves. Místnost měla jen dvě nízká kulatá okna jako na lodi a ta vedla na ulici. Stěny byly polepené spoustou reprodukcí, hlavně Raffaelových obrazů, ale byly mezi nimi i jiné motivy z vatikánských sbírek.

Aby se hosté mohli posadit na prosezenou pohovku, musel Meinardi nejdřív odtáhnout stranou několik stolků a skříněk i stojan na noty.

„Říkal jste," začal Sydow, zatímco Meinardi hledal nějakou židli, „že se ta záležitost mezitím už vysvětlila. Co jste tím myslel?"

Pomalu, aby získal čas, si Meinardi přisunul černě nalakovanou dřevěnou židli s vysokým opěradlem z vysoustruhovaných sloupků; a pak stejně pomalu odpověděl: „No jo, signore, jak bych vám to nejlíp vysvětlil? Je to opravdu nepříjemná věc a měl jsem kvůli tomu jenom mrzutosti. Vlastně o tom už vůbec nemám chuť mluvit."

„Nechcete snad tvrdit," přihlásil se o slovo Brodka, „že to, co jste zjistil na tom Raffaelově obraze, byl omyl?"

„Ano. Bohužel."

Brodka se rozhlédl po místnosti a prohlížel si umělecké reprodukce na stěnách. Nakonec prohlásil: „Člověk, který má tak blízký vztah k obrazům jako vy, se přece nemýlí, signore. Určitě znáte Raffaela líp než kterýkoli professore."

Na stařík ovi bylo vidět, že mu Brodkova slova zalichotila.

Oba muži, čekající na odpověď, se na něho dlouho dívali, než

Meinardi rozpačitě řekl: „Možná. Čtyřicet let dennodenně se stejnými obrazy ve stejné místnosti, to je dlouhá doba. Najednou začnete pochybovat, jestli ten nebo onen detail byl vždycky takový. A tak si člověk někdy něco domýšlí a pak toho lituje.“

„Ale signore,“ namítl Sydow, „vy přece nemáte čeho litovat. Vy jste si prostě něčeho povšiml.“

„Ano, ale mýlil jsem se. A tento omyl měl katastrofální následky.“

„Jak to myslíte?“

„Poslali mě do důchodu, a v novinách píšou, že po těch čtyřiceti letech koukání na Raffaela jsem se zbláznil. Doslechl jsem se, že mě dokonce chtějí zbavit svéprávnosti.“

„Kdo to říká?“ zeptal se Brodka.

Ve snaze, aby nikoho nejmenoval, Meinardi otálel s odpovědí. „Moji představení, víte. V každém případě jsem o tom slyšel. Ne, je to tak, jak říkám. Prostě mě šálily smysly. S krevním tlakem taky na tom nejsem nejlíp. Opravdu bych měl jít k doktorovi. Napište, že jsem uznal svůj omyl a budu se léčit.“

„Signore!“ zvolal Sydow. „Pouštíte se do nebezpečné hry. Když se dostanete k psychiatrovi, prohlásí vás za nesvéprávného a co to znamená, vám snad nemusím říkat. Myslím, že by bylo lepší, kdybyste se držel pravdy - se všemi důsledky.“

„Co tím myslíte?“

„To je jednoduché. Protože obraz se nemůže sám od sebe změnit, jedině že by se stal nějaký zázrak, jediné vysvětlení pro to, co jste viděl, je, že Raffaelova Madona je kopie. A jak víte, zázraky se dějí na celém světě, jenom ne ve Vatikánu. V každém případě od posledního vatikánského zázraku už uběhlo pár set let.“

Meinardi se zatvářil rozhořčeně. „Raffaelova Madona a falzum? Ne! Ne, věřte mi. Napište do vašich novin, že jsem se mýlil.“

Sydow a Brodka se na sebe podívali. Oba si mysleli totéž.

„A nebylo by možné," začal Brodka a v jeho hlase bylo něco Výhrůžného, „že jste svůj názor změnil za peníze anebo za nějaký, slib? Anebo kvůli vyhrožování? Nebyl jste ke své výpovědi více či méně přinucen?"

Starý muž se na Brodku úkosem podíval a popuzeně odpověděl: „Myslete si, co chcete, ale už mi dejte pokoj. Jděte!"

Brodka a Sydow se pomalu zvedli. Když chtěl Sydow ještě něco dodat, Meinardi na něho křikl: „Tak už konečně jděte!" A než za nimi zavřel dveře, ještě zvolal: „A přestaňte o mně šířit nějaké povídačky. Všechno popřu! Všechno!"

Oba muži sešli ze schodů mlčky.

Před domem, kde byl v odpoledním horku cítit prach a plíseň ze dvorků a sklepů, Sydow konstatoval: „Tuhle reakci jsme vlastně mohli čekat. Otázka je, jak by Meinardi reagoval, kdybychom mu řekli, že jsme ho viděli přebírat ty peníze."

„Proboha! To by byl ještě nedůvěřivější. Tenhle trumf bychom si měli nechat v záloze."

„Máte pravdu," souhlasil Andreas.

Cestou koupil von Sydow láhev grappy. Když objevili taxi, jehož řidič zastavil ve stínu domovní zdi, Sydow přistoupil k otevřenému okýnku a zatřásl spícím taxikářem. „Hej, práce čeká!"

Řidič se protáhl, narovnal se, zívl a zeptal se: „Kam to bude, signori?"

„Città del Vaticano," odpověděl von Sydow. „Presto!"

U Cancello del Sanť Ufficio vystoupili z taxíku. Odtud to nebylo na Campo Santo daleko.

Sydow měl v Římě spoustu známostí. Samozřejmě měl taky kontakty s Vatikánem, které si jako správný novinář pečlivě udržoval. Jeden z těch, na něž se tam mohl obrátit, se jmenoval Rosario; byl to poštovní úředník, pocházející z Arezza, který se mnoha oklikami dostal do Říma a našel zaměstnání ve Vatikánu.

Rosario byl důležitou osobou v Domus Sanctae Marthae, domě

pro hosty naproti sakristii Baziliky sv. Petra, který je po většinu roku prázdný a při volbě papeže v něm jsou ubytováni kardinálové. Moderní pětipatrová budova má sto dvaatřicet pokojů a apartmá a vstupní halu s honosným barokním nábytkem, třebaže pokoje jsou zařízené velice prostě.

Pokud šlo o Rosaria, byl tady recepčním, správcem a domovníkem zároveň; v každém případě vždycky věděl, kdo je ve Vatikánu právě na návštěvě. Pro Sydowa byl neocenitelným zdrojem informací.

V Domě sv. Marty nebyli ani tohoto dne ubytováni žádní hosté, a Rosario, muž statné postavy s černými hladce dozadu sčesanými vlasy, projevoval radost ze Sydowovy návštěvy. Hlavně ho potěšila láhev grappy, kterou mu Sydow dal, když mu představil Brodku jako svého kolegu.

Oba muži se znali už léta. Proto Rosario věděl, že Sydow potřebuje nějaké informace; jinak by ho tak neočekávaně nenavštívil.

„Co pro vás můžu udělat, professore?“ zeptal se Rosario. Říkal Sydowovi ‚professore'; oslovoval tak jenom své dobré přátele, a to ještě jen tehdy, když nosili brýle tak jako Sydow.

„Co víš o tom záhadném hrobu na Campo Santo?“ zeptal se Sydow bez okolků.

Rosario se rozpačitě zasmál. „Když mám být upřímný, nic - nebo skoro nic.“

Sydow Rosariovi položil přátelsky ruku na rameno a řekl: „Bydlíš od Campo Santo jenom pár kroků a chceš mi namluvit, že ti nějaký pohřeb ušel? Rosario, chci slyšet pravdu.“

„Professore,“ rozhorlil se Rosario, „to je pravda. Proč bych vám měl lhát? Jednoho dne tady ten hrob prostě z ničeho nic byl. Na desce byla dvě písmena a pod tím dvě data. Tak jako na té fotografii v novinách. Viděl jsem to na vlastní oči. A pak najednou ten nápis zmizel.“

„O to nejde, Rosario. Ale přece musí být nějaký očitý svědek, který viděl ten pohřeb.“

„U svaté Marty, není! Na vatikánské správě byla toho dne schůze zaměstnanců. Začala ve čtyři odpoledne a skončila kolem půl sedmé. V té době se to zřejmě stalo. Když jsem se vrátil, byla už tma. Ale naproti, u Bavaresa, ještě svítilo světlo.“

„U Bavaresa?“

„Říkáme tak kapucínovi, který tam má službu. Mluví dost legračně italsky, protože pochází z Bavorska. Říkáme mu proto Bavor, ale jmenuje se páter Theodorus.“

„A ten Bavor na té schůzi nebyl?“ vzal si slovo Brodka.

„Ne,“ odpověděl Rosario, „on k nám nepatří. Myslím jako ke správě.“

Sydow se podíval na Brodku. „Měli bychom toho mnicha navštívit.“

„Už se stalo a nebylo to k ničemu,“ informoval ho Brodka. „Choval se velice nepřístupně, dokonce by se dalo říct, že odmítavě. V každém případě tvrdil, že o ničem neví. Tenkrát jsem ovšem netušil, že ten člověk byl možná jediným očitým svědkem toho, co se stalo.“

Sydow pozvedl ukazováček. „A proto ho navštívíme znovu.“

„To nepůjde, signori,“ prohlásil Rosario.

„Proč ne?“

„Už tady není. Toho dne, kdy vyšel v novinách článek o tom záhadném hrobě, objevil se v Německém kolegiu kardinál-státní tajemník. Signori, za celou tu dobu, co tady jsem, se tam nikdy kardinál-státní tajemník neukázal! Když pak Smolenski odcházel, šel s ním i Bavor. Před domem se rozešli. Kardinál se posadil do své luxusní tmavomodré limuzíny a padre Theodorus nastoupil do starého fiatu ze sedmdesátých let. Pak odjeli.“

Sydow vzal telefonní seznam, který ležel na přepážce. Něco si zapsal a Rosariovi přistrčil několik bankovek. „Moc jsi nám

pomohl. Zatím se měj.“ Pak se obrátil k Brodkovi: „Pojďte!“

Cestou k východu u Sanť Ufficio Sydow prohlásil: „Musíme toho pátera Theodora najít! Je jasné, proč ho odtud odklidili. Nechtěli, aby musel odpovídat na otázky novinářů. Ale že pro něho přijel zrovna Smolenski, to je velice zajímavé. Nemyslíte?“

Vyšli ven a nastoupili do taxíku.

„Via Piemonte sedmdesát,“ hlásil Sydow.

Řidič vyjel.

Brodka se ze strany podíval na Sydowa. „Nechcete mi povědět, kam jedeme?“

Sydow svraštil čelo. „Já jsem vám to neřekl?“

„Ne.“

„Promiňte. Mám toho všeho plnou hlavu a už nemyslím na nic jiného. Ten Bavor byl kapucínský mnich jako nebožtík padre Pio. V Římě je místo, odkud se řídí veškeré aktivity všech kapucínů na celém světě. Generální kurie na via Piemonte.“

Generální kurie řádu, dvoupatrová budova z červených cihel postavená v padesátých letech, byla v silně frekventované ulici. Ve vrátnici seděl za skleněným okýnkem mladý fráter. Když mu Sydow řekl, že chce mluvit s padre Theodorem, mladý mnich si oba návštěvníky podezíravě změřil a nakonec se odhodlal odpovědět: „To bohužel není možné. Padre Theodorus už není v Generální kurii.“

„A kde bychom ho našli?“ zeptal se Brodka netrpělivě. „Musím to vědět. Jedná se o rodinnou záležitost.“

Mladý vrátný se zatvářil lhostejně a bezradně zároveň, a pak sáhl po telefonu. Tlumeným hlasem promluvil několik slov s nějakým představeným, pak přistoupil k okýnku a prohlásil: „Je mi skutečně líto, signori. Nejsem oprávněný poskytovat informace o tom, kde se teď padre Theodorus zdržuje. Mám vás požádat, abyste při rodinných záležitostech postupovali obvyklou cestou a

obrátili se písemně na Generální kurii řádu.“

Bylo jasné, že vrátný jenom opakuje to, co mu bylo předtím řečeno do telefonu. Neznal souvislosti a zřejmě sám nechápal, z jakého důvodu má pobyt padre Theodora zamlčovat.

„Poslyšte, padre,“ oslovil ho Sydow a zřejmě tím mladému fráterovi zalichotil, „můj přítel je bratrancem padre Theodora a přijel až z Německa, aby ho viděl. Nemůžete nám aspoň trochu pomoci?“

Vrátný se zamyslel. Pak se vyklonil z fortny a tiše, téměř šeptem, řekl: „Na vašem místě bych to nejdřív zkusil v San Zaccaria. Je to takové odlehlé městečko v Sabinském pohoří. Je tam klášter pro staré řádové bratry, kteří potřebují péči.“

Brodka přesně rozuměl tomu, co mu mnich sdělil, ale zatvářil se nechápavě: „Padre Theodorus ale přece nepotřebuje, aby o něho někdo pečoval! Je možná trošku podivínský, což patrně souvisí s těžkým úrazem, který utrpěl. Proto však nemusí být umístěn v nějakém domově!“

Vrátný pozvedl obě ruce, aby Brodku uklidnil. „On to taky není domov, ale klášter pro řádové bratry, kteří mají problémy s přizpůsobením se společnosti. Ostatně, signore, netvrdil jsem, že tam padre Theodorus je.“

„To je pravda,“ přikývl Brodka. „I tak vám moc děkujeme.“

Ať už to bylo jakkoli, získali stopu jediného svědka tajuplného pohřbu. Ale zároveň v nich vzklíčilo děsivé podezření.

V kavárně o dvě ulice dál si vestoje vypili espreso a uvažovali, jak budou postupovat dát.

Sydow zamyšleně míchal lžičkou v malém šálku. „Vy jste s tím Theodorem přece mluvil. Jaký na vás udělal dojem?“

„Připadal mi zvláštní. Byl hovorný a skoro dychtil po tom, aby mi mohl vyprávět o své nemoci, ale když jsem se ho zeptal na hrob na Campo Santo, nemohl si vůbec na nic vzpomenout. Ale že by byl pomatený, to nemůžu tvrdit. Měl jsem dojem, že ví přesně, oč

jde, ale nechtěl anebo nesměl to říct.“

Sydow vypil espreso na jeden lok a pak zamručel: „Máme svědka. Víme, kde je. Pravděpodobně nedobrovolně. První otázka: Jak se k němu dostaneme? Druhá otázka: Jak ho přimějeme, aby mluvil?“

Brodka pozoroval pouliční provoz, který se v této době stával hektickým. Stmívalo se a rozsvěcovaly se první reklamy a světla aut.

Jak ho přimějeme, aby mluvil, opakoval si Brodka v duchu Sydowovu otázku.

V osm hodin Julietta vstala a šla otevřít okenice. Nad jezerem se ještě vznášela mlha a zdálo se, že bude teplý den. Pak si vlezla zpátky do postele k Brodkovi, který ještě tvrdě spal.

Vrátil se z Říma až krátce před půlnocí a skoro vůbec spolu nemluvili. Pátrání bylo bezúspěšné, řekl. Nic víc. A pak usnul.

Julietta se k němu přitulila. Ráno byla nejlepší doba na lásku. Ukazováčkem mu přejížděla od krku přes hrudník a břicho až mezi stehna a Brodka ze spaní slastně zavzdychal.

Když však vzala do ruky jeho penis, prudce otevřel oči a zeptal se: „Kolik je hodin?“

Juliettu to šokovalo. Za celou dobu, co se znali - a bylo to už tři a půl roku -, nikdy u Brodky nezažila podobnou reakci.

„Kolik je hodin?“ opakoval.

Julietta se posadila a zadívala se z okna přes vinice. „Osm!“ řekla uraženě.

Brodka ji políbil na nahé rameno. „Proboha, musím vstávat! V devět přijede Sydow.“

„To přijde už na snídani?“ zeptala se rozzlobeně Julietta.

„Co má ta jízlivá poznámka znamenat? Chceme jet do San Zaccaria v Sabinském pohoří. Odvezli tam toho mnicha z Campo Santo. Pro nás je to jediný očitý svědek pohřbu.“

„Aha. A kam si se svým novým přítelem uděláš výlet zítra?“

Brodka vzal Juliettu za ramena. „Zapomínáš, že tu nejsme na dovolené. I když v tomhle prostředí je těžké se s tím smířit.“

„No dobrá,“ zamumlala Julietta.

Společná snídaně proběhla mlčky. Brodka byl v myšlenkách už u mnichů v San Zaccaria a Julietta trucovala.

Přesně v devět se objevil Andreas von Sydow.

Julietta ho pozdravila s neskrývanou rezervovaností.

„Udělej si hezký den!“ řekl Brodka na rozloučenou a políbil Juliettu na tvář. „Máš tu auto.“

„Kdy tě zase uvidím?“

„Přijde na to, jak budeme úspěšní.“ Pak nastoupil do vozu.

Bruno Meinardi nikdy neměl tolik peněz najednou. Už několik dní měl bankovky schované v emailové krabici na chleba a několikrát denně je přepočítával: dvacet pět milionů lir.

Na to musel dozorce v muzeu pracovat celý rok. Teď Meinardi nacpal všechny peníze do igelitového pytlíku a s těžkým srdcem se vydal do pobočky banky, která byla o dvě ulice dál.

V Římě se často stávalo, že nic netušící chodce přepadli chuligáni na lambrettách a při jízdě jim vytrhli tašky a fotoaparáty. Proto si Meinardi, jakmile vyšel z domu, přitiskl igelitový sáček na prsa. Po tváři mu přelétl úsměv, když si vzpomněl na zaměstnance banky, který s ním vzhledem k jeho chudičkým vkladům vždycky jednal přezíravě. Teď s ním bude jednat spatra on.

U přepážky Meinardi sebevědomě prohlásil, že chce mluvit s poradcem ohledně uložení peněz.

Arogantní muž s hladce učesanými vlasy mu odpověděl, že to může vyřídit sám. Oč se jedná?

Meinardi se nedůvěřivě rozhlédl na všechny strany, jestli nejsou kolem lidé, kteří by se stali svědky toho, co bude teď následovat. Pak vysypal obsah sáčku na pult přepážky.

Za šedesát let skrovného života nezažil Meinardi nic, co by se dalo srovnat s tímto triumfem. Prožíval tento okamžik jako vítězství nad vlastní minulostí. Byl by nejraději zastavil čas, aby vychutnal situaci, za kterou vděčil svému nečekanému bohatství.

Se zdvořilostí, na jakou nebyl Meinardi zvyklý, se ho bankovní úředník zeptal, co míní dělat s tak úctyhodnou částkou, jejíž výši ještě ani neznal.

Meinardi, tentokrát mluvil přezíravě on, řekl, že by chtěl peníze bezpečně uložit na vysoký úrok. Tak to jednou četl na prospektu, který tu vyložili u všech přepážek, nevěnoval mu však pozornost; jeho plat stačil jenom na živobytí a nemohl z něj nic ušetřit.

Bankovní úředník začal hbitě přepočítávat bankovky. Meinardi by mu byl samozřejmě mohl oznámit, kolik to je, ale s požitkem vychutnával pohled na muže, který se mu teď musel věnovat.

„Dvacet pět milionů lir.“

Bruno Meinardi se zašklebil a přikývl.

Muž za přepážkou shrnul bankovky dohromady, aby je odnesl do pokladny v zadní části místnosti. Přitom řekl: „Posaďte se na chvilku, signore Meinardi. Musím informovat vedoucího. Hned jsem u vás zpátky.“

Meinardi často obdivoval zákazníky, jejichž obchody byly tak významné, že se jim musel věnovat vedoucí pobočky. Nikdy by se mu ani nesnilo, že jednou uvidí v této roli sebe, a tak se teď vítězoslavně rozhlížel kolem v domnění, že i on teď získal takovou vážnost.

Ačkoli to trvalo déle, než čekal, Bruno Meinardi se nenudil. Peníze dělají člověka šťastným, říkal si. Nikdy nevěřil lidem, kteří tvrdili opak; byl přesvědčen, že to říkají jenom proto, aby jim chudí nezáviděli.

Možná, uvažoval Bruno v duchu a spokojeně si mnul ruce, že bych dokonce mohl žít z úroků. A jednou v životě se podívat do

Ufficií nebo do Louvru.

Přísný hlas probudil Bruna z jeho snění. „Signore Meinardi?“

Stáli před ním dva karabiniéři a jeden kriminalista.

„Ano,“ odpověděl Bruno zneklidněně.

„Jste zatčen! Prosím, pojďte s námi!“

Bruno Meinardi se podíval na zaměstnance banky, jako by u něho hledal pomoc, ale ten už se zase vrátil ke své obvyklé aroganci. Pokrčil rameny a opovržlivě řekl: „Falešné peníze. Vy jste si doopravdy myslel, že mě můžete podvést, signore Meinardi?“

„Ale to není možné,“ zvolal Bruno ohromeně. „Ty peníze jsou…“

„No?“ kriminalista přistoupil těsně k Meinardimu. „Odkud máte ty falešné peníze? Mluvte.“

Meinardi ze sebe nevypravil ani hlásku. Byl tak rozčilený, že se mu udělalo špatně. Celý život neměl s policií nic společného. A teď tohle!

Bankovní úředník vyšel do haly, přistoupil ke kriminalistovi a pronesl sice šeptem, ale dost hlasitě, aby to Meinardi slyšel: „Ten člověk je chudý jako myš. Hned jsem se divil, že tak najednou přišel k takovým penězům. Ještě dobře, že jsme se na ně hned podívali pod ultrafialovým světlem.“

„O jakou částku se jedná?“ zeptal se tiše kriminalista.

„Dvacet pět milionů lir,“ předešel Meinardi s odpovědí zaměstnance banky, který na tázavý pohled kriminalisty pouze přikývl.

„Peníze se zabavují,“ prohlásil kriminalista a obrátil se k Brunovi. „Udělal jste to dost nešikovně, signore. A jestli nejste ochoten říct, kdo za tím stojí, přijde vás to draho. Dlouhá léta za mřížemi, to není pro člověka ve vašem věku zvlášť příjemná vyhlídka, co myslíte?“

„Titus!“ zvolal Bruno Meinardi a znělo to jako volání o

pomoc.

„Cože?“

„Titus. To je ten muž, od něhož jsem ty peníze dostal.“

„Tak, Titus. A jak dál?“

Meinardi polkl. „Dál nic. Jenom Titus.“

„Tak teď mě dobře poslouchejte,“ prohlásil kriminalista a v jeho hlase zaznívala zlost a blahovůle zároveň. „Vy vážně chcete tvrdit, že u vašich dveří zazvonil nějaký muž, řekl, že se jmenuje Titus, strčil vám do ruky dvacet pět milionů lir a zase zmizel?“

„To jsem netvrdil, signore! Řekl jsem jenom, že mi ty peníze dal Titus. V jedné tratorii na via Borgognona!“

„Máte nějaké svědky?“

„Svědky? Nikoho jsem v tom lokále neznal. Byl jsem tam poprvé!“

„Nechtěl byste mi vysvětlit, proč nějaký člověk, jehož jméno ani neznáte, vám jednoho dne před polednem předá v nějakém lokále dvacet pět milionů lir, abyste si je ve zdraví užil?“ Bruno Meinardi svěsil hlavu a mlčel. Bál se, že kdyby prozradil, jak to bylo, jenom by všechno ještě zhoršil. A co by měl povídat? Nakonec ani nevěděl, kdo se pokusil koupit jeho mlčení.

Když zaměstnanec banky viděl, že Meinardi není ochoten něco přiznat, s rukou před ústy - ale dost hlasitě, aby to každý slyšel - řekl kriminalistovi: „To je ten muž, o kterém psali v novinách. Trpí halucinacemi a tvrdí, že Raffaelova Madona se přes noc změnila.“ A dlaní se významně poplácal na čele.

Kriminalista se na Meinardiho zpytavě podíval. Pak se obrátil k zaměstnanci banky a přitakal: „Jo, tak je to.“ Nakonec vzal starého muže za paži. „Nebojte se. Nic se vám nestane. Pojďte!“

XIV

Po dvou hodinách jízdy po úzkých silnicích plných zatáček, které místy budily dojem, že vedou na konec světa, dorazili Brodka a von Sydow do San Zaccaria, městečka s dvěma a půl tisíci obyvatel. Byli tu převážně starší lidé, kteří tu v bídě živořili.

Ti mladí odtud už dávno odešli, protože tu nenašli práci.

Několik pěstitelů révy, kovárna, kde se opravovaly zemědělské stroje, a dvě hrnčířské dílny představovaly jediné zdejší pracovní příležitosti. Pak tu stálo asi deset tratorií a cafeterií, většinou rodinných podniků.

Jenom o kostely tu nebyla nouze; mnohé pobořilo poslední zemětřesení a ty zbývající taky už nebyly v nejlepším stavu. Po nějakém klášteru však nikde ani stopy.

Bránou ve věži s cimbuřím přijeli na malé náměstíčko s nízkými domy natlačenými vedle sebe; na delší straně náměstí stála radnice a naproti ní kostel.

Před domy ve stínu radnice seděli na dřevěných židlích staříci a zčásti zvědavě, zčásti lhostejně pozorovali cizí auto.

Sydow otevřel okýnko a jednoho z nich se zeptal, kde tu najdou klášter.

Muž jeho otázce nerozuměl a dal si ruku k uchu, aby naznačil, že Sydow má svůj dotaz opakovat. Mezitím přišla žena v černých šatech a holí, o niž se opírala při chůzi, ukázala přes střechy domů na protější kopec. Potom mávla holí k Sydowovu BMW, posměšně se uchechtla a řekla: „Ale ne s tímhle autem.“

„A proč ne?“ zajímal se Sydow.

Babka vzala hůl do obou rukou a naklonila ji tak, že byla ve vzduchu téměř kolmo, aby tím naznačila, jak příkrá je cesta vedoucí nahoru.

„A pěšky?“

„Hodinu,“ odpověděla babka. „A co tam nahoře chcete?“

„Jdeme tam na návštěvu.“

„A jéje.“ Po této mnohoslibné poznámce zmizela babka v domě.

Mezi dvěma domy na náměstí vedla příkře vzhůru ulička; byla vydlážděná a dalo se jí projet.

„Dokud nepojede někdo proti nám...,“ podotkl Brodka.

Sydow se rozjel.

Asi sto metrů za domy dlážděná cesta končila u kamenité náhorní roviny.

Brodka a Sydow se rozhodli, že dál půjdou pěšky.

Brodka dal pod kola auta kameny. Sydow otevřel kufr vozu a vyndal z něj dvě kutny. Přehodili si je přes sebe a vyrazili.

I když cesta nebyla zdaleka tak příkrá, jak naznačila babka, byla namáhavá, a polední slunce a kutny přispěly k tomu, že se potili. Po hodině chůze klášter ještě pořád nebyl v dohledu.

Pak se jim za jedním skalním útesem náhle otevřel pohled do volné krajiny. Před nimi se rozkládala náhorní rovina, která zdola nebyla vidět. A uprostřed této planiny, obklopený piniemi a cypřiši, stál klášter; shluk do čtverce uspořádaných čtyřpatrových budov s kampanilou na zadní, vzdálenější straně. Kousek od kláštera se rozkládal malý hřbitůvek. Pohled na toto osamělé místo byl úchvatný.

Pomalu se blížili ke klášteru, který vypadal jako po vymření. Na náhorní rovině začal foukat teplý vítr. Brodka a Sydow nevěděli, co je čeká; cestou probrali všechny možnosti a připravili se, jak na ně reagovat.

Ale všechno bylo jinak.

Mohutná dvoukřídlová brána byla otevřená a bylo jí vidět na holý vnitřní dvůr lemovaný křížovou chodbou s gotickými oblouky. Uprostřed stála okrouhlá zděná kašna se zrezivělým mřížovím a před ní uviděli vodní nádrž.

Jejich příchodu kupodivu nikdo nevěnoval pozornost; alespoň

žádný ze stařičkých mnichů, kteří se v obnošených kutnách šourali po dvoře, se jich nezeptal, co chtějí, ani jim nenabídl pomoc. Stáří a jednotvárný život v odloučenosti od světa otupil jejich duše. Brodkův pokus získat od jednoho z nich nějakou informaci ztroskotal. Mnich se jenom vlídně usmál a šel dál.

Konečně Brodka a Sydow potkali hrbáče v modré pracovní kombinéze. Šel shrbený a nesl bednu s nářadím. Vzhlédl k neznámým mužům a oslovil je: „Vás jsem tu ještě neviděl. Anebo se mýlím?“

„Ne,“ odpověděl Sydow, „nemýlíte se. Právě jsme přišli. Přicházíme ze San Zaccaria.“

Hrbáč se zahihňal: „Jistě. Odkud jinud, bratři! Neexistuje jiná cesta než tahle. Ale co tu vlastně chcete? Určitě ne strávit tu svoje poslední dny.“

„Hledáme padre Theodora,“ odvětil Bradka, který nevěděl, proč by měli důvod své přítomnosti tajit.

Hrbáč si přejel rukou po vrásčitém obličeji. „Toho neznám,“ prohlásil nakonec, „musí tu být nový. Vy ho chcete zase odvést?“

„Ne, ne,“ řekl Brodka, „chceme s ním jenom mluvit.“

„Kdo sem přijde, ten už odtud po svých neodejde.“ Hrbáč se opět zahihňal a po chvíli dodal: „Toho odtud už jenom vynesou.“

Brodka a Sydow na muže v kombinéze udiveně pohlédli.

„No ano, v rakvi,“ dodal na vysvětlenou.

Brodka se podíval nahoru ke klášteru a za několika okny objevil zvědavé tváře. Ty však okamžitě zmizely, jakmile se jejich pohled setkal s jeho pohledem.

Pomalu se k nim blížil starší vyhublý mnich s berlemi. Přistoupil k neznámým návštěvníkům, aby si poslechl, o čem mluví, ale rozhovor nenadále skončil.

„Bratře,“ řekl hrbáč a zdola se podíval na mnicha s berlemi. „Znáš spolubratra jménem Theodorus?“

„Theodorus?“ Mnich pozvedl jednu berli a ukázal na protější

budovu, kde byla většina okenic zavřených. „To je ten blázen,“ vychrlil vysokým hlasem, „tamhle naproti v prvním poschodí. Je ještě mladý, ale nemá to v hlavě v pořádku.“ A odkulhal pryč.

„Já bych tam ale nešel,“ poznamenal hrbáč a odplivl si, jako by pocítil hnus.

Brodka se překvapeně podíval na muže v kombinéze. „A můžu se zeptat proč?“

„Jsou tam nemocní a ti, co už nemůžou chodit. Já bych tam nešel.“

Brodka uvažoval, jestli má toto varování brát vážně. Ale každou chvíli je tu mohli objevit, a proto se rozhodl, že tam půjde a Theodora vyhledá.

„Jdu tam,“ řekl Sydowovi. „Ale vy tady můžete zůstat.“

„Nesmysl,“ odmítl to Sydow. „Půjdu samozřejmě s vámi.“

Hrbáč, vrtící hlavou, zmizel i se svou bednou s nářadím.

V domě byla tma a chladno. Dřevěné schody do prvního poschodí byly prošlapané a plné písku, který při každém kroku skřípal pod nohama.

„Je to zvláštní,“ poznamenal Brodka, když stoupali po schodech, „všechno jsem si to představoval úplně jinak. Myslel jsem, že nás sem nebudou chtít pustit. A teď jsou tady všechny dveře otevřené.“

Sydow se zastavil a naslouchal. Bylo ticho, a tak šel dál se slovy: „Odtud jim nikdo neuteče. Kam taky? Ti chudáci jsou rádi, když dostanou trošku jídla. A nějakých vetřelců se tu bát nemusí. Jedině rafinovaných novinářů, kteří se převlékli za mnichy.“

Brodka přimhouřil oči. „Kdoví, jestli nám to převlečení bude k něčemu. Přiznávám, že momentálně si připadám dost pošetile.“

Na odpočívadle zůstali stát před dvoukřídlovými dveřmi. Brodka byl přesvědčený, že jsou zamčené, a uvažoval, jak by se dostali dovnitř; ale když do dveří strčil, otevřely se. Nevěřícně se podíval na Sydowa.

Ten jenom pokrčil rameny.

Po špičkách vešli dovnitř. Před nimi se objevila tmavá chodba. Nebylo tu elektrické světlo a vzduch odporně páchl shnilým ovocem a karbolem. Dveře po obou stranách měly ve výši očí vyřezaná okýnka, jimiž se dalo nahlédnout do cel. Ve většině z nich nebylo nic než postel a židle. Některé cely byly prázdné, v jiných vegetovali nemohoucí starci. Po padre Theodorovi nikde ani stopy.

Brodka už nahlédl skoro do všech cel, když za sebou uslyšel hlas: „Nesetkali jsme se už někdy?“

Polekaně se otočil. „Padre Theodorus?“

„Vy se na mě pamatujete? Pozoroval jsem vás, když jste mluvil s tím hrbáčem. V tomhle klášteře moc rozptýlení není. Vlastně se tu dá jenom potajmu pozorovat a naslouchat.“ Olízl si rty a přejel si rukou přes vousy. Pak se na Brodku škodolibě podíval a stejně škodolibě řekl: „Upřímně řečeno, počítal jsem s tím, že se tady dřív nebo později objevíte. Ale tohle kuriózní převlečení jsem nečekal.“

Brodka rozpačitě odpověděl: „Mysleli jsme, že jako mniši se sem dostaneme snadněji. Tohle je bratr Andreas von Sydow z Messaggera.“

Padre se zasmál. „Příteli, zapomínáte na jednu věc. Příslušníka řádu nedělá kutna, ale jeho habitus.“

„Řekl jste, že jste počítal s tím, že přijdu,“ řekl Brodka. „Jak tomu mám rozumět?“

Padre se rozhlédl na obě strany, pak otevřel dveře za sebou a vtáhl návštěvníky dovnitř.

Tak jako ostatní cely byla i tahle zařízena nanejvýš skrovně: pryčna, židle a na stěně připevněná dřevěná deska sloužící jako stůl. Mnich jim nabídl jediné místo k sezení pro návštěvníky - pryčnu.

Pak se padre Theodorus naklonil přes opěradlo židle k

Brodkovi. „Už tenkrát na Santo Campo jste byl na správné stopě. Pravděpodobně jste si myslel, že starý Theodorus to nemá v hlavě v pořádku. Ano, nemusíte se stydět, bylo to záměrné. Musel jsem se tak chovat. Koneckonců nebyl jste jediný, kdo se o ten tajemný hrob zajímal.“

„Vy tedy přiznáváte, že se na Campo Santo konal pohřeb?“

„Samozřejmě. Byl jsem při tom.“

Brodka se významně podíval na Sydowa. V osamělém klášteře se padre Theodorovi zřejmě vrátila paměť.

„Takže taky víte, kdo tam byl pochován?“

Padre Theodorus naklonil hlavu na stranu a váhavě odpověděl. „To ne. Můžu říct jenom to, co jsem viděl.“

„A co jste viděl, padre?“

„Pohřební vůz s mnichovskou poznávací značkou.“

„Jste si tím jistý?“ zvolal Brodka rozčileně.

„Naprosto,“ odpověděl Theodorus klidně. „Sice už byla tma, když vůz projížděl branou u Svatého officia, ale přesto jsem tu tabulku přečetl. Den předtím mi o tom všem řekli a musel jsem slíbit, že nikomu nepovím ani slovo. Víte, něco takového se nestává každý den. Přesně vzato, od padesátých let se na Campo Santo už nepohřbívá. Zprvu jsem se o to nestaral. Ale pak přišli čtyři mniši z kláštera, který neznám. Vrata se zavřela a mniši začali kopat hrob. Jakmile s tím byli hotovi, předjelo to auto z Mnichova a rakev zmizela v zemi. Žádný kněz, žádné modlitby, žádní truchlící pozůstalí. Za hodinu bylo po všem. Pozdě v noci se pak u hrobu objevila nějaká postava a dlouho tam nehybně stála, určitě hodinu. Potom to strašidelné divadlo skončilo.“

„Nepoznal jste, kdo to byl?“

Padre zavrtěl hlavou.

Brodka svraštil čelo. „Nemohl to být kardinál Smolenski?“

„Myslím, že ne. Kardinál-státní tajemník je nápadně malý. Ví Bůh, kdo to mohl být.“

„Řekněte mi ještě jedno,“ požádal ho Brodka. „Proč nám to všechno tak ochotně vyprávíte?“

„Proč?“ Padre Theodorus si zamnul nos. „Vím, že pomsta není zrovna křesťanská ctnost, ale pro někoho, jako jsem já, to je jediná možnost, jak se odvděčit nadřízeným za jejich zvůli.“

„Co tím myslíte, padre?“

„Vidíte, jak to se mnou dopadlo!“ Ukázal kolem sebe po cele.

„Vy jste sem nešel dobrovolně, padre?“

Theodorus se trpce zasmál. „Dovedete si představit, že by sem šel někdo dobrovolně?“

„Sotva.“

„Tak vidíte. Mniši se tohohle kláštera bojí víc než čerta. Kdo přijde do San Zaccaria, ten už odtud neodejde. Sem se chodí umřít. Skoro není dne, aby některého z nás nevynesli ven.“

„Ale proč jste si to všechno nechal líbit?“

„Proč, proč! Dali mě sem do kláštera násilím. Nejdřív mi přišel z generální kurie našeho řádu dopis, v němž mi oznámili, že moje služba v Německém kolegiu končí, protože už jsem starý. O několik dní později se objevili dva ošetřovatelé a ti mě odvezli sem. Když si pomyslím, že poslední léta svého života musím strávit tady, tak se div nezblázním.“

„Proč odtud tedy prostě nezmizíte?“ vmísil se do rozhovoru Sydow. „Přece by to nebylo tak těžké!“

Padre svěsil koutky úst. Pak řekl: „Zmizet? A kam? Mnich v mém věku! Jak si to představujete? Nevyučil jsem se žádnému povolání. Kam bych šel a co bych dělal? Ne, odtud nikdo neutíká.“

„A proč jste v tomhle vyhnanství?“ chtěl vědět Brodka. „Co myslíte?“

Theodorus se pátravě podíval přivřenými okenicemi na vnitřní dvůr kláštera. „V první řadě je to určitě proto, aby zmizel očitý svědek. Jiné vysvětlení nemám. Ovšem nevím, co by mohlo být na pohřbu na Campo Santo tak špatného, že se musí před celým

světem utajit. Ale třeba mi to budete umět vysvětlit vy. Jistě máte nějaký osobní důvod, proč jdete tak tvrdošíjně za tím případem.“

„Kdybych vám to řekl,“ odpověděl Brodka, „pravděpodobně byste považoval za blázna mě. Rozhodně mám důvod, abych se domníval, že na Campo Santo byla ve vší tichosti pochovaná moje matka. To, co jste viděl, moji domněnku potvrzuje. Matka zemřela v Mnichově.“

Theodorus projevil menší překvapení, než Brodka očekával. V příšeří viděl, že se padre zamyslel. Nakonec prohlásil: „To je skutečně kuriózní tvrzení, signore. Smím se zeptat, proč by to všechno někdo dělal?“

Brodka sklíčeně přikývl. „To už jsem se taky ptal. Zatím pro to nemám žádné vysvětlení. Kdybych nějaké znal, byl by případ patrně vyřešený.“

Z klášterního dvora pronikl nahoru hluk a mnich, který ještě pořád vyhlížel ven přivřenými okenicemi, zneklidněl.

Náhle se otočil: „Musíte okamžitě zmizet. Myslím, že vás ten hrbáč prozradil. Jen se podívejte!“

Brodka a Sydow přistoupili k oknu a skulinou mezi okenicemi viděli, že se na dvoře srotil dav povykujících starců se sekyrami, vidlemi, motykami, cepy a klacky kolem dvou mnichů, kteří se svými bílými sutanami zřetelně lišili od ostatních.

„To jsou představení kláštera,“ řekl padre Theodorus znepokojeně. „Pojďte, rychle! Musíte odtud. Nesmí nás spolu vidět pohromadě.“

Padre vytlačil Brodku a Sydowa ze dveří. Na chodbě se dali opačným směrem, než přišli, a dostali se k úzkému točitému schodišti s nebezpečně vyšlapanými pískovcovými schody. Vyšli dvě poschodí a najednou byli na empoře nad klášterním kostelem, jehož kampanilu viděli předtím už zdálky.

Do tváří jim zavanul příjemný chladný vítr, ale mnich je nutil ke spěchu a otevřel malé úzké dveře na protější straně empory.

Odtud vedly dolů dřevěné schody. Ze dvou otvorů v klenbě stropu visely dva provazy od zvonů.

Padre Theodorus otevřel jediné obloukovité okno v silné zdi. „Tudy," ukázal ven, „není to tak vysoko a vy jste ještě mladí."

Brodka se vyklonil a podíval se dolů. Mohlo to být tak dva a půl metru. Stáhl si kutnu přes hlavu, Sydow udělal totéž a pak svůj převlek hodili z okna.

Brodka podal Theodorovi ruku a zeptal se: „Odkud znáte tuhle únikovou cestu, padre? Jste tady přece nový."

Padre Theodorus se smutně usmál. Z jeho tváře mluvila rezignace. „Vypátral jsem ji hned ten den, co jsem sem přišel. Ale teď už vím, že nemá smysl odtud utéct. Sbohem."

Brodka se vyhoupl na římsu, spustil nohy dolů a skočil. Sydow ho následoval.

Dole si sbalili kutny, proplížili se ve stínu klášterní zdi a pak přeběhli přes volnou pláň k okraji lesa, kde zadýchaní usedli.

„Chudák," promluvil Sydow, když se mu opět zklidnil dech, „je mi ho líto."

Brodka na jeho slova nereagoval, suchou větví se šťoural v zemi. Rukávem si setřel z čela pot a pak, aniž vzhlédl, přitakal: „Mně taky. Ale teď víme, co jsme chtěli vědět. V hrobě na Campo Santo je pochovaná moje matka. Už o tom nepochybuji."

Sydow přikývl. „Ale je to asi stejné, jako kdyby Marilyn Monroe našla místo posledního odpočinku v Kremlu, jestli mi dovolíte tohle přirovnání. Proč byla vaše matka pohřbena na Campo Santo?"

„Ano, proč?" Brodka odhodil větev před sebe. Pak vstal, sbalenou kutnu si dal pod paži a řekl: „Pojďte, Sydowe!"

Julietta nasedla do vozu a vydala se do Říma. Řízení auta z půjčovny jí nedělalo potíže, horší to bylo s provozem na silnici, který byl tím hustší a chaotičtější, čím víc se blížila k městu. A

římští řidiči jsou k chybám žen za volantem nemilosrdní.

S pomocí plánu města dojela po dvou hodinách k budově Messaggera a o jednu ulici dál našla dokonce parkoviště.

Na sobě měla bílou, nestydatě krátkou sukni, střevíce s vysokými podpatky, v nichž byly její dlouhé nohy ještě delší, a bylo zřetelně vidět, že pod světlým tričkem nic nemá.

Julietta ráda provokovala. Chtěla cítit žádostivé pohledy mužů a toužila po vzrušení. Poslední týdny byla příliš sama. Hodně přemýšlela o Brodkovi. Změnil se. Okolnosti ho změnily. Kdysi tak vášnivý a ze života se radující člověk se honil za jakýmsi fantomem a v hlavě neměl nic jiného. Někdy Juliettě připadalo, že už je mu úplně lhostejná. Pochybovala o tom, že ji ještě miluje.

Cílevědomě zamířila do Messaggera. Když procházela kolem vrátného, zbystřil pozornost a díval se za ní se zálibným úsměvem.

Výtahem vyjela do čtvrtého patra. Teprve přede dveřmi s nápisem „Archivio“ ji trošku opustila odvaha. Ale dlouho neváhala a otevřela dveře.

Kromě zaměstnanců nikdo v archivu nebyl. Julietta se rozhlížela po velké místnosti a cítila na sobě pohledy archivářek. Pak se za ocelovou skříní objevil Claudio. „Giulietto!“ zvolal a spěchal k ní.

Archivárky se opět začaly věnovat své práci, anebo se tak aspoň tvářily. Claudio vzal Juliettu za ruku.

„Nepočítal jsem s tím, že ještě někdy přijdeš,“ řekl tiše a vedl ji ke svému pracovnímu stolu.

Julietta se posadila na židli a sebevědomě si přehodila nohu přes nohu. Ve skutečnosti se však cítila tak nejistá, že se uvnitř chvěla rozčilením. Claudio si také sedl a byl ještě nejistější než ona.

Chvíli se mlčky dívali jeden druhému do očí - bylo to jakési zkoumání a odhadování možností. Pak Claudio promluvil tlumeným hlasem: „Celý týden jsem každý večer chodil do naší

tratorie a doufal jsem, že přijdeš. Pak jsem to vzdal.“

„Ty sis opravdu myslel, že přijdu?“ Julietta se na Claudia vyzývavě podívala.

„Doufal jsem, a to se člověk chytá i stébla.“

Julietta se zasmála a přelétla pohledem psací stoly s monitory. „Já vím,“ přitakala nakonec. „Ten pocit znám.“ Vrátila se pohledem ke Claudiovi a po krátkém zaváhání dodala: „Proto jsem tady. Chtěla jsem tě vidět.“

Claudiovy oči se zaleskly jako dvě černé perly. Podíval se na hodinky a opatrně se zeptal: „Budeš pro mě mít chvilku času?“

Julietta přikývla.

„Za půl hodiny končím,“ řekl Claudio. „Sejdeme se v našem lokále na piazza Navona. Platí?“

„Platí.“

Julietta vstala a Claudio jí dvěma prsty poslal polibek.

Cestou dolů pocítila Julietta vzrušení, ono dráždivé smyslné rozechvění, které už dlouho postrádala. Proč by se tomu proboha měla bránit, když Brodka po ní už netouží?

Když Julietta vešla do tratorie, Claudio už tam čekal. Najít parkoviště ji tentokrát stálo víc času.

„V Římě existuje jenom jeden rozumný dopravní prostředek, a to je lambretta.“ Claudio celý zářil a zlehka políbil Juliettu na tvář. „Tady jsem na tebe čekal celý týden každý den,“ připomněl, když se Julietta posadila ke stolu, u něhož seděli při své první schůzce. „Pak jsem si myslel, že je všemu konec.“

„Vinu přičti sobě,“ odpověděla mu Julietta.

„Já vím.“ Claudio zamyšleně čmáral prstem po ubruse. „Udělal jsem strašnou chybu, které se nedá ničím omluvit. Zlobíš se moc, Giulietto?“

„Ano.“

„Ta holka na schodech byla puttana, víš. Jedna z těch ‚hereček' a ‚modelek', které za slušné peníze krátí osamělým pánům čas.“

Julietta se na Claudia pobaveně podívala. „Muselo to být?“

Claudio pokrčil rameny. „Byl jsem zoufalý, když jsi řekla, že je mezi námi konec. Byla tady, byla ochotná a kromě toho jsem byl opilý. Jinak nikdy nepiju.“

Přišel číšník. Julietta si objednala salátovou mísu a Claudio pastu. A k tomu minerálku.

„A cos dělala mezitím ty?“ zeptal se Claudio.

„Od té doby, co jsme se viděli naposled, se toho hodně stalo. Obrazy z mé galerie v Mnichově se najednou zase objevily. Někdo je pečlivě zabalené přinesl do našeho penzionu.“

„To je fantastické!“

„Ale mělo to bohužel jeden háček. Kdosi zatelefonoval a dal nám dvě podmínky: Že opustíme Řím a vrátíme mikrokazety, které jsme náhodou získali. Pamatuješ se?“

„Samozřejmě. Jak vidím, tak jste na ty podmínky nepřistoupili.“

„Ne, nepřistoupili.“

„To je nebezpečné, Giulietto! Včera byl zatčen ten hlídač z muzea Bruno Meinardi. Dneska to hlásily zpravodajské agentury.“

„Zatčen? A proč?“

„Chtěl si v jedné bance uložit dvacet pět milionů lir - falešných. Za tím vězí vatikánská mafie, to je bez debat.“

Od kašny na náměstí přicházel muž, kterého Julietta znala a který svým nápadným zevnějškem přitahoval pohledy všech kolem. Paul Sperling. Jako vždycky měl klobouk a přes kalhoty volnou košili a na ní řetěz s velkým medailonem.

Juliettě bylo trošku trapné, že ji zase vidí ve společnosti jiného muže. Nevěděla, jestli je to záměr, nebo náhoda, že Sperling zamířil ke svému stolu tak, aby nemusel projít kolem ní a Claudia. V každém případě se posadil v nejzazším koutě a obrátil se k nim zády, jako by chtěl naznačit, že ho vůbec nezajímá, s kým tu Julietta je.

Claudio si povšiml Juliettina zájmu, ale zdržel se jakékoli poznámky. Opatrně položil svoji ruku na její a zeptal se: „Co musím udělat, abych ti dokázal svou lásku, Giulietto?“

Jeho slova ji dojala, i když možná nebyla tak docela upřímná. Ale buď jak buď, mladík se snažil získat ji zpátky a to Juliettě dělalo dobře. Nechala svou ruku v jeho a dlouze a mlčky se na něho zadívala.

„Chtěla bych…,“ začala. Dál se nedostala, protože přišel vrchní s objednaným jídlem.

Claudio se na jídlo vůbec nepodíval a zeptal se: „Co bys chtěla, Giulietto?“

„Chtěla bych se s tebou milovat,“ odpověděla Julietta, jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě. Řekla to tak hlasitě, že se Claudio rozhlédl na všechny strany, jestli to někdo neslyšel.

„A to hned,“ dodala Julietta.

Claudio se na ni podíval. Pak odsunul talíř, položil na stůl dvě bankovky a prohlásil: „Pojď!“

Před tratorií nasedli na lambrettu. Julietta se oběma rukama držela Claudia, který se na svém skútru proplétal hustým večerním provozem do Trastevere. Když vyšli po schodech k jeho bytu, Claudio odemkl a přenesl Juliettu přes práh rovnou do ložnice a tam s Juliettou v náručí padl na postel.

Začal ji něžně svlékat a Julietta sténala slastí. Připadal si jako malý chlapec, který vybaluje dárek a už dávno ví, co je uvnitř, ale přesto to jeho radost ani trochu nezmenšuje - spíš naopak.

Claudio přejížděl rty po Juliettině nahém těle a nevynechal jediné místečko. Julietta se vzepjala, když ho ucítila mezi svými stehny.

„Pojď!“ zašeptala netrpělivě. „Tak už konečně pojď!“

Milovali se s nespoutanou vášní. Pak zůstali ležet vedle sebe, zadýchaní a rozechvělí.

Julietta promluvila první. „Právě jsi udělal jednu vdovu

šťastnou.“

Claudio se napřímil a nechápavě se na ni podíval. „Co tím myslíš, Giulietto?“

„Slyšel jsi dobře. Jsem vdova. Můj muž se zabil.“

„Myslel jsem, že tvůj muž je ochrnutý a sedí na vozíku.“

Julietta přikývla. „Kdo chce skoncovat se životem, vždycky si najde nějakou cestu.“

„To je mi líto,“ řekl Claudio; pak sebral všechnu svou odvahu a zeptal se: „A co ten Brodka? Ještě pořád ho miluješ?“

Julietta mlčela, ale Claudio si její mlčení vysvětlil správně. A pak jí dal prostou otázku, kterou si Julietta vlastně musela už dávno položit sama.

„A jak to bude s námi dál?“

Julietta se na Claudia dlouze zadívala; pak její pohled zabloudil na terasu a na světla města, zářící v soumraku.

Nedovedla odpovědět.

Místnost byla bez oken a vysoká tak, že skoro nebylo vidět strop, což jí dodávalo cosi strašidelného. Na rozdíl od ostatních místností ve Vatikánu neměla jméno, rozhodně ne tak vznešené jako Sala delle Muse nebo Sala degli Indirizzi. Několik málo osob, které tuto tajnou místnost znaly, ji nazývalo prostě Sala senza Nome, síň beze jména, a to mělo svůj důvod.

Lev X., papež z rodu Medicejů, posedlý mocí a nádherou, nechal tuto místnost, která vznikla několika přístavbami mezi dvěma vnějšími zdmi, rozšířit a vymalovat obscénními freskami. Stěny byly plné nahých žen v necudných pozicích, což nástupce Lva X. přimělo k tomu, že hříšné výjevy nechal zabílit vápnem.

Vápno se však na hříchu neudrželo; odpadávalo tak jako dobrá předsevzetí a brzy opět odhalilo pohled na frivolní scény, takže se Lvův nástupce rozhodl, že vchod do Sala senza Nome dá zazdít. Bezejmenná místnost upadla v zapomnění a dodnes není

zakreslená v žádném plánu.

Jak kardinál-státní tajemník místnost objevil, zůstává tajemstvím - jako mnoho věcí kolem něho. Protože Sala senza Nome neměla okna a byl tu jenom jeden vchod, Smolenski ji používal pro zcela výjimečné schůzky. Začínaly před půlnocí, kdy si mohl být jistý, že tu nepotká nikoho, kdo by tu neměl co pohledávat.

Před úzkým vchodem uzavřeným prostými dveřmi stáli dva mohutní diákonové, kteří se jaksi nehodili do svých nažehlených talárů. Měli za úkol kontrolovat, kdo se smí schůzky účastnit.

Muž, který se nazýval Belfegor, pro to vymyslel rafinovaný systém. Jelikož na každou schůzi nebyli vždy přizváni všichni členové, pokaždé před ní telefonicky oznámil heslo z Písma svatého. Tentokrát to byl Matouš 10, verš 17.

Belfegor byl možná ďábel, ale ďábel kovaný v bibli. Oháněl se citáty, což ovšem neznamenalo, že je sám bral vážně. Naopak, většinou se tomu posmíval a taky Matouš 10, 17 měl v této souvislosti spíš cynický nádech. Verš totiž zní: „Vystříhejte se pak lidí; neboť vás vydávati budou soudům…“

Aby byl vpuštěn do sálu bez udání jména, každý účastník jednomu z diákonů zašeptal do ucha: „Matouš 10, 17.“ Muži - jednalo se výlučně o muže - byli všichni v černém, ale ne v kněžském oděvu. Měli černé dvouřadové obleky, šité na míru, a černé kravaty nebo bílé stojaté límce.

Muži se neoslovovali svými pravými jmény. Bylo to, jako by žili v nějakém jiném světě. Jako vždycky se hned mezi prvními objevil Smolenski a jako vždycky měl na sobě místo kardinálského šatu elegantní černý oblek. Tentokrát vzal s sebou svého tajemníka Polnikova.

Krajně rozčilený a s rudou tváří zaujal své místo u dlouhého, úzkého černého stolu, který stál uprostřed místnosti, osvětlený mohutnými svícny.

Obvykle kladl Smolenski velký důraz na to, aby byl oslovován „Eminence“, ale v místnosti beze jména by každého, kdo by ho neoslovil jeho krycím jménem Asmodeus, tvrdě potrestal.

Muž po jeho pravici, Baalzebuth, se ve skutečnosti jmenoval Pietro Sadona, byl kardinálem a prefektem kongregace pro nauku víry a navíc Belfegorovým přítelem. Nutno poznamenat, že duchovním přítelem, protože skutečná přátelství byla v organizaci zakázaná.

Naproti němu se posadil další kardinál - Enrico Fiorenzo, prefekt kongregace pro katolické vzdělávání; hrbáč s pichlavýma očima, jehož krycí jméno bylo Nergal.

Místo vedle něho bylo prázdné, protože tam dřív sedával kardinál Shermann. V monsignorovi, který seděl naproti, to zřejmě vyvolávalo nějaký nepříjemný pocit, protože se neustále díval na desku stolu a tvářil se, jako by měl bolesti. Krycí jméno měl Belial, jeho pravé jméno bylo monsignore Pietro Cibo a byl tiskovým mluvčím Vatikánu.

Vedle Beliala seděl Apollyon. Apollyon se vlastně jmenoval Enrico Polzer a byl vedoucím falzifikátorské dílny s pěti zaměstnanci. Když se Palmezzano dostal do vězení, Enrico převzal jeho práci a osvědčil se jako excelentní umělec.

Muž naproti němu byl starý známý: Alberto Fasolino, který se tady jmenoval Moloch.

Nakonec do bezejmenné místnosti vstoupil Adrammelech, známý spíš jako professore Andrea Lobello, jenž byl zdravotním ředitelem ve Vatikánu. Posadil se vedle vážně hledícího muže.

Tím mužem byl monsignore Giovanni Battista Lombado, profesor teologie a jako takový rovněž člen kongregace pro nauku víry, obávaný kvůli ostrému jazyku a zbrani, kterou u sebe neustále nosil. Protože Lombado se bál. Kdyby se ho někdo zeptal koho, zůstal by mu dlužný odpověď. Ale potajmu by jmenoval nejvyššího ze všech ďáblů, knížete pekel Lucifera, se kterým se,

jak Lombado často a vehementně ujišťoval, setkal v mladých letech. Právě to ho přimělo, aby se dal na kněžskou dráhu. Jeho krycí jméno v organizaci znělo Lucifuge.

Když zůstala neobsazená jenom dvě místa, rozhostilo se v místnosti ticho. Několik hlav se otočilo ke dveřím. Pak se objevil kardinál Sperling se svazkem spisů pod paží. Dveře se za ním zavřely.

Sperling se podobal svému bratrovi Paulovi jako vejce vejci, i pokud šlo o tloušťku, ale přesto byl jiný. Kardinál kurie měl na sobě černý dvouřadový oblek ušitý na míru a tuhý bílý límec, jaký by jeho bratr Paul, spisovatel, nikdy nenosil. Na rozdíl od něho se pohyboval pružně a svižně a jeho pohled byl pichlavý a cynický.

Jeho krycí jméno bylo Belfegor.

Spěšně zamířil k prázdnému místu na čelní straně stolu. Jakmile se posadil, začal nadávat. „Někdy si myslím, že mám kolem sebe samé idioty. Katastrofy, nic než katastrofy. Takhle našeho cíle nikdy nedosáhneme. Adrammelechu, kdo je odpovědný za smrt vrchního pontifika?“

Profesor si rozpačitě upravil tmavou kravatu a pak odpověděl: „Nevím, Belfegore, vím jenom, že to byla otrava kyanidem. Jed byl v mešním vínu.“

„Ten jed byl určený mně,“ vybuchl rozčileně Smolenski. „Normálně bych tu ranní mši sloužil já. V našich řadách sedí vrah!“

„Nesmysl!“ okřikl ho hrbatý kardinál s pichlavým pohledem. „Kdo by měl mít zájem na tom, aby vás zabil. Vemte to své obvinění zpátky, nebo…“

„To neudělám!“ zvolal Smolenski rozčileně, „rozhodně ne, dokud se ta vražda nevysvětlí.“

Kardinál Sperling pozvedl konejšivě ruce. „Nic se vysvětlovat nebude, rozhodně ne oficiálně. To by pro nás bylo příliš nebezpečné. Adrammelechu, jak zní oficiální příčina smrti?“

„Selhání srdce, Belfegore. A je to dokonce pravda.“

„A jak se k tomu případu postavil tisk?“ zeptal se kardinál Sperling monsignora Ciba.

„Pozitivně. Myslím, že žádné noviny ani nenaznačily podezření, že by vrchní ponfitex mohl zemřít nepřirozenou smrtí. Většina listů věnovala kardinálovi jenom několik řádek. Nebyl ani známý, ani oblíbený, a navíc byl Američan.“

Ale kardinál Smolenski se neuklidnil. „Mluvíme o několika řádcích v novinách, a přitom vrah možná sedí tady u stolu!“

„Asmodee, to bych si vyprosil!“ napomenul ho kardinál Sperling. „Když nemáte žádné důkazy, tak mlčte!“

„On se o to pokusí znovu. Třeba budete na řadě vy, Belfegore!“

Sperling se na Smolenského vztekle podíval. „Bylo by lepší, Asmodee, kdybyste realitu posuzoval věcněji a bez emocí.“

„Realitu? Chtěli mě otrávit! To je realita!“

Očividně unavený kardinál kurie Sperling se rozhlédl kolem. „Může dát někdo z vás k tomuto případu nějaké vysvětlení?“

Professore Lobello zvedl ruku. „Ten sakristián, padre Fernando Cordez, se choval podivně. Nemyslím, že by byl vrah, ale věděl o tom.“

„A jak jste k tomu došel?“

„Jestli se dobře pamatuji, padre Cordez přijal Američanovu smrt velice lhostejně, mnohem klidněji než ostatní očití svědci. Teprve když jsem mu řekl, že kardinál byl otráven jedem, začal se celý třást a ujišťoval mě, že s tou věcí nemá nic společného.“

„A co dál?“ zajímal se kardinál Sperling.

„Dál už nic, Belfegore.“

Kardinál nechápavě zavrtěl hlavou. „Pak nechápu, kam tím míříte. Jak jinak by měl ten chudák reagovat? Cítil se vinen, protože naléval to mešní víno.“

„V každém případě je nade vší pochybnost,“ trval na svém

Smolenski, „že ten atak neplatil Shermannovi, ale mně. Žádám, aby se to řádně vyšetřilo.“

„A kdo to má vyšetřovat? Snad římská kriminální policie? Víte, že zločin na území Vatikánského státu nepodléhá italskému zákonodárství!“

„Na to mě nemusíte upozorňovat, Belfegore! Jako kardinálu-státnímu tajemníkovi je mi to velice dobře známo.“

„Chcete z toho tragického případu udělat skandál? Už tak existuje dost novinářů, kteří strkají nos do našich záležitostí. Ti čmuchalové pro nás znamenají velké nebezpečí. Mám se vyjádřit jasněji? Jaká je vůbec poslední situace v případu Brodky?“

Smolenski se zarazil a vyhýbavě odpověděl: „Děláme pokroky, Belfegore. Všechno máme pod palcem.“

Kardinál Sperling si zabořil obličej do dlaní, aby skryl svou zlost. Nebylo tajemstvím, že Sperling a Smolenski se nemůžou vystát; důvodem byl jednak jejich rozdílný charakter a pak skutečnost, že jeden viděl v druhém protivníka, protože oba chtěli dosáhnout stejného cíle.

„Kde jsou ty kazety?“ zeptal se kardinál Sperling a bylo na něm vidět, jak se snaží ovládnout svou zlost.

„Nevyšlo to,“ odpověděl kardinál-státní tajemník. „Ale nebyla to moje vina!“

„Samozřejmě že ne,“ řekl Sperling ironicky.

„Pásky má ještě pořád ten reportér.“

„Brodka?“

Smolenski přikývl a podíval se na Alberta Fasolina, aby mu pomohl s vysvětlením.

„Ano, je to tak,“ potvrdil Fasolino. „Vrátili jsme Brodkově přítelkyni ty obrazy z její galerie. Anonymně, samozřejmě. V balíčku byly dvě letenky do Mnichova. Oba dva jsme sledovali až do odletu. Bohužel, Brodka naší žádosti, aby nám za obrazy vrátil kazety, nevyhověl.“

Kardinál kurie Sperling vyskočil ze židle. Zkřížil si ruce za zády a těžkým krokem přecházel po bezejmenné místnosti. Všichni přítomní teď očekávali jeden z jeho obávaných výbuchů zlosti, při němž se Sperling obvykle rozeřval tak, že se to rozléhalo po celé místnosti.

Ale nic takového se nestalo. Kardinál jenom zbledl, obrátil se ke Smolenskému a zeptal se:

„Ti dva tedy opustili Řím?“

„Docela určitě, Belfegore.“

Když už se dost naprocházel sem a tam a uklidnil se, kardinál kurie Sperling opět usedl na své místo. „Ten Brodka a jeho milenka samozřejmě vědí, co mají s těmi kazetami v ruce. Jak je možné, že se magnetofonové pásky dostaly do cizích rukou?“

Smolenski se podíval na Fasolina; ten si odkašlal a řekl: „Vždycky se najdou černé ovce, především mezi personálem v domě. Můj proradný a zkorumpovaný sluha mně ty kazety ukradl. Jsem přesvědčen, že ani nevěděl, co ukradl. Ale Všemohoucí ho potrestal. Arnolfo Carracci je mrtvý.“

Kardinál Enrico Fiorenzo zvedl ruku, aby se rozmáchle pokřižoval, ale když si povšiml, že jsou na něho upřeny oči všech přítomných, zarazil se, sklonil hlavu a zahanbeně se díval na desku stolu.

Polekaně vzhlédl, když Sperling bouchl pěstí do stolu a prohlásil: „Chci ty kazety vidět tady na stole! A to všechny a dřív, než nám protivníci překazí naše plány. Kolik jich je?“

„Dvacet,“ odpověděl Fasolino. „Ale na těch páskách jsou jenom zašifrovaná jména a termíny. Nevěřím, že by někdo, kromě lidí z našeho okruhu, věděl, co si s tím má počít.“

„Jsou tam i rozhovory o projektu ‚Urbi et orbi'?“

„Ano, Belfegore.“

Kardinál kurie Sperling se kousl do spodního rtu. Pak se obrátil ke Smolenskému a zeptal se: „Jak daleko jste pokročil v

přípravách této záležitosti?“

Kardinál-státní tajemník si obřadně vylovil z náprsní kapsy saka jeden ze svých laciných doutníků, ukousl špičku, a zatímco hledal v kapse kalhot zápalky, odpověděl: „Výbuch mého vozu naše plány narušil.“

„Jak se to vůbec mohlo stát?“

„Proti tomu není člověk nikdy chráněný,“ prohlásil monsignore Lombado alias Lucifuge unaveně, jako by se právě probudil. „Určitě to bylo dílo nějakého šílence. Policie zatím nenašla po pachatelích ani stopu.“

„Chtějí mě odstranit všemi prostředky,“ řekl Smolenski. „Ale proč? Co jsem udělal?“

Znělo to tak nevinně, že to ostatním vzalo na chvíli řeč.

Kromě kardinála Sperlinga. „A co ten Leonardo v kufru vašeho auta, Asmodee?“

Smolenski rozmrzele vyfoukl kouř doutníku mezi rty. „Ten pumový útok nás stál deset milionů dolarů. Ale zato jsem zůstal naživu.“

Kardinál kurie Sperling se cynicky ušklíbl. „Takže je to tak, jak jsem předpokládal; ten Leonardo v kufru vašeho vozu byl originál a ne kopie, jak se říkalo na veřejnosti. Jezdíte s Leonardem v kufru častěji, Asmodee?“

„Nesmysl. Jeden bláznivý bohatý Japonec si měl ten obraz o hodinu později odnést. Zaparkoval jsem vůz úmyslně kus od svého bytu. Tam mělo dojít k výměně. Leonardo za deset milionů dolarů v balicím papíru v kufříku. Bylo to vymyšlené tak šikovně, že by si vůbec nikdo nepovšiml, co by se tam odehrálo.“

Kardinál Sperling si přejel rukou po vousaté bradě. Přitom se zatvářil, jako by ho napadlo něco nepříjemného. Pak, aniž spustil ze Smolenského oči, řekl: „To mě přivádí k otázce, Asmodee, kolik obrazů ve Vatikánských muzeích jsou vlastně ještě originály?“

Na tuto otázku nebyl Smolenski připravený. Snažil se vyhnout Sperlingovu pohledu, ale ten ho pozoroval jako lev skolenou kořist. „No?“ naléhal kardinál kurie.

„Těžko říct,“ odpověděl Smolenski váhavě. „Žádný záznam o tom přirozeně neexistuje. Ale můžete vycházet z toho, že mistrovská díla velkého formátu a fresky v sálech jsou všechny ještě pravé. Uvažte, Belfegore, že prozatím jsou obrazy naším nejvýznamnějším zdrojem příjmů. Jenom z Petrova halíře by ani náměstek celou tu organizaci neudržel.“

„A ten podvod s Leonardem sloužil jenom k tomu, aby se doplnila naše konta.“

„Ano, samozřejmě, k čemu jinému?“

Kardinál Sperling teatrálně obrátil oči vzhůru a sotva srozumitelně zamumlal: „No, taky by bylo možné nechat si ten zisk pro sebe…“

Smolenski, který Sperligovu poznámku velice dobře pochopil, vyskočil, prudce ukázal na kardinála kurie a zvolal: „Belfegore, žádám vás, abyste vzal toto obvinění zpátky! Jinak mě od této chvíle považujte za svého nepřítele.“

Sperling se při Smolenského posledních slovech ušklíbl. „Teď poslouchejte, Asmodee! Netvrdil jsem, že jste si tím podvodem chtěl nahospodařit do vlastní kapsy. Chtěl jsem jenom naznačit, že tu ta možnost byla…“

„To si nenechám líbit!“ rozhorlil se Smolenski. „Ani od vás, Belfegore! Jsem kardinál-státní tajemník!“

„Dokud netvrdíte, že jste Pán Bůh…,“ zamumlal kardinál Sperling a odmítavě mávl rukou.

Než hádka obou mužů překročila míru, ujal se slova kardinál Pietro Sadona, ultrakonzervativní prefekt kongregace pro nauku víry, a napomenul je k jednotě a svornosti. „Fratres,“ zvolal latinsky s široce rozpřaženýma rukama, „vyvarujte se sváru, neboť jenom jednotní můžeme dosáhnout cíle. Snažně vás prosím,

nezatahujte sem svoji osobní zaujatost!“

Kardinál-státní tajemník zdusil svůj nedokouřený doutník o hranu stolu a zbytek si dal do kapsy saka. Pak vážným hlasem řekl: „Jestliže už nemám důvěru většiny, jsem připraven opustit své místo v tomto kruhu.“

Mezi přítomnými vypukl neklid, protože Smolenského slova vzali vážně. Ve skutečnosti však byla pro Smolenského realizace této myšlenky tak nepředstavitelná jako neposkvrněné početí Panny Marie.

Kardinál kurie Sperling se ocitl v nepříjemné situaci; nakonec se donutil k omluvě, že ho to mrzí a že neměl v úmyslu Asmodea urazit. „Ale teď k věci!“

Kardinál-státní tajemník rozprostřel na stole plán, na němž bylo možné snadno poznat půdorys Vatikánu.

Muži v černém se zvědavě naklonili nad papír. Smolenski opsal ukazováčkem kruh nad náměstím Sv. Petra. „Operace ‚Urbi et orbi' začne přesně dva týdny před Velikonocemi, tedy pozítří, a sice tady na tomto místě.“ Smolenski se zastavil prstem na levé polovině kolonády, přesně u sedmého páru světců na balustrádě. „V noci na pašijovou neděli vystoupí na nebesa světci číslo třináct a čtrnáct. Je mi líto, ale jinak to nejde. V pondělí odstraní stavební dělníci trosky a postaví tam lešení se dvěma plošinami nad sebou. Celé to má vzbudit dojem, že se hned začalo s rekonstrukcí soch. Ve skutečnosti bude na dolní plošině nainstalována automatická puška. Tímto úkolem je pověřen můj tajemník Polnikov. Vysvětlí vám pak podrobnosti. Polnikov je absolutně spolehlivý. Ručím za něho.“

Polnikov se naklonil nad stůl a začal vysvětlovat plán. „Vzdušnou čarou je to od sedmého páru světců ke střední lodžii Sv. Petra přesně sto osm metrů. Ruský Tokarev LZ 803 je konstruovaný na vzdálenosti mezi stem a dvěma sty metry. Ostatně vůbec nevypadá jako puška, ale jako podlouhlý kufřík na

nářadí. Má zabudovaný optický zaměřovač a přesnost zásahu na tuto vzdálenost je plus minus čtyři centimetry. Fantastická hodnota. Celé zařízení vyvinula KGB během studené války a použila ho při několika neobvyklých atentátech. Oficiálně oběti zemřely na selhání srdce. Tokarev se totiž nenabíjí obvyklými náboji, ale explozivními střelami, jejichž tři milimetry dlouhá špička je naplněná N3 a po dopadu vybuchne. N3 je speciální jed, který vyvinuli Rusové. Stačí tři miligramy této substance, aby ve dvou vteřinách zabily koně. V té špičce je pět miligramů. Na těle objektu je vidět nanejvýš malá červená tečka, ani ne o velikosti mateřského znaménka.“

Kardinál kurie Sperling napjatě poslouchal Polnikovův výklad. Chladnost a přesnost, s jakou líčil průběh atentátu, byla fascinující a děsivá zároveň. „Jak jste k té zázračné zbrani přišel, Polnikove?“

„Mám ji z první ruky,“ odpověděl tajemník, aniž vzhlédl od plánu, „od jednoho špiona KGB. Nebyla laciná - půl milionu.“

„Lir?“

„Prosím vás! Dolarů! U takových věcí existuje jenom jedna měna - americký dolar.“

Kardinál Smolenski se vmísil do rozhovoru. Obrátil se ke Sperlingovi a prohlásil: „Teď vidíte, jak smysluplně investujeme to, co nám prodané obrazy vynesou.“

Polnikov Smolenského poznámku přešel a dodal: „V ceně je ovšem zahrnuto i dálkové rádiové řízení. A tohle dálkové řízení má výkon deset wattů. To znamená, že zbraň nainstalovanou na plošině můžete odpálit ze vzdálenosti tři až pět kilometrů od místa činu.“

Tajemník si sáhl do kapsy saka a vytáhl odtud věc velkou asi jako palec. Položil ji na stůl a řekl: „To je vysílačka, kterou se střela odpálí. Stačí lehce stisknout jeden konec a - bum!“ Polnikovovi zazářily oči jako hvězda nad Betlémem.

„Jestli vám dobře rozumím, Polnikove“ - kardinál Sperling se

zatvářil zamyšleně -, „tak k tomu atentátu vůbec nepotřebujete střelce…?“

„Samozřejmě že ne!“ Polnikov kývl na Smolenského. Ten vyndal ze svých desek svazek fotografií a seřadil je vedle sebe a pod sebe. „To jsou novinářské snímky z velikonočního požehnání ‚Urbi et orbi' za posledních dvacet let. Jak je jasně vidět, cílová osoba a předtím i její předchůdce stojí na všech snímcích téměř na centimetr přesně na stejném místě. Srovnejte vzájemnou vzdálenost ke dveřím, ke sloupům a pilastrům - na všech fotografiích je stejná. To znamená, že tokarev může být přišroubovaný na spodní plošině už jeden dva dny před dnem X, zajištěn pomocí dálkového řízení a nabitý nábojem N3. Když se přikryje plachtou, bude LZ 863 neviditelný tak jako Duch svatý.“

„Geniální!“ poznamenal kardinál kurie Sperling uznale. „Zbývají už jen dvě otázky. Kdo a kdy tu střelu odpálí?“

Kardinál-státní tajemník Smolenski povstal, sepjal ruce, jako by chtěl mít přednášku, ale řekl jenom jedno slovo: „Já.“

Sperling neprojevil překvapení, nicméně se Smolenského zeptal: „A kde při tom budete?“

„Nebude mi dobře a budu sledovat televizní přenos ve své kanceláři. Jakmile dotyčná osoba zaujme své postavení, stisknu knoflík.“

Kardinál kurie Sperling se podíval na Polnikova. „Je to technicky jisté?“

„Tak jisté jako amen v kostele,“ odpověděl tajemník.

XV

Do Nemi se Julietta vrátila až pozdě večer. Když vyprchala vášeň, pocítila výčitky svědomí. Dokonce si připravila výmluvu, proč přichází tak pozdě. Ale když se Brodka dověděl, že strávila den v Římě, okamžitě ji začal zpovídat, jestli se dověděla něco nového.

„Bohužel nic. A ty?“ zeptala se Julietta obezřele. „Byl jsi úspěšný?“

Brodka si zamnul bradu. „Našli jsme toho padre z Campo Santo. Odsunuli ho do starobince pro mnichy.“

„Proč?“ zeptala se Julietta.

„Protože ho někdo chtěl odstavit na vedlejší kolej. Všechno potvrzuje, že na Campo Santo byla skutečně pochovaná moje matka. Padre tvrdí, že ten pohřeb viděl na vlastní oči. A to je taky asi důvod jeho vyhnanství v Sabinském pohoří.“

„A co ten mnich ví?“

„Rozhodně to, že přijel pohřební vůz s mnichovskou poznávací značkou.“

„A ty myslíš, že to stačí jako důkaz?“

„Ano. Zbývá jenom otázka: Proč?“

„Uvažoval jsi někdy o tom, že tvoje matka mohla být Smolenského milenkou? Myslím v době, kdy ještě nebyl kardinálem.“

„Ale to je absurdní! V jednom dopise matka píše, že Smolenski je ďábel. Musela mít nějaký důvod, proč ho nenáviděla.“

„Právě. Člověk může nenávidět jen to, co někdy miloval.“

Brodka se na Juliettu dlouho mlčky díval.

Ještě pořád ji trápilo špatné svědomí. Cítila, jak se jí chvějí koutky úst. Najednou měla strach, že Brodku ztratí. Proč se na ni tak naléhavě dívá?

Nakonec však Brodka k Juliettinu ulehčení řekl: „Není ani jisté, že matka Smolenského znala. Ne, podle mě se za tím skrývá něco docela jiného.“

„A co?“

Brodka pokrčil rameny.

„Víš už, že Meinardi, ten hlídač z muzea, byl zatčen?“ zeptala se Julietta a vzápětí by si byla nejradši ukousla jazyk.

„Odkud to víš?“

„Z… z novin,“ zalhala.

„Ukaž, ať se podívám.“

„Nechala jsem je ležet v kavárně.“

„A proč toho člověka zatkli?“

„Chtěl si v jedné bance uložit dvacet pět milionů lir.“

„To je spousta peněz pro někoho, jako je Meinardi, ale zdaleka to není důvod ho kvůli tomu zatknout.“

„Ty bankovky byly falešné.“

Brodka si opět zamyšleně zamnul bradu. „To tedy byl ale krátký sen o štěstí.“

Sáhl po telefonu a vytočil Sydowovo číslo.

„Tady Brodka. Meinardi byl zatčen. Ty peníze, co dostal jako úplatek, byly falešné.“

„Já vím,“ odpověděl Sydow na druhém konci. „Dnes to hlásila tisková kancelář. Odkud máte tu zprávu, Brodko?“

„Bylo to přece v novinách.“

„Nebylo. Anebo vy už máte zítřejší noviny?“

Brodka mlčel a díval se za Juliettou odcházející po schodech nahoru.

„Je vám jasné,“ prohlásil Sydow po krátkém zamyšlení, „že by naše svědecká výpověď mohla Meinardimu pomoci, aby ho pustili?“

„Ano. Ovšem pak bych za to chtěl protislužbu. Meinardi musí promluvit. Musí říct, za co ty peníze dostal. Teprve pak budeme

ochotni svědčit. Souhlasíte?“

„Souhlasím. Mám na policejním prezidiu informátora. Ten mi poví, kde Meinardi sedí. Dostat povolení k návštěvě nebude těžké. Kdy byste mohl být zítra v Římě?“

„Řekněme v jedenáct. Sejdeme se jako včera u Nina.“

Brodka zavěsil.

Julietta dělala, že spí, když Brodka přistoupil k její posteli.

Brodka se zaposlouchal do noci, která tady na okraji kráterového jezera byla tak tichá, že byli dokonce slyšet netopýři poletující ve tmě kolem střech. Byl příliš rozrušený, aby mohl usnout. Převaloval se z boku na bok. Chvílemi rozsvítil lampičku a s rukama za hlavou zíral do stropu. Proč mu Julietta lhala, když řekla, že se o Meinardiho zatčení dověděla z novin?

Brodka se otočil na stranu a pozoroval její tvář. Chvění víček prozrazovalo, že nespí. Proto se nedivil, když se náhle, aniž se na něho podívala, zeptala: „Na co myslíš?“

Brodka po chvíli tiše odpověděl: „Honí se mi v hlavě tisíc věcí.“

„Mně taky.“

Po delší pauze se Brodka ozval znovu: „Jak dlouho už se známe?“

„Hloupá otázka. Víš to stejně dobře jako já.“

„Tak řekni.“

„Přes tři roky.“

„Správně. A jak se díváš na náš vztah teď? Myslím, jestli tě dělá šťastnou, nebo je to jenom povyražení? Nebo jsi to všechno dělala jenom kvůli jedné věci?“

Julietta si uvědomovala, kam tím Brodka míří, a měla přitom nedobrý pocit. Přesto se tvářila nechápavě. „Proč se ptáš? Takže teď slavnostně, a ne poprvé, prohlašuji, že uplynulé tři roky byly ty nejšťastnější v mém životě. Stačí to?“

„Neměla bys to zesměšňovat.“

„Já to zesměšňuji?“

„Mně to tak aspoň připadá.“

„Promiň, to jsem neměla v úmyslu.“

Opět se rozhostilo ticho, které nakonec přerušil Brodka otázkou: „Kolikrát jsi mě za ty tři roky podvedla?“

Julietta se na něho podívala. Měla pocit, jako by ji přistihl, ale řekla si, že útok je nejlepší obrana. „A jak často jsi podvedl ty mě? Anebo jsi mi své aféry zamlčel? Co je to za otázku? Má to být výslech?“

„To rozhodně ne. Taky mi nemusíš odpovědět. Jenom si myslím, že bychom si měli vždycky říkat pravdu.“

„Máš k tomu svému morálnímu kázání nějaký důvod?“

„Žádný důvod neexistuje,“ odpověděl zdánlivě lhostejně. „Nebo ty nějaký znáš?“

Julietta se posadila, a aniž se na Brodku podívala, zeptala se: „Co bys řekl tomu, kdybych zítra jela vozem do Mnichova? Nemám klid, když ty obrazy tady leží jen tak ve skříni. Víš, že mají cenu dobrého půl milionu marek. A svěřit jejich přepravu zase nějaké firmě bych už taky nechtěla. Kromě toho je třeba zařídit doma spoustu věcí. Chci zrušit galerii. Má se prodat klinika. A co bude s vilou, taky ještě nevím.“

„Jak dlouho tam chceš zůstat?“

„Snad týden.“

Brodka se opět otočil na záda. „Víš,“ promluvil zamyšleně, „možná že to je dokonce rozumné, když na pár dní půjdeme každý svou cestou.“

Julietta se naklonila k Brodkovi a řekla: „To už přece děláme celé týdny. Zítra pojedu do Mnichova. Musím o nás dvou přemýšlet. Ty jistě taky, nemám pravdu?“

Brodka neodpověděl.

Příštího rána se jejich cesty rozdělily.

Brodka odjel autobusem do Říma. Andreas von Sydow už na něho čekal u „Nina“ na via Borgognona. Všechno potřebné už zařídil a byl velice rozčilený.

„Brodko, to by byla senzace, kdyby se nám podařilo přimět Meinardiho, aby promluvil,“ prohlásil. „Kdyby přiznal, že mu ty peníze dali proto, aby mlčel, bude to první náznak, že ve Vatikánských muzeích visí falešný Raffael a že falzum bylo vyměněno za originál se souhlasem příslušných míst.“

„Taky se mi to tak jeví. Jenom se ptám, jestli Meinardi bude ochotný to říct. Pamatujete se, jak jsme na něho marně naléhali.“

„Samozřejmě, ale teď je úplně jiná situace. Meinardi sedí ve vyšetřovací vazbě, protože ho napálili těmi falešnými penězi. Dovedu si představit, jaký musí mít vztek na ty, co mu to provedli.“

Brodka přikývl. „To určitě. Možná, že mu ty falešné peníze podstrčili jenom proto, aby se dostal do vězení. A zmizel tam aspoň na tak dlouho, dokud se na celou tu věc nezapomene.“

„Přesně tak. To bylo to nejpohodlnější a nejjistější řešení. Falešné peníze se dají koupit za deset procent jejich nominální hodnoty. Kdo uvěří člověku, který si ukládá na své konto v bance dvacet pět milionů lir a tvrdí, že ty peníze dostal od někoho, koho ani nezná. Rozhodně si nedovedu představit, že by ten… jak se jmenoval?“

„Titus.“

„...že by se ten Titus představil a řekl svou adresu.“

„To určitě ne. Znám toho chlapíka už několik měsíců a dodnes nevím, jak se doopravdy jmenuje a pro koho pracuje. Zjistil jste, kde je Meinardi zavřený?“

„Ve věznici 'Regina Coeli'. Přes jednoho známého na policii jsem už získal povolení k návštěvě.“

„Všechna čest,“ řekl uznale Brodka, neskrývaje svůj obdiv.

„Nebylo to tak těžké. Pokud jde o soudy a úřady, je v Itálii možné všechno. Samozřejmě že to něco stojí, ale když to tak vezmete, je úplatek ještě pořád lacinější než pátrání v potu tváře. Pojďte, navštívíme našeho přítele.“

Brodka a Sydow se vydali na cestu.

Věznice „Regina Coeli“ v Trastevere je rozlehlá budova a slušnému a poctivému občanovi dokáže nahnat strach.

Sydowovi stačilo, aby jenom řekl své jméno, a jakýmsi záhadným způsobem mu to otevřelo všechny dveře. Tak se s Brodkou bez problémů dostali do studené návštěvní místnosti, velké asi sedm krát sedm metrů. Místo okna tam byla stěna ze skleněných cihel. Uprostřed pod ostře svítící zářivkou stál stůl se čtyřmi židlemi a další židle pro dozorce byla v rohu vedle dveří.

Brodka a Sydow čekali deset minut a pak přišel Meinardi v doprovodu dozorce. Zřejmě mu neřekli, kdo s ním chce mluvit, protože jakmile oba návštěvníky poznal, otočil se a chystal se opustit místnost stejnou cestou, kterou přišel. Ale dozorce už zamkl dveře, takže staříkovi nezbývalo než se posadit ke stolu.

„Buďte bez obav, signore,“ začal Sydow opatrně, „chápu, že jste roztrpčený. Na vašem místě bych byl taky. Ale věřte mi, že jsme jediní, kdo vás odtud může dostat.“

Meinardi se na Sydowa ani nepodíval. Novinářova slova jako by se od něho odrazila jako hrách od zdi. Nakonec se k němu obrátil Brodka. „Meinardi, samozřejmě že můžete zarytě mlčet dál. Nemůžeme vás nutit, abyste promluvil. Ale pak se taky musíte smířit s myšlenkou, že odtud možná už nevyjdete.“

Obrátil se k Sydowovi a zeptal se: „Kolik let je v Itálii za šíření falešných peněz?“

„Deset,“ zalhal Sydow.

Představa, že by musel v těchto zdech strávit deset let, Meinardim zřejmě otřásla. Podíval se na Brodku a pak na Sydowa

a řekl: „Co chcete? Nemám žádné peníze.“

„Kdo mluví o penězích. Chceme se dovědět pravdu. Chceme vědět, co se stalo s tím Raffaelovým obrazem ve Vatikánu.“

„Proč?“

„Signore Meinardi! Jsme novináři. Víme, že se tady stalo obrovské svinstvo, jenomže nemáme důkazy. Ale jestli nám potvrdíte, že to, co se domníváme, je pravda…“ Sydow udělal významnou přestávku.

„Co pak?“ zeptal se Meinardi napjatě.

„Pak bychom na policii vypověděli, že jsme viděli, jak vám ty peníze byly předány. A co je pro vás ještě důležitější, signore, známe jméno toho muže, který vám je předal. S těmi lidmi si ještě máme vyřídit nějaké účty.“

Meinardi znervózněl. „Tomu nevěřím,“ prohlásil. „Nevěřím už nikomu, rozumíte? Nikomu!“

Sydow a Brodka se na sebe tázavě podívali.

Nakonec Brodka vstal a měl se k odchodu. „Dobrá, když tedy nechcete. Nutit vás nemůžeme.“ I Sydow se zvedl.

V té chvíli Meinardi pochopil, že pokud je nechá obejít, ztratí možná svou poslední příležitost. „Počkejte, zůstaňte tu. Musím si to rozmyslet.“

„Nemáme moc času, signore Meinardi,“ poznamenal Sydow. „Ale když nechcete nic říct, je to nakonec jenom vaše škoda.“

Ve strachu, že by Brodka a Sydow mohli myslet svou pohrůžku vážně a odejít, stařík zvolal: „Ne, ne, signoři! Je to přesně tak, jak si myslíte!“

Brodka se zase posadil. „Mohl byste se vyjádřit jasněji?“

„Za ty desítky let, co jsem se denně díval na Raffaelovy obrazy, je znám tak, jako bych je namaloval sám,“ řekl Meinardi. „Znám každý sebemenší detail, a proto jsem si hned povšiml toho madonina nehtu. A když jsem si obraz prohlédl podrobněji, došel jsem k závěru, že pravý Raffael byl vyměněný za kopií.“ Na chvíli

se odmlčel a podíval se na návštěvníky, kteří ho napjatě poslouchali. „Dovedete si představit, signori," pokračoval pak, „jaký to byl pro mě šok. A ta kopie… byla přímo fantastická. Uměle zestaralá. Dokonce i krakelury byly napodobené vynikajícím způsobem. Ale skoro po čtyřiceti letech už má člověk tak vycvičené oko, že mu neujde ani sebemenší trhlinka. Potom jsem prozkoumal blíž i ostatní Raffaelovy obrazy." Meinardi se odmlčel.

„A jaký byl výsledek?" zeptal se Sydow napjatě.

„Těžko říct," odpověděl Meinardi, „ale jsem si skoro jistý, že dva nebo tři další Raffaelovy obrazy rovněž nejsou originály. Víte, po tom, co jsem zjistil, jsem byl příliš rozrušený."

„To by znamenalo," shrnul to zamyšleně Brodka, „že vatikánská mafie manipuluje s uměleckými poklady muzeí už delší čas."

„To je neuvěřitelné." Sydow zavrtěl hlavou a podíval se na Meinardiho. „Signore, jste ochoten to opakovat před soudem?"

Meinardi pokrčil rameny. Vypadal nejistě. „Kdo bude věřit takovému dědkovi, jako jsem já? Ale je to pravda."

„My vám věříme, signore. A můžeme dokázat, že ty peníze vám odevzdal posel vatikánské mafie, který se jmenuje Titus."

Meinardi se zatvářil nevěřícně.

„Titus není jeho pravé jméno," vysvětlil mu Brodka. „To neznáme. Ale víme, kde a u koho se zdržuje a že patří k organizaci, která se zabývá nejrůznějšími obchody a je řízená z Vatikánu."

„Panebože!" vyhrkl zděšeně Meinardi. „Asi by bylo lepší nic si s těmi velkými pány nezačínat a mlčet. Nemyslíte si to taky?"

Brodka obrátil oči v sloup. „Pak se musíte smířit s myšlenkou, že příštích deset let strávíte ve vězení. Ale je to váš život, signore."

Brodkova předstíraná lhostejnost starého muže zneklidnila. Co mohl ještě ztratit? Sepjal ruce a tiskl si prsty, až mu zbělely. Pak se

bezradně zeptal:

„A co chcete udělat?“

Sydow odpověděl: „Je úplně jedno, jestli budete vypovídat, nebo ne. Na policii uděláme prohlášení, že jsme v Ninově tratorii viděli, jak vám byl předán úplatek, a že ten, kdo vám ho předal, se jmenuje Titus a navštěvuje muže jménem Alberto Fasolino. Jsem si jistý, že to bude stačit.“

Meinardi přikývl. Jeho vztek nad tím, že byl podvedený, byl větší než jeho strach. „Budu vypovídat,“ ujistil je.

„Máme vám obstarat advokáta?“ zajímal se Sydow.

Stařík odmítavě zvedl ruce. „Signori, nemám žádné úspory. Můj skrovný plat mi stačí akorát na živobytí. Kde bych vzal peníze na drahého advokáta?“

„Tuhle starost přenechte nám,“ uklidnil ho Sydow.

Pak se Brodka a Sydow rozloučili s ujištěním, že Meinardiho dostanou z vězení.

A v té době se na Řím snesl prudký jarní lijavec. Julietta musela rozsvítit světla vozu. Stěrače sotva stačily zdolávat přívaly vody. Nevšimla si zelené silniční cedule , A 1' ukazující směrem na sever, a jela podle směrovky s nápisem ‚Centro'. Tak se dostala na via del Corso, která byla ucpaná auty.

Julietta začala být nervózní - a nejen proto, že se zpozdila. Když dojela na smluvené místo u chrámu Dioskúrů na piazza del Popolo, který je pro každého cizince pojmem, zajela napravo k okraji chodníku a zastavila.

V té chvíli někdo prudce otevřel dveře u sedadla spolujezdce.

„Giulietto!“ Claudio hodil cestovní tašku na zadní sedadlo, zavřel deštník, posadil se na přední sedadlo a bouřlivě Juliettu objal. „Nedovedeš si představit, jakou jsem měl radost, když jsi mě zavolala. Zatím jsme spolu byli vždycky jen pár hodin a teď to budou poprvé dny. Jsem rozčilený jako malý kluk!“

„Je to na tobě vidět,“ poznamenala Julietta s úsměvem. Brodka by se samozřejmě nikdy takhle nechoval, ale nebyla to právě bezprostřednost a jednání bez postranních myšlenek a bez ohledu na konvence, co ji na tomto mladíkovi tak fascinovalo?

Claudio jí říkal, kudy má jet, aby se dostali na dálniční okruh, a přitom si svlékl mokrou bundu, kterou měl přilepenou na těle jako druhou kůži, a rozprostřel ji na zadní sedadlo, aby uschla. Pak si svlékl i košili a nakonec vedle ní seděl do půl těla nahý.

Když měli za sebou zastávku u automatu, kde si museli koupit dálniční známku, Claudio si svlékl i zbývající části oděvu. Přestalo pršet a Julietta otevřela zadní okýnka, aby šaty ve větru uschnuly.

„Nevadí ti to, vid?“ zeptal se Claudio.

Julietta si nepamatovala, že by někdy v životě jela po dálnici s nahým mužem, a dokonce atraktivním mužem. „Ne,“ odpověděla s úsměvem, a přitom jí nechtěně vyklouzlo: „Naopak!“

Položila Claudiovi ruku na stehno, ale vzápětí ji rozpačitě stáhla zpátky.

Jízda po široké a rovné autostrádě mezi Orvietem a Arezzem nevyžadovala velké soustředění, a když usnul hovor, dalo se při ní obzvlášť dobře přemýšlet. Bylo to zvláštní, ale v Claudiově společnosti se Julietta chovala jinak, než odpovídalo její povaze. Už jen jeho přítomnost ji provokovala k pošetilostem a sváděla ji říkat a dělat věci, které jí pak připadaly pochybné. Čím to bylo?

Třebaže byl Claudio chytrý mladík, jejich rozhovory byly dost povrchní, s výjimkou stále se opakujících přísah lásky, které Julietta vychutnávala jako vůni parfému.

Po dvou stech kilometrech šaty na zadním sedadle ve vlahém větru uschly a Claudio se začal zase oblékat.

„Vypadáš dost pomačkaně,“ řekla Julietta se smíchem, „nemáš na sebe něco jiného?“

Claudio se podíval na sebe a pak se podíval na Juliettu. Měla na sobě rafinovaně střižený overal se širokým páskem, a dokonce i

za volantem vypadala elegantně. Claudio se náhle zastyděl a ze své cestovní tašky vylovil čisté tričko.

„Já vím, ty se za mě stydíš," řekl vyzývavě. „Elegantní majitelka galerie a špatně oblečený archivář!"

„Prosím tě, nemluv nesmysly!" okřikla ho Julietta. „Ale pokud chceš vědět, jestli je mi sympatičtější dobře oblečený muž, anebo špatně oblečený muž, tak ti řeknu, že dobře oblečený se mi líbí víc."

„Vezmu si to k srdci!" ujistil ji Claudio.

Za Florencií, kde autostráda vede přes Apeniny a tunely se střídají s úzkými zatáčkami, jejich rozhovor skončil a každý přemýšlel o tom druhém. Claudio Juliettu opravdu miloval a trápily ho pochybnosti, jestli žena, jako je ona, není pro něho nedosažitelná. Julietta měla pochybnosti spíš sama o sobě. Byla to láska, co ji ke Claudiovi přitahovalo, anebo to bylo jenom pomíjivé vzplanutí? V té chvíli ani Claudio, ani Julietta nenacházeli na své otázky jasnou odpověď.

Tak dojeli do Boloně a horská krajina se protáhla v mírné kopce a brzy nato v nekonečné roviny. Když se začalo stmívat, Julietta navrhla, aby nepřenocovali v nějakém hotelu u dálnice, jak měli v plánu, ale aby jeli dál až do Mnichova. Měla strach o obrazy v kufru vozu, protože sever Itálie není zrovna ten nejbezpečnější kraj.

Do Mnichova přijeli krátce před půlnocí. Julietta jela do Hiltonu, kde si mohla být jistá, že dostane pokoj; kromě toho si mohla uložit obrazy v sejfu v hotelu.

„Ale vždyť máš přece vilu," poznamenal Claudio udiveně. „Proč jedeme do toho nejdražšího hotelu?"

„Protože bych v tom domě nezavřela oko. A vedle tebe už vůbec ne. Ale tomu nemůžeš rozumět." Julietta neměla chuť líčit Claudiovi pocity, které ji přepadaly, jakmile vstoupila do domu.

Claudio pokrčil rameny. „Ne, tomu nerozumím."

V hotelové hale hrál Norbert na klavír. Když viděl přicházet Juliettu s Claudiem, ukončil právě začatý kousek několika zvučnými akordy a šel jim naproti.

„Julietto, to je ale překvapení!“ zvolal a vtiskl jí na tvář polibek, který Julietta opětovala. Pak představila Norbertovi svého společníka. „To je Claudio, přítel z Říma.“

„To je ten přítel z Říma?“ zeptal se Norbert.

Julietta přikývla.

Muži si podali ruce.

Norbert je chtěl pozvat k baru na drink, ale Julietta se omluvila s vysvětlením, že má za sebou tisíc kilometrů a je k smrti unavená; v příštích dnech budou mít dost času, aby si popovídali.

Uložila si obrazy v sejfu, a když odešel hotelový sluha, který jim přinesl zavazadla, padla vyčerpaně do postele. Byla tak unavená, že hned usnula a probudila se, až když na prsou ucítila Claudiovy ruce.

Rozmrzele se od něho odtáhla a se zavřenýma očima ho požádala: „Teď ne, prosím tě. Jsem opravdu hrozně unavená.“

Claudio jako by vycítil, že za jejím odmítnutím se skrývá ještě něco jiného. Po chvíli, kdy Julietta vychutnávala ticho kolem, se jí tiše zeptal: „Ty máš tady ve městě hodně ctitelů, viď?“

Julietta otevřela oči a podívala se do Claudiovy tváře sklánějící se těsně nad ní.

„Samozřejmě,“ odpověděla a usmála se, aby mu dala najevo, že ho jenom škádlí. „Ale pokud jde o Norberta, toho pianistu, co hraje v hotelu, můžu tě uklidnit. Norberta ženy nezajímají.“

„Tomu nevěřím, Giulietto, vzhledem k tomu, jak se na tebe díval.“

Julietta se zasmála. „Žárlíš?“

„Přirozeně,“ odpověděl Claudio. „Všichni Italové jsou žárliví. Až budeš ženou Itala…“

„Ženou Itala?“ přerušila ho Julietta zmateně.

„Rád bych tě představil mamince, až se vrátíme do Itálie," řekl Claudio. „A s Luisou, mojí sestrou, si budeš určitě dobře rozumět."

Julietta vyskočila a kvapně zmizela v koupelně. Zamkla se, svlékla si propocený overal a stoupla si pod studenou sprchu. Nastavila obličej přívalu vody a měla na sebe vztek.

Když po dvaceti minutách vyšla zahalená v ručníku z koupelny, vlezla si pod přikrývku a okamžitě usnula.

Společná snídaně příštího rána v deset hodin proběhla nezvykle tiše. Claudio věděl, že zašel příliš daleko. A Julietta se v duchu ptala, proč to všechno tak daleko nechala dojít. Byla přece dost stará, aby věděla, že žít s někým zahrnuje víc než jenom toto dráždivé sexuální vzrušení.

Už jen to, jak Claudio snídal, stačilo, aby Julietta pochybovala, kam dala rozum. O člověku hodně vypovídá to, jak jí.

Claudio si vejce naměkko nejdřív celé oloupal a pak se do něj zakousl jako do jablka, takže žloutek mu kapal na talíř.

Juliettě to bylo trapné a nervózně se rozhlédla, jestli to někdo nevidí. Nakonec mu řekla, aby si pospíšil, že dnes musí vyřídit spoustu věcí. A jestli by se zatím nechtěl podívat po městě.

„Chci se dívat na tebe!" prohlásil rozhodně Claudio, „neposílej mě pryč."

„Kdo tě posílá pryč? Ale musím zařídit tisíc věcí. Budeš se jenom otravovat!" Představa, že by se se svým mladým milencem měla objevit na klinice, jí byla víc než nepříjemná.

Nakonec se dohodli, že několik věcí obstarají společně a odpoledne se jejich cesty rozejdou.

První Juliettina cesta toho dne vedla do Collinova domu. Mezi kamennými deskami u vchodu rostla tráva. Julietta měla co dělat, aby otevřela dveře, protože za nimi byla na zemi hromada pošty a

kondolencí, vhozených schránkou. Vzduch v domě byl zatuchlý, a tak Julietta otevřela okna a dveře. Kolem stály krabice a bedny, pozůstatky její vyklízecí akce. Ne, tento dům už nebyl jejím domovem.

Claudio nechápal, proč se Julietta chce vzdát všeho toho přepychu, který se navzdory nepořádku nedal přehlédnout. „Jsi bohatá žena," poznamenal uznale, „to jsem vůbec nevěděl."

„Tak teď to víš," zamumlala Julietta.

Když vstoupila do koupelny v prvním poschodí, polekala se. Na zrcadle nad umývadlem zářilo svítivou červení slovo Proč? Napsala to tam rtěnkou tenkrát po Collinově smrti, když byla zoufalá a bezradná. Teď pro ni mělo toto slovo jiný význam. Zamyšleně vzala z poličky rtěnku a podtrhla ho tlustou čárou.

„Musím odtud," řekla Claudiovi. „Pojď."

Claudio nechápal Juliettinu reakci, ale na nic se neptal. Mlčky ji doprovodil do Brodkova bytu, kam chtěla ještě zajít.

Když odemkla dveře, okamžitě poznala, že už tu před ní někdo byl. Ustrašeně, aniž si to uvědomila, chytila Claudia za ruku.

„Co je?" zeptal se udiveně.

Julietta si však jenom položila ukazováček na rty. Opatrně zamířila do obývacího pokoje. Když nahlédla dveřmi, zatajil se jí dech.

V křesle seděl Brodka, nohy měl přehozené jednu přes druhou a klidně je vyzval: „Pojďte dál. Anebo se mě bojíte? Nekoušu."

Julietta s očividně vyděšeným Claudiem vešla do pokoje. V té chvíli by se byla nejradši propadla do země. „Já… myslela jsem, že jsi v Římě. Jsem tady jenom proto, abych se podívala, jestli ti přišla nějaká pošta," řekla a připadala si jako idiotka.

„To je od tebe hezké. Ale myslel jsem si, že bude lepší, když si to obstarám sám. Nemáš nic proti tomu, viď?"

Julietta byla úplně vyvedená z míry. Bezradně se dívala z Brodky na Claudia a nakonec se zmohla na větu: „Claudia už znáš.

Z Messaggera.“

Brodka na to nereagoval. Jako by Juliettu vůbec neslyšel a Claudiovi nevěnoval sebemenší pozornost. Pak se překvapivě zeptal: „Přivezla jsi aspoň ty obrazy v pořádku?“

„Jsou v sejfu v Hiltonu,“ odpověděla Julietta. Samozřejmě že jí neušlo Brodkovo jízlivé „aspoň“. Protože za tímto slovem byla nevyslovená poznámka: Když už mě podvádíš s tímhle chlápkem.

Claudio, který nerozuměl německy, sklíčeně sledoval jejich rozhovor.

„Musíme si spolu promluvit,“ řekla Julietta.

„Copak spolu ještě nemluvíme?“ opáčil Brodka ironicky.

„Víš, co myslím!“ reagovala rozzlobeně Julietta a ukázala hlavou na Claudia.

„Nevím,“ odpověděl Brodka.

Julietta se zamračila. „Proč jsi za mnou přijel?“

Na stole před Brodkou ležela hromádka dopisů. Vzal ten, co ležel nahoře, a pronesl: „Měl jsem takové tušení.“

„Promluvme si o tom, Brodko. Prosím.“

Brodka na Juliettina slova vůbec nereagoval. „A moje tušení mě nezklamalo. Stejně jsem se sem chtěl podívat, co je tu nového. A podívej, co jsem v poště našel.“ Brodka vyndal z obálky dopis a podal ho Juliettě.

Rozpačitě se podívala na jméno Odesílatele: Beatus Keller, Sengerst. 6, Curych. V první chvíli nevěděla, kam toto jméno zařadit, ale pak si vzpomněla na Brodkovu cestu do Curychu, kde doufal, že najde jedinou matčinu přítelkyni. „Je to…“

„...Beatus Keller, který mi vrátil dopisy mojí matky.“

„Jo ten,“ přikývla Julietta. „Brodko, prosím tě, vidíš to všechno jinak. Poznala jsem, že Claudio pro mě nebyl nic než povrchní dobrodružství a...“

Brodka jako by ji neslyšel. „Kellerova žena zemřela,“ oznámil jí. „V její pozůstalosti je obálka, která mi má být vydána až po její

smrti.“

„Proč ji nepošle poštou?“ Julietta podala dopis zpátky Brodkovi.

„Snad je to nějak mimořádně důležité. Anebo mi k tomu chce říct něco osobně. V každém případě mi píše, abych si k němu pro tu obálku přijel. Když byla jeho žena ještě v pořádku, tak prý jí slíbil, že mi osobně tu obálku předá.“

„To je zvláštní.“

„Ano, je. Ale kdyby její obsah nebyl důležitý, Hilda Kellerova by to určitě takhle nekomplikovala.“ Brodka vstal, dal si dopis do diplomatky a řekl: „Ať je to jak chce, letím do Curychu. Letadlo startuje za dvě hodiny. Promiň, ale spěchám. A vy dva si tu u mě klidně udělejte pohodlí.“

A vyšel kolem Julietty a Claudia z pokoje. Julietta byla tak ohromená, že reagovala teprve, až když bouchly dveře bytu.

„Brodko!“ křikla do chodby. „Musíme si pohovořit. Mýlíš se, jestli si myslíš, že jsem s ním zase spala! Teď vím, že to byla chyba!“

Její slova zůstala bez odpovědi.

Julietta měla pocit, jako by se probudila ze zlého snu. Cítila, jak ji Claudio zezadu objal.

„Nech mě!“ zvolala zlostně, ale vzápětí se za svůj výbuch omluvila: „Pochop mě, Claudio. Setkání s Brodkou bylo tak neočekávané, že jsem z toho ještě teď úplně vyšinutá.“

Claudio ji odvedl zpátky do pokoje a posadil do křesla. Viděl, že pláče, a tušil proč.

„Ty Brodku ještě pořád miluješ,“ řekl smutně. „Je to tak?“

Julietta pokrčila rameny a mlčela.

„Je to velice hrdý člověk,“ začal Claudio znovu. „Ale já jsem dobrý milenec.“

Julietta se musela zasmát. Vždyť měl pravdu! Dlaní si setřela slzy z očí.

Claudio si klekl u křesla, na kterém seděla. Jejich tváře teď byly ve stejné výšce. Pak vzal Juliettinu hlavu do svých rukou a něžně ji přitáhl k sobě. „Giulietto," promluvil nakonec, „co ti teď řeknu, mi velice uškodí, ale lhal bych sám sobě, kdybych to nevyslovil. Brodka se k tobě hodí mnohem líp než já. Neměla by ses ho tak lehko vzdát."

Trvalo chvíli, než Julietta pochopila dosah Claudiových slov. Pak mu znenadání padla kolem krku. Oba se rozplakali jako děti, objímali se a líbali, až Julietta začala ztrácet dech a vyprostila se z jeho objetí.

„Ty ses zbláznil, Claudio!" zvolala zadýchaně, ale v témž okamžiku věděla, že Claudio má pravdu.

Vlastně to věděla vždycky.

Letadlo Swissairu odlétalo do Curychu přesně ve 12.30. O tři čtvrtě hodiny později přistál Brodka na letišti Kloten.

Byl slunný jarní den a nad městem se klenula inkoustově modrá obloha, ale Brodka to vůbec nevnímal. Od jeho poslední návštěvy uplynulo několik měsíců. Tenkrát v zimě se město ukázalo ze své horší stránky.

Dům Kellerových, který mu při jeho první návštěvě připadal smutný a téměř zpustlý, teď působil mnohem příjemnějším dojmem. Vedle vchodu a na zahradě zářily první jarní květiny.

Tak jako tenkrát přišel Brodka neohlášený.

Po zazvonění se objevil ve dveřích Keller. Byl bledý a jakoby zestárlý, ale Brodku hned poznal a tvář se mu rozjasnila.

„Čekal jsem vás," řekl a na okamžik zmizel u dveří, aby stisknutím knoflíku otevřel branku. „Pojďte dál, prosím."

Brodka poděkoval Kellerovi za dopis a projevil mu soustrast nad úmrtím jeho ženy.

Keller přikývl a smutně se usmál. „Bylo to pro ni lepší. Poslední týdny byly utrpením. Každý den se probrala k vědomí

jenom na pár chvil. Většinou podřimovala. Tak, tak, bylo to zlé.“

„Dovolte mi otázku,“ promluvil po chvíli Brodka. „Proč jste mi ty dokumenty nedal při mé první návštěvě?“

Keller chápavě přikývl. „Věděl jsem, že to nepochopíte,“ odpověděl, „ale Hilda a já jsme si celý život vzájemně věřili.“ Otevřel starý sekretář a vyndal z něj hnědou obálku. Pak pokračoval: „Před lety, když na tom byla Hilda ještě líp, mně jednou ukázala tuhle obálku a povídá, že kdyby se s ní něco stalo - ale jenom tehdy -, mám tu obálku dát její přítelkyni Claire Brodkové. Zeptal jsem se jí, co v té obálce je, ale řekla mi, že mě se to netýká a že bude lepší, když nebudu nic vědět. Teď je Hilda mrtvá a Claire Brodková taky. Takže obálka patří vám.“

Brodka ji beze slova přijal. Na přední straně bylo inkoustem napsáno: Pro Claire. Roztrhl obálku. Keller se diskrétně otočil.

V obálce byla stará fotografie, kterou však Brodka neviděl poprvé. Stejnou fotografii našel v matčině bezpečnostní schránce v bance. Byla na ní v mladých letech po boku nějakého muže.

Přiložen byl krátký dopis.

Milá Claire!
Vracím Ti Tvou fotografii. Jestli už ji nechceš, dej ji svému synovi. Nikdy nezapomenu, jak plakal, když Ti ho ten muž v purpuru vzal. Ať má tedy aspoň upomínku na svého otce.

Ve starém přátelství

Hilda

„Můžete se klidně zase obrátit,“ řekl Brodka zklamaně Kellerovi a ukázal mu fotografii. Čekal, že v obálce bude nějaký dokument, ze kterého by se dověděl něco určitého; fotografii už znal a dopis pro něho zůstával záhadou.

„To je všechno?“ zeptal se Keller. „Má pro vás ta fotografie

nějaký význam?“

Brodka pokrčil rameny. „To kdybych věděl! Ale kdyby neměla nějaký význam, tak by s tím vaše žena určitě nedělala takové tajnosti. Nikdy vám o tom nic neřekla?“

„Ne. Je to zvláštní. Přitom jsem si myslel, že mezi námi neexistuje žádné tajemství.“

„Proč vůbec chtěla vaše žena tu fotografii vrátit?“

„Původně měla tu fotografii dostat vaše matka,“ odpověděl Keller. „Ale posaďte se, pane Brodko.“

Brodka si sedl do staromódního křesla, které jako většina věcí v tomto domě pamatovalo lepší časy. Zamyšleně si prohlížel fotografii a pak řekl: „Co myslíte, pane Kellere, co může být důvodem toho, že ta fotografie byla tak utajována?“

„Dovolíte?“ Keller vzal fotografii a prohlížel si ji. Pak vzhlédl a zauvažoval: „Třeba by to byl skandál, kdyby se Claire Brodková dávala do spojitosti s tímto mužem. Možná, že to byla nějaká známá osobnost. Anebo byl ženatý. Anebo naopak…“ Keller si pohladil bradu.

„Naopak? Jak to myslíte?“

„No, třeba nesměl mít ženu, protože byl katolický kněz.“

Keller vrátil fotografii Brodkovi a ten si ji znovu prohlížel. Hlavou mu táhla slova z dopisu: „...ať má upomínku na svého otce.“ Náhle pro něho měla fotografie úplně nový význam. Dosud se to jenom domníval, teď už o tom nepochyboval: Ten muž na fotografii byl jeho otec. A jeho otce obklopovalo nějaké tajemství.

Katolický kněz? Brodka si bezděčně vzpomněl na Smolenského. „Muž v purpuru“ - to byl jeho otec? Vynořila se mu nejasná vzpomínka na velikou temnou postavu v purpuru, ale rychle ji zaplašil. Už jen při tomto pomyšlení ho zamrazilo.

Když fotografii otočil a podíval se dozadu, padl jeho pohled na malé razítko: Fotografa Gamber - Ruga degli Orefici - Venezia.

Brodka si nemohl vzpomenout, jestli na fotografii v matčině

sejfu bylo taky takové razítko. Ale třeba si toho nevšiml, protože snímek byl už zašlý. A hledat nějakého fotografa v Benátkách bylo beznadějné. Obrázek byl nejméně čtyřicet let starý; kromě toho ten fotograf určitě v životě zvěčnil tisíce turistů, kteří navštívili Benátky.

„Je mi líto, že jste sem vážil cestu jenom kvůli téhle fotografii," omlouval se Keller. „Mám-li být upřímný, dělal jsem si starosti, co v té obálce může být. Čekal jsem, že tam bude nějaký důležitý dokument, který si vaše matka dala do úschovy k mojí ženě. Ale že to bude fotografie, by mě nikdy nenapadlo."

„Upřímně řečeno, mě taky ne. Ale nemusíte se omlouvat, pane Kellere. Třeba oba význam toho snímku podceňujeme."

Brodka si vzal fotografii a rozloučil se. Ještě téhož dne odletěl z Curychu do Říma.

Mezitím Andreas von Sydow obstaral Brunovi Meinardimu vynikajícího advokáta, tak jak bylo domluveno. Dottore Leoncino byl považován za nejvýznamnějšího advokáta v Římě; psalo se o něm v novinách, což vysvětlovalo jeho dobré kontakty s novináři, k nimž patřil i von Sydow.

Když šlo o nějaké senzační případy, Leoncino se nezřídka vzdal honoráře, protože věděl, že publicita má mnohem větší cenu než ušlé peníze. A soudní řízení proti Brunovi Meinardimu slibovalo, že bude takovým případem.

Na Leoncinovu radu von Sydow ještě téhož dne učinil na policii výpověď, že on a jeho německý kolega viděli předání peněz u Nina a že Brodka muže, který Meinardimu peníze dával, jednoznačně identifikoval. Jmenuje se Titus a byl viděn u jistého Alberta Fasolina, který bydlí na via Banco di Santo Spirito.

Současně dottore Leoncino po rozhovoru s Brunem Meinardim požádal o propuštění svého mandanta z vazby.

Brodka a Sydow se domluvili, že se sejdou v neděli ve vile,

kterou si Brodka pronajal v Neni, aby probrali, jak budou postupovat dál. Sydow se mezitím zakousl do případu tak, že všechno ostatní pustil ze zřetele.

Cestou do Neni uslyšel Sydow ve zprávách o teroristickém útoku ve Vatikánu. V neděli v časných ranních hodinách byly na Berniniho kolonádách vyhozeny do vzduchu dvě sochy svatých, číslo 13 a 14.

Když Sydow vyprávěl o této zprávě, Brodka zbystřil pozornost.

„Svatí třináct a čtrnáct, říkáte?“

„Ano, má to pro vás nějaký význam?“

Brodka se začal nervózně přehrabovat v kufříku, který vyndal ze skříně. „Tady, to jsou zápisy z těch kazet, pokud jsem nahrávkám rozuměl.“ Našel odpovídající lístek a podal ho Sydowovi.

„Čtěte! To přece není náhoda!“

Na lístku byla napsaná slova: „Operace ‚Urbi et orbi' - Sancti 13 a 14 - Bernini - Jan 8, 46 - Asmodeus.“

Sydow to přelétl pohledem, tázavě se podíval na Brodku a znovu se věnoval zápisu. Polohlasně četl, co tam bylo napsáno.

„Máte pro to nějaké vysvětlení?“

Brodka dlouho uvažoval. „Zatím ne,“ řekl nakonec, „ale po tom, co se stalo, začínám mít jakési tušení.“

„Co znamená operace ‚Urbi et orbi'?“

„To nevím,“ pokrčil Brodka rameny. „V každém případě je vyslovený cynizmus používat pojem velikonoční požehnání.“

„To je pravda. Ale k čemu tohle tajnůstkářství a záhadné zašifrování?“

Brodka se trpce zasmál. „Ve dvou věcech je církev opravdu mistr, v rozdávání naděje a ve výkladu záhad. V tomhle ohledu nepředstavují tyhle kazety vůbec nic výjimečného.“

Sydow si ještě několikrát přečetl lístek a pak sáhl po telefonu.

„Znám jednoho padre, který má celou bibli v malíčku. Třeba nám pomůže.“

Sydow vytočil číslo a zeptal se, jak zní verš 8, 46 z Evangelia sv. Jana. Okamžitě dostal odpověď a napsal si na lístek: ‚Kdo z vás uviní mne z hříchu? A poněvadž pravdu pravím, proč vy mi nevěříte?'

„Ani jste se nemusel podívat do bible,“ řekl Sydow s obdivem.

„To nebylo tak těžké,“ odpověděl padre, „ten text je začátkem Evangelia sv. Jana, které se čte dnes, na Smrtnou neděli.“

„Na Smrtnou neděli?“

„Přesně tak.“

Sydow poděkoval a zavěsil.

Brodka všechno slyšel a teď se zeptal: „Vy ještě pořád věříte na pumový útok Rudých brigád?“

Sydow jako by zkameněl. Přivřenýma očima zíral na list papíru. „Takže zbývají dvě otázky,“ konstatoval nakonec. „Co se skrývá za operací ‚Urbi et orbi'? A kdo je Asmodeus?“

„Začněme Asmodeem,“ odpověděl Brodka a zhluboka se nadechl. „Chybí mi poslední důkaz, ale po tom všem, co jsem se dověděl, není Asmodeus nikdo jiný než kardinál-státní tajemník Smolenski.“

„To je ale odvážné tvrzení, Brodko. Protože to by znamenalo, že ty sochy byly vyhozeny do vzduchu na příkaz Smolenského.“

„Vím,“ připustil Brodka. „Ale není všechno, čím se v posledních dnech zabýváme, dost nesmyslné?“

„To máte pravdu. Ale co je operace ‚Urbi et orbi'?“

Brodka se zachmuřil. Pak ze svých zápisků vytáhl další list papíru s textem, který byl stejně zmatený jako ten předtím. Zněl: „Marek 16, 1-7... Urbi et orbi finis et initium… Asmodeus.“

„Umíte latinsky?“ zeptal se Brodka a podal papír Sydowovi.

„Gallia omnis est divisa in partes tres,“ odpověděl Sydow. „Víc jsem si ze školy z Caesaroyých zápisků o galské válce

nezapamatoval.“

„Já bohužel taky ne. Ale co znamená finis et initium ještě vím: ‚Konec a začátek'. A s tím veršem z bible by nám určitě zase pomohl ten padre.“

Sydow s povzdechem zvedl znovu telefon a vytočil číslo.

„Promiňte, padre, že vás znovu obtěžuji, ale říkal jste, že Evangelium sv. Jana 8, 46 se vztahuje k dnešnímu dni. Má s nějakým určitým datem nějakou spojitost i Marek 16, 1-7... S Velikonocemi? Moc vám děkuji, padre.“

Sydow zavěsil.

Oba muži mlčky zírali na papír. Snažili se, nezávisle jeden na druhém, uhodnout smysl tajuplných slov.

Sydow kapituloval první. Nervózně bubnoval prsty na desku stolu.

„Může to znamenat všechno anebo nic,“ shrnul to rozmrzele. „Nenapadlo vás už někdy, jestli vás jenom nechtějí vodit za nos?“

Brodka se trpce zasmál. „Samozřejmě. Proti tomu ovšem mluví to, jak usilovně se ti lidé snaží získat kazety zpátky. A že Juliettě vrátili ty originály, to taky nebyla pozdní lítost, ale spíš velkorysá nabídka. Buď jak buď, grafiky měly cenu nejméně půl milionu marek. Proč jí ty obrazy vrátili? Neexistuje sebemenší náznak, kdo ty obrazy vyměnil. A především… ten dnešní výbuch mě už vůbec nenechává na pochybách, že na těch magnetofonových páskách je něco opravdu závažného.“

Sydow stiskl rty. Nevěděl, co dál.

„Pokusme se utřídit fakta,“ začal po chvíli. „Asmodeus, o němž se domníváme, že je kardinál-státní tajemník Smolenski, zřejmě věděl už před několika týdny, že dneska vyletí do vzduchu sochy svatých třináct a čtrnáct na kolonádě náměstí Sv. Petra. Otázka číslo jedna: Co z toho můžeme vyvozovat?“

„Že v pozadí té akce stojí Smolenski.“

„Přinejmenším měl na té věci podstatný podíl. Otázka číslo

dvě: Co kardinála-státního tajemníka dohnalo k takové šílenosti?“

Brodka si podepřel hlavu rukama a díval se oknem na vinice. Odpověď na tuto otázku nenašel. Nakonec se podíval na Sydowa a pokrčil rameny.

„Vidíte?“ Sydow opět začal bubnovat prsty na stůl. „Všechno to nedává žádný smysl. Jedině že…“

„Že co?“

„Když mají profesionální gangsteři v plánu opravdu veliký zločin, tak se někdy snaží odpoutat pozornost tím, že zinscenují nějakou sice senzační, ale vcelku nevinnou akci. Ale kardinál…“

„Co víte, čeho jsou kardinálové schopni!“ vpadl mu do řeči Brodka. „Jen si vzpomeňte na Meinardiho případ. Mafiáni by se nemohli zachovat zákeřněji. A nápad vyměňovat vzácné obrazy z vatikánských sbírek za kopie a prodávat je svědčí o značně kriminálních sklonech.“

Sydow mu dal za pravdu, ale na závěr řekl: „Neměli bychom se zase věnovat vašemu případu?“

Brodka mu zatím nevyprávěl o nevalném výsledku své cesty do Curychu. Teď mu připadalo, že je vhodná chvíle, aby do toho Sydowa zasvětil. Vytáhl z náprsní kapsy saka fotografii a položil ji před něj na stůl.

„Kdo je to?“ zeptal se Sydow.

„Ta žena je moje matka. Asi před čtyřiceti roky.“

„A ten muž?“

„Myslíte, že je možné, aby to byl Smolenski? Znáte ho přece osobně.“

Sydow si přidržel fotografii blízko před očima. „To že má být Smolenski? Ani náhodou! Smolenski je mnohem menší!“

„Člověče, to mi spadl kámen ze srdce.“

„Snad jste si nemyslel, že vaše matka měla nějaké styky se Smolenským?“

„Nevím. Ale existuje dopis, ve kterém matka píše své nejlepší

přítelkyni o Smolenském jako o ďáblovi.“

Sydow si znovu prohlédl snímek. „Ne, vyloučeno, to nemůže být Smolenski. Ale pokud jde o toho ďábla, tak se vaše matka nemýlila. Odkud máte tu fotografii?“

„To je taková zvláštní historie. Před nedávnem zemřela nejlepší přítelkyně mojí matky, Hilda Kellerová, a v zalepené obálce zanechala tuhle fotografii. Její muž říkal, že v případě, že by se jí něco stalo, má tu obálku předat mojí matce. Ale další kopii té fotky jsem našel v matčině sejfu v bance. Jen si to představte - mnohokrát zabezpečený trezor a jediné, co v něm je, je nevinný obrázek.“

„Z toho se dá usuzovat jenom jedno,“ odpověděl Sydow. „Ta fotografie není už dávno tak nevinná, jak se zdá na první pohled. A ještě něco.“ Sydow ťukl prstem na zadní stranu snímku. „Viděl jste to?“

„Samozřejmě že jsem to viděl.“

„A? Už jste něco podnikl?“

„Jak to myslíte? Ta fotografie je nejmíň čtyřicet let stará.“

„Ano, uznávám, že naděje něco vypátrat je pranepatrná. Ale jak je známo, tonoucí se i stébla chytá.“

Sydow vytočil číslo informací a zeptal se na fotografa Gambera v Benátkách.

Promptně dostal odpověď, která přinesla zklamání. Fotograf toho jména nebyl v Benátkách nikdy zapsaný.

„Byl to jen pokus,“ řekl Andreas von Sydow a vrátil fotografii Brodkovi.

XVI

Večer příštího dne se kardinál-státní tajemník Smolenski telefonicky ohlásil Fasolinovi.

„Asmodeus Molochovi.“

„Moloch slyší, Eminence.“

„Dejte pokoj s tou eminencí, sakra!“

„Promiňte.“

Kardinál břitce a odsekávaje každé slovo, jak měl ve zvyku, zlostně podotkl: „Doufám, že to zase nenahráváte na pásek, Molochu.“

„Ne, přísahám při všech svatých, Asmodee!“

„Svaté nechte taky na pokoji. Zapnul jste magnetofon?“

„Ne, přísahám při… přísahám.“

„Dobrá. Tak poslouchejte. Ten Brodka nechce dát pokoj. Naopak. Hrozí nám nebezpečí, že nás odhalí. Našel dokonce i toho zatraceného mnicha z Campo Santo a ten, jak se zdá, nevěděl nic lepšího, než tomu chlapovi vyprávět, co se tam tenkrát odehrálo.“

„Chcete říct, že Brodka byl v San Zaccaria? Jak je to možné? Jak toho mnicha našel?“

„To je mi taky záhadou. V každém případě se tam objevil v doprovodu nějakého muže. Domnívám se, že to byl ten reportér Messaggera Sydow, se kterým se Brodka už dlouho stýká. Ti dva s mnichem mluvili. Že při tom nešlo o spásu duše, si jistě domyslíte.“

„Brodka je tedy zase v Itálii?“

„Co jste si myslel, Molochu?“

„Že je v Německu.“

„Jste hlupák, Molochu. Myslím, že Brodka Itálii vůbec neopustil. Napálil vás. Fakt je, že se svou milenkou žije v jednom domě u jezera Nemi.“

„Odkud to víte?“

„Od policie.“

„Od policie?“

„Brodka na policii prohlásil, že s tím reportérem z Messaggera viděli, jak Titus předával falešné peníze Meinardimu.“

„Všemohoucí Bože!“

„Od toho jsem se to ale nedověděl. Vím to od policejního prezidenta Colluciho.“

„To je katastrofa!“

„Byla by to katastrofa, ale jak víte, Colluciho platíme. Ujistil mě, že tu věc shodí pod stůl. V příštích dnech se vás ovšem budou vyptávat. Do té doby musí Titus zmizet. Rozumíte? Posaďte ho do letadla do Indie nebo do Austrálie. Už toho chlapa nechci vidět. A vy o ničem nevíte.“

„Rozumím, Asmodee.“

„A ještě něco.“

„Co?“

„Obstarejte zabijáka.“

„Eminence!“

„Peníze nehrají roli. Chci perfektní práci. Žádné stopy! Rozumíte?“

„Jistě, Asmodee. A cílová osoba?“

„Alexander Brodka.“

„Asmodee!“

„Nechte toho, Molochu!“

„Ale copak jste neříkal, že Brodka nesmí umřít?“

„To bylo před čtyřmi měsíci. Myslel jsem, že bychom ho mohli přivést k rozumu jinými prostředky. Ukázalo se, že to byl omyl. Mezitím jsme byli zatlačeni do defenzivy. Do operace ‚Urbi et orbi' už zbývají ani ne dva týdny. Do té doby musí být Brodka vyřízený. Nechci, aby se v poslední chvíli něco zvrtlo.“

„Jestli vám správně rozumím, Asmodee, má se to všechno odbýt rychle.“

„Přesně. Čím rychleji, tím lépe.“

„To nebude tak jednoduché. Dobří profesionálové jsou sice drazí, ale pracují pomalu a s rozvahou, aby se vyhnuli každému riziku. Laciný mafián, kterého policie chytí a on vyžvaní, pro koho pracuje, aby si zachránil krk, by nám moc neposloužil.“

„Samozřejmě že ne. Proto jsem vsadil na vás, Molochu. Vy to dokážete. A jak už bylo řečeno - peníze při tom nehrají sebemenší roli. Laudetur.“

„Laudetur,“ odpověděl Fasolino devótně. Ale to už kardinál-státní tajemník Smolenski zavěsil.

Nad jezerem Nemi už se snesla tma a od vody vanul po svazích chladný větřík. Brodka se uvelebil na terase domu. Před sebou měl svíčku chráněnou skleněným cylindrem a sklenici červeného vína a přemýšlel.

Nemohl se vypořádat s pomyšlením, že Julietta ho ještě pořád podvádí s tím taliánským milovníkem. On sám byl od oné skoroaféry s Norou ve Vídni Juliettě věrný. Cítil bezmocný vztek a touhu jí to oplatit.

Jediným zadostiučiněním pro něho bylo, že se při jejich setkání v Mnichově navenek choval naprosto lhostejně. Ve skutečnosti by byl toho mladého frajírka nejradši zmlátil.

Jak se budeš k Juliettě chovat, kdyby se sem proti očekávání zase vrátila, ptal se sám sebe. Odvážila by se to vůbec udělat? Anebo co když mu zavolá?

Brodka polekaně vyskočil, když zazvonil telefon, stařičký přístroj téměř historické ceny. Myslel si, že je to Julietta a chce se nějak ospravedlnit, a proto zaváhal, jestli má zvednout sluchátko. Neměl chuť na dlouhé diskuse a smiřování. A vedené po telefonu už vůbec ne.

Aparát ztichl. Brodka si oddechl. Ale když za několik vteřin začal zvonit znovu, Brodka se rozmrzele ohlásil.

„Brodka.“

„Děje se něco?“ zeptal se Sydow.

„To jste vy?“ opáčil Brodka rozpačitě.

„Zřejmě jste čekal někoho jiného. Promiňte, ale chtěl jsem vám jenom říct, že dottore Leoncino dostal toho chudáka Meinardiho z vězení. Je volný.“

Brodka nepočítal s tím, že by advokát dosáhl úspěchu tak rychle. „To rád slyším,“ řekl upřímně. „Zbývá jen doufat, že jsme jednali správně. Ten, kdo vyhodí do vzduchu Leonarda, se asi nebude bát zlikvidovat dozorce z muzea. Především když jde o to, aby ututlal svá vlastní svinstva.“

„Ano. Ale to jsme věděli už předtím,“ odpověděl Sydow. „Ale proč vlastně volám… Co byste řekl tomu, kdybychom zítra letěli do Benátek? Kvůli té fotografii.“

Brodka uvažoval. Pochyboval, že by tam vypátrali něco, co by jim pomohlo, ale nakonec souhlasil: „Dobře, jestli si od toho něco slibujete.“

„Je to jediná stopa, kterou máte. Kromě toho jsme večer zase zpátky.“

Brodka tedy souhlasil.

Sotva zavěsil, slyšel, jak před domem bouchla dvířka vozu. Naklonil se, aby viděl ze dveří, a ve světle zahradní svítilny poznal komtesu Maffeiovou. Doprovázel ji velký pes.

„Vyrušila jsem vás v nočním klidu? To mě mrzí,“ volala už zdálky. Měla plné ruce balíčků a tašek s nákupem. Brodka jí šel naproti, aby jí pomohl. Pes zavrčel, ale hned se zase choval mírumilovně.

„Vůbec jste mě nevyrušila,“ oponoval Brodka přátelsky. „Jsem sám, a to člověk slyší každé šustnutí.“

Komtesa poděkovala Brodkovi za pomoc. Cestou k domu vysvětlovala: „Víte, já už v Římě nevydržím víc než pět dní. Pak musím z města pryč, abych se zase pořádně nadechla. Kde je vaše

paní, signore Brodko?“

„Jela do Německa vyřídit nějaké obchodní záležitosti,“ vysvětloval s předstíranou lhostejností. „Zatím není jisté, kdy se vrátí.“

Brodka šel s nákupy za komtesou do prvního patra a bezděčně se díval na její dlouhé nohy v bílých plátěných kalhotách, když uslyšel, jak se ho komtesa ptá: „Nebude vám vadit, když tu několik dní zůstanu? A můj pes Lohengrin je slušně vychovaný.“

„Prosím vás, komteso,“ odpověděl Brodka. „Dům je dost veliký. Jak přišel váš pes k tomu zvláštnímu jménu?“

„Ten pes je to jediné, co mi můj exmanžel nechal. Podle jeho názoru se německý ovčák musí jmenovat Lohengrin.“

„Kde zůstal?“ zeptal se Brodka, když došli k podkrovnímu bytu komtesy. „Myslím pes.“

„O toho si nedělejte starosti, chodí do domu, jenom když ho zavolám. Má na zahradě domeček. Ještě jste ho neviděl?“

„Ne,“ řekl Brodka a předal komtese nákupy. „Tak, a přeju vám dobrou noc.“

Komtesa mu poděkovala a Brodka šel dolů. Posadil se opět na terase.

Nad jezerem se schylovalo k bouři. V okamžiku se zvedl prudký vítr. Brodka sklidil ze stolu a zavřel dveře na terasu. Pak šel do ložnice v prvním poschodí a díval se z okna.

Vichřice lomcovala vinnou révou a listy šuměly jako mořský příboj. V nepravidelných přestávkách protínaly oblohu blesky a na zlomky vteřiny zalévaly zvlněné svahy ostrým bílým světlem. Z protější strany kráteru se odráželo rachotivé hřmění. Jezero, obvykle hladké jako zrcadlo, bylo černé a hrozivé jako jícen pekla.

Brodka fascinovaně pozoroval toto přírodní divadlo. Už od dětství měl rád bouřky a nikdy se nebál blesku ani hřmění. Bouře pro něho byla vzrušující gigantická inscenace.

Nakonec se obrátil od okna a v polotmě tápal k lampičce na

nočním stolku. Stiskl tlačítko, ale lampička se nerozsvítila.

S rukama nataženýma před sebe jako náměsíčník šel k vypínači u dveří a využíval plápolavého světla blesků, které na zlomek vteřiny osvětlovaly pokoj. Ale i po stisknutí vypínače zůstala tma. Nešel proud.

Brodka se otočil a vtom uslyšel, že někdo zaklepal na dveře pokoje. Nejdřív si myslel, že se mu to jenom zdálo, ale když se klepání ozvalo důrazněji, zeptal se do tmy: „Je tam někdo?“

„Signore, to jsem já! Mirandolina!“ Z jindy hlubokého hlasu komtesy zaznínval strach.

Brodka dotápal zpátky ke dveřím a otevřel.

„Bojím se,“ slyšel říkat komtesu. Znělo to tak dojemně, že se Brodka usmál.

„Ale komteso,“ chtěl ji utěšit. „Bouřka přece není důvod, abyste se bála…“

V té chvíli nad domem opět zaplanul blesk, následovaný tak ohlušujícím zahřměním, že se až zatřásla zem. Mirandolina se vrhla Brodkovi do náručí. S ohromením si uvědomil, že je nahá. Cítil její prsa, tělo a stehna - a projelo jím vzrušení.

Chvíli tak stáli v temné místnosti. Pokaždé, když pokoj ozářilo oslňující světlo blesků, Mirandolina sebou trhla, jako by dostala ránu bičem.

„Prosím vás, nemějte mi to za zlé,“ zašeptala, když se bouře poněkud uklidnila. „Už od dětství mám z bouřky panický strach. Nezlobíte se na mě, viďte?“

Ne, chtěl říct Brodka, už jsem zažil nepříjemnější situace, než je tahle. Pro mě by ta bouřka mohla ještě chvíli trvat. Ale zdvořile odpověděl: „Kdybych vás toho strachu mohl nějak zbavit, komteso…“

„Mirandolino,“ opravila ho komtesa.

Hřmění už se vzdalovalo směrem k městu a pak se náhle rozsvítilo elektrické světlo.

Mirandolina jako by si toho nepovšimla, nebo si nechtěla povšimnout. Měla zavřené oči a pořád se držela Brodky jako klíště.

Nečekaně uviděl v zrcadle, které viselo na protější zdi nad komodou, tuto štíhlou urostlou ženu zezadu. S obdivem se díval na její voskově bílé tělo a připadal si jako voyeur.

Tím víc se vylekal, když se ho Mirandolina, stále se zavřenýma očima, znenadání zeptala: „Líbím se vám, signore?“

Cítila, jak sebou Brodka trhl. Měl pocit, jako by byl při něčem přistižen, a zakoktal: „Promiňte, komteso.“

Mirandolina otevřela oči. Ještě pořád objímala Bradku kolem krku a s úsměvem řekla: „Já se musím omluvit, že jsem vás přivedla do takové situace, signore. Ale už při prvním zahřmění jsem úplně ztratila hlavu.“

Brodka se zasmál. „Co byste dělala, kdybych tu nebyl?“

„Umřela bych strachy,“ odpověděla komtesa a divoce se k němu přitiskla.

Brodka si odkašlal: „To by byla pro mužský svět veliká ztráta.“ A po chvíli dodal: „Bouřka už odchází. Máte nějakou představu, jak tuto situaci ukončíme?“

„Je vám nepříjemná?“

„To ne, ale… v tom rozčilení vám zřejmě ušlo, že na sobě nic nemáte.“

„Vím. Zavřete oči a otočte se.“

„Proč?“ zeptal se Brodka. „Vadí vám to?“

„Prosím,“ řekla Mirandolina.

Brodka uposlechl. Po chvíli, kterou považoval za dostatečně dlouhou, se otočil a viděl, že Mirandolina sedí na posteli. Horní část těla měla nakloněnou dozadu, podpírala se rukama a svůdně se usmívala.

Pokývla mu, aby šel k ní. Pak ho jemným stiskem přinutila, aby si klekl, rozevřela stehna, vzala mu hlavu do dlaní a přitiskla ji

k sobě. „Už víš proč?“

Od svého rozvodu Mirandolina se žádným mužem nespala a ani to nepostrádala; teď ji však přemohla nepřekonatelná touha.

Brodkovi, klečícímu před ní, zajela prsty do vlasů a on při tom měl pocit, jako by mu tím vymazala z hlavy vzpomínku na Juliettu. Políbil ji na ústa a na krk a pak laskal jazykem její ňadra. Se zrychleným dechem vychutnávala jeho něžnosti.

Brodka cítil její žádostivost a to roznítilo jeho vášeň. Sevřel jí zápěstí, zvedl jí ruce za hlavu a přitiskl ji na postel. Vzal si ji zprvu něžně, ale Mirandolininy prudké a nespoutané pohyby ho stále víc vybičovávaly a Brodka ji miloval s tak divokou náruživostí, že vyrážela krátké ostré výkřiky, jako by byla s mužem poprvé.

Pak leželi vyčerpaně vedle sebe, zadýchaní a s pohledem upřeným na strop, kde světlo lustru tvořilo paprskovitý vzor.

„Smím se tě něco zeptat?“ ozvala se Mirandolina.

„Ano, jistě.“

„Ta mladá žena, se kterou jsi tu předtím bydlel…“

„Není moje manželka,“ přerušil ji Brodka. „Jsme volní - ona i já.“

„Proč se tu tedy skrýváte?“

Brodka se na ni překvapeně podíval. „Odkud víš…?“

„Není těžké uhodnout, že vy dva tu nejste na dovolené. Co je s tebou a tvojí přítelkyní? Anebo bych se na to radši neměla ptát?“

Brodka se díval na hru stínů na stropě a uvažoval. „Samozřejmě, že se smíš zeptat,“ odpověděl nakonec, „jenomže ti na to neumím odpovědět. Kdybych to dovedl, byly by všechny moje problémy vyřešené. Máš pravdu. Skrývám se tady. Před jednou organizací z Vatikánu, která není o nic nebezpečnější než mafie. Jejími členy jsou kardinálové a jiní hodnostáři.“

„A co s nimi máš společného?“

Brodka stručně vyprávěl celou svou historii. „A proto jsme si pronajali tenhle dům, rozumíš?“ zakončil. „Tady se cítím jakž-takž

v bezpečí.“

Mirandolina ho pohladila po vlasech. Tak docela tomu, co teď slyšela, nevěřila. Znělo to příliš dobrodružně. Přesto řekla: „Chudáčku Brodko.“

Zaznělo to, jako by ho litovala, a jestli Brodka něco nesnášel, byla to právě lítost. Její něžné hlazení však vychutnával.

„Smím se taky něco zeptat?“ oplatil jí otázku.

„Přirozeně.“

„Opravdu se tak strašně bojíš bouřky?“

Mirandolina odvrátila hlavu, aby neviděl její rozpačitý úsměv. „Když mám být upřímná, tak ne víc než zlé čarodějnice.“

„Myslel jsem si to.“

„Ale nemáš mi to za zlé?“

„Možná ano.“

„Prosím tě, ne! Byla to jediná možnost, jak se s tebou sblížit. Jsi zklamaný?“

„Zklamaný?“ Brodka se nad ní naklonil. „Ale ne. Jsem šťastný.“ Neznělo to úplně přesvědčivě.

Mirandolina zamyšleně mlčela. „Snad bych ti mohla pomoci…,“ řekla nakonec.

„To je příliš nebezpečné,“ zavrtěl hlavou Brodka.

„Dokud jsme tady, tak ne.“

„Budu o tom uvažovat,“ zamručel Brodka. „Musím uvažovat o spoustě věcí.“

Přesně v 9.25 hod. přistál boeing z Říma na letišti Marco Polo. Benátské letiště, ležící těsně u moře, nebylo v této době ještě přeplněné jako v poledne, kdy přistávají první charterová letadla.

Brodka a Sydow se přepravili na piazzale Roma autobusem, který byl rychlejší než sice romantické, ale jen v hodinových intervalech jezdící motoscafo. Na piazzale Roma nastoupili do vaporetta, které je dovezlo přímo k Rialtu.

Krásám města, malebným palácům s lomenými oblouky oken, za nimiž dřímaly tisíce tajemství, černým gondolám na Canale Grande, pestrému zeleninovému trhu vedle mostu, masnému trhu, odkud se šířil pronikavý pach škeblí, rejnoků, sumýšů a sépií - ničemu z toho nevěnovali pozornost. Brodku a Sydowa zajímala pouze Ruga degli Orefici, ulice Zlatníků, vedoucí od Ponte di Rialto přímo na severozápad, kolem San Giacoma s nejnepřesnějšími věžními hodinami v celém městě, protože už od roku 1410 mají jenom jednu ručičku.

V ulici Zlatníků, kde byly stánky s ovocem a koženým zbožím, stával kdysi ateliér fotografa Gambera. Na tajuplném snímku, který u sebe Brodka měl, nebylo však žádné číslo domu. A tak se teď před polednem, kdy byly stánky obležené lidmi, prodírali nejdřív po pravé straně ulice až k Ruga Vecchia San Giovanni, kde končila, a odtud po protější straně až tam, odkud vyšli. Ale žádný obchod nebo nějaký fotografický ateliér nenašli.

Staré ženy v černých šatech, která se s nacpanými nákupními taškami chystala vejít po schodech do jednoho z domů, se Sydow zeptal, jestli náhodou neví něco o fotografovi Gamberovi.

Žena si postavila tašky na zem, dala si ruku na čelo a přemýšlela. Gamber, Gamber? To jméno jí připadalo známé. Z domu, před nímž stáli, vystrčil z okna hlavu jakýsi stařec. Babka na něho zavolala, jestli se nepamatuje na fotografa, který se jmenoval Gamber. Prý měl v téhle ulici ateliér.

Děda zvedl ruku a ukázal na zchátralý dům šikmo naproti. Tamhle naproti míval Gamber krám, odpověděl. Fotografoval turisty u Rialta, někdy taky nějakou tu svatbu, ale před pár lety, může to být tak pět šest roků, mu zemřela žena a krátce nato i on sám. Ale třeba se dovědí víc rovnou v domě, poradil jim.

V domě byl teď krám se suvenýry. Před výlohou, plnou zlatých gondol z umělé hmoty a kýčů z barevného skla, seděla na stoličce mladá žena a čekala na zákazníky.

Sydow se jí zdvořile zeptal, jestli se ještě pamatuje na fotografa Gambera, a dodal, že se zajímá o jednu fotografii, kterou Gamber kdysi dávno udělal.

Signora se zatvářila nedůvěřivě. „Jste od policie?“ zeptala se.

Sydow jí ukázal novinářský průkaz. „Jsme od novin,“ odpověděl. „Z Messaggera v Římě.“

Najednou se žena rozpovídala. V Benátkách se čte Gazzettino a La Nuova Venezia, nijak významné noviny, vysvětlovala jim. Ale když přijeli do Benátek reportéři z Messaggera, půjde zřejmě o nějaký skandál, takže kdyby jim pomohla, mohla by za to dostat nějakou odměnu.

Nejedná se o skandál ani o žádnou velkou věc, ujistil ji Sydow, ale pokud jde o odměnu, dalo by se o ní mluvit, kdyby pro ně signora měla něco, co by mohli potřebovat.

Tak se Sydow a Brodka dověděli, že Gamberova dcera Maria zdědila zchátralý dům i s obchodem, ale neměla zájem fotografovat turisty jako její otec. A tak dům pronajala a po svatbě, vzala si nějakého chemika z Mestre, se odstěhovala do Říma. A pracuje jako fotografka na volné noze pro různé časopisy. Jednou za rok přijíždí do Benátek, aby se podívala, co je s domem.

„Jak se ta signora jmenuje?“ zeptal se Sydow.

„Maria Bonettiová.“

„Bonettiová? - Malá? S tmavými vlnitými vlasy?“

„Ano, signore.“

„Co je?“ Brodka se na Sydowa překvapeně podíval. „Vy tu ženu znáte?“

„Někdy pracuje pro společenskou rubriku Messaggera jako fotografka. Nemůžu říct, že ji znám. Jenom jsme se několikrát setkali.“

Vytáhl z kapsy dvě bankovky a podal je majitelce krámu se suvenýry. „Děkujeme vám, hodně jste nám pomohla.“

Na Campo della Pescheria to bylo jen pár minut a Sydow,

který Benátky znal, navrhl, aby si zašli na ravioly a tagliolini do nejstarší restaurace ve městě, do Antica Trattoria Poste Vecchie.

Při paste a bílém vínu se Brodka a Sydow v tichém koutu lokálu radili, co podniknou dál. Že by jim Maria Bonettiová mohla dát nějakou rozhodující informaci, to se ani Brodka, ani Sydow v této chvíli neodvažovali doufat.

Na letišti Brodka překvapeně zjistil, že na něho čeká komtesa. Představil ji Sydowovi a pak se s ním rychle rozloučil. Sydow slíbil, že na příští den domluví schůzku s Marií Bonettiovou.

„Odkud jsi věděla, že přiletím z Benátek tímhle letadlem?“ zeptal se Brodka, když Mirandolina dojela se svou lancií na dálniční okruh.

„Nevěděla jsem to,“ odpověděla komtesa, „ale když člověk někoho miluje, tak to vycítí. Ty ne?“

„Když mám být upřímný, ne. V každém případě v tomhle ohledu jsem se nikdy nespoléhal na své pocity.“

„Ne, vážně,“ usmála se komtesa, „ono moc možností nebylo. Na informacích jsem se dověděla, že z Benátek přiletí dnes už jenom dvě letadla. Kdybys nepřiletěl teď, čekala bych na další.“

„To bys udělala?“ Brodka uchopil její ruku, položenou na rychlostní páce, a políbil ji.

„Opatrně!“ zvolala Mirandolina rozpustile. „Je zakázáno za jízdy rozptylovat řidiče. Doufám, že jsi v Benátkách uspěl.“

„To se teprve ukáže,“ řekl Brodka, ale znělo to dost sklíčeně. „Člověk, co ho hledáme, je už mrtvý. A jeho dcera pracuje jako fotoreportérka v Římě. Sydow, kterého jsem ti předtím představil, ji zná. Ale nevěděl, že je to dcera muže, kterého jsme hledali.“

„To snad není možné!“

Brodka pokrčil rameny. „Život píše ty nejbláznivější příhody. Jestli mi Maria Bonettiová pomůže dostat se dál, to je ovšem ve hvězdách. Snad budeme zítra vědět víc.“

Krátce po deváté, už byla tma, přijeli Brodka a Mirandolina domů, kde je přátelsky přivítal pes Lohengrin. Vlahý večer lákal k posezení na terase nad vinicemi.

V plápolavém světle svíčky, tajuplně ozařujícím jejich tváře, si navzájem vyprávěli různé zážitky.

Asi po hodině se Mirandolina náhle zarazila.

„Co je?“ zeptal se Brodka.

„Tamhle vpředu, na vinici,“ zašeptala Mirandolina. „Připadalo mi, jako by se tam něco hýbalo.“

Brodka potichu vstal. Díval se do tmy, ale nic neviděl. Teprve když Mirandolina zhasla svíčku, rozpoznal i on, že se jeden keř révy pohnul.

„Lohengrine,“ zvolala Mirandolina nejistě.

Zprvu se nic nedělo. Pak se z opačného směru přiřítil Lohengrin a výhrůžně vrčel.

Na místě, kam Brodka a Mirandolina upírali pohled, zapraskaly větve a náhle zahlédli, jak se mezi keři mihl nějaký stín, klopýtl, narazil do napnutého drátu, upadl, znovu vstal a utíkal pryč.

Lohengrin se rozběhl za ním. S hlasitým štěkotem uháněl směrem, jímž stín zmizel, ale z terasy ho Brodka a Mirandolina neviděli.

Za chvíli slyšeli, jak dole na cestě nastartoval někdo motor, a pak zakvílely pneumatiky prudce se rozjíždějícího auta.

Mirandolina se vrhla Brodkovi do náručí.

„Tentokrát jsem měla doopravdy strach,“ řekla s narážkou na předešlý večer.

„Já taky,“ odpověděl Brodka. Přistoupil ke stolu a po hmatu hledal zapalovač, který tam ležel. Sotva zapálil svíčku, objevil se mezi keři révy Lohengrin. V tlamě měl krátký, asi jako prst silný předmět, a před jejich očima ho upustil na zem. Brodka předmět zvedl a podržel ho ve světle svíčky.

„Není to zaměřovací dalekohled?“ zeptala se Mirandolina třesoucím se hlasem.

Brodka přikývl. „Ano, je. Zdá se, že ho náš nevítaný návštěvník v tom spěchu ztratil. Takové věci používají ostřelovači.“

Mirandolininy oči ustrašeně těkaly z Brodky na vinici a zase zpátky. „To znamená, že na nás chtěl někdo střílet!“

„Na mě!“ opravil ji Brodka. „Nebo ty máš taky nějaké nepřátele?“

„Panebože!“ zašeptala Mirandolina. „Musíme zavolat policii!“

„To by v této chvíli víc uškodilo, než pomohlo. Rozhodně nemám nejmenší zájem svůj případ zveřejňovat.“

„Ale co chceš dělat? Přece nemůžeš čekat, až tě odprásknou.“

„Ne,“ odpověděl Brodka věcně. „Ale nemohl jsem tušit, že mě ti lidé už zase našli.“

„Jací lidé?“ zajímala se Mirandolina.

„Lidé z Vatikánu. Mafie.“

„Co chceš teď dělat?“

Brodka uvažoval. „Nejlepší bude, když se teď zamkneme a počkáme do rána.“

„Jestli se ten střelec vrátí, podruhé už se nenechá jen tak zahnat. Ne, zmizíme odtud. Nejlíp hned. Teď je nejlepší šance, že si toho nikdo nevšimne.“

„A kam? Je tady někde v okolí hotel?“

Komtesa zavrtěla hlavou. „Mám lepší nápad. Sbal si to nejnutnější a pojedeme mým vozem k tetě Gracii. Má starý dům v Ostii. Tam budeš prozatím v bezpečí.“

Brodku překvapila rozhodnost, jakou Mirandolina v této situaci projevila. Její návrh byl lákavý. V každém případě musel co nejrychleji zmizet.

„Dobrá,“ souhlasil nakonec.

Ve spěchu si sbalil do tašky několik kousků oděvu. Ve skříni

zůstaly Juliettiny šaty. Brodka měl při pohledu na ně zvláštní pocit, ale neměl čas o tom přemýšlet. Do cestovní tašky si dal zaměřovací dalekohled, který přinesl Lohengrin. Pak nasedli do Mirandolininy lancie a vyjeli.

Byla skoro půlnoc a na úzké temné cestě vedoucí příkře dolů k hlavní silnici nebylo živé duše. Když přijeli na silnici, ujistili se, že je nikdo nesleduje.

Za necelou hodinu dojeli do Ostie. Tohle město, které nepatří mezi ta nejhezčí v Itálii, v noci bylo jako zlý sen. Roklím podobné ulice se starými čtyřpatrovými činžáky, skrovně osvětlená náměstí, u okrajů ulic popelnice přetékající odpadky, v nichž si hledaly žrádlo kočky, a nespočetná opuštěná staveniště.

„Neboj se," řekla Mirandolina při pohledu na tolik ošklivosti, „teta Gracie bydlí dál, směrem na Lido."

Zanedlouho dojeli ke starému domu v klidné postranní ulici, skrytému za piniemi a keři. Mirandolina zazvonila a několikrát zavolala do tmy. Po dlouhém čekání se objevila teta Gracia v dlouhém bílém županu. Když poznala svou neteř, rozčileně se ptala, co se stalo.

Mirandolina jí vylíčila situaci a zeptala se, jestli by u ní mohl Brodka pár dní zůstat. Gracia, vysoká rezolutní stará dáma s dlouhými prošedivělými vlasy, začala lamentovat, co je to teď za dobu, kdy řádí samí lupiči a vrazi. Pak je oba pozvala do domu, prohlédla si Brodku a se zřejmým uspokojením prohlásila, že ‚přítel její neteře' může zůstat, jak dlouho bude chtít.

O domu se rozhodně nedalo říci, že je útulný. V nehostinných vysokých pokojích byla cítit ztuchlina. To však bylo Brodkovi srdečně jedno. Hlavně, že prozatím unikl z dostřelu.

Mirandolina se chtěla ještě v noci vrátit zpátky.

„Nebojíš se, že by tam na tebe mohl ještě číhat ten chlap?" zeptal se Brodka. „Jen nerad tě nechávám jet zpátky samotnou."

„Sama jsem v bezpečí. Ten střelec měl spadeno na tebe. Kvůli

mně by neriskoval. A kromě toho mám starost o Lohengrina. Musím se o něho postarat.“

Na rozloučenou se vroucně objali. Stará dáma to sledovala se zalíbením, protože ten tedesco se jí líbil a už dlouho zastávala názor, že její neteř potřebuje slušného mužského.

XVII

Velký pátek. Jako každý rok vypukla o velikonočním týdnu ve Vatikánu invaze kléru. Kněží z celého světa konali bohoslužby jako na běžícím pásu. Zatímco zvony mlčely, pod klenbami hlaholily gregoriánské chorály a sílily ve strhující furioso masochistických tónů. Den operace ‚Urbi et orbi' se blížil.

Plán byl vypracovaný do nejmenších podrobností. Papež, liberální slaboch, který, kdyby to šlo podle něho, by zrušil celibát a uvedl církev do moderního věku, měl zemřít. Při velikonočním požehnání ‚Urbi et orbi', konaném na lodžii Svatopetrského náměstí, se měl tiše zhroutit a ještě téhož dne by bylo svoláno konkláve, které zvolí nového papeže. Že se bude jmenovat Smolenski, bylo skoro jisté. Milionovými obnosy a přísliby vysokých úřadů získal na svou stranu většinu kardinálů.

Smolenski byl naprosto bezohledný. On i mafie v purpuru byli přesvědčeni, že církev potrvá dál, jen když se bude chovat tak, jak se chovala dva tisíce let předtím. Lidstvo se sice za tu dobu nestalo ani o chlup lepším, o to však kléru taky nešlo. Církev v žádném případě nesměla sestoupit k lidem - naopak, lidé museli k církvi vzhlížet. A k tomu bylo zapotřebí středověké přísnosti. Lidskost tady nebyla na místě.

Odpoledne na Bílou sobotu se Smolenski a jeho tajemník Polnikov ještě jednou sešli v kanceláři kardinála-státního tajemníka, aby probrali všechny jednotlivé body.

Jan Polnikov byl malý plešatý muž, o kterém se říkalo, že se od té doby, co v Polsku skončil komunismus, nezasmál. Jeho utrápený výraz tento názor vcelku nevylučoval.

Že ve Vatikánu nepracoval dlouho, věděli jen málokteří. Jeho minulost, kdy byl členem KGB se speciálním zaměřením na elektronickou logistiku, znal jenom Smolenski. Byl to taky Polnikov, kdo kardinála-státního tajemníka vybavoval veškerými

elektronickými rafinovanostmi a instaloval zařízení, která Smolenskému už dlouho umožňovala sledovat všechna důležitá místa ve Vatikánu. Dokonce i soukromé místnosti papeže.

Za silnými skly Polnikovových brýlí se skrýval bystrý pohled člověka, který se vyznal v počítačích stejně dobře jako v Kantově nebo Hegelově filozofii. Jako malý tajemníček po moci dychtícího kardinála byl Polnikov samozřejmě nevytížený, ale nikdy by ho ani nenapadlo, aby si stěžoval.

Před Smolenským ležel na psacím stole vypracovaný plán operace a vedle řada fotografií z novin, které byly pořízeny při požehnání ‚Urbi et orbi' minulého roku. Byl na nich papež uprostřed lodžie na Svatopetrském náměstí. Po jeho levici stál papežský komoří a po pravici kardinál Rocchetta, nejstarší z kardinálů.

Na jedné z mnoha obrazovek instalovaných na stěně už po několikáté běžel videozáznam z velikonočního požehnání, který Smolenski a Polnikov soustředěně sledovali.

Během obřadu se papež nehnul z místa. Mělo to svůj důvod - přesně uprostřed lodžie byl mikrofon, do kterého mluvil.

„Vynikající!“ pochvaloval Smolenski plán vypracovaný svým tajemníkem.

Polnikov si nevzpomínal, že by ho byl jeho šéf někdy pochválil.

„Vidíte ještě nějaké slabé místo, Polnikove?“

Smolenski samozřejmě očekával na svou otázku jasné ne; tajemník však zaváhal.

Pak vyndal z videopřehrávače kazetu a vložil tam jinou. „Je tady určitá nejistota, Eminence…“

„Nejistota? Nesmí existovat ani ta nejmenší nejistota!“ rozčilil se Smolenski.

Na monitoru se objevila ještě jednou táž scéna.

Kardinál-státní tajemník se na Polnikova tázavě podíval.

„To je ‚Urbi et orbi' před dvěma roky," vysvětlil Polnikov. „Jen se podívejte, Eminence!"

Na obrazovce papežský komoří z jakéhosi důvodu posunul mikrofon. Papež náhle nestál přesně ve středu lodžie.

Smolenski zbledl. „Teoreticky by se to mohlo stát i zítra. Co uděláme, Polnikove?"

Tajemník přetočil pásek zpátky a pustil scénu znovu. „To je ta nejistota, o které jsem mluvil, Eminence. Když se mě ptáte, toto nebezpečí můžete odstranit jenom vy sám. Zaujměte místo kardinála Rocchetty."

„Já? Vyloučeno! Musím odpálit tu střelu!"

„Co vám v tom bude bránit, Eminence?" Polnikov podržel ve výši cosi, co nebylo větší než plnicí pero. „Vysílačka se dá schovat v každé kapse, o záhybech kardinálského roucha nemluvě."

Smolenski vzal předmět do ruky, potěžkal ho a usoudil: „To není špatný nápad. Jak veliká přesnost je u té zbraně?"

„Tokarevem LZ 803 ustřelíte ze vzdálenosti dvou set metrů cigaretu u úst svého nepřítele. Obávám se, že největší problém bude přesvědčit kardinála Rocchettu, abyste při Urbi et orbi převzal jeho roli."

„To klidně přenechte mně!" prohlásil Smolenski.

Tak jak předpokládali, odstranila stavební četa trosky po výbuchu na kolonádě a postavila tam trubkové lešení. Zatímco v Chrámu svatého Petra probíhaly obřady velikonoční noci, Polnikov chráněný tmou vstoupil východním vchodem na kolonádu. Nesl úzký dlouhý kufřík, jaký mívají hudebníci na své nástroje.

Aby se nedostal do jasného světla reflektorů, ozařujících v noci Berniniho kolonádu, musel se Polnikov pohybovat na její zadní straně. Přikrčený a chvílemi i po všech čtyřech, kdy strkal kufřík před sebou, se nakonec doplížil k lešení.

Exploze poškodila rovněž jeden reflektor, takže lešení, na

rozdíl od fasády, zahalovala tma. Polnikov vylezl na plošinu, otevřel svůj kufr a vyndal z něj zázračnou zbraň rozloženou na jednotlivé díly.

Mezitím si jeho oči na tmu zvykly a Polnikov začal pátrat v okolí, jestli někde není nějaký svědek. Připomínalo mu to jeho velké doby u KGB, kdy pro něho byly takové úkoly skoro na denním pořádku. To už je dávno a tehdy mu to k jeho normálním příjmům přinášelo úctyhodné prémie. Z tohoto hlediska si teď pohoršil, ale to sem nepatří.

S precizností sobě vlastní začal Polnikov skládat zbraň dohromady. Nepotřeboval ani baterku, protože všechny pohyby dělal po paměti. Dokázal by to dokonce i se zavázanýma očima. Celé to trvalo jen několik minut.

Jak očekával, nejtěžší byla instalace obou talířových stativů, na něž musel pušku LZ 803 přišroubovat. Na silných dřevěných fošnách to šlo poměrně snadno. Ale moderní rošt, který tvořil na lešení plošinu, byl k přišroubování stativů krajně nevhodný. Na zlomek vteřiny musely vydržet zpětný náraz jedné tuny na čtvereční centimetr a nesměly se při tom posunout ani o milimetr.

Polnikov proto utáhl připravené svorníky vší silou, jakou dokázalo jeho podsadité tělo vyvinout. Pak vzal vystřelovací zařízení, které teď po sestavení bylo dlouhé téměř dva metry. Posadil je na obě hlavice stativů, a když hlaveň namířil doprostřed průčelí Svatopetrského chrámu, pevně utáhl pochromované křídlaté matice.

Opatrně, téměř s láskou, teď posunul Polnikov zaměřovač do vodicí lišty. Zrcadlový dalekohled měl průměr skoro deset centimetrů, takže měl světelnost, která umožňovala zamířit na cílový objekt i v noci. To se dělo pomocí hranolového objektivu, jímž se dalo pohybovat tak, že mohl směřovat dokonce kolmo vzhůru.

Polnikov se podíval na hodinky. Do Urbi et orbi zbývalo ještě

třicet šest hodin. Byl si vědom důležitosti své práce; přesto na něm nebylo vidět ani náznak znepokojení. Následky budou dalekosáhlé, a to ho naplňovalo pýchou.

Se slabým zadrnčením zapadl zaměřovač do určeného zařízení. Polnikov nařídil hranol kolmo vzhůru a podíval se jím. K nastavení do výšky a do stran sloužily dva otáčecí knoflíky z leštěného hliníku. Na každý sebemenší pohyb reagovala zbraň s tou největší přesností.

Z kapsy saka si vytáhl několik novinových fotografií pořízených při požehnání Urbi et orbi a ve světle baterky si každou z nich prohlížel. Pro nastavení výšky mu jako vodítko sloužila balustráda lodžie; pak se zaměřil na průčelí v pozadí.

Mnohokrát po sobě porovnával Polnikov zorné pole zaměřovače s fotografiemi, nastavoval ho a upevňoval a znovu srovnával, až asi po hodině byl konečně spokojený. Opatrně přikryl přístroj plachtou a připevnil ji lepicí páskou.

Teď si byl Polnikov svou věcí jistý. Teď věděl, že jeho vinou nemůže nic selhat. Opatrně položil na zadní stranu LZ 803 páčkový vypínač. Tiché cvaknutí vypínače se jevilo nevinné a bezvýznamné ve srovnání s účinkem, který se za tím vším skrýval. Zároveň se vedle vypínače rozsvítilo maličké zelené světýlko - znamení, že neslyšná smrt je připravena.

Ráno zazvonil u Andrease von Sydowa nečekaně telefon. Rozespale se ohlásil: „Pronto. Kdo je?“

Hrubý hlas mu odpověděl otázkou: „Jste reportér Messaggera?“

Když Sydow nevrle přisvědčil, hlas pokračoval: „Vy jste objevil ten fatální hrob ve Vatikánu, je to tak? A objasnil jste ten případ hlídače z muzea, který se pomátl, mám pravdu? To všechno je ale úplně neškodné a naivní ve srovnání s ostatními svinstvy, která se tam dějí. Máte zájem dovědět se o tom víc?“

Andreas von Sydow rychle zbystřil. „Ano, přirozeně, samozřejmě!“ vyhrkl. „Ale proč mě voláte? Kdo jste?“

„Na mém jménu nezáleží. A pokud jde o to, proč vám volám - chtěl bych těm banditům ve Vatikánu znemožnit jejich činnost.“

„Říkáte banditům, signore? Můžete mi říct jména?“

Po Sydowově otázce následovalo dlouhé mlčení.

„Řekněte jména! Fakta!“ naléhal Sydow. „S náznaky se nemůžu do ničeho pustit.“

Volající si obřadně odkašlal a prohlásil: „Chápu. Můžeme se někde sejít?“

Třebaže byl rozčilený, Sydow se přinutil ke klidu. „Podívejte, signore, neznám vaše jméno a vy mi pouze něco naznačujete. Víte, kolik lidí mi volá kvůli nějakým svým fantaziím a chtějí mi prodat senzační odhalení, které pak splaskne jako mýdlová bublina? Jestli mi nechcete povědět víc…“

„Nezavěšujte!“ Muž na druhém konci znervózněl. „To, co vám chci říct, je nesmírně důležité.“

„Tak mluvte, sakra!“

Muž mlčel a Sydow zavěsil. Ze své novinářské praxe věděl, že tohle je nejlepší způsob, jak někoho přimět, aby mluvil.

Skutečně netrvalo ani minutu a telefon zazvonil znovu. Tentokrát šel neznámý rovnou k věci. „Vatikánské sbírky obrazů jsou jenom skladiště kopií. Raffael, Leonardo, Giotto - ani jeden není originál!“

„Odkud to víte?“

„Protože jsem ty kopie maloval sám.“

Teď ztratil řeč Sydow.

„Originály,“ pokračoval neznámý, „byly prodané do Ameriky a do Japonska. A z těch peněz byla vybudovaná organizace, v jejímž čele je kardinálská mafie. Jejím cílem je nenápadné odstranění papeže. Stačí to?“

„Můžete dokázat, že kopie těch starých mistrů jste dělal vy?“

zeptal se Sydow zaraženě.

„Ale jistě!“ Neznámý se zasmál. „Každou kopii, kterou jsem dělal, jsem označil svými iniciálami, úplně maličkými a na těch nejnemožnějších místech. Tušil jsem, že mi to bude jednou k užitku.“

Sydow teď už jen stěží dovedl skrýt vzrušení. „Nevěřím vám,“ prohlásil. „Nevěřím vám ani slovo.“

„Dobrá,“ řekl muž, „tak se jděte podívat do vatikánských sbírek na portrét papeže Lva X. Zblízka. Především na jeho pečetní prsten. Na originálu je na prstenu iniciála L., jako Lev.“

„Takže ten dozorce v muzeu, Meinardi, měl u Raffaelovy Madony pravdu?“

„Samozřejmě. Směšně špatná kopie. Není ode mě. Prý ji maloval nějaký Němec - zrovna Němec! Já bych se takové chyby nedopustil!“

Sydow uvažoval. „Jestli za svou informaci chcete peníze, budu vás muset zklamat.“

„Nechci peníze. Chci jenom, abyste napsal, co vám říkám. Jestli chcete, můžeme se sejít. V devět večer na via Appia Antica, u pomníku.“

Než mohl Sydow odpovědět, neznámý hovor ukončil.

Vzhledem ke svému povolání nepatřil Andreas von Sydow k těm, kteří vstávají brzy ráno. Potřeboval nějaký čas, než se s ním dalo mluvit. Časný telefonát, a především jeho obsah, ho dost vykolejily.

Pak znovu zazvonil telefon. Volal Brodka z Ostie a informoval ho o svém útěku z Nemi a o tom, že se ho někdo pokusil zabít.

Když mu Sydow vyprávěl o neznámém muži, který mu telefonoval a je ochoten říct, co ví, případ náhle dostal nový netušený rozměr. Sydow a Brodka se domluvili, že se v poledne sejdou ve vstupní hale Vatikánského muzea.

V davu nespočetných návštěvníků pociťovali zvláštní napětí

jenom Brodka a Sydow. Cílevědomě zamířili do sálu s portrétem Lva X. Ostatním uměleckým pokladům nevěnovali ani pohled. Sydow chtěl jediné: potvrdit si, co mu řekl do telefonu onen záhadný muž.

Když si prohlížel portrét Lva X., připadalo mu prostě nemožné, že by to měla být kopie. Papežův pečetní prsten byl oproti skutečnému prstenu asi poloviční a perspektivou byla jeho plocha ještě zkrácena, ale přesto se na něm daly přesně rozeznat iniciály.

„Jak byste četl ta písmena?“ obrátil se Sydow na Brodku.

„G a P.“

„Já taky. Takže ten neznámý měl pravdu. Ten obraz je falzum.“

„G. P.? Máte tušení, co se za těmi iniciálami může skrývat?“ zeptal se Brodka.

Sydow s rukama v kapsách nespouštěl z obrazu pohled. Brodkovu otázku přešel, jenom pokrčil rameny, a teprve po chvíli promluvil: „Vy se přece trošku vyznáte v umění, Brodko. Myslíte, že je možné, aby dnešní umělec dokázal napodobit Raffaela tak, že se nepozná od originálu?“

Brodka se pousmál. V Juliettiných očích byl, pokud šlo o umění, spíš nevzdělanec; ale něco už se přiučil a dověděl, a připustil, že to skutečně může být falzum. „Lidé, kteří toho vědí o umění víc než já,“ řekl nakonec, „tvrdí, že polovina starých mistrů, kteří jsou nabízeni na trhu s uměním, nejsou originály.“

Sydow zavrtěl nevěřícně hlavou. „Raffael je považován za génia. Ten neznámý maluje právě tak dobře jako Raffael, ale jeho jméno nezná nikdo!“

„Život je nespravedlivý,“ usoudil Brodka suše. „Už jste navázal kontakt se signorou Bonettiovou, dcerou toho fotografa?“

„Ach, to jsem vám ještě neřekl. Maria Bonettiová se teprve dneska vrátí z nějakého písňového festivalu v Cannes.“

„Taky to není tak důležité,“ poznamenal Brodka, když scházeli po velkém točitém schodišti k východu.

„To neříkejte,“ namítl Sydow. „Mám takový pocit, že by nám Maria Bonettiová mohla ještě velice pomoci.“

Po soumraku se Brodka a Sydow vydali na cestu k via Appia. Kousek jeli autem a pak šli dál po staré dlážděné cestě pěšky.

Před víc než dvěma tisíci let si bohatí Římané zbudovali po obou stranách silnice nádherné náhrobky. Jejich zbytky se teď matně rýsovaly v bledém měsíčním světle. Kdo by očekával, že via Appia bude v této době osamělá a opuštěná, byl by zklamán. Romantické okolí a vlahá noc tvořily idylickou kulisu pro milostné chvíle zamilovaných.

Commodův pomník, obklopený cypřiši a bujnými křovisky, byl rozpadlý zděný čtyřhran, velký tři krát čtyři metry, se zbytky nápisu s Commodovým jménem. Stál kousek stranou od silnice. Když Brodka a Sydow obešli křovisky zarostlou ruinu, vynořila se před nimi v měsíčním světle postava.

Oba muži se zastavili.

„Kdo jste?“ zvolal Sydow.

„A vy?“ zeptal se neznámý.

„Jmenuji se Sydow a tohle je můj kolega Brodka.“

Neznámý popošel kupředu, takže rozeznali jeho tvář. Bylo mu tak padesát šedesát let a měl pleš lemovanou věnečkem světlých vlasů. Rozhodně nevypadal jako gangster.

„Jmenuji se Giuseppe Palmezzano,“ představil se a s rukama založenýma za zády zamířil k oběma mužům.

Brodka se tvářil nedůvěřivě. Nebylo mu z toho všeho nejlíp, a o krok ustoupil.

„Jste si jistý, že vás nikdo nesledoval?“ zeptal se Palmezzano.

Sydow pokrčil rameny. „Jistý si nejsem. Ale rozhodně jsme neupoutali ničí pozornost.“

„Nechtěl bych totiž, aby mě s vámi někdo viděl, rozumíte.“

„Naprosto,“ odpověděl Sydow. „Co nám chcete říct?“

Palmezzano jim naznačil, aby šli za ním za křoviska. Tam vytáhl z kapsy saka jakýsi předmět a ukázal jim ho.

V měsíčním světle Brodka poznal, že je to purpurová šňůra. Cítil, jak se mu ve spáncích rozbušila krev.

„Tohle,“ vysvětlil mu Palmezzano, „je poznávací znamení kardinálské mafie.“

„A jak jste k němu přišel?“ zajímal se Brodka.

„Kdysi jsem k té organizaci patřil. Chcete-li, tahle šňůra byla moje členská legitimace. Mnoho let jsem pro ty vysoce postavené pány pracoval. Ale pak se stala… říkejme tomu provozní nehoda, a už mě nemohli potřebovat. Hodili mě přes palubu jako mrtvolu.“

„Jaký úkol jste měl v té organizaci?“ chtěl vědět Sydow.

Palmezzano se zasmál. „Jsem malíř a malování je moje vášeň, chápete? Stačí mi láhev červeného vína a cítím se jako Raffael a taky tak maluju. Polovinu starých mistrů ve vatikánských sbírkách jsem namaloval já. Nejsou to falza - to podotýkám -, ale maloval jsem přesně v jejich duchu. Smolenski si mou prací nadělal jmění tak, že originály prodal a místo nich pověsil moje obrazy.“

„Smolenski?“

„Ano, kardinál-státní tajemník. Není sice hlavou organizace, ale vyzná se.“

„A kdo stojí v čele?“ zeptal se rozčileně Brodka.

„Sperling.“

„Kardinál kurie Sperling?“

„Přesně ten.“

„A Smolenski? Myslel jsem…“

„Mezi Sperlingem a Smolenským vládne stará rivalita. Nemůžou se ani cítit, a každý z nich už se párkrát pokusil toho druhého odstranit. Údajný infarkt kardinála Shermanna při mši v Sixtinské kapli byla provozní nehoda. Mešní víno bylo otrávené.“

„Kdo ho otrávil?“

Palmezzano si odkašlal. „Ještě pořád mám ve Vatikánu svoje lidi. Ovšem neměl být otrávený Shermann, ale Smolenski. Teď se Smolenski chystá k velké akci. Nazývá ji operace Urbi et orbi a skrývá se za tím odstranění papeže. Jak jsem slyšel, je to všechno tak perfektně narafičené, že to nemůže kiksnout.“

„Víte něco bližšího?“

Palmezzano zavrtěl hlavou. „Ví o tom jen úplně malý okruh lidí. Jedině oni znají přesný termín a bližší okolnosti.“

Brodka se úkosem podíval na Sydowa. Pokud to mohl v měsíčním světle posoudit, Sydow, stejně jako on, nic nechápal.

„Urbi et orbi,“ zamumlal Brodka.

Sydow přikývl. „Víte, co to znamená. Papeži zbývá ještě patnáct hodin života.“

„Patnáct hodin?“ zeptal se nejistě Palmezzano. „Pak víte víc než já.“

„To je možné,“ souhlasil Brodka, „alespoň pokud jde o ten termín. Máme totiž tajnou zprávu, v níž se mluví o jakési operaci ‚Urbi et orbi'. Až doteď nám to vůbec nic neříkalo. Teď víme, že tu jde o termín atentátu.“

Palmezzano se opět rozhlédl na všechny strany a pak tiše řekl: „Upřímně řečeno, nedovedu si představit, že by Sperling nebo Smolenski zašli tak daleko, aby nechali papeže odstranit nějakým diverzantem. Bylo by z toho příliš velké pozdvižení a dřív nebo později by toho atentátníka dopadli. Atentát na papeže před filmovými kamerami?“

Brodka zamyšleně namítl: „Kdo říká, že papež má být zastřelen? Jak je známo, lidská podlost už vymyslela ty nejneuvěřitelnější způsoby smrti.“

„Při požehnání ‚Urbi et orbi'?“ opakoval zasmušile Sydow.

„Podle toho, co jsem se o Smolenském dověděl,“ konstatoval Brodka, „tak od něho bych se nadál všeho.“

„V tom se tedy nemýlíte. Smolenski je ztělesněním zla. A proti zlu se dá bojovat jenom zlem. Už jsem mu dal pod auto bombu, ale je to neuvěřitelné, jak nad tím ďáblem drží osud ochrannou ruku.“ Z Palmezzanových slov zaznívalo roztrpčení.

Po staré silnici, kde nesmí jezdit motorová vozidla, přicházely ze severu dvě postavy. Jejich kroky se rozléhaly po hladké čedičové dlažbě. Palmezzano zneklidněl a zatáhl Brodku a Sydowa za keře u památníku.

Brodka měl nepříjemný pocit; ani ne tak kvůli dvěma temným postavám, spíš kvůli Palmezzanovi: nevěděl, co si o něm má myslet.

Když obě postavy zmizely ve tmě, znovu promluvil Palmezzano: „Jistě mi nebudete mít za zlé, signori, když teď zase zmizím. Na sdělování tak důležitých tajemství mi tohle místo připadá málo bezpečné. Kromě toho všechno, co bylo důležité, jsme si už řekli. Doufám, že vám ty informace k něčemu budou.“

Jakmile domluvil, zmizel ve tmě. Brodka a Sydow naslouchali do měsíčné noci. Neslyšeli ani hlásku. Palmezzana jako by pohltila zem.

„Co si o tom člověku myslíte?“ zeptal se Brodka po chvíli.

Sydow mlčky pokrčil rameny.

„Jestli je pravda, co říká,“ pokračoval Brodka, „tak zítřejší den rozhodne o budoucnosti pontifikátu, Sydowe. Musíme něco podniknout!“

Vraceli se po via Appia ke svému vozu a pátravě se rozhlíželi na všechny strany.

„Co chcete teď udělat?“ zeptal se Sydow. „Máme jít na policii a říct: Zítra při požehnání Urbi et orbi bude papež zastřelen nebo se na lodžii prostě zhroutí a bude mrtvý? Pak první podezřelí budeme my, Brodko.“

„Copak vy nevěříte, že dojde k atentátu?“

Sydow pokrčil rameny. „Indicie tu jsou, jistě, ale důkazy

nemáme. Vzpomeňte, jak to bylo, když jsme šli na policii kvůli Meinardimu. Ano, dostali jsme ho z vězení, ale podnikla policie něco proti svaté mafii? Nic! Anebo se na to nedívám správně?“

„Obávám se, že máte pravdu. Zažil jsem na vlastní kůži, jaké teroristické prostředky ti lidé ve Vatikánu používají.“

Brodka měl pocit, že je proti tomu neviditelnému nepříteli bezmocný, a to ho děsilo. Jak se vypořádá s ním osobně, když Smolenski své plány uskuteční?

Jako z dálky slyšel Sydowa říkat: „Co je? Není vám dobře?“

„Ne, jsem v pořádku,“ odpověděl roztržitě Brodka.

Pak nasedli do vozu a odjeli.

Celý den se komtesa snažila zastihnout Brodku telefonicky. Od tety se dověděla, že odešel už ráno. Taky Sydowa se nemohla dovolat. Proč jí Brodka nenechal žádnou zprávu?

Kolem desáté večer se rozhodla, že pojede vozem do Ostie a tam na něj počká.

Před domem ještě pořád stál vůz, který si Brodka vypůjčil. Mirandolina usoudila, že bude lepší, když Brodkovo auto od svého domu odveze. Kromě toho Brodka vůz potřeboval. Proto nasedla do šedivého forda a ne do své lancie.

Nastartovala a motor se hned rozhučel. Zařadila rychlost a rozjela se. Světla vozu spoře osvětlovala příkrou silnici, po níž už jela tisíckrát.

Příliš dlouho si myslela, že muži jí můžou být ukradení. Ale teď už dva dny věděla, co promeškala.

Brodka ji probudil z její letargie. Milovala ho. Snad to byl dokonce první muž, kterého doopravdy milovala. Její pýcha by byla nikdy dřív nepřipustila, aby nějakému muži telefonovala anebo za ním dokonce jela.

U Brodky tomu bylo jinak. Poprvé v životě cítila tesknou touhu, o jaké se píše v románech, a bála se, že Brodka nebude její

city opětovat stejnou měrou. Proč se neozval? Je mu lhostejná? Nebyla pro něho její láska jenom dobrodružstvím? Nebyla pro něho jenom příležitostí, kterou využil?

V místech, kde se srázná silnice mírně stáčela doleva, přeřadila na dvojku. Přitom se v převodovce ozvalo rachotivé skřípění.

Třebaže Mirandolina dala nohu z plynového pedálu, motor zavyl. Vůz se neovladatelně řídil dopředu. Zoufale šlápla na brzdu, ale necítila žádný odpor. Sešlápla pedál až k podlaze.

Těžký ford nabíral na rychlosti. V kuželu světla reflektorů se vynořila zeď domu na konci silnice. Mirandolina se horečně pokusila zařadit nižší rychlost. Ale řadicí pákou se nedalo pohnout.

„Nééé!“ vykřikla ze všech sil a v poslední chvíli se pokusila strhnout volant. Marně. Na zlomek vteřiny uviděla, jak se na ni řítí světlá zeď domu, a pak uslyšela ohlušující ránu a řinčení. Svět kolem se propadl do tmy a ticha.

Bylo už dlouho po půlnoci, když Sydow dovezl Brodku k signoře Gracii v Ostii.

Brodka měl výčitky kvůli svému pozdnímu návratu, a kromě toho nebyli ani on, ani Sydow tak docela střízliví.

„Co se tady děje?“ řekl Brodka polekaně. Na ulici stál vůz karabiniérů. V oknech v domě se svítilo.

Se slzami v očích k nim přišla signora.

„Co se stalo?“ zeptal se jí.

Stará paní se odvrátila. Rozrušením nemohla ani promluvit.

Z pozadí se vynořili dva karabiniéři. Jeden se probíral v jakýchsi listinách a pak se zkoumavě na Brodku podíval. „Půjčil jste si před čtyřmi dny auto v ‚Avisu'? Forda Scorpio, poznávací značky AX-509-EB?“

„Ano,“ přisvědčil Brodka nechápavě.

„Komtesa Maffeiová s tímto vozem havarovala. Jaký je váš vztah ke komtese?“

Chladná neúčast, s jakou konal svou povinnost, Brodku paralyzovala. Trvalo dlouho, než pochopil, na co se ho muž ptal.

„Mirandolina… je mrtvá?“ zeptal se nechápavě.

„Jaký byl váš vztah ke komtese?“ opakoval karabiniér.

„Jaký vztah?“ vykoktal Brodka nezvučně. „Byli - byli jsme dobří přátelé, jestli myslíte tohle.“

„Tohle nemyslím, signore. Ptám se: Byla komtesa Maffeiová oprávněna, aby jela tím vypůjčeným autem?“

Brodka bezmyšlenkovitě přikývl. Pak vybuchl: „A je to tak důležité teď, když je mrtvá? Ptám se já vás!“

Energický karabiniér sebou trhl.

Sydow položil Brodkovi ruku na rameno. Ten se na něho podíval se zkamenělým výrazem ve tváři. Pak se obrátil ke karabiniérovi s otázkou: „Jak k tomu došlo? Kde se to stalo?“

„Havarovala ani ne dvě stě metrů od svého domu. Ve vašem voze z půjčovny, signore. Vozidlo narazilo plnou rychlostí do zdi jednoho domu. Žádné stopy po brzdění se nenašly. Člověk by si skoro myslel, že to bylo úmyslné.“

„Úmyslné. Vy myslíte, že to byla sebevražda?“

Přistoupila k nim signora. Zaslechla slovo sebevražda a začala na karabiniéra křičet, aby si nechal svoje úsudky a domněnky pro sebe. Mirandolina nebyla člověk, u kterého by se mohlo mluvit o sebevraždě.

V tom jí dával Brodka za pravdu. A pak zamyšleně opakoval: „Žádné stopy po brzdění?“

„Už jsem vyšetřoval spoustu nehod, signore, ale něco takového jsem ještě neviděl.“

„A nenapadlo vás, že důvodem té nehody mohlo být selhání vozu, o které se někdo postaral?“

„Proto jsem se vás ptal, jaký byl váš vztah k signoře. S vozem někdo manipuloval, takže převodovka a brzdy nefungovaly.“

„Vy myslíte, že já…?“ vybuchl Brodka. „Vy si opravdu

myslíte, že bych…?“ Brodka zalapal po vzduchu a Sydow se ho snažil uklidnit. „Ten vůz jsem si vypůjčil já,“ řekl Brodka nakonec, ještě pořád pobouřený. „Vy si opravdu myslíte, že bych něco takového udělal na svém vlastním voze?“

Karabiniér na to nereagoval. Pak se zeptal: „Máte nějaké nepřátele, signore Brodko?“

Byla to jednoduchá otázka, vyžadující jednoduchou odpověď.

„Ano, mám nepřátele,“ přiznal Brodka a tázavě pohlédl na Sydowa. „Jenom je neznám.“

„Jak tomu mám rozumět?“ nechápal karabiniér.

Brodka beze slova odešel do svého pokoje v domě signory Gracie a přinesl zaměřovač, který vyslídil pes na vinici.

„Předevčírem se mě někdo pokusil zastřelit před domem komtesy. Ale střelec utekl a při útěku ztratil tenhle zaměřovač.“

Policista dal zaměřovač do igelitového sáčku. „Myslím,“ řekl, „že nám budete muset ledacos vysvětlit. Buďte nám nadále k dispozici.“

Celou noc proseděli Brodka a Sydow se signorou Gracií u kulatého stolu; na spaní neměli ani pomyšlení. Brodka si trpce vyčítal, že má na Mirandolinině smrti vinu, protože ji do celé té věci zatáhl. Navíc přece mohl vědět, že komtesa už není v Nemi v bezpečí, když ho tam jeho nepřátelé vyčenichali.

Teď musí žít s touto vinou. V případě, že zůstane naživu.

Na Svatopetrském náměstí se tísnily statisíce lidí. Teplé jarní slunce zalévalo celé prostranství zářivým světlem. Panovala radostná, sváteční nálada.

Nadešel den ‚Urbi et orbi'.

Oklikami obešli Brodka a Sydow uzávěry a dostali se do přední části náměstí, která byla vyhrazena hlavně pro prominentní návštěvníky. Bylo odtud dobře vidět na lodžii.

Do poslední chvíle spolu diskutovali o tom, jestli mají říct

policii, co vědí. Brodka byl pro, Sydow proti. Nakonec Brodka ustoupil, protože nemohl vyvrátit Sydowův argument, že by jim stejně nevěřili. Co vlastně měli v ruce? Několik mikrokazet s pomatenými nahrávkami a výpovědi tří mužů, z nichž jeden je už mrtvý a ti dva další jsou v podezření, že to nemají v hlavě v pořádku.

Strhl se potlesk, na lodžii vstoupil papež v doprovodu státního tajemníka. Vypadal bledý a křehký a téměř ostýchavý.

Víc než papež fascinoval Brodku Smolenski. Byl malý a podsaditý a v jeho bledém obličeji dominovalo černé huňaté obočí. Mozzetta, krátká purpurová pláštěnka, kterou měl na sobě, byla Brodkovi už kvůli barvě odporná stejně jako tento muž.

Když papež udílel latinsky požehnání, působil dojemně a téměř bezmocně. Brodka sledoval každý jeho pohyb. Od této chvíle nespustil ze starého muže pohled.

Proto mu taky uniklo, že kardinál po papežově pravici zneklidněl. Smolenski pozoroval ze strany papeže, který teď pronášel velikonoční přání ve všech světových jazycích. Pak jeho pohled se zdůrazněným nezájmem zalétl k protější kolonádě, znovu k papeži a opět k lešení na balustrádě.

„Joyeuses Pâques!“ zvolal papež francouzsky do mikrofonu, stojícího těsně před jeho ústy.

Náměstím se rozlehl bouřlivý potlesk.

Brodka se nejistě podíval na Sydowa. Že by se mýlili? Nenamlouvali si něco, co existovalo jenom v jejich fantazii?

Proč tu vlastně stojím, říkal si Brodka v duchu. Když se podíval zpátky na uplynulé měsíce, sestavil sice dohromady kousky mozaiky, ale rozhodující kamínek, který by všechno objasnil, chyběl.

Zatímco o tom Brodka přemýšlel a pochyboval přitom sám o sobě, uniklo mu, že si Smolenski sáhl pod purpurovou mozzettu, jako by si chtěl upravit oděv. Kardinálův pohled sklouzl z papeže,

stojícího vedle něho, k lešení na kolonádě a zase zpátky.

„Veselé Velikonoce!“ zazněl náměstím papežův hlas.

Kolem Smolenského rtů přelétl cynický úsměv. Cítil v ruce maličkou vysílačku. Palcem hledal tlačítko a s předstíranou zbožností zavřel oči.

Výstřel nebylo vůbec slyšet. Smolenski vytřeštil oči, vteřinu stál, jako by zkameněl, a pak se tiše zhroutil. Byl na místě mrtvý.

Zezadu přispěchali dva diákoni a státního tajemníka odnesli.

Na okamžik zavládl na Svatopetrském náměstí neklid. Papež, jako by se ho to netýkalo, pokračoval v požehnání.

„Co se stalo?“ šeptem se zeptal Sydow Brodky.

Brodka stál jako zkamenělý a jenom zavrtěl hlavou. Papež na lodžii ukončil obřad. Pokynul lidem a zmizel.

Vtom Brodka ucítil, jak ho někdo vzal za ruku. Otočil se.

„Julietto!“

Dívali se na sebe a pak si padli do náručí.

Ve zprávách ve 13 hodin oznámil vatikánský rozhlas, že kardinál-státní tajemník Smolenski při požehnání Urbi et orbi zemřel na selhání srdce. Papežem jeho smrt hluboce otřásla.

Vatikán tato událost neparalyzovala, ale spíš v něm vyvolala hektickou činnost. O klidném svátečním dni nemohlo být ani řeči.

Ve Smolenského centrále převzal řízení Polnikov. Pozorně sledoval na obrazovkách všeobecný neklid, a tak mu neuniklo, že k němu jde kardinál kurie Sperling alias Belfegor.

Polnikov vstal a čekal na Sperlinga v předpokoji.

Kardinál za sebou zavřel dveře, přistoupil k Polnikovovi a objal ho.

„Odvedl jste dobrou práci, Polnikove. A bude taky oceněná.“

Polnikov vychutnával kardinálovo uznání. S pohledem upřeným na monitory řekl: „A co teď bude s tímhle tady, Eminence?“

Kardinál si zkřížil ruce na prsou a rozhlédl se po kontrolních zařízeních.

„Nevím, jestli je taková instalace ve Vatikánu žádoucí," usoudil.

Polnikov se rozpačitě zašklebil: „Jednal jsem jenom podle příkazu kardinála-státního tajemníka. Kardinál Smolenski žil v neustálém strachu, že by se mohlo dít něco, o čem by nevěděl. Pro něho existovalo jednom jedno zlo: nevědomost. Vědění je moc, říkával."

„V tom měl docela pravdu. Ve svém zaslepení si patrně myslel, že je vševědoucí. Ale právě to se mu stalo osudným. Smolenski netušil, že nakonec byl úplně sám. Přitom si docela vážně myslel, že by mohl být papežovým nástupcem. Oceňuji, že jste ho v této víře posiloval, Polnikove."

„Jestli můžu být upřímný," odpověděl tajemník, „tak někdy to nebylo snadné, jednat proti vlastnímu přesvědčení. Žil jsem v neustálém strachu, že mě odhalí. Protože Smolenski byl nejen inteligentní, ale při vší tvrdosti byl taky velice citlivý."

Polnikov a kardinál pozorovali na obrazovkách papežovy komnaty a tajemník se při tom zeptal: „Eminence, z čeho vůbec pramenila ta Smolenského strašlivá nenávist k papeži?"

Kardinál Sperling přistoupil k Polnikovovi a přitlumeně řekl: „Papež byl kdysi tajemníkem Smolenského, tenkrát, když se ještě jmenoval prostě monsignore Manik. Samozřejmě že se Smolenski chtěl stát papežem, ale při konkláve nezískal většinu. A tak pomohl svému bývalému adlatovi, který se mezitím stal kardinálem, protože věděl, že ho bude moci vydírat."

„Vydírat?"

„Kdysi existoval jakýsi vztah mezi pozdějším papežem a jednou ženou, který nezůstal bez následků."

„Panebože! Teď mi začíná být mnoho věcí jasných."

„To ještě není všechno. Smolenski se tenkrát snažil přinutit tu

ženu k interrupci. Nemohl si dovolit žádný skandál. Ale ta žena byla neoblomná. Papež to Smolenskému nikdy neodpustil. Ale nemohl proti němu nic dělat. Smolenski měl prostě příliš velkou moc. Když pak papež - s mojí pomocí - nechal tu ženu pohřbít na Santo Campo, měl Smolenski pocit, že se mu záležitost vymkla z rukou. Proto zorganizoval operaci ‚Urbi et orbi', aby využil poslední příležitosti, že by se snad přece jenom mohl stát papežem."

Polnikov se zamyslel. „Věděl papež vůbec, že se na něho chystá atentát?"

„Jistě," odpověděl Sperling. „Byl tím velice zastrašený, třebaže jsem ho ujistil, že se mu nic nestane."

„A že se Smolenski zabije sám?"

„To netušil. Jsem si jistý, že by to nikdy nepřipustil. Pontifex je hodný člověk. I teď ještě věří oficiální verzi, že Smolenski zemřel na infarkt. Jsem přesvědčený, že kdybych mu řekl pravdu, tak mi nebude věřit."

Polnikov horlivě přikývl. „I mně je ještě pořád zatěžko vyrovnat se s realitou. Ten neustálý tlak a strach, že budu odhalen - to všechno mě tížilo jako balvan. Ale dovolte mi otázku, Eminence. Teď, když kardinál-státní tajemník Smolenski už není mezi námi, co se teď změní?"

Kardinál kurie se zadíval ke stropu. Otázka mu byla zřejmě nepříjemná. „Víte, Polnikove," odpověděl nakonec, „církev je dva tisíce let stará. A co se za tu dobu změnilo? Vždycky existuje papež, který hlásá reformy a lidskost, ale už jeho nástupce všechny ty dobré úmysly zmaří. Je to, jako by na pontifikátu ležela nějaká kletba."

Sotva to Sperling dořekl, polekal se vlastních slov.

Smolenského smrt zasáhla mafii jako bomba. Jako při mohutném výbuchu vyletěly všechny jednotlivé součásti do

vzduchu, a kdyby někdo ještě téhož dne hledal ve Vatikánu nějaké stopy po původním spikleneckém seskupení, nic by nenašel. Bývalí spojenci se teď jeden druhému vyhýbali. Nikdo nevěřil nikomu. Tušili, že Smolenski nezemřel přirozenou smrtí. Ale nikdo se neodvážil svou domněnku vyslovit, protože by se tím sám prozradil.

Titus, který se právě vrátil do Říma, sledoval tento nečekaný konec na obrazovce v jedné teploušské hospodě. Pak dlouho bloumal bez cíle městem, až ho kroky zavedly k Fasolinovu domu na via Banco di Santo Spirito. Tita zasáhla Smolenského smrt nejtvrději. Kardinál-státní tajemník s ním sice jednal jako se psem, ale Titus byl věrný pes.

Domníval se, že pro tetu bude Smolenského smrt stejně bolestná jako pro něho, ale mýlil se. Hned po vstupu do domu vycítil, že tu něco nehraje. Anastasia vypadala spíš uvolněně než sklíčeně.

„Konečně jsi tady," uvítala ho ironicky. „Už jsem si myslela, žes prásknul do bot definitivně. Pojď dál!"

Uvedla ho do salonu - to ještě nikdy neudělala - a vybídla ho, aby se posadil.

Titus poslechl. Byl v situaci, kdy by uposlechl skoro každého rozkazu.

„Je konec," řekla, když na ni Titus upřel pohled plný očekávání.

Vtom se na obou stranách salonu prudce otevřely dveře. Do pokoje vešli čtyři karabiníci a muž v civilu, a než se Titus vzpamatoval, cvakla mu na zápěstích pouta.

Komisař vytáhl Titovi z kapsy pistoli a položil ji na stůl: byl to Walther PPK.

„Tak to bychom měli," pronesl s nádechem zadostiučinění.

Titus se ani nepokoušel bránit nebo protestovat. Vypadal apaticky.

Komisař pokračoval: „Jste Theodor Brandstetter, zvaný Titus?“

Titus mlčky přikývl.

„Jste předběžně zatčen. Jste obviněn z pokusu vraždy v Mnichově, napomáhání při zavraždění prostitutky ve Vídni, rozšiřování falešných peněz v Římě a z vraždy komtesy Maffeiové v Nemi. Půjdete s námi!“

Když se ho dva policisté chopili, aby ho odvedli, Titus ještě slyšel, jak komisař říká Anastasii: „Děkuji vám, signoro.“

Titus vrhl na Anastasiu pohrdavý pohled. Vždycky ji nenáviděl. Odkašlal si a odplivl si na podlahu. Pak zamířil ke dveřím.

V první chvíli si Brodka nedovedl Smolenského nečekanou smrt vysvětlit. Ale fakt, že papež ‚Urbi et orbi' přežil a smrt dostihla Smolenského, v něm vyvolával spoustu úvah. A navíc: poprvé po dlouhé době neměl pocit, že ho někdo sleduje; a tak teď už bez obav zamířil s Juliettou k hotelu Excelsior, aby se tam ubytovali.

Přesto měla Julietta dojem, že Brodku přece jen něco tíží. Vinu na tom připisovala sobě, třebaže Brodkovi vysvětlila, že s Claudiem je definitivně konec. Brodka jí vyprávěl o smrti komtesy a že se zabila ve voze, který si půjčil z půjčovny on; a taky jí nezamlčel, co bylo mezi ním a Mirandolinou předtím. Doby, kdy jeden druhému něco tajili, musely přece už skončit.

„Co s námi teď bude?“ zeptala se Julietta, když přišli do komfortního pokoje s výhledem na via Veneto.

Brodka vzal její ruce do svých. Podíval se jí do očí a řekl: „Především bychom si teď neměli jeden druhému něco vyčítat. Prostě toho všeho bylo na nás moc.“

Julietta zavrtěla hlavou: „Chovala jsem se dětinsky. Odpusť mi to.“

Brodka jí položil ukazováček na rty, aby už nic neříkala. „Přestaň se už obviňovat. Zrovna tak bych tě musel požádat o odpuštění já. Třeba to byla zkušenost, kterou jsme oba potřebovali. A zkušenosti, jak je známo, dělají člověka moudřejším.“

„Prostě bychom mohli začít tam, kde jsme přestali,“ řekla Julietta. „Vzpomínáš?“

„Ano,“ odpověděl Brodka. „Měli bychom zapomenout na všechno, co bylo kolem nás, a žít tak, jak jsme žili, než to všechno začalo.“

„Půjde to?“ zeptala se Julietta vyzývavě.

„Ano,“ přitakal Brodka. „Protože tě pořád miluju.“

Zazvonil telefon.

Brodka ho zvedl. Volal Sydow.

„Jsem dole v hale. Mohl byste přijít? Mám pro vás překvapení.“

Brodka se rychle podíval na Juliettu a vyzval ji: „Pojď se mnou.“

V hale hotelu čekal Sydow s Marií Bonettiovou. Byla malá a měla tmavé vlnité vlasy, tak jak ji popsal Sydow.

Mladá žena vytáhla z kabelky fotografii a beze slova ji podala Brodkovi.

Ten se na ni podíval, nechápavě zavrtěl hlavou a podal ji Juliettě.

„To je ta osudná fotografie?“ zeptala se.

Brodka přikývl. „Stejná fotografie, jako byla v matčině sejfu, a stejná fotografie jako ta, kterou jsem dostal od Kellera v Curychu.“ Obrátil se k Marii Bonettiové s otázkou: „Jak jste přišla zrovna na tuhle fotografii? Domnívám se, že váš otec nadělal takových snímků tisíce.“

Marie Bonettiová zrozpačitěla. „Otec mi ji jednoho dne dal s poznámkou, že bych ji třeba mohla jednou zpeněžit.“

Brodka se na ni zmateně podíval: „Zpeněžit?“

„Ano,“ odpověděla mladá žena. „Ta fotografie je totiž terno.“

„Tomu nerozumím,“ odvětil Brodka. „Co je na tom obrázku tak zvláštního?“

„Ten muž vedle vaší matky,“ odpověděla Maria Bonettiová.

„Vy ho znáte?“

„Každý ho zná. Jen se na tu fotografii ještě jednou pořádně podívejte.“

Julietta podala Brodkovi fotografii zpátky. „Nemám tušení, kdo by to mohl být.“

„Je to Alexander Manik. Alespoň tak se jmenoval, když byl ten snímek pořízen. Dneska je papežem.“

Julietta chytila Brodku za ruku. Ten stál jako zkamenělý. Zoufale se snažil urovnat zmatek ve své hlavě. Mnohé z toho, co dosud nedávalo žádný smysl, bylo najednou jasné. Zároveň ho napadlo něco téměř neuvěřitelného.

„Myslím, že bychom teď měli nechat Brodku samotného,“ obrátila se Julietta k Sydowovi a Marii Bonettiové.

Oba pochopili a uposlechli její výzvu. Julietta je doprovodila ven.

Brodka ještě pořád stál jako ochrnutý v hale, když k němu přistoupil nějaký muž. Měl na sobě jednoduchý tmavý oblek; z ničeho se nedalo usuzovat, kdo je a odkud přišel.

„Signore Brodka? Alexander Brodka?“

„Ano, to jsem já.“

„Mám pro vás zprávu.“

Podal mu prostou bílou obálku. Brodka ji udiveně obracel v rukou. Když na zadní straně uviděl slepotiskem vyražený erb, strnul.

V obálce byl složený list nejjemnějšího ručního papíru. Na něm byla krásným vzletným, trochu roztřeseným rukopisem napsaná slova: ‚Campo Santo. C. B. 18 hod.'

Brodka pozvedl oči, ale neznámý posel už zmizel.

Brodka vyšel z haly ven na ulici. Na via Veneto vládla sváteční nálada. Všechny pouliční kavárny byly obsazené. Rozsvěcela se první světla.

Jako v transu nastoupil do taxíku.

„Città del Vaticano," řekl. Do Vatikánu.

Brodka se dal cestou na Campo Santo, kde v této době vládlo ticho a klid. Tu a tam ještě přešli přes náměstí poutníci, jednotlivě i ve skupinách, k hlavnímu vstupu do Vatikánu, nalevo od mohutného průčelí Chrámu sv. Petra; nebylo tu vidět nic zvláštního.

Obvykle tu stojí stráž dva příslušníci švýcarské gardy, kteří ochotně nechají projít každého, kdo se prokáže jako Němec. Teď Campo Santo uzavíral kordon stráží v bílém a žlutém. Brodka mlčky ukázal dopis, který dostal. I oni ho mlčky nechali projít.

Hned jak vkročil do brány Santo Campa, uviděl muže v bílé sutaně a nepochyboval, že je to on. Přesto kráčel pevným krokem až ke svému cíli. U hrobu zůstal stát vedle starého muže.

Nepodívali se na sebe.

„Jsem Alexander Brodka," řekl s pohledem upřeným na hrob.

„Vím." Muž v bílé sutaně stál nehnutě.

Po chvíli oboustranného mlčení přerušil nepříjemné ticho Brodka: „Proč jste to udělal?"

„Z lásky k této ženě."

„A proč bylo kolem jejího pohřbení tolik záhad a zmatku?"

„Neměl jsem na vybranou. Mělo snad vyjít najevo, že miluji Claire Brodkovou až za hrob?"

„Takže ty květiny na prázdném hrobě v Mnichově byly od vás?"

„Jistě."

„A jakou roli hrál v celé té záležitosti kardinál Smolenski?" chtěl vědět Brodka.

Muž ještě stále upíral pohled na hrob. „Staral se o tvou matku.

Ale kladl si podmínku, že půjdeš do kláštera a že se s tebou nebude stýkat. Chtěl tě mít za zdmi kláštera pod kontrolou - a tím i mě.“

Muž v purpuru! Náhle se znovu vynořila vzpomínka na malého muže, který devítiletému chlapci připadal jako obr. Ten v něm vzbudil nenávist k purpurové barvě. Ten byl příčinou toho, že nenáviděl purpurovou barvu. Smolenski, kardinál ďábla.

V Brodkovi vzkypěla zlost; ona nevysvětlitelná zlost, která se ho tak často zmocňovala, teď našla svůj cíl. „A tys to všechno věděl a nic jsi proti tomu neudělal?“

Muž v bílém se opět obrátil k hrobu. Bezmocně pokrčil rameny. „Co bych měl dělat? Jsem papež. Co by se stalo s církví, kdyby se ukázalo, že jsem taky jenom muž se všemi lidskými slabostmi?“

Brodka se otočil ke starému muži zády. Ještě zaslechl, jak říká: „A ještě něco. Nikdy jsme se neviděli, můj synu.“

Philipp

Vandenberg

PURPUROVÉ STÍNY

Z německého originálu Purpurschatten
(Bastei Lübbe Verlag, Bergisch Gladbach 1999)
přeložila Věra Houbová.
Redigovala Věra Štemberová
Euromedia Group, k. s., 2000

ISBN 80-7202-761-1